

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

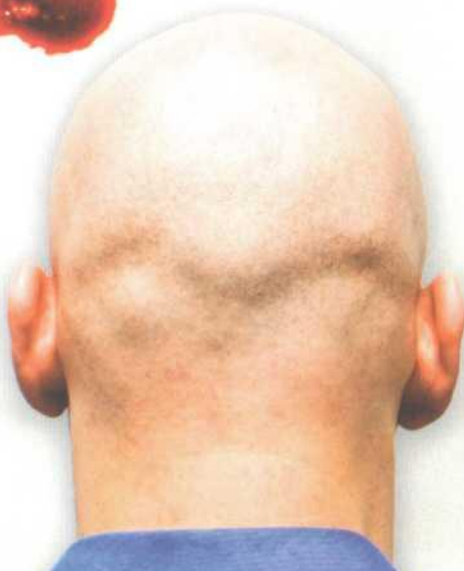
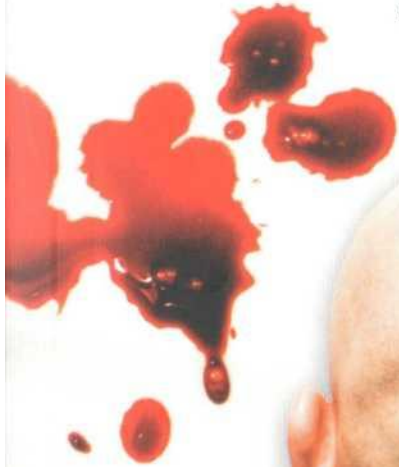
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

LISA GARDNER

MÜKEMMEL KOCA

HAYALLERİNİZİN ERKEĞİ BİR
KATİLİN RUHUNU TAŞIYOR OLSAYDI
NE YAPARDINIZ?

epsilon®

HAYALLERİNİZİN ERKEĞİ BİR KATİLİN RUHUNU TAŞIYOR OLSAYDI NE YAPARDINIZ?

Jim Beckett hayallerinin erkeğidir... Fakat Tess bu havalı polisle evlenip çocuğunu doğurduktan iki yıl sonra, kocasının on kadını vahşice öldürmek suçuyla parmaklıkların arkasına gönderilmesine yardımcı olur. Yüksek güvenlikli bir hapishanede tutulmasına rağmen Beckett ona bunu ödeteceğine yemin eder. En sonunda da hapishaneden kaçır ve tüm oyunların en zoru başlar...

Korkuyla geçen bir hayatın ardından Tess daha önce hiç yapmadığı bir şey yapmaya karar verir. Psikolojik olarak harap durumda olan eski bir deniz piyadesinin yardımıyla, kızını korumayı ve kendini savunmayı öğrenecektir. Beckett'i yakalamak için dört eyaletin o zamana kadar tanık olduğu en büyük insan avı başlamışken, karı koca arasındaki tüyler ürperten buluşma için zaman daralmaktadır. Tess bu sefer öldürmekle öldürülmek arasında seçim yapması gerektiğini çok iyi bilmektedir.

"Unutulmaz derecede kötü bir adam ve merak uyandıran bir düğüm, *Mükemmel Koca*'yı heyecanlı bir kitap haline getiriyor!"

Tess Gerritsen

"Tami Hoag, Karen Robards, Elizabeth Powell ve Nora Roberts'in eserlerine müthiş bir ilave."

Publishers Weekly

ISBN 978-9944-82-376-0

9 789944 823760

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: **yenisayfa**.com.tr

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi

Orijinal Adı: The Perfect Husband Yazarı: Lisa Gardner
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen Çeviri: Tuğba Karakan Köseahmetoğlu Editör: İbrahim Enis Koksaldı
Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş Kapak Fotoğrafı: istockphoto

1, Baskı: Aralık 2011

ISBN:978-9944-82-376-0

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280 © 1998 by Lisa Baumgartner
Türkçe Yayın Hakkı: Nurcihan Kesim Ajans aracılığı ile © Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cd. No:123 K:1 Topkapı / İstanbul
Serifika No: 16053
Tel: (0212) 482 99 10
Fax: (0212) 482 99 78

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim / İstanbul Tel: 0212 252 38 21 pbx Faks: 252 63 98 İnternet adresi:
www.epsilonyayinevi.com e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

MÜKEMMEL KOCA

Lisa Gardner

Çeviri
Tuğba Karakan Köseahmetoğlu

(e)psilon®

önsöz

Onu görür görmez hemen anlamıştı. Kızın kırmızı-beyaz ponponlarının havada sıçramasını izlemiş; saçlarının uzun ve altın rengi kurdelelerinin mavi gökyüzünde dalgalanmasını görmüş; taze biçilmiş futbol sahasının üzerinde amigo şarkısını söylerken ve diğer kızlarla hoplayıp zıplarken parlayan beyaz gülümsemesini ezberlemişti. Karnı açtı ama şimdi kıza baktığında doymuş gibi hissediyordu kendini. Kalbi çoraktı ama şimdi kızı incelerken ruhunun ısındığını hissediyordu.

Onun hakkında her şeyi biliyordu. Ailesinin Williamstown'da saygın bir aile olduğunu biliyordu. Bu, böylesi bir üniversite kasabasında akademik bir unvanı olmayanlar için benzersiz bir pozisyondu. Ailesinin iyi bir Alman soyundan geldiğini, bu açık tenli sarışınların dört nesildir yerel bir dükkân olan Matthews'u işlettiklerini ve yıllarını doğdukları yerden dört blok bile öteye seyahat etmeden geçirdiklerini biliyordu. Uykularında huzurla ölmek istiyorlardı, komşusunun yanmakta olan ahırından atları kurtarmak isterken dumandan boğularak yetmiş beş yaşında ölen Theresa'nın büyük büyükbabası hariç.

Theresa'nın her gün amigoluk antrenmanından sonra ailesine yardım etmek için dükkâna koştuğunu biliyordu. Kız üzerine ithal zeytinyağları, ıspanaklı-muskatlı makarna paketleri ve meşe yaprağı şeklinde yöresel akçaağaç şekerleri dizilmiş küçük rafları temizleyip düzenlemeye gidiyordu. Eylül ayının sonlarıyla ekim ayı başlarında Williamstown kasabası, altın rengi tepelere ve kızıl çalılıklara bakıp bakıp keyifle iç geçiren insanların istilasına uğradığında, Theresa'nın turistler için Vermont peyniri ve taze mandıra şekerlemesi dilimlemesine izin verilmişti. Ama daha sonra mevsim geçecek ve Theresa temizlik işine geri dönecekti; mavi damalı rafların tozunu alacak, yüzyıllık ahşap döşemeleri süpürecek ve çam ağacından yapılmış cilasız masaları bezle silmeye başlayacaktı. Bunlar on iki yaşından beri sürekli yaptığı işlerdi ve babasının kıza bir gün içerisinde en az on kez, bundan daha fazlasını yapacak kadar akli olmadığını ve asla olmayacağını söylediğini işitmişti.

Theresa asla tartışmazdı. Sadece kırmızı damalı önlüğünü takar, sarı saçlarla kaplı başını öne eğerek ve süpürmeye devam ederdi.

Neredeyse yüz kişilik lise sınıfında popüler bir kızdı; kibardı ama dışa dönük değildi, çekiciydi ama ağırbaşlıydı. Mt. Greylock Lisesi'ndeki diğer on yedi yaşındaki kızlar, okul takımının yıldız savunma oyuncusunun ısrarcı dokunuşlarına ya da ucuz biranın yasak cazibesine dayanamazken, Theresa her cuma ve cumartesi gecesi saat on olmadan eve dönmüş olurdu.

Çok çok dakikti, bunu Theresa'nın annesi söylemişti ona. Ev ödevini yapması gerektiği gibi yapar, kiliseye gider, günlük ev işlerini düzenli bir şekilde yerine getirirdi. İçki ya da uyuşturucu bağımlısı tiplerle işi olmazdı. Asla çizgiyi geçmezdi.

Bayan Matthews bir zamanlar kıza kadar güzel bir kadın olmuş olabilirdi, ama o yıllar çabucak geçip gitmişti. Şimdi solgun mavi gözleri, kirli-sarı saçları ve peltamsi bir vücudu olan gergin bir kadındı. Saçlarını gözlerinin kenarlarını geriye çekecek kadar sıkıca arkada toplar ve tespihinin boncuklarını teker teker çekerken en azından iki dakikada bir haç çıkarırdı. Bu tip kadınları tanıyordu. Bayan Matthews kendisini şeytani tuzaklardan uzak tutması için Tanrı'ya dua eden ve bu yaşta artık seks yapması gerekmediği için haline şükreden kadınlardan. Cuma geceleri Bay Matthews bir şişe Vahşi Hindi viskisi içip de onu ve

Theresa'yı dövdüğündeyse, ikisinin de bunu hak ettiğini düşünürdü; zira Adem'e elmayı Havva vermişti ve kadınlar o zamandan beri bunun cezasını çekiyordu.

Elli yaşlarında olan Bay Matthews da, onun ummuş olduğu gibi bir adamdı. Kısa kesilmiş çelik grisi saçlar. Sert bir yüz. Düzgün bir bel. Elli kiloluk un çuvaları ve otuz kiloluk gazoz tankları kaldırırken şişen devasa kollar... Küçük dükkânında kendi egemenlik alanındaki bir imparator gibi ağır ağır yürürdü. Ailesi harıl harıl çalışırken o tezgâhın arkasına yaslanıp, süt fiyatının düşmesi ya da küçük bir işletmeyi yönetmenin riskleri gibi konularda müşterilerle laflardı. Yastığının yanında dolu bir silah, kamyonunun arkasında da bir tüfek bulundururdu. Yılda bir kez yasal olarak bir geyik vurur ve - dedikodulara göre- bir İkincisini de sırf buna muktedir olduğunu göstermek için yasadışı bir şekilde avlardı.

Hiç kimse ona hayatını nasıl yaşaması, dükkânını nasıl idare etmesi ya da ailesini nasıl yönetmesi gerektiğini söylemezdi. Katır inadına sahip, dar görüşlü ve budala bir piç kurusunun tekiydi.

Babayı, anneyi ve kızlarını incelemek için Jim sadece iki öğleden sonrasını dükkânda geçirmiş ve bilmesi gereken her şeyi öğrenmişti. Bay ve Bayan Matthews yüksek sosyetededen değildi ama genetik bir kusurları veya yüzlerinde herhangi bir tikleri de yoktu. Kızlarıysa; o güzel, sessiz ve itaatkâr kızlarıysa her yönüyle mükemmeldi.

Jim arabasının kapısını açtı ve dışarı adım attı. Hazırdı.

Üzerindeki gökyüzü, bahar mevsiminin saf maviliğine sahipti. Önünde, Berkshire Tepeleri, Mt. Greylock Lisesi'ni tertemiz yeşilliklerle çerçeveliyordu. Aşağıda, dümdüz devam eden vadi yemyeşil bir şölen masası gibi uzanıyordu; sonsuz tarlalar, uzaktan belli belirsiz kırmızı birer benek gibi görünen ahırlarla ve siyah-beyaz Holstein inekleriyle bezeliydi. Bu sırada hoş kokulu çam ağaçlarının, taze biçilmiş otların ve uzaktaki mandıraların rayihalarını içine çekiyor, amigo kızların söylediği şarkıları ("Git savaş kazan, git savaş kazan") dinliyor ve Theresa'nın uzun, esnek bacaklarının gökyüzüne savurduğu kıvrak tekmeleri izliyordu.

"Biz Greylock'luyuz, herkesten daha mağruruz. Eğer bizi duyamıyorsanız, biraz daha fazla bağırırız."

Gülümsedi ve bahar güneşinin tüm parlaklığına doğru adım attı. Theresa esnek vücuduyla yere çömelip bacaklarını açarken ve ponponlarını muzaffer bir ifadeyle havaya kaldırırken, genç kızla göz göze geldi. Kız da kibar bir hareketle ona aynı şekilde gülümseyerek karşılık verdi.

Jim güneş gözlüklerini çıkarınca, kızın gözleri heyecanla açıldı. Theresa onun gurunun okşayacak şekilde kızarıp da en sonunda gözlerini kaçırmak zorunda kalana kadar, Jim etkileyici bir tavırla gülümsemeye devam etti. Diğer amigo kızlar şimdi açık bir kıskançlıkla bir Theresa'ya bir ona bakıyorlardı. Bazıları cici bir şekilde surat asmış, aşırı kızıl saçlı olan bir diğeri ise Jim'in dikkatini kendi üzerine çekmek için hoppa göğüslerini boş yere öne çıkarmıştı.

Jim, gözlerini Theresa'dan ayırmıyordu. Aradığı kız oydu.

Hafifçe dönünce, genç ve biçimli göğsüne iğnelenmiş olan polis rozeti güneş ışığında parladı. Otuz metre uzakta, tel örgülerin arkasındaki Theresa'nın bakışları rozetene takılmıştı. Jim kızın anlık tedirginliğini ve doğuştan gelen kararsızlığını görebiliyordu. Derken kızın güzel kahverengi gözleri yukarı doğru döndü ve yüzünün üzerinde gezerek gözlerini aradı.

Theresa'nın kalbini fethettiğini işte o an anladı Jim. Kızın bakışlarındaki tedirginliğin yerini kırılgan ve ürkek bir umuda bıraktığını hemen kavradı.

Tüm benliğini dolduran kudret tasavvur edilemez bir yoğunluk taşıyordu.

Kafasında babasının sesini duydu; her şey çöküşe geçmeden önce, o ilk zamanlardaki hafif ve yatıştırıcı sesini. Kısa bir hikâye anlatıyordu babası: Bir zamanlar, bir sel afetiyle karşı karşıya kalan bir kaplumbağayla bir akrep varmış. Korkan ama yine de doğru şeyi yapmak isteyen kaplumbağa, akrebe eğer kendisini sokmamayı kabul ederse, onu köpüren sulardan karşı kıyıya taşıyacağını söylemiş. Akrep de kaplumbağaya söz vermiş ve hayvanın sırtına tırmanmış. Kaplumbağanın kısa ve güçlü bacaklarının kuvvetli çırpınışlarıyla onları karşı kıyıya götürmesi için yola koyulmuşlar. Bir ara üzerlerine sular hücum etmiş ve onları geriye doğru sendeletmiş. Kaplumbağa yüzmüş, yüzmüş, ileri gitmek için çabalamış ama dalgalar onları sürekli geriye atıyormuş. Derken dalgalar daha da hiddetlenmiş ve kaplumbağa yorulmuş. Sonra akrebin azıcık ağırlığı bile ona ağır bir yük gibi gelmeye başlamış. Ama kaplumbağa yine de akrepten aşağı inmesini istememiş. Daha sıkı yüzmüş ve en sonunda kıyıya görünmüş. Başaracaklar gibi görünüyormuş.

Ve derken akrep onu sokmuş. İğnesini sokup zehrini derisinin derinliklerine bırakmış. Kaplumbağa arkasına dönüp hayretle bakmış, zehir kanını yakıyormuş, bacakları kurşun gibi ağırlaşmış. Artık hareket edemiyormuş. İkisi de suda boğulmaya başlamış. Son dakikada, ağzı ve burun delikleri tuzlu sularla dolarken zavallı kaplumbağa haykırmış: "Neden böyle bir şey yaptın? İkimizi de öldürdün!"

Akrep gayet rahat bir tavırla cevap vermiş: "Çünkü bu benim doğam."

Jim bu hikâyeyi severdi. Anlardı. Bu da onun doğasıydı. Herkesten daha başarılı, daha zeki, daha hızlı ve daha soğukkanlı olduğunu bilmediği bir an olmamıştı.

Ne isterse alırdı.

Şimdi on yedi yaşındaki güzel Theresa Matthews'a gülümsüyor, kazanmak için çok sıkı çalıştığı Berkshire County rozetini kızın görmesine izin veriyordu. Bu sırada da belinde asılı olan copunu sevgiyle okşuyordu.

Bana bak Theresa. Müstakbel kocana bak.

Başlangıçta bu kadar basit olmuştu.

Başlangıçta...

Bölüm Bir

Beş yıl sonra

J.T. Dillon sarhoştı.

Dışarıda beyaz ve sıcak çöl güneşi, gökyüzünün tepesindeydi; kemikleri ağartıyor, dağları kavuruyordu. Diğer bitkiler güneş çarpmasından ölürlen, dev kaktüsler ısının dalgaları üzerinde sörf yapıyor gibi görünüyordu. Nogales'in her yerinde insanlar, karartılmış odalarda saklanıyor, çıplak göğüslerinden aşağı buz küpleri kaydırıyor ve ağustosun kıyametini eylüle sakladığı için Tanrı'ya lanet ediyordu.

Ama J.T. fark etmiyordu bile.

Çiftlik tarzı evinin serin yeşil vahasının ortasında sırtüstü uzanmış yatarken; sağ elinde, tebessüm eden bir kadınla şirin mi şirin bir erkek çocuğunun gümüş çerçeveli resmini sallıyor, sol eliyle de boş bir tekila şişesini tutuyordu.

Tepesindeki bir pervane, klimanın yarattığı soğuk esintiyi oturma odasına yayıyordu. Altındaysa Navajo baskılı bir halı terini emiyordu. Gayet bakımlı bir odaydı burası; hasır mobilyalarla ve süs olarak kullanılan güçlü avize ağaçlarıyla zevkli bir şekilde dekore edilmişti.

Sek tekila içerek geçirdiği ilk günün ardından bu ayrıntılara dikkat etmeyi bırakmıştı J.T. Her deniz piyadesinin bildiği gibi, aşırı içki içmek bir sanattı ve J.T. de kendini Tequila Willie'nin ilk Michelangelo'su olarak görürdü. İlk tekila *shot'ı* boğazını yaktı. İkincisi, ilkinin tadını kavurup ağzından uzaklaştırdı. Şişenin yarısı bittikten sonra, işin erbabı olan hiçbir erkek, ucuz ve ham tekilanın, yemek borusunu midesine kadar ve eninde sonunda bağırsaklarına kadar yırtıp sökmesi hissi karşısında şöyle bir irkilmezdi bile.

İlk günün sonunda, J.T. bilinçli düşünme gücünü kaybetmişti. Tavandaki pervane tarihöncesi bir kuşa, hasırdan kanepesi beklemede yatan bir kaplana dönüşmüştü. Dünyanın en dayanıklı, en haşin deniz piyadesi artık kıkır kıkır gülmeye başlamıştı. Gözlerini kapadığında dünya mide bulandırıcısına dönmeye başlamıştı, bu yüzden ilk gecesini gözkapaklarını parmaklarıyla destekleyip açık tutarak ve o halde gözlerini dikip tavana saatlerce bakarak geçirmişti.

Şimdi, sek tekila içerek geçirdiği dördüncü günün sonunda artık düşünemiyordu ve vücudunun çoğunu teslim etmişti. İlk önce yüzü gitmişti. Havuzunun kenarında oturmuş kaliteli bir Cuervo Gold eşliğinde kafayı çekerken artık burnunu hissedemediğini fark etmişti. Burnunu parmaklarıyla bulmaya çalışmış ama bu hiçbir işe yaramamıştı. Burnu gitmişti. Bir saat sonra yanakları da uçup havaya karıştı. Ne sakallarını, ne de ter damlalarının yakıcılığını hissediyordu. Yanakları yoktu. En sonunda, kısa bir süre önce, dudaklarını kaybetmişti. Dudaklarını açmaya çalışmış ama onları yerinde bulamamıştı. Dudakları da yoktu artık.

Bu, içmeyi son derece zorlaştırıyordu ve kafayı çekeceği daha yirmi dört saati vardı.

Yan tarafına doğru yavaşça yuvarlanırken, hâlâ kolları ve turşu gibi olmuş bir beyni olduğunu keşfetti. Kapalı gözlerini iyice sıkınca gözkapaklarının arkasında puslu hayaller toplandı. Bir zamanlar şampiyon bir yüzücü ve iyi bir tüfek nişancısıydı. Klorun rahatlatıcı kokusunu ve ceviz ağacından yapılmış siyah tüfeğinin ağırlığını hatırladı. Donanmadan ayrılması talep edilmeden önce 'ham bir yeteneğe ve büyük potansiyele' sahip bir deniz piyadesiydi.

Donanmadan ayrıldıktan sonra paralı asker olarak çalışmış, yaptığı işlerden de hiç kimseye bahsetmemişti çünkü eğer bahsedecek olursa onları da öldürmek zorunda kalırdı. Gözlerinin önünde beliren bir sonraki hayal daha tereddütlüydü; sanki dört gün boyunca sek tekila içildikten sonra bile hâlâ yaralayabilme gücü olduğunu biliyormuş gibi kenarları keskindi. Yeniden Birleşik Devletler'deydi. Yanında Rachel duruyordu. Bir kocaydı. Gözleri, elini sıkın küçük erkek çocuğuna doğru kaydı. Babaydı.

Şimdiyse sarhoştı.

Bu esnada özel uşağı Freddie geldi, J.T.'nin elinden gümüş çerçeveli portreyi aldı ve bir dahaki eylül ayına kadar içinde kalacağı kasaya kaldırdı.

"Nasılsınız efendim?"

"Ah."

İguanası, bir metre uzunluğundaki kuyruğunu kırmızı döşemelere sürüye sürüye odaya girdi. Tekila bağırdı: "Kırmızı alarm! Godzilla saldırıyor!" Hâlâ akli başında olan tarafıysa kupkuru, lastik gibi dudaklarının arasından fısıldadı: "Glug, git buradan. Ciddiyim."

Glug anlamlı şekilde onu yoksaydı ve tombul bedenini Venedik tarzı panjurlardan içeri sinsice sızan güneş ışınının üzerine yerleştirip rahatına baktı. J.T., Glug'ı severdi.

“Su ister misiniz efendim?” diye sordu Freddie sabırla. “Bugün günlerden ne?”

“Ayın on üçü efendim”

“O zaman bana bir margarita daha ver”

Bu sırada uzakta bir telefon çaldı. Telefonun sesini duyunca inledi ve aynı ses küstahça tekrar ettiğinde, kaçmak için acı içinde bahçe avlusuna doğru süründü.

Ama dışarı çıkar çıkmaz güneş onu yuvarlak başlı bir çekiç gibi mıhladı. Sallanarak ayağa kalktı ve gözlerini kısarak baktı; gözeneklerinden sek tekila sızıyordu.

Kuru sıcak... Arizona'ya ilk taşındığında ona söyledikleri kuru sıcak. Kesinlikle sıcaktı ama kuru bir sıcaktı bu. Boş laf. Kırk sekiz derece, kırk sekiz dereceydi. Aklı başında olan hiçbir insan böyle sıcak yerlerde yaşamazdı.

Terinin buharlaşıp havaya karıştığını ya da kendi keskin kokusunu fark etmemiş gibi yaparak vahşi ormanlarda yeterince zaman geçirmişti. Bunların bir kısmını kendinden uzak tutmayı öğrenmişti. Kalanını da sadece içine çekmişti. Orman artık içinde yaşıyordu. Bazen, Virginia plantasyonlarını ve babasının tam takım Yeşil Bere üniformasını giymiş, pantolonunu parlak siyah Corcoran postallarının içine sokmuş, gömleği jilet gibi ütülenmiş, kurdeleleri göğsüne fiyakalı şekilde tutturulmuş halde masanın başına oturuşunu hatırlayınca, orman damarlarında atmaya başlıyordu.

Sonra J.T. gülüyordu. Bu babasından öğrendiği değerli bir dersti. Kadınlar ağlar. Erkekler güler. Dırdırcılar sızlanır. Erkekler güler. Pısırkılar şikâyet eder. Erkekler güler.

Marion, albayın prostat kanserinden öleceğini söylemek için onu aradığında J.T. o kadar kuvvetli gülmüştü ki telefonu elinden düşürmüştü.

Freddie veranda da beliriverdi, iyi ütülenmiş keten takımının içinde son derece ağırbaşlı duruyordu. “Telefon var efendim.”

“Hâlâ ayın on üçü mü?”

“Evet efendim.”

“Onlara defolmalarını söyle.”

Freddie hareket etmedi. “Arayan Vincent efendim. Zaten şimdiye kadar dört kez aradı. Önemli olduğunu söylüyor.”

J.T. ahşap kaplamaların üzerinde diz çöktü ve parmak uçlarını havuzun içine sarkıttı. Hayatının büyük bir kısmında böyle bir havuza sahip olma hayalleri kurmuştu. Şimdiyse yarı yarıya nefret ediyordu.

“Efendim?”

“Vincent hep *önemli* der zaten.”

“Telefonu kapamak istemiyor efendim.” Freddie telefonu bahçe avlusunda bıraktı. Öfkeyle burnunu çekmesi, Vincent hakkında ne düşündüğüne işaret ediyordu. J.T. yuvarlanıp sırtüstü uzandı. Freddie de telefon da defolup gitmeye niyetli değildi.

İsteksizce ahizeyi kaldırdı. “Ben artık emekli oldum Vincent.”

“Yok ya, harbiden mi?” Vincent'ın gürleyen sesi karşısında J.T. alnını tutup ovuşturdu. “Senin için canlı bir iş buldum Dillon. Tam senin kalemin.”

“Bugün ayın on üçü.”

“Dünyanın yarısında şu an ayın on üçü zaten, evet.”

“On dördüne kadar telefon almıyorum. Senin telefonlarını da hiçbir gün almıyorum. Artık emekli oldum.”

“Dillon parayı duyana kadar bekle...”

“Paraya ihtiyacım yok.”

“Herkesin paraya ihtiyacı vardır.”

“Benim paraya ihtiyacım yok. İşe ihtiyacım yok. Bu işleri bıraktım. Hoşça kal.”

“Hey, dur bir dakika, dur, bekle! Hadi J.T. Dinle beni, eski günlerin hatırına. Bir kadınla tanıştım. Gerçekten muhteşem...”

“İyi mi düzüştünüz yani?”

“Ben onu kastetmedim.”

“Sarışındır büyük ihtimalle. Hep sarışınlara düşkün ol- muşsundur.”

“J.T., dostum, eşek olma. Seni herhangi biri için aramazdım, emekli olduğunu biliyorum. Ama bu kadının yardıma ihtiyacı var. Ciddiyim, yardıma son derece *muhtaç*.”

“Öyle mi? Bir telefon rehberi kap, Aziz Yehuda'nın numarasını bul, sonra da numarayı çevir. Eğer cevap veren olursa bana haber ver. Bir gün ben de aramayı deneyebilirim. Hoşça kal.”

“J.T...”

“Umurumda değil.” J.T. telefonu kapadı. Freddie hâlâ orada dikiliyordu. Üst dudağının kenarında bir ter damlası vardı. J.T. kafasını salladı.

“Neden bu kadar endişelendin?” diye azarladı uşağını. “*Evet* derim diye mi? Otuz saniyelik bir adrenalin heyecanı yaşamak için bütün bunları bırakırım diye mi? Freddie, birbirimizi bundan daha iyi tanıdığımızı düşünüyordum.”

“Size bir margarita daha getireyim efendim.”

“Evet Freddie. Birbirimizi oldukça iyi anlıyoruz.”

J.T. kafasını ısıya dayanıklı bahçe avlusunun zeminine geri yasladı. Güneş ışığı gözkapaklarına işliyordu, en sonunda kırmızı damarların derisinde zikzaklar çizdiğini gördü.

Freddie elinde ağız kısmı tuza bulanmış bir bardakla tekrar belirdi ve bardağı J.T.’nin başının yanına koydu. “Freddie?” dedi J.T.

“Evet efendim?”

“Başka bir telefon daha gelmesine izin verirsen seni kovarım.”

“Tamam efendim.”

“Arayan albay bile olsa, Freddie. Anladın mı?”

“Elbette efendim.”

“Güzel.”

Freddie keskin bir şekilde dönüp giderken, J.T. bakmaya bile tenezzül etmedi.

Tamamen giysili olarak, havuzun içine devrildi ve en derin noktasına kadar battı. Mücadele etmedi, hiçbir zaman suyla mücadele etmek zorunda kalmamıştı. En başından beri Marion at sırtında istediği her şeyi yapabilirken, J.T. de suyun altında aklına gelen her şeyi yapabiliyordu.

Ayakları tabana değdi. Gözlerini açtı ve krallığına şöyle bir baktı; havuzun yan tarafları çıkıntılı kırmızı taşlardan oluşurken, tabanı safir taşlarıyla süslenmiş gibi görünüyordu.

Boğazında bir gıdıklanma hissi başladı: içgüdüsel nefes alma ihtiyacı. Bununla da mücadele etmedi. Sadece kabullendi. İhtiyaç, panik, korku. Suyun altında her şeyi kabul edebilirdi. Suyun altında dünyanın nihayet bir anlamı olmuştu onun için.

Kafasında saniyeleri tek tek sayarken, boğazındaki gıdıklanma gerçek bir boğulmaya dönüştü. *Mücadele etme. Mücadele etme. Bu yanmayla rahatla.* İki dakika işaretini geçti. Bir zamanlar bunu dört dakikaya kadar sürdürebilirdi ama bugün olmayacaktı.

İki dakika kırk beş saniye. İşte bu kadar. Hızla yüzeye çıktı. Vahşi bir nefesle suyu yararken tek seferde dört nefeslik havayı içine çekti. Kot pantolonu ve tişörtü tenine yapışmıştı, kafasının içinde tamamlar çarpıyordu.

Anılar hâlâ akımdaydı. Rachel ve Teddy. Gülerken. Gülümserken. Bağırırken. Ölürken.

Her yıl kendisi için beş günlük böyle bir içki âlemi yapar, unutmaya tahammül edemediği şeyleri bu beş gün boyunca hatırlardı.

Beş gün boyunca karanlık üzerine bir sis perdesi gibi iner ve ışığı boğardı.

Bir dakika sonra yüzmeye başladı. Sonra biraz daha yüzdü. Yukarıda hava kuruydu; gökyüzü kan kırmızıya dönerken cırcırböcekleri ötmeye başladı.

★ ★ ★

“Siz yaşıyor musunuz?”

“Ha?” J.T. halsizce kafasını kaldırdı. Yüzü yere dönük şekilde bahçe avlusunda baygındı. Nemli bir şeyler vücuduna yapıştıyordu. Islak giysiler.

“Bay Dillon? Bay J.T. Dillon?”

Gözlerini kısarak baktı, gözbebekleri işbirliği yapmayı reddediyordu. Nedenise her şey kırmızı görünüyordu; kırmızı, gölgeli ve çirkin. Odaklanmak için kendini biraz daha zorladı. Önünde bir insan duruyordu, bir kadın... Elvis peruklarını hatırlatan simsiyah saçlarıyla bir kadın. Başını eğip alnını tekrar yere yasladı.

“Siz iyi misiniz?”

“Bu hep tartışma konusu olmuştur.” Başını kaldırıp tekrar bakmaya tenezzül bile etmedi J.T. “Hanımefendi, ben Avon ürünleri ya da İzci Kız kurabiyeleri satın almıyorum. Ama elinizde Cuervo Gold varsa, iki kasa alırım.”

“Ben Avon satıcısı falan değilim.”

“Kötü şans.” Ölüyor olmalıydı. West Point’teki ilk gününden beri bu kadar hasta hissetmemişti kendini.

“Bay Dillon...”

“Gidin buradan.”

“Yapamam.”

“Ayağa kalkın, yüz seksen derece dönün ve çıkarken kapının kışınıza vurmasına izin vermeyin.”

“Bay Dillon... lütfen, beni bir dinleyin.”

J.T. sonunda kızarık ve uykulu gözleriyle kadına baktı. Kadın bir sezlongun ucunda oturuyordu, oraya cılız bir güvercin gibi tünemişti adeta; yan tarafında da bir mesquite ağacı vardı. Gençti. Gerçekten kötü bir saç kesimi vardı. Saçının boyası ise daha da kötüydü. Soğukkanlı görünmeye çalışıyordu ama beyaz dizleri tir tir titriyordu. J.T. homurdandı.

“Hanımefendi, şansınızı fazla zorluyorsunuz.”

“Ben... şey... eee...” Kadın gergin bir şekilde ayağa kalkıp omuzlarını dikleştirdi. Yüzü kararlıydı ama vücudunun geri kalanı

bu izlenimi bozuyordu. Üzerindeki aşırı beyaz döpiyes kırış kırıştı ve vücuduna iyi oturmuyordu. Son zamanlarda çok kilo vermişti ve gözlerinin altındaki gölgeler de tatlı rüyalardan bahsedemeyecek kadar koyuydu.

“Bay Dillon...”

“Freddie!” diye bağırdı J.T. avazı çıktığı kadar. “Freddie!” Kadının dudakları aniden kapandı. Bir an sonra da, “Çıktı o,” dedi. Sağ el başparmağının tırnağına küçük ve düzenli hareketle yemeye başlamıştı.

“Çıktı mı?” J.T. yeniden homurdandıktan sonra ıslak saçlarını sağa sola salladı. Etrafa sular saçılırken, birkaç damla da kadının ipek döpiyesine geldi fakat kadın ne irkildi ne de geri kaçtı. J.T. bir elini saçlarının arasına sokup uzun saç tutamlarını yüzünden geriye doğru savururken, davetsiz misafirine bir kez daha baktı.

Kadın tedbirli bir mesafede duruyordu. Korktuğunu göstermeyecek kadar yakın, ama ihtiyatlı olacak kadar da uzak. Duruşu oldukça dengeliydi ve harekete hazırdı; bacaklarını iki yana açıp bir ayağını daha geride bırakmış, göğsünü dışarı çıkarmıştı. Kolları da boştaydı. Bunu görünce J.T.’nin içinde bir *dejâvu* hissi uyandı, kadın hakkında bir şeyler biliyor olması gerekiyordu sanki. Fakat bu sezgi çabucak gelip geçti ve J.T. de peşinden koşmak istemedi.

“Arkadaşınız gitti,” dedi kadın. “Bir arabaya binip gittiğini gördüm”

“Ha?” J.T. istemeye istemeye oturur pozisyona geçti. Dünya başının etrafında fırıl fırıl döndükten sonra durdu. Şu anda damarlarında dolaşan kanın yüzde doksanı tekila olmasına rağmen görüşü oldukça netti. Ne zamandır dışarıdaydı? Ter yoluyla gözeneklerinden ne kadar alkol çıkmıştı? Çok hızlı kendine geliyordu.

Tişörtünü üzerinden sıyrıp yere attı. Sonra parmakları kot pantolonu için de aynı işi yapmaya koyuldu.

“Sizi bir iş için tutmak istiyorum.” Kadının sesinde hafif bir ürperti vardı.

J.T. bacaklarına yapışan kumaşı sıyrıp kot pantolonu yere fırlattı. “Şimdi daha iyi oldu işte.”

“Ben... ben bu yaptığınızın uygun bir şey olduğundan pek emin değilim,” dedi kadın.

J.T. kaşlarını çatarak kadına döndü, elleri belindeydi. Çırlıçıplak vaziyette kadının gözünün içine baktı ve neden, hangi cehennem yüzünden kendine çekidüzen verip de şimdiye kadar ortadan kaybolmadığını merak etti. “Hanımefendi, bu villa size manastır gibi mi geliyor? Burası özel bir konut, ben de hayvanın tekiyim. Şimdi ya karşımdan defolup gidin ya da ağzınızla işe yarar bir şeyler yapın.”

Kadına alaylı bir gülüşle baktı ve yavaş yavaş yanından uzaklaşmaya başladı. Freddie ona havuz başındaki masada bir margarita bırakmıştı. Erimişti, ama J.T. bunu umursamadı, içkinin yarısını bir yudumda içti.

“Beni Vincent yolladı,” diye fısıldadı kadın arkasından. “O orospu çocuğu,” dedi J.T. hiçbir duygu emaresi göstermeden. “Onu Noel kartı listemden çıkarmak zorunda kalacağım.” Margaritanın diğer yarısını da mideye indirdi. “Beşe kadar sayıyorum. Bitene kadar gitmiş ol, yoksa Tanrı yardımcın olsun.”

“Lütfen beni bir kez dinler misiniz?”

“Bir.”

“Size para ödeyeceğim.”

“İki.”

“Vincent bana senin domuz kafalı bir sarhoş olduğunu söylememişti!”

“Üç.”

“Benim bir profesyonele ihtiyacım var!”

J.T. kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturup döndü, yüzünde donuk bir ifade vardı. “Dört.”

Kadının yüzü kızardı. Yaşadığı düş kırıklığı vücudunu harekete geçirmişti. Çenesini kaldırdı, gözleri kıvılcım saçıyordu. Bir anlığına gerçekten güzelleşir gibi oldu. “Gitmiyorum!” diye bağırdı. “Kahretsin, gidecek başka yerim yok. Kendine acımayı bırakıp bir dinlesen...”

“Beş.”

“Gitmeyeceğim. Gidemem.”

“Sen bilirsin.” J.T. omuz silkti. Boş margarita bardağını masaya koydu ve sonra, her yanı kaslarla kaplı olan seksen kiloluk çırlıçıplak vücuduyla kadının üzerine yürümeye başladı.

Bölüm İki

Kadının üst dudağında birkaç ter damlası belirmişti. Gözleri tehlikeli şekilde parlıyor, bakışları bir taraftan bir tarafa kayıyordu. Bir elini çantasına soktu. Bu J.T.'nin gözünden kaçmadı ve tüm ağırlığıyla kadının üzerine atıldı. Yere savrularak düşerlerken, kadının çantasının içindeki eşyalar yere saçıldı ve gümüş renkli bir tabanca bahçe avlusunun karşı tarafına fırladı. Kadın yabani bir at gibi sıçrarken, bakımsız tırnaklarıyla J.T.'nin gözlerini tırmalamaya yeltendi.

Kadının bileğini sert bir darbeyele savuşturan J.T. kadının üzerine yattı ve vücudundaki hassas bölgeleri kadının tekmelerinden korumak için onu sabit tutmaya çalıştı. Bu sırada kadın J.T.'nin saçını yakalayıp çekti.

“Kahretsin!” Kafasını çekerek kurtaran J.T. kadının bileklerini yakalayıp yere bastırdı.

Kadın irkildiyse de, J.T.'ye bakarken gözlerinde hâli alevler vardı. J.T. ondan daha iri, daha güçlü ve çok çok daha fazla dayanıklıydı. Kadın bir yere gitmiyordu ve ikisi de bunu biliyordu.

Kadın kurtulmak için son bir nafîle girişimde daha bulundu.

“Hadi,” diyen J.T. kadını nezaketsiz bir hareketle dürttü. “Yeniden denesene. Sence birden fikrimi değiştirip gitmene izin mi vereceğim? Bana bak tatlım. Vincent sana benim adımla vermeye iyilik etmemiş. Şeytan gibi görünüyorsun ve şeytanın ta kendisiyim. Genetik bilimi tanıtımda doğruyu oynamaya karar vermiş.”

“Param var,” dedi kadın nefes nefese.

“Kimin umurunda.”

“Yüz bin dolar.”

“Ah tatlım. Bu benim için çok ucuz.”

“Ne kadar komik, hiç de pahalı tiplere benzemiyorsun.” Kadının bu beklenmedik iğnelemesini duyunca, J.T. bir kaşını kaldırdı. Kadın artık mücadele etmiyordu, demek ki tamamen saf ya aptal biri değildi. J.T. davetsiz misafirini daha iyi incelemek için hiç acele etmedi. Bu kadar yakinken, kadının hatlarının pürüzlü ve yıpranmış olduğunu görebiliyordu. Ensesi boynundan daha beyazdı, sanki bir süre öncesine kadar uzun saçlarla güneşten korunmuş da daha sonra insafsız makaslar tarafından ortaya çıkarılmış gibi. Mat siyah saçlarının kökleri sarı görünüyordu. Tırnakları, bir peynir rendesiyle epey içli dışlı olmuşa benziyordu. Kansızlık sorunu olanlar gibi bitkin bir hali vardı. Tanrı bilir bir de sırtında büyük bir nişan dövmesi vardı.

“Küçük kız, neden bir de benimle kavgaya tutuşuyorsun, senin yeterince derdin yok mu zaten?”

“Belki de,” dedi kadın cesaretle, “ama bir yerden başlamam gerekiyor.”

Bunu der demez de ayağıyla saldırdı. J.T. ise yerini tam zamanında değiştirerek kadının hamlesinden kaçındı ve kendini beğenmiş bir sırıtmayla gülmeye başladığı anda, kadın dişlerini kolunun ön kısmına geçirdi.

J.T.'nin bir anda beti benzi attı. Kadının ince beyaz dişleri bir sinire denk geldiği için boynu kasılırken bütün bedenine keskin ve güçlü bir acı yayıldı.

içindeki büyük bir hiddet ve vahşi bir ilkelik duygusu uyandı. Geri saldırma ihtiyacı! Çektiği acının aynısını verme ihtiyacı! Damarlarında kabile tamtamları çalıyordu sanki. Birdenbire babasının ahşap döşemelerin üzerinde yürürken çıkardığı ayak seslerini duyar gibi oldu. Kadının sol bileğini daha da sıkı kavrayınca kadın sızlandı.

“Kahretsin!” J.T. kolunu kadının ağzından çekerken, siyah saçlarına kan damlaları sıçradı ve bunu görünce daha da sinirlendi. Hızla ayağa kalktı; yumrukları sıkılmış, gözleri kararmıştı; öfkesine hâkim olmakta zorlanıyordu. *Kontrol, kontrol.* Hırsını kadınlardan alan erkeklerden nefret ederdi. *Kontrol, kontrol.*

Kadının çantasından fırlayan gümüş renkli yarı otomatik Walther .22, şu anda ayağından sadece on beş santim uzakta duruyordu. Attığı tekmeyle tabancayı havuzun içine savurdu ama bu yeterli değildi. Bir kez sinirlendi mi hiçbir şey asla yeterli olmazdı.

“Kahretsin, aklından neler geçiyordu böyle!” diye kükredi. Kadın hâlâ avluda uzanıyordu; kalçalarına kadar yukarıya sıyrılmış eteği, ince uzun, kassız bacaklarını ortaya koyuyordu. Bileğini göğsünün üzerinde tutuyordu. Belli ki acıyordu ama hiç ses çıkarmıyordu.

J.T. yeniden sövüp saydı ve havuza atlamayı düşündü. Bir içkiye ihtiyacı vardı.

“Bir deniz komandosunu alt edemezsin,” diye öfkeyle homurdandı. “Ne tür bir ahmak eğitimli bir profesyoneli alt etmeye çalışır ki?”

“Bana saldıracaktın,” diye fısıldadı kadın en sonunda. Bileğini tutup yüzüne daha da yaklaştırdı; J.T.’nin parmaklarının haşın kırmızı izi, solgun tenini lekelemişti. Bunu görünce J.T. utandı.

“Seni buradan dışarı çıkaracaktım!”

Kadın bir şey söylemedi.

J.T. kadına parmağını salladı. “Burası benim evim! Evlere davetsiz olarak, istenmediğin halde girip de pazarlık yapamazsın... Ayrıca hiçbir... hiçbir...”

“Eğitimim de yok değil mi?” diye tamamladı kadın.

“Kesinlikle!”

Kadın karşı çıkmadı. Ayaklarının üzerinde zar zor doğrulduktan sonra sağa sola hafifçe sallanmaya başladı. Bunun farkında değildi sanki; eteğini düzeltti ve sanki bunu yapmak kendisini herhangi bir şeyden koruyacakmış gibi ceketinin önünü kapattı.

“Beni burada istemediğinizi biliyorum. Vincent sizi aramaya çalıştı ama hiçbir zaman evde değildiniz. Benim de... benim de beklemek gibi bir lüksüm yoktu, o yüzden adresinizi aldım ve öylece... buraya geldim işte.

“Beni eğitin,” dedi kadın aniden. “Beni eğitin lütfen, sizden tek istediğim bu. Sadece bir ay. Size yüz bin dolar vereceğim ve siz de bana bildiğiniz her şeyi öğreteceksiniz.”

“Bu da nereden çıktı şimdi?”

“Bir ay, tek istediğim bu. Asla villadan çıkmanız gerekmeyecek, etrafta aylıklık edip bana yapmam gerekenleri söylemekten başka hiçbir şey yapmanız gerekmeyecek. Göründüğümden daha güçlüyümdür. Çabuk öğrenirim. Mızımızlanmam.”

“Kimsin sen?”

Kadın tereddüt etti. “Te...şey... Angela.”

“Te-şey-Angela demek? Hı-hı. Peki farz edelim ki kabul ettim, ama neden senin gibi mutlu bir ev kadınının böyle bir eğitime ihtiyacı olsun ki, Te-şey-Angela?

“Benim... benim peşimde biri var.”

“Tabii. Peki ya kim?”

“Ne kim?”

“Senin peşinde olan kim?”

Kadın sessizleşti. J.T. kafasını salladı. “Senin paralı askere değil, bir deli doktoruna ihtiyacın var.”

“Bir adam,” diye fısıldadı kadın.

“Hadi canım!”

“Benim...” Kadın ne kadarını itiraf etmesi gerektiğini düşünüyor gibi görünüyordu. “Kocam, eski kocam. Nasıl olduğunu bilirsin.”

Kadın çok hızlı konuşmuştu. J.T.’nin kendisine inanıp inanmadığını anlamak için dönüp şöyle baktı.

J.T. bu sefer iğrenir gibi ifadeyle başını yeniden salladı. “Bütün bu yolu, kocanla olan sorunların yüzünden mi teptin yani? Benim gibi bir adamın izini sürdüğüne göre, peşinde en azından Medellin uyuşturucu kartelinin olması gerekirdi. Tanrı aşkına. Git mahkemeden kocan için eve yaklaşmama kararı çıkart ve beni yalnız bırak.”

Kadın ruhsuz bir şekilde gülümsedi. “Gerçekten bir kâğıt parçasının bir canavarı korkutup kaçırabileceğine mi inanıyorsun?”

“Bir profesyoneli kiralamak akıl işi değil. Ne yaptın, Vincent’a bir Tupperware partisinde mi rastladın? Sen malzemeleri taze saklayan kaplara bakarken, o da emekli serserilerle olan bağlantılarını mı pazarlıyordu...”

“Bizi birisi tanıştırdı. Benim gerçekten yardıma ihtiyacım olduğunu anlayan ortak bir arkadaşımız.”

“Gerçek yardım mı?” diye homurdandı J.T. “Sen çok fazla macera filmi izlemişsin. Nogales polisine git. Sana bir harita çizeyim.”

“Onu zaten polisler kaybetti,” dedi kadın sessizce. “O yüzden ben de size geldim işte.”

J.T. kafasını sağa sola salladı. Hiddetli bir ifadeyle kaçırlarını çatmaya çalıştı. Kadın orada öylece dikiliyor, o çirkin beyaz döpiyesinin içinde nedense oldukça ağırbaşlı, hatta karnının üzerinde tuttuğu incinmiş bileğiyle nedense bir hayli zarif duruyordu. J.T. hayatında ilk kez ne diyeceğini bilemiyordu.

Gece iyice sessizleşmişti, sadece havuz suyunun kenarlara vurma sesiyle cırcırböceklerinin yalnız çığlıkları vardı. Mes- quite ağacının yaprakları muzip bir esintiyle kadının arkasında çırpınırken, ayağının dibindeki beyaz taşlar verandanın ışığında parlıyordu. Gece ılık ve mor-siyahı, kendi yumuşaklığının içinde bir kandırıcılık taşıyordu.

diye fısıldadı kadın. “Guatemala’da öksüzleri kurtardın mı?”

“Ne?” J.T.’nin büyük bir hızla atmaya başladı.

1 Tupperware: Plastik mutfak aletleri, kaplan üreten bir marka. Geçmişte Amerikalı ev kadınları evlerinde düzenledikleri -bizdeki ‘gün’lere benzeyen- partilerde misafir ağırlayıp onlara Tupperware ürünlerinden satın alma fırsatı verirler, satılan ürünlerden de komisyon alırlardı

“Vincent bana öksüzlerden bahsetti. Bunu yaptın mı? Bunu gerçekten yaptın mı?”

“Hayır, hayır. Beni bununla suçlayamazsın.” Ama inkârı fazla keskindi ve bunu ikisi de biliyordu.

“Bir ay,” diye tekrarlardı kadın. “Bir ay yoğun eğitim. Savunma, atıcılık, kaçış, takip...”

“Propaganda, istihbarat toplama. Pusuya düşürme ve pusuya karşı koyma. Keskin nişancılık ve keskin nişancılara karşı koyma. Kaçma ve kurtulma, sızma ve nüfuz etme. Tüm Özel Harp taktikleri...”

“Evet.”

“Hayır! Anlamıyorsun. İnsanlar bir gecede mi ölüm makinesine dönüşüyor sanıyorsun? Rambo topraktan mı yetişti sanıyorsun? Bunları öğrenmek *yıllar* alır. Umursamamayı, uzaktaki bir insana nişan alıp tetiği soğukkanlılıkla çekmeyi, bu hedefin talimlerde vurduğun karpuzlardan hiçbir farkı yokmuş gibi davranmayı öğrenmekse on yıllar alır.”

Kadının yüzü soldu. Hasta görünüyordu.

“Evet evet, şu haline baksana, ölüm makinesi olmak için mükemmel bir adaysın gerçekten,” dedi J.T. “Bence buradan hemen çık git ve bir daha geri gelme.”

“Ben... ben... sana kendimi vereceğim.”

“Ne?”

“Sana bu bir ay boyunca bedenimi vereceğim.”

“*Çikita*, paradan vazgeçme bence, öylesi senin için daha iyi.”

Kadın gülümsedi, özür diler gibi bir ifade vardı yüzünde; boyun eğmiş ve bilir gibi. J.T. ona engel olmaya fırsat bulamadan kadın dizlerinin üzerine çöktü. “Yalvarırım,” dedi ve yakaran ellerini havaya kaldırdı.

“Ah, Tanrı aşkına!” J.T. bahçe avlusunu geçti ve omuzlarından kavrayıp kadını sarstı.

“Lütfen,” dedi kadın sadece. “Lütfen.”

J.T. ağzını açtı. Bağırma ve homurdanmaya çalıştı. Kahretsin, bu noktada dişlerini gıcırdatmakla yetinmek zorundaydı. Kelimeler ağzından çıkmıyordu. Pis bir yaşam sürdüğü uzun yılların ardından, *lütfe*n sözcüğü kadar basit bir şey ona hâlâ engel olabiliyordu.

“Kahretsin, eylülün on üçü ve ben ayıgım. Lütfen biri bana içki getirir mi!”

Kadın söyleneni yapmak üzere bir adım attı ama sonra beyaz çarşaf gibi sallandı ve dizleri bükülmeye başladı.

“Bu kadar. Yatağa,” diye emir verdi J.T., cehennem gibi öfkeliydi. “Bir oda seç, içinde yatak olan bir oda; sonra da yatağa yat. Benim tekila içeceğim birkaç saatim daha var ve seni on dördüne kadar görmek istemiyorum, tabii göbek deliğinde bir dilim limon ve göğüslerinde tuzla birlikte bana bir şişe tekila getirmeyeceksen.” Sürgülü cam kapıyı işaret etti. “Şimdi gözden kaybol!” Kadın itaatkâr bir adım attı ve tehlikeli şekilde yalpaladı.

J.T.’nin başka seçeneği yoktu. Mırıltı şeklinde bir küfürle kadını kollarının arasında yukarı kaldırdı. Vücudu kaskatı kesilen kadın, sanki onunla dövülecekmış gibi ellerini yumruk yaptı, ama J.T.’nin herhangi bir şey yapmasına kalmadan kendi bitkin haline yenik düştü. J.T.’nin kolları arasında, tüm havası henüz boşaltılmış bir balon gibi kendini bıraktı. J.T. kadının bir kuşunki kadar küçük olan göğüs kafesini çok net hissediyor, kokusunu alabiliyordu; bitkinliğin, korkunun belirgin kokuları ile daha sıcak, gizemli bir koku. Sonra bunun ne olduğunu buldu: bebek pudrası. Kadında bebek pudrası kokusu vardı.

J.T. kadını neredeyse düşürüyordu.

Öğrenmek istemiyordu. Öğrenmeyi reddediyordu.

En yakın yatak odası, Freddie sayesinde düzenli ve derli topluydu. Kadını çift kişilik yatağın üzerine kabaca bıraktı. “Hiç eşyan var mı?”

“Bir çanta.”

“Nerede?”

“Oturma odasında.”

“Freddie onu içeri getirir. Dışarıda araban var mı?” “Taksiyle geldim.”

“Sahte bir isim mi kullandın, *Angela*?”

“Evet. Ve ödemeyi nakit yaptım.”

J.T. homurdandı. “Fena değil.”

“Öğreniyorum,” dedi kadın dürüstçe. “Öğreniyorum.” “Pekâlâ, nasıl uyunacağını da öğren o zaman. Bu da iyi bir yetenektir.”

Kadın başıyla onayladı, ama kahverengi gözleri kapanmadı. “Sen alkolik misin?”

“Bazen.”

“Diğer zamanlar nesin?”

“Bir Baptistim. Hadi uyu.”

Kadın mırıldandı: “Çocukları neden kurtardığını biliyorum.”

“Evet, tabii. İyi geceler.”

“Çünkü aileni özlemiştin.”

J.T. odanın ortasında şaşırarak durdu ve tüyleri ürperdi. *Rachel ve Teddy ve beyaz çubuklu çitlerle dört kapılı sedan arabaların altın günleri.*

Kadın yanıliyordu tabii ki, J.T.'nin ailesi yetimlerden sonra gelmişti. Yine de bu sözleri J.T.'nin içine dokundu. “Neden söz ettiğini bilmiyorsun sen.”

“Zorundayım.” Kadın iç çekti, gözleri kapanmak üzereydi. “Kızım ve benim sana ihtiyacımız var. Tek kalan umudumuz sensin.”

“Kahretsin,” dedi J.T. tekrar ve margaritasına bir an önce kavuşmak için hızla yürümeye başladı. Gece yarısı. Nogales’in şehir merkezinde bazı barlar yeni açılıyordu. Kot pantolonuyla çift renkli gömleğini giymiş, cepleri parayla dolu ve biraya aç bir vaziyette günün bu saatinde kapıdan dışarı çıkmak J.T. için olağandışı bir şey olmazdı. Eve sabaha karşı saat üçte ya da dörtte döner; kemerinin altında birkaç altılı bira paketi, kolunda da bir kadın olurdu. Geceler birbirine benzerdi.

Evde, misafir odasında bavuluyla birlikte bir kadının uyuduğuna ilk defa şahit oluyordu adam. İlk kez evde bir kadın vardı ama o kadın J.T.'nin yatağında değildi. Bunun yerine J.T. oturma odasında yüzüstü yatıyor ve ona iguanası arkadaşlık ediyordu.

Ev durgun, sessiz ve neredeyse tembeldi. Ama adam her şeyin değiştiğini biliyordu. Üç yıldan sonra kalıp bozulmuştu. Bu noktadaki talimatları netti.

Loş koridorda sessizce hareket etti. Ay ışığı, oturma odasına gümüşü bir ışıqla aydınlatıyordu. Bir köşedeki küçük, sarı ışıklı bir lamba, iguanayı ve J.T.'nin çıplak ayaklarını aydınlatıyordu. Her ikisi de kımıldamıyordu.

Adam döndü ve koridorda dikkatle ilerleyerek çalışma odasına yöneldi. Telefonu kaldırdı, yılların tecrübesiyle bu hareketi hiç ses çıkarmadan yapmıştı. Ezberindeki numarayı çevirdi, sesinin boğuk çıkması için eliyle ağzını kapamıştı bile.

“Bir kadın var,” dedi, diğer taraf telefonu açar açmaz.

“Bir kadın mı?”

“Vincent göndermiş.”

“Kahretsin.” Uzun bir duraksama. “Adı ne?”

“Angela. Hepsi bu. Gerçek ismi değilmiş ama.”

“Mutlaka. Nasıl bir tip?”

“Yirmilerinin ortalarında, bir altmış boylarında, kırk beş- elli kilo civarı bir kadın. Gözleri kahverengi, ten rengi de açık. Doğal sarışın.”

“Silahlı mı?”

“A.22. Walther yarı otomatik.”

“Hıh. Çocuk oyuncağı. Kimliği var mı?”

“Hiçbir şeyi yok.”

“Bir şeyi olmalı”

“Hiçbir şey yoktu,” diye ısrar etti adam. “Bavuluna baktım; astarına, saç spreyi kutusuna, saç fırçasına, ayakkabı tabanlarına, her şeye. Bir sürü nakit parası var ama kimlik kartı yok. Aksanı var. Ama tam olarak nerenin aksanı bilmiyorum. Kuzey olabilir. Boston mesela.”

“Bir profesyonel mi?”

“Sanmıyorum. Pek bir şey bilmiyor gibi görünüyor.” “J.T.'nin genelde kimlerle arkadaşlık ettiği düşünülürse, büyük ihtimalle kocasıyla çocuklarını doğramış baltalı bir katil olması muhtemeldir.”

“Ne yapayım?”

Yılın bir iç çekiş. “J.T. mesleğe geri mi döndü dersin?” “Kadın burada sonuçta, öyle değil mi?”

“Kahretsin. Neyse boş ver, bununla ben ilgilenirim. Sen sadece dikkatli ol.”

“Peki.”

“Aramakla doğru şeyi yaptın.”

“Teşekkürler. Peki o...o nasıl?”

Sessizlik uzadı. “Ölüyor. Çok acı çekiyor. Oğlunun neden burada olmadığını bilmek istiyor.”

“Beni soruyor mu?”

“Hayır ama endişelenme. Beni de sormuyor. Tek umursadığı J.T.”

“Tabii.” Adamın sesi, uygun şekilde, özür diler gibi çıkmıştı. Sadakatini uzun zaman önce sert bir adama vermiş ve bu sadakatinden asla ödün vermemişti; yıllar geçtikçe durumuna alışır olmuştu. “Değişen bir şey olursa seni ararım.” “Kesinlikle ara.”

“İyi geceler.”

“Evet. İyi geceler.”

Telefonu dikkatle yerine koydu. Fark etmezdi. Bir anda tepedeki lamba yanıverdi.

Adam yavaşça döndü, J.T. kapıya dayanmış öylece duruyordu. Kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Gözleri kıpkırmızı olmasına rağmen aynı zamanda kararlıydı da.

“Freddie, bence konuşmamızın vakti geldi artık.”

Bölüm Üç

Tess Williams uyanmayı nasıl öğrendiyse öyle uyandı: yavaş yavaş, kademe kademe. Böylece kendini ele vermeden bilincini geri kazanabiliyordu. Önce kulakları uyandı, bir başkasının nefes alıp almadığını duymaya çalışarak. Sonra teni karıncalandı, sırtına dayanan kocasının sıcak bedenini arayarak. Sonunda, kulakları odada başka bir ses olmadığını tescilleyip teni de yatakta yalnız olduğunu söyleyince gözleri açıldı ve otomatik olarak gömme dolaba baktı, gece yarısı kapı topuzunun altına sıkıştırdığı küçük ahşap sandalyeyi kontrol etti.

Sandalye hâlâ yerindeydi. Tuttuğu nefesi verdi ve yatağın içinde oturdu. Boş oda kuşluk vaktinin güneşiyle çoktan aydınlanmıştı, kerpiç duvarlar altın rengi ve neşe vericiydi. Hava sıcaktı. Tişörtü sırtına yapışmıştı ama belki de bu ter hiçbir zaman kurtulamadığı kâbuslardan ötürü oluşmuştu. Bir zamanlar sabahları severdi. Şimdiyse onun için çok zordu sabahlar, yine de yatakta uzanırken her zaman tetikte olan gözlerini -karanlık gölgeleri incelemeyi bırakıp- uyumaya zorladığı gece saatleri kadar zor değildi.

Bunu sen yaptın, dedi kendine. Bunu kendin sen yaptın.

Son iki yıldır kaçıyor, dört yaşındaki kızının elini tutuyor ve Samantha'yı her şeyin yoluna gireceği konusunda ikna etmeye çalışıyordu. Dekoratif aksesuarlar gibi takma işimler kullanıyor, yedek parçalar gibi yeni adresler uyduruyordu. Ama gerçekte asla kaçmamıştı. Gece geç saatlerde kızının yatağının kenarına oturur, Samantha'nın altın saçlarını okşar ve kaderci gözlerle gömme dolaba bakardı.

Gömme dolapta ne tür canavarların saklandığını biliyordu. Neler yapabileceklerini gösteren olay yeri fotoğraflarını görmüştü. Üç hafta önce kendi şahsi canavarı, iki gardiyanı iki dakikadan az bir sürede ölümüne döverek yüksek güvenlikli bir hapishaneden kaçmıştı.

Tess, Teğmen Lance Difford'u aramış, o da Vince'i aramıştı. Tekerlekler harekete geçmişti. Tess Williams, Samantha'yı güvenli bir yere saklamış ve sonra gidebileceği kadar uzak yerlere gitmişti. Sonra da biraz daha uzağa...

Önce trene binmiş ve tren onu New England'ın yeşil tarlaları ile sanayi bölgelerinden geçirmişti. Sonra bir uçağa binmiş, sanki bu yolculuk unutmamasını sağlayacakmış gibi her şeyin üzerinden uçmuş ve millerce yol kat ederek, sonbaharı arkasında bırakıp yaza geri dönmüştü.

Phoenix'e inmek bir ay kraterine inmek gibiydi: Her şey kızıldı, tozluysa ve uzak mavi dağlarla sınırlanmıştı. Şimdiye kadar hiç palmiye görmemişti ama burada yolların iki yanında bu ağaçlardan diziliydi. Şimdiye kadar hiç kaktüs görmemişti ama burada bu bitkiler toprağı bir istila ordusu gibi kaplıyordu.

Otobüs onu bu yabancı arazinin daha da içlerine götürmüştü sadece. Kırmızı tepeler kaybolmuş, güneş öfkeli bir hal almıştı. Şehir ve kasaba isimlerini gösteren tabelaların yerini şöyle tabelalar almıştı:

BÖLGEDE EYALET HAPİSHANESİ VARDIR.

OTOSTOPÇULARI ALMAK İÇİN DURMAYIN.

Otobüs güneşin kavurduğu kehribar rengi bölgelerden ve solmuş yeşil alanlardan geçene kadar, kızılar ve kahverengiler giderek azalmıştı. Dağlar artık şefkatli büyükbabalar gibi takip etmiyordu. Güney Arizona'nın bu tuhaf ve haşin bölgesinde tepeler bile işkence görüyor, maden kamyonları ve buldozerler tarafından düzenli olarak canlı canlı derileri yüzölüyordu.

Burası, arkanıza dönüp baktığınızda OK Corral'ı görmeyi bekleyeceğiniz türden bir yerdi. Kertenkelelerin güzel, çakallarına sevimli olduğu; sera güllerinin ölüp dikenli kaktüslerin yaşadığı türden bir yerdi.

Mükemmeldi.

Tess yataktan kalktı. Yavaş hareket ediyordu. Sağ bacağı tutulmuştu ve ağrıyordu; yarısı arada bir sancıyordu. Haşin şekilde mor berelerle çevrelenmiş sol bileği zonkluyordu. Bunun ciddi bir şey olmadığını biliyordu, babası ona kırık kemiklerle ilgili pek çok şey öğretmişti. Hayatında bu sıralar meydana gelen olaylarla karşılaştırılacak olursa, morarmış bir bilek, kaygılarından en önemsiziydi.

Dikkatini yatağı çevirdi.

Bunu düşünmeden yaptı; askeri bir dikkatle çarşafın köşelerini sıkıştırıp örtüleri düzeltti.

O yatağın üzerinde bir çeyrekliği sektirebilmek isterim, Theresa. Gençlik pasaklılık için bir bahane değil. Her zaman kendini geliştirmek için çabalamaksın.

Kendini çarşafın kenarını ince battaniyenin üzerine katlarken buldu ve parmak uçlarını avuç içlerine batırdı. Kasıtlı bir hareketle battaniyeyi yataktan çekip aldı ve yere savurdu.

"Bu sabah yatağı yapmayacağım," dedi boş odaya. "Yatağı yapmamayı tercih ediyorum."

Artık temizlik de yapmayacak, bulaşık da yıkamayacak, yerleri de ovmayacaktı. Pencereleeri, kapı tokmaklarını ve korkulukları silerken duyduğu amonyak kokusunu çok iyi hatırlıyordu. Bu keskin kokuyu çok cana yakın bulurdu: derin bir

temizlik kokusu.

Burası benim evim, sadece temiz görünmüyor aynı zamanda temiz de kokuyor.

Bir keresinde, pencere menteşelerini amonyakla temizleme girişiminde bulunduğunda, Jim bile onu tebrik etmişti. Bir yıldır evli ve neredeyse sekiz aylık hamileydi o sırada; kendisini çok nadir takdir eden kocasının bu övgüsü karşısında gözleri sevinçle parlamış, bir fino köpeği gibi heyecanlanmıştı.

Sonra, Üsteğmen Difford ona amonyağın yüzeylerdeki parmak izlerini silen birkaç maddeden biri olduğunu anlatmıştı.

Şimdiyse amonyak kokusunu duyduğunda kendini hasta hissediyordu.

Bakışları tekrar yatağa kaydı: buruşuk çarşaf, buruşturulup yere atılmış örtüler. Bir an için, o yatağı yapma -ama doğru düzgün yapma, zira kendini geliştirmek zorundaydı, kendinizi her zaman geliştirmek zorundaydınız- güdüsü, hatta *ihtiyacı* onu alt edecek gibi oldu. Üst dudağında boncuk boncuk ter damlaları birikmişti. Battaniyeleri yerden kaldırmamak için ellerini yumruk yaparak sıkı.

“Pes etme. O senin kafanı karıştırdı, Tess, ama artık geçti. Sen kendine aitsin ve kuvvetlisin. Sen kazandın, kahrolası. Sen kazandın”

Kelimeler onu rahatlatmadı. Silahını çantasından çıkarmak için şifoniyere kadar yürüdü, 22’liğin bahçe avlusunda yere düştüğünü ancak son anda hatırlayabildi.

Tabanca artık J.T. Dillon’daydı.

Olduğu yerde donakaldı. Silahını geri almak zorundaydı. Silahıyla yemek yiyor, onunla uyuyor, onunla yürüyordu. Silahsız olamazdı. *Savunmasız, korunmasız ve zayıf.*

Ah Tanrım! Nefesi hızlandı, karnına bir ağrı girdi ve başı dönmeye başladı. Bir anksiyete krizi geçirmenin kıyısında; titremeleri hissediyor ve biliyordu ki ya şimdi ayaklarını yere sağlam basmayı başaracaktı ya da düşüp uçurumdan aşağı yuvarlanacaktı.

Nefes al, Tess, nefes al. Ama ‘arkadaş canlısı’ çöl havası akciğerleriyle flört etmeye devam ediyordu. Yere doğru eğildi ve dizlerinin üzerinde zorlukla yutkundu, sonra da gözlerini sımsıkı yumdu.

★ ★ ★

“Evinize kadar sizinle beraber yürüyebilir miyim?”

Şaşırmıştı. “Bana mı dediniz?” Okul kitaplarını üzerindeki Mt. Greylock Lisesi süveterinin üzerine daha da sıkı bastırdı. Bu polis memurunun kendisiyle konuştuğuna inanamamıştı. Yakışıklı genç adamların gelip konuştuğu türden bir kız değildi.

“Hayır,” diye hafifçe dalga geçti polis memuru. “Yerdeki otlarla konuşuyordum.” Dibinde durduğu ağacın yanından ayrıldı ve gülümsemesiyle birlikte yanağındaki iki çekici gamze ortaya çıktı. Sınıfındaki tüm kızlar o gamzelerden bahsediyorlar, o gamzelerin hayalini kuruyorlardı. “Siz Theresa Matthews’sunuz değil mi?”

Theresa aptalca bir ifadeyle başını sallayıp onayladı. Hareket etmeliydi, hareket etmesi gerektiğini biliyordu. Zaten dükkâna şimdiden geç kalmıştı ve babası gecikmeleri hoş görmezdi.

Fakat olduğu yerden kımıldamadı ve bu genç adamın yakışıklı yüzüne bakmaya devam etti. Çok güçlü görünüyordu. Bir kanun adamı. Ama dürüst bir adam mıydı acaba? Bir an kendini şunu düşünürken buldu: Sana her şeyi anlatsam beni korur musun? Birisi beni korur mu, lütfen?

“Peki, Theresa Matthews, ben Memur Beckett, Jim Beckett.” “Biliyorum.” Theresa bakışlarını yerdeki çimenlere çevirdi. “Kim olduğunuzu herkes biliyor.”

“Evinize kadar sizinle beraber yürüyebilir miyim, Theresa Matthews? Bana bu ayrıcalığı verir misiniz?”

Theresa muallakta kalmıştı, konuşamayacak kadar şaşkına dönmüştü. Babası onu öldürürdü. Sadece önüne gelenle yatan genç kadınlar, kötü kadınlar, erkekleri kendileriyle beraber eve kadar yürümeleri için ayartırdı. Ama Theresa, Jim Beckett’i yanından göndermek istemiyordu. Ne yapacağını bilmiyordu.

Genç adam öne eğilip ona göz kırptı. Mavi gözlen o kadar berrak, o kadar sakın, o kadar kararlıydı ki.

“Hadi Theresa. Polisim ben. Bana güvenmiyorsan kime güveneceksin?”

★ ★ ★

“Ben kazandım,” diye mırıldandı Theresa dizlerinin üzerinde. “Kahrolası, ben kazandım!”

Ama ağlamak istiyordu. Kazanmıştı ama zafer boş geliyordu, bedeli çok yüksek olmuştu. Kocasına ona asla yapılmaması gereken şeyler yapmıştı. Ondan, kaybetme lüksünün olmadığı şeyleri almıştı. Şimdi bile kocası hâlâ kafasındaydı.

Yakınlarda bir gün kocası onu öldürecek. Jim onun kalbini canlı canlı çıkarmaya yemin etmişti ve dediği şeyi her zaman yapardı.

Başını zorlayarak yukarı kaldırdı. Derin bir nefes aldı. Teninde iz bırakacak kadar sıkı bir şekilde yumruklarını bacaklarına bastırdı. “Savaş Tess. Yapabileceğin tek şey bu.”

Şifoniyerin yanından ayrılıp, odaya kibarca Freddie tarafından getirilmiş olan bavulunun yanına gitti. Buraya kadar gelmeyi

başarmış, yani planının ilk aşamasını gerçekleştirmişti. Bir sonraki aşama, J.T.'yi kendisini eğitmesi için ikna etmektir. Hayal meyal ona kızından bahsettiğini hatırladı. Bu bir hataydı. *Onlara asla gerekenden fazlasını söyleme, eğer söylenecek bir yalan işe yarıyorsa onlara asla gerçeği söyleme.*

Belki de J.T. hiçbir şeyi hatırlamazdı. Zira çok ayık görünmüyordu. Vincent'ın, bu adamın bu şekilde içtiği konusunda onu uyarması gerekirdi.

Theresa, J.T. hakkında fazla bir şey bilmiyordu. Vince ona J.T.'nin istediği her şeyi yapabilecek bir adam olduğunu ama normalde pek bir şey yapmak istemediğini söylemişti. J.T., Virginia'da zengin ve iyi bir ailede yetişmiş, West Point'te okumuş ama bilinmeyen nedenlerle oradan ayrılıp deniz piyadelerine katılmıştı. Sonra deniz piyadelerini de bırakıp tek başına çalışmaya başlamış ve çabucak, çılgınlık sınırlarında dolaşan korkusuzluğuyla büyük bir şöhret kazanmıştı. Bir paralı asker olarak, hep imkânsız yapmanın peşine düşmüş ve bundan daha azına karşı hep kayıtsız kalmıştı. Politikadan nefret eder, kadınlara bayılırdı. Verdiği sözü tutmak konusunda aşırıya kaçır ve başka hiçbir şeye kafasını takmazdı.

Beş yıl önceyse paralı askerlik işini hiçbir açıklama yapmadan bırakmıştı. Mirasyedi bir erkek evlat gibi Virginia'ya geri dönüp ani, anlaşılmaz bir telaşla evlenmiş, bir çocuk evlat edinmiş ve aslında en başından beri bir ayakkabı satıcısıymış gibi banliyölere yerleşmişti. Daha sonra, yeni aldığı Camaro arabasıyla on altı yaşında ehliyesiz bir genç, J.T.'nin karısıyla oğlunu kafa kafaya bir araba kazasında öldürmüştü.

Bunun üzerine J.T. ortadan kaybolup Arizona'ya gelmişti.

Theresa onun içki içiyor olabileceğini hiç tahmin etmemişti. Hâlâ bu kadar güçlü görünüyor olacağını da tahmin etmemişti. Onu kafasında yaşlanmış, orta yaşlarına gelmiş ve biraz yumuşayıp göbek salmış bir adam olarak; bir zamanlar zirvede olsa da şimdilerde güçten düşmüş bir adam olarak canlandırmıştı. Ama onun yerine adam tekila kokuyordu. Bedeni kuvvetli ve sertti. Hızlı hareket etmiş, Theresa'yı hiç çaba sarf etmeden yere mıhlamıştı. Simsiyah saçları vardı; göğüs ve kolları da siyah kıllarla kaplıydı.

Jim'inse ne kafasında saç vardı, ne de vücudunda herhangi bir kıl. Mermer gibi pürüzsüzdü. *Tıpkı bir yüzücü gibi*, diye düşünmüştü Theresa, ama sonradan anlamıştı saflığının derinliğini. Jim'in dokunuşları hep soğuk olurdu, sanki böyle tatlı şeyler yapamayacak kadar mükemmelmış gibi. Theresa onun çiş yaptığını ilk duyduğunda, belli belirsiz bir şaşkınlığa kapılmıştı; zira Jim böylesi biyolojik fonksiyonların çok üzerinde olduğu izlenimini uyandırmıştı.

Jim bir manken mükemmeliyetine sahipti. *Keşke*, diye düşündü Theresa, *keşke bu düşünceyi daha uzun süre taşıyabilseydim.*

J.T. Dillon'ın yanından ayrılmayacaktı. J.T. bir keresinde öksüzleri kurtarmıştı çünkü. Bir zamanlar evlenmiş ve çocuk sahibi olmuştu. Ayrıca para karşılığında pek çok şeyi yok etmişti.

Theresa'nın amaçları için, J.T. bu işi kesinlikle yapardı.

Peki ama bana yardım etmek, J.T. Dillon'a pahalıya mal olursa?

Theresa bu sorunun cevabını biliyordu; yıllarını bu cevabı kabullenmekle geçirmişti.

Bir zamanlar beyaz bir şövalye hayal etmişti. Ona hiçbir zaman vurmayacak biri. Ona sıkıca sarılıp sonunda güvende olduğunu söyleyecek birini.

Şimdi, parmağının tetiğin etrafında nasıl sıkıştığını hissediyordu. Tetiği çekişini, silahın kükremesini ve kulaklarındaki cınlamayı.

Barutun keskin kokusuyla Jim'in haykırışının boğuk sesini. Bedeninin yere düşerken çıkardığı tok sesi. Halının üzerine yayılan taze kanın ham kokusunu.

Böyle şeyleri hatırlıyordu.

Ve biliyordu ki her şeyi yapabilirdi.

Bölüm Dört

J.T. şafak vakti kalkmıştı. Aslında uyanmak istememişti. Tanrı biliyor ya, emekli bir adamın güneşle birlikte uyanması aptalca bir şeydi ama orduda o kadar uzun süre kalmıştı ki, alışkanlıklar kemiklerine işlemişti ve bunlardan kurtulması kolay değildi. Saat altı sıfır sıfır: Asker kalkar. Saat altı on beş: Asker hafif jimnastik hareketleri yapar. Saat altı otuz: Deniz piyadesi elli kulaç yüzer, sonra duş alır. Saat yedi sıfır sıfır: Emekli adam, oturma odasının ortasında bir bira açar ve hâlâ saat altı sıfır sıfırda kalkarak ne halt etmeye çalıştığını anlamaya çalışır.

Eylülün on dördüydü ve şu anda saat dokuzu geçmişti. Bir yıl daha hayatta kalmış, devam etmiş, su kaybetmiş ve kendinden bezmişti. Artık tekila içmeyecekti. Onun yerine bira içiyordu.

Yıllık içki âlemi sonrasında Rosalita temizlik için geldiğinde, J.T. üçüncü birasını içiyordu. On bir çocuklu bir ailede doğan Rosalita, hayatta kalma güdüsünü kullanarak Nogales'teki en kaliteli fahişelerden biri olmuştu. J.T. onunla Nogales'e taşındığı ilk hafta tanışmış, alışıldık tavrıyla kadını tavlammıştı. Yıllar geçtikçe aralarındaki ilişki bir şekilde, ikisinin de isim vermeye cesaret edemediği başka bir şeye dönüşmüştü. Bir fahişe olarak Rosalita'nın kesinlikle herhangi bir utanma ve ahlak duygusu yoktu, ama bir iş kadını olarak taş gibi sağlam kurallara ve bir kaplanın saldırganlığına sahipti.

J.T.'nin saygı duyduğu çok az sayıdaki insandan biriydi; hatta güvendiği daha az sayıdaki insandan da biri sayılırdı. Belki de arkadaş olmuşlardı.

Rosalita, J.T.'nin kucağına ata biner gibi oturmuştu; üzerinde tiril tiril kırmızı bir etek ve dolgun göğüslerinin altında bağlanmış incecik beyaz bir bluz vardı. J.T. tek eliyle kadının kalçasını kavramış ama kadın buna önem vermemişti. Dikkati tamamen J.T.'nin yüzüne odaklanmıştı.

J.T.'nin çıplak göğsüne eski, yeşil bir havlu yaymıştı. Şu andaysa sağ tarafındaki küçük leğenin içinde tıraş köpüğünü karıştırıyor ve J.T.'nin yüzüne cömertçe köpük sürüyordu. Rosalita erkeklerin eski usulle tıraş olması gerektiğine inanırdı: bir ustura ve bir sürü şeytani niyet eşliğinde.

J.T., bu kadının ateşli mizacına, hiç kıpırdamadan sabit duracak kadar saygı duyuyordu.

Rosalita'nın ayakları genelde çıplak olur ve ahşap zeminin üzerinde pek ses çıkarmazdı ama geldiğini kokusuyla duyururdu. Babası J.T.'ye bir geyiğe arkadan sessizce yaklaşırken hayvanın hiçbir koku alamaması için, giysilerini açık havada kurutması, kokusuz sabunla yıkanması ve ağzını oksijenli suyla durulaması gerektiğini altı yaşındayken öğretmişti. O günlerde J.T. bu tür dersleri hürmetkar bir saygıyla kabul ederdi. Sırım gibi güçlü ve dimdik vücuduyla babası onun gözünde her şeyi yapabilecek bir insandı; tek atışta altı çatal boynuzlu bir geyiği yakalayabilecek tek adamdı. Albayın gerçekten de kendine has yetenekleri vardı.

Rosalita, kapının eşiğinde dolanıp duran Angela'yı görünce parmaklarını bir anda J.T.'nin çenesine geçirdi.

"*Hijo de puta!*"² diye atıldı.

J.T. hafifçe omuz silkti ve Corona şişesini köpüklü dudaklarına götürdü.

"Angela, Rosalita. Rosalita, Angela. Angela şatafatlı inziva köşkümüzün şu anki misafiri. Rosalita'ya gelince... sana ne diyelim Rosalita? Uluslararası bir ev sahibesi mi?" Angela'ya şöyle bir baktı. "Her yıl eylülün on dördünde Rosalita beni temizler. Kendisinin hizmetlerinden çok sık yararlandığım için bana verdiği bir ödül diyebilirsiniz."

Angela başını sallarken bakışları J.T.'nin üzerinden Rosalita'ya, sonra da Rosalita'dan tekrar J.T.'ye kaydı. Yüzünde açık bir rahatsızlık ifadesi vardı. Odadaki gerginlik aşıkardı. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi en sonunda, sesi son derece kibar.

Rosalita bir an donakaldı, sonra gülümsemeye başladı. Sonra da kahkahalarla gülmeye... Sözcükleri J.T.'ye İspanyolca olarak tekrarladı, sonra daha da kuvvetli güldü. *Tanıştığımıza memnun oldum* cümlesi, genelde diğer kadınların fahişelere söylediği bir şey değildi. Sadece iyi bir kız kendini böyle bir şey söylemek zorunda hissedirdi ve hayatının bu evresinde Rosalita 'iyi kızlar'dan korkacak hiçbir şeyi olmadığını biliyordu.

Usturayı alıp J.T.'nin kafasını geriye iterek boynunu açığa çıkardı. Usturanın düz kenarını J.T.'nin çene çizgisine bastırdıktan sonra yavaşça aşağıya doğru kaydırırken, koyu renk gözleri parıladı.

Angela nefesini gergin bir şekilde içine çekti.

"Daha beni öldüremez," diye kendiliğinden söze girdi J.T. sohbet etmek istercesine. "Ben ona değerini ödeyen pek az erkekten biriyim."

Dört güçlü ustura hareketinin sonunda boynu tertemiz olmuştu. Rosalita hemen ardından J.T.'nin başını yana eğip dikkatini yanağına çevirdi.

Angela nihayet odaya girdi; üzerinde beyaz, eski bir kolsuz bluz ve bej renkli, yıpranmış bir şort vardı; bir zamanlar muhtemelen vücuduna gayet güzel oturan bu giysiler şu anda üzerinden sarkıyordu. Kabaca boyanmış ve yıpranmış saçları ise, gün ışığında daha da kötü görünüyordu -sanki kötü bir peruk takıyormuş gibi. Nedense bu görüntü J.T.'nin canını fena halde sıkıyordu.

"Bileğın?" diye bağırdı, hem Rosalita'yı hem de Angela'yı ürkütterek.

"Bileğim mi? Haa, bileğim. Bir şeyi yok. Birazcık morardı sadece."

"Biraz buzum var. Üzerine buz koyalım."

"Hayır, gerek yok. Şişmedi bile." Angela sırtını duvara vererek, ayaklarının uçlarına basa basa odanın kenarından yürüdü. J.T. hâlâ kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacak bir şey bulmaya çalışıp onu izlerken, Angela tüm çıkış kapılarını dikkatle yokladı. Birisi ona en azından bir-iki şey öğretmişti.

J.T.'nin iguanasını görünce kaşları çatıldı.

"Gerçek," diye atıldı J.T.

"Ne?"

"İguana. Adı Glug. Canlı."

"Ah." Kadın birkaç saniye boyunca Glug'a baktı. Yaratık hareket etmiyordu.

"Freddie nerede?" diye sordu en sonunda.

"Bugün ona izin verdim."

"İzin mi verdini?"

"Evet."

2 *Hijo de puta!*: İsp. 'Piç kurusu' -ed.n.

2 *Idiotas*: İsp. 'Salaklar' -ed.n

“O zaman burada hiç kimse yok.”

“Rosalita *hiç kimse* olarak çağrılmaktan hoşlanmayabilir.”

“Ama hanımefendi burada yaşamıyor, değil mi?”

“Evet.”

“O zaman etrafta sadece sen olacaksın?” Angela’nın sesinde aşıkâr bir gerginlik vardı. Gevşek duruşunu değiştirerek hazırlıklı hale geçti. Bacaklar ayırık, omuzlar geride, kalçalar denge için dönmüş. Tıpkı dün gece olduğu gibi, bu duruş J.T.’nin kafasına bir kez daha takıldı.

Ansızın bu duruşu tanıdı.

“Polis.”

Kadın olduğu yerde donakaldı.

“Evet, evet. Dün fark ettim bunu, bir polis gibi dikiliyorsun. Ayaklar açık, göğüs denge için dışarıda. Tabanca kılıfına ulaşılmaz diye sol bacak hafifçe geride.”

Angela köşeye sıkışmış görünüyordu.

J.T. kaşlarını çattı ve Rosalita yanağını daha iyi tıraş edebilsin diye kafasını biraz daha eğdi. “Gerçi yine de polis falan değilsin sen. Bir silahı bile elinde tutamıyorsun.”

“Polis değilim ben,” diye mırıldandı kadın.

“Peki sen kimsin öyleyse, Angela? Ayrıca kızın nerede?” “Ne kızı?” Kadının sesi yüksek çıkmıştı.

“Ah, bırak artık. Yalan söyleyemiyorsun işte.”

Angela gergin bir tavırla güldü. “O zaman bana nasıl yalan söyleneceğini sen öğreteceksin.”

“*Idiotas* diye aniden atılıverdi Rosalita. El havlusunu yakaladı ve J.T.’nin yüzündeki tıraş kremi kalıntılarını gereğinden daha sert hareketlerle sildi. “*Hombres y mujeres? Bah. Perritos y gatitas.*”³

Kafasını bir kez daha sallayarak avucunu J.T.’nin göğsüne yerleştirdi ve vücudunu onun kucağından ayırmaya yeltendi. Ama J.T. bir eliyle Rosalita’nın bileğini kavradı.

“Bekle.”

Kadının dolgun vücudunu kucağının üzerinde hareket ettirip iri kalçalarını kasıklarının üzerinde sabitledi. Angela yeni bir saldırı bekliyormuş gibi kaskatı kesilmişti.

“Şuna baksana,” dedi J.T., eliyle Angela’yı göstererek. “Şu saç kesimine bak, Rosalita. Etrafta böyle koşturmasına izin veremeyiz.”

Rosalita, Angela’yı yakıcı bakışlarla baştan aşağı süzdü. Belli ki gördüğünden hiç etkilenmemişti.

“Buna daha fazla dayanmam, Rosalita. Bu saç kesimiyle, ceketine pekâlâ bir ‘kaçak’ ibaresi bile yapıştırabilir. Şu saçları benim için düzelt, olur mu? Bunu on yılda bir yaptığım iyiliklerden biri olarak düşünürüz.”

“Çok kibarsın,” diye mırıldandı Angela.

J.T., Rosalita’ya odaklanmaya devam etti. “Sana bunun parasını ödeyeceğim tabii ki.”

‘Para’ sihirli bir kelimeydi. Rosalita kapıyı yirmi dolardan açıtsa da on dolara razı oldu. Angela son derece kuşkuluydu fakat J.T., şu anki saç kesimini Rosalita’nın daha da kötü hale getirmesinin kesinlikle mümkün olmadığını belirterek, tüm şüphelerine rağmen parayı Angela’nın kendisinden aldı. Hemen sonra da Rosalita, Angela’yı J.T.’nin sandalyesine oturtup yeşil havluyu boynunun etrafına sardı. Saçlarını yıkadıktan sonra bir uzman edasıyla kesme işine başlarken, J.T. de kanepenin kenarına yaslandı ve Angela’nın onaylamaz bakışlarına rağmen taze bir bira açtı. Şu anda kadının kucağında duran bileğini görebiliyordu. Kötü şekilde morarmıştı.

Şimdi de kadınları dövmeye başladın demek, J.T. daha ne kadar batmayı düşünüyorsun?

Oturma odasının endişelendirici sessizliğinde bu soruya bir cevap bulamadı. Kendini hiçbir zaman harika bir adam olarak, hatta iyi bir adam olarak bile görmemişti. Ama birkaç prensibi vardı ve bunlar onu rahatlatırdı. Yalan söyleme ve rol yapma. Kendinden daha zayıf insanları incitme -dışarıda bunu hak eden yeterince alçak herif var. Asla ve asla bir kadını incitme.

Eğer Rachel şu halini görmüş olsaydı, ondan utanırdı.

Sürgülü cam kapıya doğru gitti ve gün ışığının, havuzunun dalgalı yüzeyinde dans edişini izledi.

“*Terminé*”⁴ diye bağırdı Rosalita.

J.T., Angela’nın yeni görüntüsüne bakmak için gönülsüzce döndü ve olduğu yerde donakaldı. Tek kelime edemeyecek kadar afallamıştı.

Rosalita, Angela’nın saçlarının büyük bir kısmını kesmişti. Şu anda, karmaşık bir şekilde kat kat hale getirilmiş saç tutamları kulağının önüne düşüyor, hafifçe ensesine doğru iniyor ve gözlerinin üzerinde perçem oluşturuyordu. Bu kısa kesilmiş saç modeli, onu ergenlik çağındaki bir erkek çocuğuna benzetebilirdi fakat erkek çocuklarının bu kadar çıkık elmacıkkemikleri, bu kadar küçük burunları ya da bu kadar dolgun dudakları olmazdı. Erkek çocuklarının kaim ve güzel kirpiklerle çevrelenmiş yusuvarlak kahverengi gözleri de olmazdı.

3 *Hombres y mujeres? Bah. Perritos y gatita*: İsp. ‘Erkekler ve kadınlar mı? Peh. Köpek yavrularıyla kedcicikler’ -ed.n

4 *Terminé*: İsp. ‘Bitti’ -ed.n.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı J.T. “Aman Tanrım” Sonra bir ileri bir geri yürümeye başladı. Buna rağmen içinde biriken gerilimi hissedebiliyordu.

“Bu... bu bir başlangıç.” Angela el aynasına bakıp da, geçirdiği dönüşümünü gördükten sonra biraz afallamıştı.

Rosalita elindeki köpüklü su leğeniyle birlikte aceleyle odadan çıkarak onları oturma odasında yalnız bıraktı. Derken gergin bir sessizlik çöktü. Angela’nın parmakları kucağında sinirli sinirli kıpırdamaya başlamıştı.

“Bir tavsiye ister misin?” dedi J.T. birdenbire. “Bedava.” “Bu, bir günde iki iyilik etmez mi? Ben bir yıllık iyilik kotanı doldurduğunu düşünmüştüm.”

“Beni zayıf bir anımda yakaladın. Şimdi söyle bakalım, tavsiyeyi istiyor musun, istemiyor musun?”

“Tamam, istiyorum.”

“Saçını boya,” dedi J.T. açıkça. “Bu, kılık değiştirmenin en önemli hilesidir: sana kendinden bile daha çok benzeyen bir kılıkla ortaya çıkmak. Koyu kahverengi ya da kestane rengi öneririm, doğal saç rengine uyacak bir şey. Böylece hemen göze çarpmayan yeni bir görüntün olur. Şu anda gün gibi ortadasın.”

“Hımm.”

“Hadi şimdi hemen işe koyul. Eczaneye gidip bir saç boyası al; otuz dakika sonra hazır olmuş olursun.” “Teşekkürler.”

J.T. suratını ekşitti. “Tavsiyem o kadar iyi değil demek.” “J.T., dünle ilgili olarak. Seninle konuşmam gerek, acaba...”

“Aç mısın?” J.T. döndü ve kadına baktı. “Daha fazla yemek yemelisin. Sana yulaf ezmesi yapabilirim.”

Kadın tereddüt etti, belli kı asıl konuya dönmek istiyordu. “Ama bu bir günde üç iyilik eder,” dedi en sonunda.

“Bunu benim yetiştirilme tarzıma ver. Ben kesinlikle öyle yapıyorum.”

“Bilmem ki, kahvaltılık iyi olur o zaman.” Kadın, J.T.’nin elindeki neredeyse boşalmış bira şişesini başıyla işaret etti. “Sen kahvaltılık yapmışsın sanırım.”

“Evet.”

“Her zaman bu kadar çok mu içersin?”

“Sadece aşırıya kaçacağım zaman.”

“Vince alkolik olduğunu söylememişti.”

“Ben alkolik falan *değilim*. Hem sen ne kadar yeşilaycı çıktın böyle.” J.T. şişeyi bacağına üzerine hafifçe vurdu. Kadının aksam vardı. Kuzey aksam. İyi eğitilmiş. İyi eğitilmiş, kuzeyli bir kadını tükenmiş, gıdasız kalmış ve besbelli dehşete kapılmış bir halde ta Meksika sınırına kadar getiren şey neydi acaba?

Bakışları kadının bacaklarına kaydı.

Kahretsin.

Angela’ya doğru bir adım attı. Kadın kaskatı kesildiyse de önemli değildi.

Angela arkasına iyice yaslanıp sandalyeye gömülürken, J.T. ona doğru yürüdü. Kadının gözleri koskocaman açılmıştı ve korku doluydu. J.T. onun bu endişeli halini görmezden gelerek uzandı ve solgun bacağına üzerindeki yara izine parmağıyla dokundu. Hemen göze çarpan bir yara iziydi bu. Kıvrıla kıvrıla uzayan birçok kolu vardı; bir kemiğin kırılıp deriyi yarmasıyla oluşmuş olmalıydı.

“Bunu o mu yaptı?”

Kadın cevap vermedi.

“Kahretsin, bunu o mu yaptı?”

Angela ağzını açtı, sonra vazgeçti ve J.T.’ye öylece bakmakla yetindi.

“Sen kimsin, Angela?”

“Yardıma muhtaç bir kadın.”

“Kocan bu kadar mı kötüydü?”

“Hayır,” dedi kadın düz bir sesle. “Daha da kötüydü”

J.T. arkasını döndü. Yeniden sinirlenmişti. Bu onun için büyük bir sorun olmuştu hep. Sinirlenmekte oldukça iyi olsa da bir şeyleri düzeltmekte yeterince değildi. *Kontrol, kontrol. Bu senin problemin değil. Bu seni ilgilendirmez.*

Ama kadının bacağındaki yara izinin görüntüsünden nefret ediyordu. Bu iz, son birkaç yılını unutmaya adanmış şeyleri tekrar getirmişti aklına. Kadının eski kocasını bulup yüzüne yumruğunu geçirme isteği uyanmıştı içinde.

Gevşeyip sakinleşmek için kendini zorladı ve birasından bir yudum aldı. Kendine tamamen güvenene kadar tekrar konuşmadı.

“Ben yulaf ezmesi yapayım.”

“Teşekkürler.”

“Tatlım, henüz tadına bile bakmadın ki.”

★ ★ ★

Angela onu mutfığa kadar takip etti. J.T. mutfağıyla gurur duyuyordu -mutfağı Rachel tasarlamıştı. Havuzlar hakkında pek çok şey biliyordu ve son birkaç yılda iyi bir bahçe düzenleyicisi olmuştu. Yine de dekorasyon konusunda çok bir şey bildiği yoktu. Deniz piyadelerinde yatağın tepesine bir kadın posterini yapıştırdı ve bu da son rötuş olarak görüldü.

Rachel'in doğal bir yeteneği vardı; o yüzden Montana'da inşa edecekleri evi o tasarlamıştı; orada gökyüzü sonsuzdu ve kendilerini hep özgür hissedeceklerdi. J.T. kendini atlarla ilgili olarak eğitecek, Rachel da iç dekorasyon eğitimi alacaktı. Belki ikinci bir çocuk yapacaklar ve Teddy'ye birlikte oyun oynayacağı bir kız kardeş vereceklerdi. Teddy ve kız kardeşi doğru düzgün yetişecekti; hayatlarının sonraki yıllarında karanlık gecelerde onları uyutmayacak kötü anılan olmayacaktı.

Ama bu hayaller uçup gitmişti. J.T. sadece Rachel'in mutfağına sahipti: kırmızı döşemeli zemini ve su yeşili tezgâhıyla büyük, soğuk bir oda. Ocak büyüktü ve üzerinde jalapeno biberlerinden yapılmış bir çelenk vardı. Pirinç tencere ve tavalardan oluşan büyük bir koleksiyon, tavandan sarkan metal bir askıya asılıydı. J.T. her birini Rachel'in yerleştireceğini düşündüğü şekilde sıralamıştı; yataklarında uzanıp çocuklar gibi hayal kurarlarken karısının geceler boyunca mutfağı tarif edişini dinlemişti çünkü.

"Güzel mutfakmış," dedi Angela arkasından. "Çok sık yemek yapar mısın?"

"Hiç yemek yapmam." Rosalita'nın hafifçe aralık bıraktığı sürgülü cam kapıya doğru gitti. Dışarının sıcaklığı içeriye dokunacağı bir canavar gibi sızıyordu. Kapıyı kapattı.

"Kilitlemeyecek misin?"

"Neyi kilitlemeyecek miyim?"

"Kapıyı."

"Hayır."

Küçük bir duraksama oldu. J.T. tencere ve tavaları inceleyip, hangisini kullanması gerektiğini bulmaya çalışıyordu. Bir şeyler pişirmeyeli çok uzun zaman olmuştu, bu Freddie'nin işiydi.

"Ön kapını kilitliyor musun?"

"Hayır."

"Gidip... kilitleyebilir miyim?"

J.T. kadına baktı. Angela ahşap masanın yanında ayaktaıdı; ellerini önünde duruyordu, bakışları da sürgülü cam kapının üzerindeydi.

"Tatlım, burası Nogales, hatta Nogales kentinin etekleri. Burada herhangi bir şeyden korkmana gerek yok."

"Lütfen."

J.T. kadının bu kelimeyi bu kadar iyi kullanmasından gerçekten nefret etmeye başlamıştı. "Korkuyorsun," dedi açıkça.

Angela bunu inkâr etmeye yeltenmedi.

"Seni buraya kadar takip ettiğini mi düşünüyorsun? Şu senin eski ve korkunç kocanın?"

"Gayet mümkün. Bu konuda çok çok iyidir." "Ödemelerini nakit yaptığını, sahte isimler kullandığını söylemiştin."

"Evet."

"O zaman güvendesin." J.T. tekrar ocağı döndü ama önce kadının arkasından hareket ettiğini, sonra da sürgülü cam kapının kilitlendiğini duydu. Her neyse. Kadına, bir kasanın içinde sakladığı küçük cephanelikten ve körkütük sarhoş bile olsa bir penilik madeni paranın üzerindeki Lincoln figürünü iki yüz metre mesafeden rahatlıkla vurabileceğinden bahsetmek istemiyordu. Eğer kapıların kilitli olmasını bu kadar çok istiyorsa, onunla tartışmayacaktı.

Su kaynattı, içinde yulaf ezmesi bulunan bir teneke kutuyu açtı ve suyun içine ne kadar yulaf dökmesi gerektiğini merak etti. Sonra yarısını döküp, *ne olacaksa olsun*, diye düşündü. Eğer istediği bomba ve patlayıcıları hazırlayabiliyorsa, yulaf ezmesini de yapabiliyor olmalıydı.

"Genelde insanlar bunu ölçerek yapar," diye yorum yaptı Angela mutfağı dönerken.

"Tehlikeli yaşamayı seviyorum."

"Tabancamı geri istiyorum."

"Suya batmış ,22'liği mi? Sapan bile daha çok işine yarar." "Ben tabancamı istiyorum."

J.T. sinirlenmişti. Birçok insan silahların bir şeyleri düzelteceğine inanıyordu. Ama düzeltmiyordu. Bunu gayet iyi biliyordu J.T. Bir tüfekle yapamayacağı hiçbir şey yoktu, ama şimdiye kadar sevdiği herkes ölmüştü. Silahlar hiçbir şeyi düzeltmiyordu.

"Önce kahvaltımızı yapalım." Çamur kıvamındaki yulaf ezmesini iki kâseye boşalttı. Sonra kâselerin içine demir için kurum üzüm serpiştirdi ve iki bardak süt koydu. Angela yulaf ezmelerine ne olduğu belli olmayan birer yaşam formuymuş gibi baktı.

"Ye," dedi J.T. "Sert adamlar besleyici yemeklere asla burun kıvrılmaz. Eğer dışarıda olsaydık, üzerlerine birkaç böcek de koyardım. Bilirsin, böcekler protein deposudur."

"Bilmiyordum," diye itiraf eden Angela en sonunda ilk kaşığı yavaşça doldurdu ve ağzına götürdü. Gözleri kapalıydı. Küçük bir çocuk gibi görünüyordu. J.T. kendini keskin ve acı-tatlı bir ıstırapla tekrar Teddy'yi düşünürken buldu.

"İyy," dedi Angela.

"Sana aşçı olmadığımı söylemiştim." J.T. tek seferde neredeyse üç kaşık dolusu yulaf ezmesini mideye indirdi. "Çiğneme. Öyle daha kolay iner."

Angela dehşete kapılmış görünüyordu. Kaseyi öteye itti. Bunun üzerine J.T. de aynı hızla kâseyi tekrar kadının önüne itti. "Ye," diye emretti. "Biraz önce şaka yapmıyordum, askerler kendilerine verilen her şeyi yerler. Ayrıca senin demire ihtiyacın var, Rambo, o yüzden oda servisi hayalleri kurmaktan vazgeç."

Bir an için Angela ona karşı çıkacakmış gibi göründü. Ama sonra kaşığı aldı ve yulaf ezmesine sanki tırmanılması gereken bir zirveymiş gibi baktı.

“Bunu başarabilirim.” Kadın kaşığını kâsenin içine daldırdı.

“Altı üstü yulaf ezmesi, Angela. Ölüm kalım savaşı değil.”

Kadın tüm kâseyi yedi ve bulaşıkları tek kelime etmeden temizledi. Sonra da onları tüm hayatı boyunca ev işleri yapmış biri gibi akıcı hareketlerle yıkamaya başladı.

J.T. etrafta Freddie veya Rosalita’dan başkasının olmasına alışkın değildi. Kendini rahatsız, hatta daha da kötüsü utangaç hissediyordu. Virginia’ya has görgü kuralları sinsice yaklaşip omzuna hafifçe vurdu. Üzerine bir gömlek giymeliydi. Ayakkabı giymeliydi. Bu hoş hanım için bir sandalye çekmeli, ona limonata ikram etmeli, güzelliği hakkında yorum yapmalı ve havadan bahsetmeliydi.

“Neden Arizona’ya taşındın?” diye sordu Angela. Bulaşıkları durulayıp sesli bir şekilde lavabonun yanına yığıyordu. Yaralı bileğini umursamıyor gibi görünüyordu.

“Kask takma zorunluluğu yok.”

“Hımm.” Kadının söyleyecek bir şeyi kalmamıştı. J.T.’nin de söyleyecek sözleri uzun süre önce tükenmişti zaten. Kafasında saniyeleri saymaya başladı. Kadın suyu kapatıp kararlı bir bakışlarını üzerine diktiğinde, sadece altıya kadar saymıştı.

“Buradan hiçbir yere gitmeyeceğim,” diye söze girdi Angela. “Yardıma ihtiyacım var. Er ya da geç bunu anlayacaksın.”

“Böyle bir şey söz konusu bile olamaz. Bana ayaküstü yalan söylüyorsun.”

Angela dudaklarını birbirine bastırdı. “Sen gerçeği öğrenmek istemiyorsun. Senin gibi adamları tanırım. Hiçbir işe bulaşmak istemezsiniz. Kendinize acıyarak bir boşluk içerisinde yaşamaktan mutlu olduğunuzu sanırsınız.”

“Kendime acımak mı? Benim sorunum bu mu yani? Önce içkiydi, şimdi de kendine acıma mı oldu? Sen çok mu Oprah izliyorsun?”

“Bir daha kimseyi umursamazsan kafanın rahat olacağını sanıyorsun.”

“Aksini ispat edebilir misin?”

“Beni umursamanıza ihtiyacım yok, Bay Dillon. Benim için endişelenmenize ihtiyacım yok. Ben sadece beni eğitmenizi istiyorum.”

“Sen benim bir fino köpeği olmamı istiyorsun,” diye düzeltti J.T. kadını. “Yalanlarını dinlememi, ne istersen yapmamı ve hiçbir şeyi sorgulamamamı istiyorsun. Bunu gayet iyi biliyorum. Ben de Oprah izledim.”

Sandalyesini geri itip yürümeye başladı. Tezgâhın yanından geçip ilerlemeye devam etti. Angela’nın dudaklarının aralandığını gördü ama kadın karşı çıkmak için tek kelime etmedi. Bir adım geri attı ama mutfak evyesinden ötürü daha fazla hareket edemedi. Kapana kısılmıştı.

J.T. kadını tezgâha yapıştırdı. Angela’nın nefesi daha hızlanmıştı ama geri adım atmıyordu. Çenesini meydan okurcasına kaldırdı ve J.T.’nin gözlerinin içine baktı. J.T. kadına doğru eğilip çıplak bedeniyle kadının göğüslerine yaslandı; neler yapabileceğini tam olarak anlasın diye vücudunu kadının bedenine bastırdı. Nefesi kadının yanaklarına değene kadar başını indirirken, Angela aralarına mesafe koymak için nefesini içine çekti.

“Sana inanmıyorum,” dedi J.T. hem yumuşak, hem tehlikeli bir tavırla. “Bir kadının sırf eski kocasından kaçmak için kızını terk edip ülkenin yarısını kat ettikten sonra paralı bir askerin evine geleceğine inanmıyorum. Bana yalan söylenmesinden ve kullanılmaktan hiç hoşlanmam.” Ellerini tezgâhın üzerine yerleştirdi.

“Neden bir kadın kendini korumak için eğitilmiş bir profesyoneli tutamam ki?” Angela tedirgin bir ifadeyle dudaklarını yaladı, sonra kendini toparlayıp daha hararetle bir şekilde, “Kocalar, sevgililer, babalar, kadınları sürekli öldürüyor,” dedi.

“Kendine bir koruma tut.”

“Koruma falan istemiyorum! Ben kavga etmeyi, dövüşmeyi öğrenmek istiyorum. Kızımı nasıl koruyacağımı öğrenmek istiyorum. Korkup kaçmaktan çok yoruldum artık. Sen...” Angela, bir parmağını J.T.’nin göğsüne bastırdı. “... muhtemelen savunmasız olmak, korkmak nedir bilmiyorsun. Ama ben biliyorum ve artık bundan sıkıldım. Hayatımı geri istiyorum.”

Porselen kâselerden birini kapığı gibi evyenin kenarına vurup kırdı. Kenarları parçalanmış bir porselen parçasını yukarı kaldırıp bıçak gibi kavradı. “Bir zamanlar yavaşım belki. Gerçekten eğer yeterince iyi, yeterince itaatkâr ve yeterince *tatlı* olursam güvende olacağımı düşünmüştüm. Ama artık ‘tatlı’ olmak istemiyorum, artık ‘itaatkâr’ da değilim. O yüzden bana bulaşma. Neler yapabileceğim konusunda hiçbir fikrin yok.”

Kırık porselenin keskin kenarını J.T.’nin çıplak göğsüne bastırdı. Porselenin kenarı, J.T.’nin göğüs kafesinden aşağı doğru zikzak çizerek inen bir yara izinin üzerindeydi. Bu yara öfkeli, eli çabuk ve son derece vicdansız biri olarak bilinen bir adam tarafından yapılmıştı. J.T., Angela’nın gözlerine onda da bu özellikler var mı diye baktı.

Bu kadının hızlı olduğunu, yetenekli olduğunu söyleyemezdi. Ama Angela’nın bakışlarında bunlardan da daha önemli bir şey gördü: hissiz bir sükûnet.

“Tanrım, sen tehlikeli bir kadınsın.”

“Yavaş yavaş öğreniyorum.”

Bu sırada duydukları bir ses ikisini de ürküttü. Yüksek, tiz bir sestir bu. Siren sesi. Evine yaklaşan sirenler. J.T. bir adım geri attı.

İlk düşündüğü Marion’dı, ama sonra dikkatini Angela’ya çevirdi. Kadın olduğu yerde donakalmıştı. Dehşete kapılmış gibi görünüyordu. Ama kocasından kaçan bir kadın neden polislerden bu kadar korkuyordu ki? Derken J.T. durumu kavradı:

Kullanılmıştı.

“Ne yaptın sen?” diye atıldı.

“Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey,” diye fısıldadı kadın.

Siren sesleri daha da yaklaşmıştı. *Üç polis arabası*, diye düşündü J.T. Evinin önündeki özel araba yoluna girip huzurunu bozan üç polis arabası.

“Neden bu kadar korkuyorsun? Ne saklıyorsun?”

Kadının gözleri artık o kadar kararlı değildi. J.T.’yi itmeye çalıştı fakat başaramadı.

“Bırak gideyim. Bir şey yapmadım. Sadece kimsenin burada olduğumu bilmesini istemiyorum. Özellikle de polislerin.”

“Bu kadar utangaç mısın, *Angela*?”

“Güvenli değil. Onun bağlantıları var...”

“*Onun* mu? Tabii, *Angela*, o her şeye kadir bir adam. Seni takip edip etmediği, bacağını yaralayıp yaralamadığı, hatta gerçekten var olup olmadığı bile belli olmayan gizemli bir adam! Ama ben *ondan* yoruldum artık, *Angela*. Eğer benim yardımımı istiyorsan, şimdiye kadarkinden çok daha fazla çaba sarf etsen iyi edersin.”

“Yalan söylemiyorum! Jim beni öldürmek istiyor. Hayır, benim feci şekilde acı çekmemi istiyor. Resimleri gördüm. Ne yaptığını gördüm...” Kadının sesi giderek kısılmıştı. Sonra vahşileşerek J.T.’ye öfkeyle vurmaya başladı. Porselen kırığını omzuna saplamaya çalıştı fakat J.T. bu darbeyi savuşturarak *Angela*’nın geçici silahını yere düşürdü.

“Bırak beni,” diye bağırды kadın.

Sirenler, evin kapısının önünde sustu.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı *Angela*. “Belki de beni buldu bile.”

J.T. kadının omuzlarını sımsıkı tuttu ama birden adam emin olamadı. *Angela*’nın korkusu çok gerçekti, paniği çok samimiydi. Titremeye başladığını ve bu titremelerin narın vücuduna dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordu.

“Konuş benimle *Angela*, bana doğruyu söyle. Hadi.”

“O bir polisti! Anlamıyor musun? Bir polis!”

J.T. şokla geriye doğru bir adım attı ve bu hareketle kadını kendiliğinden bırakmış oldu. Şaşırmıştı ama neden şaşırdığını bilmiyordu. Polislerin iyi insanlar olmak zorunda olduğunu söyleyen bir kural yoktu, tıpkı saygın ordu albaylarının ailelerine hobi olarak işkence yapmayacağını garantisi olmadığı gibi.

Angela mutfağın ortasına doğru hareket etti. Kolları ince belinin etrafına sımsıkı dolanmıştı. “Silahıma ihtiyacım var. Onu bana geri ver.”

“Veremem.”

“Ah, neden bu kadar korkuyorsun? Vuruşa vuruşa buradan çıkmaya çalışacağımı mı sanıyorsun?”

“Tabancanın sana hiçbir yardımı olmaz.”

“Şimdiye kadar bana yardım eden tek şey o.” *Angela* mutfağın ortasında hızla yürüyüp küçük bir daire çizdi. “Ben gidiyorum. Ne istersen söyle onlara. Onların beni burada görmelerine izin vermeyeceğim. Gizliliğin senin işinde bir anlamı olduğunu düşünmüştüm.”

“Bekle...”

“Zamanım yok.” *Angela* yürümeye devam etti.

İkisi de arabaların ilkinin kapılarının açıldığını ve sonra çarparak kapandığını duydu.

Angela arkasına dönmedi. Birkaç saniye sonra J.T. kadının odasının kapısının kapandığını, hemen ardından da sürgülü kapının kilitlendiğini duydu. Küçük *Angela*’nın yatağının üzerinden atlayıp arkasına gizlendiğini canlandırdı kafasında.

Her şeyin kontrolden çıktığına işaret eden kafa karıştırıcı bir hisle mutfağının ortasında tek başına kalmıştı. Ya gerçekten kadının eski kocası geldiyse? Bugünlerde ne yapmaya hazırlanıyordu? Nasıl kenara çekilebilirdi?

Derken megafondan gelen sesi duydu. Omuzları gevşedi. Dudaklarında bir tebessüm belirdi. O kötü, iriyarı, şeytani Jim değil gelen.

Kız kardeşiydi bu, Freddie tarafından çağrılmış ve onu kurtarmaya gelmişti.

J.T. omuzlarını dikleştirdi ve gerçek savaşa hazırlandı. ‘Aile her şeyden önce gelir’ sözünü kim söylediye, Dillonlarla hiç tanışmamış olmalıydı.

Bölüm Beş

Marion Margaret MacAllister, hayatı boyunca sadece iki günah işlemişti. İlki, ikinci çocuk olarak dünyaya gelmesi; ikincisi de kadın olarak doğmasıydı.

Bu günahları düzeltmek için zaman içerisinde elinden gelenin en iyisini yapmıştı. FBI’nın erkeksi dünyasında, meslektaşları olan erkek ajanları atıcılıkta, dövüş sanatlarında ve mantıklı düşünmede geride bırakabiliyordu. Soğuk sarı bakışlarıyla, Buzadam lakabını kazanmıştı ve bu lakap hoşuna gidiyordu.

Ta ki bundan iki hafta önce, dünyası paramparça olmaya başlayana kadar.

Otuz dört yaşına yeni girmişti ve yine terfi ettirilmemişti; verilen sebepse henüz çok genç olmasıydı. Onun yerine terfi ettirilen William Walker ise sadece otuz altı yaşındaydı ve müdür yardımcısının kızıyla beraberdi. Marion'ın babası prostat kanserinden ölüyordu: Uzun süren bir ölüm süreciydi bu. On yıllık kocası da onu kokteyllerde garsonluk yapan yirmi iki yaşındaki bir kız uğruna terk etmişti.

Son olarak da, geçen gece Freddie'den bir telefon almıştı. J.T. zamanlamada her zaman kusursuzdu.

Nogales polisine geride durmasını işaret edip eve kendi başına yaklaşmaya başladı. En sevdiği lacivert pantolonlu takımını giymişti. Düzgün kesimli ve tamamen iş kadınlarına özgü bir kıyafetti bu. Aynı zamanda da Arizona için fazlasıyla kaimdi. Tozlu hava gözlerini sıızlatırken, kaburgalarının üzerinde tuttuğu tabancasının soğuk demirine odaklandı.

"Günaydın Marion," dedi J.T. ağır ağır. Kapının sövesine yaslandı; sanki sevişmenin ortasında yakalanmış gibi yarı çıplak ve darmadağınktı. "Beni ziyarete gelmen ne kadar büyük bir kibarlık."

"Evine giren davetsiz bir misafir olduğuna dair bir bildirim aldık. Soruşturmayla geldim."

"Ta Washington D.C.'den bunun için mi geldin?" "Ağabeyime ne zaman bir şey beğendirebildim ki zaten." Marion nazik bir tatlılıkla gülümsedi. "Yoldan çekil, J.T.. Memurlar evini arayıp güvenli olduğundan emin olacaklar." "Hiç sanmıyorum."

"Jordan Terrance..."

"Freddie seni şehirden mi aradı?" J.T. kıpırdanarak ayak bileklerini çaprazladı ve rahat bir pozisyon aldı. Marion, Freddie'den ağabeyinin çok içtiğini öğrenmişti. Alkolün daha büyük bir etkisi olacağını düşünmüştü ama J.T. her zaman şanslı bir piç kurusu olmuştu. İçmek göbeğini kalınlaştırmadığı gibi onu yaşlandırmamıştı da. Hâlâ o hatırladığı ince ve fit adamdı. Tüm yüzme kupalarını kazanan çocuk. Olağanüstü atışlarıyla babasını gururlandıran evlat. Onu boğarak öldürmek istiyordu Marion.

"Bize bildirimde bulunan Freddie'ydi," diye cevapladı sert bir sesle.

"Ah, ben de burada onunla birbirimizi anladığımızı düşünmüştüm."

"Ne demek istiyorsun?"

J.T. tırnaklarını inceliyormuş gibi yaptı. "Freddie'nin seni aradığını biliyorum, Marion. Onun babamın küçük casusu olduğunu biliyorum. Bir gün çok içerim de gerçeği söylerim diye ikiniz de çok korkuyorsunuz. Merak etme, bir süredir o konudan bahsediyorum ama kimse ilgilenmiyor."

"Neden bahsettiğini bilmiy..."

"Onu ben gönderdim. Freddie'ye birkaç gün izin yapmasını söyledim -misafirimin yalnız kalmak isteyeceğini düşündüm. Bana gelince, şeyy..." Omuz silkti. "Freddie gerçekten güzel margarita yapıyor. Tabii şimdi bu eve geri dönüşünü tekrar gözden geçireceğim. Polisi arayıp eve davetsiz bir misafirin girdiğini söylemek -bu gerçekten akıllıca. Sanıyorum ikimizden de daha akıllı."

"O zaman evde davetsiz bir misafir var\ Kenara çekil." "Hayır."

"Kahretsin J.T., içeride bir kadın olduğunu biliyorum. Hem onun hakkında gerçekten ne biliyorsun ki? Geçmiş tecrübelerine bir baksana..."

"Geçmişimi bu işe karıştırma."

"Evi arayacağız, J.T. Bu kadının gitmesini istiyorum." "Arama iznin var mı?"

"Tabii ki yok. Bir davetsiz misafir bildirimine karşılık veriyoruz sadece..."

"Ben de bu evin sahibi olarak sana içeride davetsiz misafir olmadığını söylüyorum. Şimdi mavi üniformalı şirin arkadaşlarını al ve dağıtacak başka bir parti bul."

"Seni inatçı sarhoş piç ku..."

"Marion, tatlı dille konuşmayı hiç öğrenememişsin." "J.T., senin kız kardeşin olarak..."

"Benden utanıyorsun, aynı aileden geldiğimiz için utanıyorsun ve benim ölmemi istiyorsun. Biliyorum Marion. İnan bana, bu duygusal görüşlerin benim içimi ısıtıyor, tüylerimi diken diken ediyor."

"Yardım et, Tanrım, J.T. Eğer evinde bir havalı tabanca bile bulursam..."

"Burası Arizona, Marion. Silah kanunları son derece gevşektir. Ne güzel bir durum."

"Buraya sana yardım etmeye geldim, J.T..."

"Hayır Marion, bunun için gelmedin. Hâlâ babamın emrini yerine getiriyorsun ve bunu ikimiz de biliyoruz."

J.T.'nin sesi aniden yumuşadı. "Neden hiçbir zaman sadece ziyaret için gelmiyorsun, Merry Berry? Neden seninle hep böyle didişiyoruz?"

Marion boynundaki düğmelerden boğulacakmış gibi oldu ve bir anlığına kızgınlığını unuttu.

J.T. omzunu kapı sövesinden ayırıp doğruldu.

"Polisleri gönder. Babam hiçbir zaman yabancıların aile meselelerine burunlarını sokmasını onaylamamıştır. Hem o daha ölmedi mi?"

"Hayır."

"Çok kötü. Her neyse, seninle konuşmak güzeldi. Gerçekten daha sık bir araya gelmeliyiz."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum."

“Üzgünüm Marion. Sana değer verdiğimi bilirsin ama şu federal ajanlara karşı son derece güçlü bir alerjim var. Hatta korkarım, evim için çok katı bir ‘Polis ve FBI ajanları giremez’ kuralım var.”

“Sen tam bir piç kurusun!”

“Eskiden keşke öyle olsa diye çok dua ederdim ama albayı o kadar fazla içimde taşıyorum ki bunun doğru olması pek mümkün gözüküyor. Ne yazık”

Ağabeyinin acımasız sırtışım görünce, Marion, J.T.’nin yerinden kıpırdamayacağını anladı. J.T. hep inatçı bir keçi olmuştu. Ama o da istediği zaman inatçı olabilirdi. Ayrıca kendisine bir emir verilmişti. Hem de doğrudan doğruya albay tarafından.

“Peki. Rozetimi kapıda bırakacağım.”

“Peki ya şu arkadaki polis arkadaşların?” J.T. başıyla polisleri gösterdi.

“Eğer içeride davetsiz bir misafir olmadığına bizi ikna edersen onları gönderirim.”

“Ah ama içeride davetsiz bir misafir var gerçekten de. Bence şu mavili arkadaşlarının her halükârda gitmeleri gerekiyor.”

J.T., Marion’a gülümsedi ve içeri girip kapıyı kapadı.

Marion, kavurucu güneşin altında kendisinden talimat bekleyen üç eyalet polisiyle birlikte kalakalmıştı. Çılgılık atmak istiyordu, küfretmek istiyordu ama en çok da kocasını hiç tanımamış olmayı istiyordu.

“Siz geri dönün,” dedi polislerle. “Durum kontrolüm altında.”

Sonra ağabeyinin kapısını çaldı ve ikinci raunt için hazırlandı.

Tess odasında yerde oturuyordu, kulağını kapıya dayamıştı. Kapıyı kilitlemişti ama tecrübelerinden biliyordu ki kilide çok da güvenmemek gerekirdi. Hâlâ silahı yoktu ve olsaydı ne yapacağından emin de değildi. Onun orada olduğunu kimse öğrenmemeliydi, ama kimliğini saklı tutmak için bir FBI ajanını vuracak kadar gözü dönmüş müydü?

Kendini kadını yalnızca yaralayabileceğim düşünürken yakaladığında, yeterince gözü dönmüş olduğunu anladı.

Ön bahçedeki konuşmaları dinlemişti. Şimdi de kadının sesi oturma odasından buraya kadar yankılanıyordu.

“Tamam, J.T. Nerede o?”

“Bir süre için dışarı çıktı. Anladığıma göre polislerden pek hoşlanmıyor.”

“Ah öyle mi? Peki bu durum sana bir şey söylemiyor mu, *sevgili ağabeyim*?”

“Sadece bir süre Los Angeles’ta zaman geçirdiğini.”

“Bırak artık, J.T. Eğer Lizzie Borden5 bugün hayatta olsaydı şimdi sana yardım etmeye gelirdi.”

Tess bu yoruma kızmak istedi ama yapamadı; şimdiye kadar birçok gazete ondan Frankenstein’in Karısı olarak bahsetmişti. Hatta küçük gazeteler de onun sözde biyografisini şu başlık altında vermişlerdi:

DEMEK BALTALI BİR KATİLLE EVLENDİM.

Gece yarısı talk show sunucuları bu konuda birkaç espri bile yapmıştı.

Jim’i düşünmek istemiyordu. Kesin cevaplar bulmak, geçmişini yaşamış olmanın zihin berraklığına sahip olmak istiyordu. Ama bu berraklığa sahip değildi. Onca yıldan sonra bile, kafasının içindeki imgeler bulanık ve kopuk kopuktu. Gazeteciler, onun hikâyesini istedikleri kadar derli toplu bir şekilde paketleyebiliyordu. Ama Tess tüm bu olayları yaşamıştı ve gerçekler, ona bu lüksü tanııyordu.

Jim Beckett yakışıklı bir adamdı. Güçlü bir adamdı. Çocuk yaşta yetim ve öksüz kalmış, son derece takdir gören bir polis memuru ve yalnız bir adamdı. Annesi zayıf ve hasta bir kadındı, Jim öyle söylemişti. Sekiz yaşındayken annesi ölmüş ve babası da bir trafik kazasında vefat etmişti. Yaşayan bir akrabası olmadığı için, koruyucu bir ailenin yanına verilmişti. Zamanla o aileye kendini yakın hissetmiş ama bu sefer başka trajediler yaşanmıştı. On dört yaşına geldiğinde manevi babası bir av kazasında vurulmuştu. Manevi annesi ise onu büyütmek için büyük mücadele vermiş ama Jim üniversiteye giderken o da göğüs kanserine yenik düşmüştü. Jim Beckett bu dünyada yalnız kalmıştı, ama sonra onu görmüştü. Theresa’yı.

Dördüncü buluşmalarında, Theresa’nın babasının evindeki veranda salıncağında onunla birlikte otururken elini tutmuş ve “Theresa diye fısıldamıştı ciddi bir ses tonuyla. “Babanı tanıyorum, sana ve annene nasıl davrandığını biliyorum. Ne kadar korkuyor olduğunu anlıyorum. Ama artık yalnız değilsin. Seni seviyorum bebeğim. Biz aynıyız. İkimizin de kimsesi yok. Ama artık sonsuza kadar birlikte olacağız. Seni bir daha kimse incitemeyecek.”

Theresa ona inanmıştı. O gece Jim onun başım göğsüne dayadığında Theresa ağlamış ve şöyle düşünmüştü: *En sonunda beyaz şövalyem geldi işte.*

Altı ay sonra Williamstown’ın o zamana kadar gördüğü en büyük düğünlerden birinde Jim’in karısı olmuştu. Babasının

5 Lizzie Borden: 1892 yılında, Massachusetts’te babasını ve üvey annesini bir baltayla öldürdüğü iddia edilen genç bir kadın. Yargılama sonucunda beraat etmişse de, sonradan başka bir tutuklama ya da yargılama yapılmamış ve Lizzie Borden, hem Amerikan folklorunda hem de popüler kültüründe kötü şöhretli bir şahsiyet olarak kalmıştır -ed.n.

evinden taşınmış ve Jim'in yeni evlerindeki şömine rafının üzerine büyütülmüş bir düğün fotoğraflarını asmasını izlemişti. İnsanların Beckett evine girdiklerinde gördüğü ilk şey buydu: Williamstown'un en güzel sarışın çiftine ait koskoca, parlak bir fotoğraf. İnsanlar onlara Barbie ve Ken ismini takmışlardı.

Balaylarında Jim onu karşısına oturmuş ve evliliklerinde uyması gereken birkaç kural olduğunu açıklamıştı. Artık bir eşti. Bir polis memurunun eşi. Kurallar basitti: *Her zaman benim iki adım arkamdan yürü. Bir şey alırken her zaman benim iznimi al. Sadece benim onayladığım kıyafetleri giy. Her zaman evi temiz tut ve bifeğim her zaman az pişmiş olsun. Beni ya da planlarım asla sorgulama.*

Theresa başını sallayıp onaylamıştı. Kafası karışmıştı ama çaba sarf edeceğine söz vermişti. On sekiz yaşında bir gelindi, mükemmel olmak istiyordu.

Ama elbette çeşitli hatalar yapacaktı.

Balaylarından dönmelerinin ikinci gecesinde, Jim, kendisine sormadan bir not defteri aldığı için ceza olarak gelinliğini yakmıştı. Theresa bunu yapmaması için yalvardığındaysa, duvağını da yakmıştı. Kocasını sorgulamaması gerekiyordu. Onu sorgulamaması gerektiğini asla unutmamalıydı.

Theresa bunu unutmamak için büyük çaba sarf etti. Uyum sağlamak için çabaladı. İlk birkaç haftada kişisel eşyalarının pek çoğunu ateşe kurban vermişti. Amigo kız kıyafeti. Bebeklik battaniyesi. Yıllığı. Bir keresinde akşam yemeğini zamanında hazırlayamadığı için, Jim, değişiklik olsun diye bu sefer çocukluktan kalma oyuncak ayısını keserek küçük parçalara ayırmış ve sonra da bu parçaları yakmıştı. Ona bu kadar eşyasını kaybettiği için aptal olduğunu söylemiş, o yüzden Theresa daha da çok çabalamıştı.

Onu sevdiğini söyleyen tek insana karşı hata yapmak istemiyordu. Ayrıca Jim ona asla vurmuycordu da. Bazen bağırıyordu. Serti, ona aptal diyordu ama asla ve asla elini kaldırmamıştı.

Theresa bunun için son derece minnettardı.

Öğrenmişti. Kocasının ceza vermek için yakacağı eşyaları da tükenmişti. Derken hamile olduğunu öğrendi ve hayatı düzene oturdu. Jim baba olmayı ipte çekiyordu. Sam'i dünyaya getirdiğinde, kocası hastaneye son derece pahalı bir inci kolyeyle geldi. Ona çok güzel olduğunu söyledi. Çok iyi bir iş çıkardığını.

Böylece Theresa her şeyin yoluna gireceğini düşündü.

İki ay sonra Jim ikinci bir çocuk yapmanın zamanının geldiğini söyledi. O sırada Theresa yemek masasında oturmuş, Samantha'yı emziriyordu; kendini çok bitkin hissediyor ve gözlerini zor açık tutuyordu. Ama bir hata yaptı. Kuralları unutarak *hayır* dedi; aynı anda hem iki bebeğe bakıp hem de evi tertemiz tutamazdı. Jim sessizleşmişti. Çatalını kenara koymuş ve parlak mavi gözlerini onun üzerine dikmişti. "Bakamaz mısın Theresa? Samantha'yı incitmeyi mi düşünüyorsun? Bana bunu mu söylüyorsun? Bebeğimi dövmeyi mi düşünüyorsun? Biliyorum, bu senin kanında var."

Ağlamıştı Theresa. *Hayır* demişti, asla böyle bir şey yapmazdı. Ama kocası ona inanmamış, Theresa da o haftanın sonraki günlerinde ilk isyan eylemini gerçekleştirmişti: Bir diyafram satın almış ve banyo lavabosunun altına saklamıştı. Bundan bir hafta sonra diyaframı oradan çıkarmış ve tepesinde bir iğne olduğunu görmüştü. Jim arkasında dikiliyordu, yüzü acımasızdı. Theresa artık buna katlanamazdı. İki buçuk aydır uyumamıştı. Yorgundu, bunalmıştı ve anne olarak başarısız olmaktan korkuyordu. Hıçkırarak ağlamaya başlamıştı. Jim sonunda hareket edince, Theresa korkuyla irkilmiş ama kocası onu kollarına almıştı. Saçlarını okşamış, ona aylardır ilk kez nazik bir şekilde dokunmuştu. Her şeyin yoluna gireceğini ve kendisinin de ona yardım edeceğini söylemişti. Theresa'yı banyo zeminine yatırmış, eteğini sıyırmış ve ona oracıkta sahip olmuştu; Theresa hareket edemeyecek kadar bitkin ve şaşkın haldeyken, acı çekerken.

Sonra, ona bu sefer bir erkek çocuk istediğini söylemişti. Babası gibi ismi Brian olacak bir erkek çocuğu.

Jim'in yoklukları artıyor, dönüşleri de gitgide zalimleşiyordu. Theresa ne yaparsa yapsın yeterli olmuyordu. Kötü bir eş, korkunç bir anneydi. Bir aptaldı, Jim kendisiyle evlenmeyi kabul ettiği için minnettara olması gereken aptal bir kızdı. Yakışıklı, çekici ve saygın bir erkek kesinlikle daha iyisini bulabilirdi.

Bir gün Jim onu oturma odasında karşısına almış ve dışarı çıkacağını söylemişti. Bir süreliğine eve gelmeyecekti. Belki döner, belki dönmezdi. Henüz karar vermemişti. Ama ne olursa olsun Theresa bodrum katına inmeyecekti.

"Bodrum mu? Neden bodruma ineyim ki?"

"Sana oraya inmeyeceksin dedim diye, artık hep bunu düşüneceksin. Ben evden çıktığım anda daha da fazla düşünmeye başlayacaksın. 'Bodrumda ne var? Neden bodruma inmeyeyim ki? Acaba bodrumda ne saklıyor?' Bu fikri aklına soktum, o yüzden bodruma inene kadar rahat etmeyeceksin. Sen o kadar iyi tanıyorum ki Theresa. Seni o kadar kontrol edebiliyorum ki."

"Hayır. Bodruma inmeyeceğim, inmeyeceğim."

Ama kocası evden çıkar çıkmaz, gözleri bodrum katın kapısına çevrilmişti. Elini kapının topuzuna koymuş, topuzu çevirmişti, kapıyı açmış, karanlığın içine doğru bakmış...

Tess bu anıların geri kalanını çabucak zihninin ücra köşelerine itti. Parmaklarını şakaklarına bastırdı, şimdiden ağzına safra tadı gelmeye başlamıştı.

Bazı günler olayları nesnel bir şekilde anımsayabiliyordu, Kendisiyle bu olayların arasına bir mesafe koyup, o acı sahneleri sanki başkasının hayatında meydana gelmiş şeyler gibi analiz edebiliyordu. Bazı günlerse bunu yapamıyordu. Şimdiyse tüm dikkatini nefes alıp vermeye ve Arizona güneşinin sıcaklığını hissetmeye vermişti.

Koridorun öteki ucunda Marion ve J.T. kavgaya devam ediyorlardı.

“Ölüyor, J.T. Şakası yok.” Marion’ın sesi kırılıyordu. “Babamız ölüyor.”

“*Babamız mı? Hiç sanmıyorum. Sen on dört yaşındayken onu sana vermiştim ben. Hatırladığım kadarıyla poker oynuyorduk ve seni fena halde yeni yordum. Küplere bindin. Ben de tamam dedim, bana çok istediğin bir şey söyle...*” “Cehenneme kadar yolun var, Jordan Terrance”

“...ve sen de ‘babacığının’ tamamen sana ait olmasını istediğini söyledin. Ben de onu tamamen sana bıraktım. Bugünse o anlaşmada kaybeden tarafın sen olduğunu görüyorum. Söyle bana Marion, yoksa bunu da mı unuttun?” “Hiçbir şeyi unutmadım, J.T. Sadece daha mutlu günleri hatırlamayı tercih ediyorum.” Uzun bir duraksamadan sonra Marion sordu: “Hepsi *o kadının* yüzünden, değil mi?”

İkinci bir duraksama. “*O kadının* bir adı vardı, Marion. Bir insandı.”

“Babamı zayıf anında yakalayan yalancı ve çıkarıcı bir fahişeydi. Babam yeni emekli olmuştu, kadınların ilgisine karşı... savunmasızdı.”

“Annem bu analizini duysa eminim çok mutlu olur.” “Annem kafayı üşütmüş durumda.”

“Sonunda bir konuda mutabıkız.”

“Tamam, babam bir hata yaptı ama...”

“Bir hata mı? On yedi yaşındaki bir kızı hamile bıraktı. Babamız bir sübyancı.”

“Kızı korumasına aldı.”

“Sen buna *korumaya almak* mı diyorsun?” J.T.’nin sesi öylesine hafiflemişti ki, Tess’in ensesindeki tüyler diken diken oldu. Marion bu sefer çabucak kendine gelemedi ama geldiği zaman verdiği karşılık keskin oldu.

“Haklısın, evet. Babam dünyadaki tüm kötülüklerin kaynağı. Lanet olsun, John F. Kennedy’yi de o vurmuştur büyük ihtimalle.”

“Bunu yaptıysa şaşırmam. Hiç JFK kasetlerini dikkatle izlediğin oldu mu?”

“Büyü artık, J.T. Sebebinin Tanrı bilir ama babamın şu anda sana ihtiyacı. Belki onu sevmiyorsun, belki onunla asla anlaşamayacaksın ama Tanrı aşkına J.T., o sana hayat verdi. Bizim için bir yuva kurdu. Seni yetiştirdi ve ne istediysen verdi: spor araba, West Point, askeri tayinler, *gizlenme*... Hepsine sahip oldun.”

“Bu senin hâlâ canını acıtıyor, değil mi Marion?” dedi J.T. sessizce. “Gerçi Roger senin için iyi bir teselli ödülü oldu.” “Roger beni terk etti, J.T. Ama sorduğun için teşekkürler.”

“Ne?” J.T. belli ki çok şaşırmış, hatta afallamıştı. “Marion. Üzgünüm. Yemin ederim, üzgünüm...”

“Buraya bana acıman için gelmedim. Ama o kelimeler bir daha ağzından çıkarsa yüzünü yeniden toparlamak için Japon yapıştırıcısına ihtiyacın olacak. Hayır, daha fazla bir şey söyleme. Bu muhabbetlerden sıkıldım -hiçbir zaman bir yere varmıyor. Yedi gün burada seninle kalacağım, J.T. Kendine çekidüzen vermen için yedi gün. Daha sonra bu karmakarışık pislikten elimi eteğimi çekeceğim.”

“Merry Berry...”

“Bana *Marry Berry* deme artık! Ayrıca misafirine de söyle, herhangi birinizi en ufak yasadışı bir şey yaparken yakalarsam ikinizi de tutuklarım. Anlaşıldı mı?”

“Beni ne kadar umursadığını göstermek için bağırarak zorunda değilsin.”

“Çok komiksin gerçekten, hiç stand-up yapmayı düşündün mü?”

Tess parke zeminin üzerindeki topukların keskin ve çınlayan seslerini duydu. Hızlı ve öfkeli adımlar gittikçe yaklaşırken nefesini tuttu. Ama ayak sesleri odasının önünden geçip gitti. Marion en dipteki yatak odasına hışımla girdi ve kapıyı arkasından büyük bir gürültüyle kapattı.

Tess nefesini bıraktı. Rahatlamıştı. Her şey yolundaydı. Bu Marion denen kadın bir FBI ajanıydı ama aynı zamanda J.T.’nin kız kardeşiydi ve buraya Tess’le hiçbir ilgisi olmayan sebepler yüzünden gelmişti.

Tess güvendeydi, kimse onun kim olduğunu bilmiyordu ve hâlâ Arizona’daydı.

Daha fazla dayanamazdı. Hâlâ akşam olmamıştı ama yorgun bedeni dinlenmek istiyordu. Yatağa kıvrıldı, örtüleri kafasına kadar çekti ve bastıran uykuyu memnuniyetle kabul etti.

Bölüm Altı

Bodrum katı soğuktu. Bir hava cereyanı hissediyordu ama kaynağının ne olduğunu bulamıyordu. Işık zayıftı, gölgeleri uzatan çıplak bir baş üstü ampulüydü sadece. Ayaklarının altında sert bir çamur tabakası hissediyordu.

Şu köşeye dayalı duran şey de neydi öyle? Bir kürek, bir testere, bir çekiç. Kırpma makasları ve iki tırmık. Jim'in bunlardan herhangi birini kullandığını hiç görmüş müydü? Bir de beyzbol sopası vardı. Uzun, sarı renkli bir beyzbol sopası, Jim'in sopalarını giysi dolabında sakladığını sanıyordu. Neden işlerdi vardı burada? Pek bodruma konmazlardı.

Derken taze çamur kokusu aldı ve kokuya doğru döndü. Uzak köşede, taze bir mezar biçimi verilmiş bir çamur tepeciği gördü. Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Bu sırada ağzının üzerine bir el kapandı.

Çığlık attı. Çığlık attı ve dudaklarının üzerine kapatan el, ses çıkarmasına engel oldu. Arkasında kendisini sımsıkı kavramış bir beden vardı; olduğu yerde debeleniyor, vahşice kıvranıyordu. Aman Tanrım, bana yardım et.

Çenesine bastıran kalın parmaklar yüzünden başını hareket ettiremez olmuştu. "Aşağıya inmeyeceğini düşünmüştüm, Theresa. Sanırım inmeyeceğini söylemiştin. "

Tess çaresizce inledi. Kapana kısılmıştı. Şimdi kocası korkunç bir şey yapacaktı.

Kolunun arkasında hareket ettiğini hissetti ve gözlerinin üzerine siyah bir eşarp bağlandı; dış dünyayla olan bütün bağlantısı kesilmişti.

Dehşet içerisinde inledi.

Adam bu sefer, rulo yaptığı bir yastık kılıfıyla ağzını bağladı; kumaş tıpkı bir atın gemi gibi Theresa'nın diline ve dudaklarının hassas köşelerine baskı yapıyordu.

Kocasının kendisini serbest bırakmasıyla yere düştü.

"Sana buraya inme dedim, ama inmek zorundaydın, değil mi Theresa? Öğrenmek zorundaydın. Cevap istemiyorsan burnunu sokmayacaksın. "

Onu kolundan yukarı doğru çekip ayağa kaldırdı ve çamurlu zeminin üzerinde çekiştire çekiştire yürütmeye başladı. Keskin koku gittikçe kuvvetleniyordu. Çamur kokusu ve bir de bir şeyin kokusu daha, kekremsi bir şeyin kokusu daha. Kireç. Çürüyen cesetlerin kokusunu bastıracak taze kireç. Yastık kılıfının üzerinden öğürdü.

"Evet, doğru. Bir mezarın kenarında duruyorsun. Şöyle bir ittir- sem hemen içine yuvarlanırsın. Mezara düşersin. Orada ne bulacağını öğrenmek ister misin?"

Kocasını ön taraftaki boşluğa doğru itince, Theresa boşuk bir çığlık attı. Ama Jim onu tekrar kendine doğru çekti ve ağzını kulağına dayayıp usulca güldü. "Daha değil. Sana her şeyi göstermiş değilim. "

Theresa'nın elini uzatması için parmaklarını avucuna geçirdi. Tess boşuk bir sesle yalvardı, yastık kılıfının ardından çıkarak ağlıyordu. Jim ottun bir şeye dokunmasını istiyordu. Hiç dokunmak istemediği bir şeye.

Eli zorla cam bir kavanozun içine sokuldu. Parmak uçları yuvarlak, sıkı ve nemli bir şeylere dokunuyordu. "Göz küreleri," diye fısıldadı kocası. "Tüm eski karılarımın göz kürelerini sakladım."

Tess'in elini aniden çekti ve başka bir şeyin içine soktu. Saç. Uzun ve düz, uçları iğrenç şekilde nemli. "Kafa derilerini de yüzdüm, " diye fısıldadı.

Theresa'nın elini tekrar çekti ve kapadığı parmaklarını başka bir şeyin içine daldırdı. Yumuşak, karmakarışık ve yağlı. Tess'in parmaklarına tutunuyor, parmaklarının etrafına dolanıyorlardı.

"Bağırsaklar. Bir sürü, bir sürü bağırsak

"Ve burada da, bebeğim, en önemli eserim. Kalbi. Ilık ılık atan kalbi. "

Theresa'nın elini bu kalp kütesinin etrafında zorla kapattı. Parmaklarıyla karısının boğazını kavradı. Sıktı, sıktı, sıktı ve nefesi hızlanarak, heyecanla Theresa'nın kulağına şöyle dedi:

"Kim olduğum konusunda hiçbir fikrin yok, Theresa. Hiçbir fikrin yok."

Tam gözlerinin önünde tuhaf noktacıklar oluşmaya başladığı anda, önünde bir uçurum açıldığı anda, hemen bu uçurumun içine düşüp bir daha asla düşünmek zorunda kalmayacağını anladığı anda, adamın parmakları gevşedi ve Theresa'nın oksijene aç kalmış ciğerleri havanın hücumuna uğradı.

Gözlerindeki kumaş parçası çekilip alındı. Etraf kan gölüydü. Theresa döndü, kaçamayacak kadar dehşete kapılmıştı.

Adamın yüzünü çok net gördü. O yan yan bakan, soğuk yüzünü.

J. T. Dillon, kömür karası gözleriyle ona doğru pis pis sıırıtyordu.

Tess dudaklarında asılı kalan bir çığlık ve göğsünde güm güm atan kalbiyle aniden uyandı. Eliyle boğazını sıkıca kavrayarak

nefes almaya çalıştı. Yanağından gözyaşı gibi ter damlaları süzülüyordu.

Bir an tereddüt ettikten sonra üzerinde yattığı yabancı yataktan aceleyle fırladı ve bulabildiği tüm ışıkları yaktı. Odada pek lamba yoktu. Daha fazla ışığa ihtiyacı vardı, köşelerde gizlenen tüm gölgeleri yok etmek için daha fazla ışığa...

Kendini arkasına bir sandalye koyup güven altına aldığı dolap kapılarının önünde buldu. *Kahrolası kapıları aç. Onun gittiğini biliyorsun, kazananın sen olduğunu biliyorsun.*

Aniden hiddetli bir çılgınlıkla sandalyeyi tekmeledi, kapı kolunu tuttu ve kapıyı çekerek açtı.

“Hadi, neredesin, seni piç kurusu?”

Karşısında boş askılar vardı sadece. Derin bir nefes aldı, sonra bir tane daha, ta ki vücudunun titremesi geçene kadar.

Arizona’dasın. Güvendesin. Ellerinde kan yok.

Bir ineğin kalbiydi. Bir ineğin kalbi, zeytinyağının içinde ince erişteler, ipek iplikler ve derisi soyulmuş üzüm.

“Etrafına bak, Theresa,” demişti Jim, bodrum katının ışığını çabucak açtıktan sonra. “Nelerden korktuğuna bir bak. Eğer derisi soyulmuş üzümün göz küreleri olduğuna inanmak istiyorsan, elbette bana baktığında da bir canavar göreceksin.”

Theresa yere yığıldı.

Jim onun göz seviyesine gelene kadar çömeldi. “Sana bodruma inmemeni söyledim ama beni dinlemeyip indin. Benim yanlış bir şeyler yaptığımı düşünmekte o kadar kararsınsın ki. Neden kocanı bu kadar hiçe sayıyorsun, Theresa? Neden benden korkmakta bu kadar kararsınsın?”

Tess gücünü toplayıp da cevap verecek halde değildi.

“Ne düşündüğümü biliyor musun? Bence senin kendine saygın da çok az, Theresa. Bence baban ve onun hor tavırları, senin kendini bir hiç olarak görmene neden olmuş. O yüzden benim gibi yakışıklı ve çekici bir polis memurunun seni sevdiğine inanmıyorsun, değil mi? İyi bir adamın seni sevdiğine inanmaktansa, bende neyin yanlış olduğunu merak ediyorsun. Bende yanlış bir şey olduğu konusunda takıntılısın. Sana benim sorunlarıma odaklanmayı bırakıp kendi problemlerine daha fazla zaman ayırmanı öneririm.”

Jim bodrumdan çıktı.

Theresa yerde kaldı ve merakla düşündü: Mükemmel kocasını neden sorgulamıştı gerçekten de?

Jim o kadar iyiydi işte.

Derken başka anılar, başka görüntüler uyandı zihninde. Boğazını kavrayan Jim’in elleri, sıkması, bırakması, okşaması, yatıştırması, boğması. Beyzbol sopasının havaya kalkıp ay ışığında bir peri çubuğuna benzemesi. Havada bir ısıklık sesi çıkarak bacağına inmesi. Bacağının çatırdaması...

Kapıya koştu, kilidi açtı, banyoya koştu ve öğürerek kusmaya başladı.

“Söylediğim yanlış bir şey yüzünden mi böyle oldun?” J.T. kapı eşiğinde duruyordu.

Theresa gözlerim sınıksız kapadı. Lavabonun üzerine eğildiği şekilde aynen kaldı; kolları titriyor, bacakları sarsılıyordu. Ağzında acı bir safralı tadı vardı. Çaresizlik tadı vardı, safradan çok daha keskin bir çaresizlik tadı.

“Lütfen git,” diye.

“Üzgünüm ama hiçbir Virginia erkeği yoktur ki kusan bir kadını yalnız bıraksın. Bunu bizim güneyli cazibemiz olarak gör.”

Theresa, J.T.’nin çıplak ayaklarının banyo zeminindeki fayansların üzerinde çıkardığı sesi duydu ve adam yaklaşırken, hafif bir klor kokusu aldı. Derken J.T.’nin vücudu vücuduna dayandı. Theresa kaskatı kesilince, J.T.’nin göğsünden bir homurdanma sesi yükseldi.

“Sadece suyu açıyorum,” dedi J.T. “Tadı Colorado’dan buraya kadar uzanan paslı su borularının tadıyla aynıdır ama en son kontrol ettiğimde kusmuktan iyiydi.”

Geriye doğru bir adım atınca, Theresa içini çekti ve suyla yüzünü, boynunu yıkadı. Suyun gerçekten de metalik ve paslı bir tadı vardı.

“Kendini şimdi biraz daha iyi hissediyor musun bari?” diye sordu J.T. bir an sonra.

Theresa musluğu kapadı ve ona baktı. J.T.’nin üzerinde sadece bir deniz şortu vardı ve o da oldukça düşük belliydi; güneş görmemiş hatları ortadaydı. Omuzlarına sıçramış sular, aşağıya doğru süzülürken düz karnındaki siyah kılların arasından geçiyordu.

Elindeki yarısı boşalmış bira şişesini kaldırdı ve Theresa’nın gözlerinin içine bakarak kafasına dikti.

“Al şunu.”

“Neyi?”

“Havluyu, *çikita*. Berbat görünüyorsun.”

Geç de olsa Theresa, J.T.’nin uzattığı el havlusunu gördü ve havluyu yavaşça aldı. J.T. ona hiçbir şey yapmamıştı ama Theresa yine de korkuyordu. Tecrübelerine göre, erkekler -özellikle de kaslı erkekler- kadınlar için açık bir tehdit oluştuyordu. Babasını, kalın yumruğunu havaya kaldırdığında pancar kırmızısına dönen etli yüzü gözünün önüne gelmeden hayal edemiyordu. Eski kocasının, gelinliğini alevlere atarken ona soğuk mavi gözleriyle baktığını da unutamıyordu.

Ama J.T.’nin bir hayli methim duymuştu. Hem paralı askerler müşterilerini öldürmezdi tabii ki. Bu, onların işleri açısından

kötü olurdu. Peki ya bir polis memurunun vergi mükelleflerini öldürmesi? Bu da onların işleri açısından kötü bir şeydi.

Ama kırk sekiz saattir J.T.'nin evindeydi ve herhangi bir şey olmamıştı. J.T. ona kahvaltı hazırlamış, onu polisten korumuştur. Eğer şiddete eğilimi olsaydı, Theresa bunun emarelerini muhakkak görürdü.

Tabii, Jim'in içindeki şiddet eğiliminin farkına varması iki yılını almıştı. Bunu da unutmaması gerekirdi

Ellerini yukarı kaldırdı ve alnını ovdu. Kendine sahip olmak istiyordu artık, kendine güvenmek istiyordu. Jim'i hapse attırmasının üzerinden iki buçuk yıl geçtiği halde, hâlâ bunun olduğundan emin olamıyordu. Eski Theresa Beckett ile yeni Tess Williams arasında bir yerde sıkışıp kalmıştı.

"*Better Homes & Gardens*⁶ okumak için kötü bir gece mi, hanımefendi?"

"Şu bir ters iki düz örgüsü beni çok zorluyor," diye mırıldandı Theresa. "Sürekli, örgü örmekten vazgeçtiğim kâbuslar görüyorum."

"Öyle mi? Ben de sürekli kiliseleri havaya uçurduğum rüyalar görüyorum. Dışarı gel, serin hava vücuda iyi gelir."

J.T. dönünce, Theresa adamın ondan kendisini takip etmesini istediğini anladı. Başım aşağı çevirip, üzerindeki mor Williams Koleji tişörtünün örtmekte yetersiz kaldığı kendi bacaklarına baktı. Genel olarak, üzerinde yalnızca tişört varken, yarı çıplak bir adamın peşinden gitmezdi. Annesinin, orasını burasını fazla gösteren kadınlarla ilgili güçlü kanaatleri vardı. Sadece kötü kadınlar böyle davranır ve sonra da doğrudan doğruya cehennemi boylardı. Orada da minik zebaniler, bu kadar hafifmeşrep oldukları için onları cezalandırır, vücutlarına korkunç şeyler yaparlardı.

Kendini hafifmeşrep bir kadın olarak düşünmek o kadar absürttü ki, gülümsemek zorunda kaldı. Hiçbir zaman fattan bir kadın olmamıştı, hiçbir zaman etrafına kıvılcım saçmamıştı. Sorumluluk sahibi ve şaşkın bir eş olmuştu sadece. Şimdiyse korkmuş ve bir deri bir kemik kalmış zavallı bir anneydi. Tüm işaretler, J.T.'nin onu ancak bir iskelet kadar çekici bulduğunu gösteriyordu. Theresa için hava hoştu. J.T.'yi sadece yarı otomatik silahları için istiyordu.

Adamın peşinden dışarı çıktı ve gece havasını teninde hissedince ürperdi. J.T. ise bunu fark etmemiş göründü. Sandalyelerden birine külçe gibi oturup altın bir sigara kutusu çıkardı. Cam masanın üzerinde altılı bir bira paketi duruyordu.

Theresa yıldızlarla bezeli mavi gökyüzüne bakarken kollarını kendi etrafına doladı. Williamstown'da geceler artık soğuk ve berrak geçiyor olmalıydı fakat havada, kuruyan yapraklarla yaşlanan çamların zengin ve küflü rayihası, bir de Berkshire'dan süzülerek gelen rüzgârın tazeleyici kokusu birbirine karışıyor olmalıydı. Şu anda kızının ne yaptığını merak etti. Büyük ihtimalle çoktan uyumuş, pembe pazen geceliği ve en sevdiği konuşan bebeğiyle yatağın koynuna sokulmuştu. Gözlerini kapadığı takdirde, kızının göz yakmayan şampuanıyla bebek pudrasının kokusunu alabiliyordu neredeyse.

Bebeğim, seni seviyorum.

"Bizi gizlice dinledin, değil mi?" diye sordu J.T.

"Evet."

J.T. ince sigara kutusunu açtı ve bir sigara çıkarıp yaktı. İçine derin derin çekerken Theresa'ya baktı. "Çok kötü bir alışkanlık. Sen de bir tane ister misin?"

Kutuyu uzattı, sonra aniden geri çekti. "Bekle, unuttum. Zaten zar zor yürüyorsun -sana sigara yok."

İçine çektiği dumanı yavaş yavaş verdi, arkasına yaslandı ve ayak ayak üstüne attı.

"Sigara içtiğini bilmiyordum."

"Bırakmıştım."

"Sigaraya yeniden başlamak için gecenin bir yarısı dışarı çıkıp sigara mı aldın?"

"Hayır. Marion'ın sigaralarını çaldım. Ona sigara içmeyi ben öğrettim." Dudaklarında bir tebessüm belirdi. "En azından ben öyle hatırlıyorum. Onun ne hatırladığını kendin sormalısın."

"Kız kardeşinle aranızda çok az sevgi varmış gibi görünüyor."

"Yanıldığımı pek söyleyemem."

Theresa sesine hâkim olmaya çalışarak sordu: "Gerçekten bir FBI ajanı mı?"

"Evet. Hem de çok iyi bir ajan."

"Bir hafta kalacağını söylediğini duydum."

"Evet. O yüzden, düzenbazın tekiysen ona sakın söyleme. Seni içeri tıkar."

"Sen buna izin verir misin peki?"

"Eğer düzenbazsan tekiysen, evet."

"Çok iyi," dedi Theresa. "Bakıyorum da tüm ihtimalleri düşünmüşsün. Eğer kalırsam, yasadışı bir durumum yok demektir. Ama eğer sabaha gitmiş olursam, eh, seni bir sürü sıkıntıdan kurtarmış olacağım."

"Yakışıklılığın seni yanıltmasın tatlım, ben şapşal bir tavşancık değilimdir."

Theresa başıyla onaylayıp tekrar gökyüzüne baktı. Üşümüştü. İçeri girmek ve uyumak istiyordu. Başına tekrar musallat olacak kâbuslardan korkuyordu.

"Bir ay eğitim," dedi J.T. birdenbire. "Bunu yapacağım." "Biliyorum."

“Bu kadar kendini beğenmiş olma. Sabah ilk iş bu eğitime başlıyoruz, saat altı sıfır sıfırda. Form tutma, kendini savunma, küçük ateşli silahlar, yakın dövüş. Canına okuyup seni bambaşka bir kadına dönüştüreceğim.”

“Tamam.”

“Neden fikrimi değiştirdiğimi bilmek ister misin?”

“Fark etmez.”

“Fark eder, Angela. Benim için eder.” Elini havaya savurarak villayı, bahçeyi ve havuzu gösterdi. “Bunlar bana ait değil. Gerçekten değil. Buranın her bir santimetrekaresinin, her bir çakıltısının, her bir kaktüsünün parası babam tarafından ödendi. Bir nevi hâlâ babamdan aldığım harçlıkla yaşadığımı söyleyebiliriz. Bunları elimde tutabilirim, sonsuza kadar böyle yaşayabilirim ama iki şartı yerine getirmem gerekiyor. İlki seninle alakalı değil. İkinci şart ise, ‘mesleğe’ bir daha asla geri dönmek. Seni yanıma alıp eğitime başladığım anda hepsini kaybedeceğim. Sence bunu senin için yapmalı mıyım, Angela?”

“Hayır,” dedi Theresa dürüstçe.

“O zaman anlaştık. Bunu kendim için yapıyorum. Çünkü istiyorum. Çünkü tüm dünyadaki en feci yetim kıskançlığı vakasına sahibim.”

Masanın üzerinden bir bira aldı, sandalyeden kalktı ve Theresa’ya doğru yürüdü.

Theresa adamın içindeki gerilimi hissedebiliyordu. Oyunu kuralına göre oynayan bir adam değildi -kiliseleri havaya uçurmak derken muhtemelen şaka yapmıyordu, gerçekten uçurmuş olmalıydı. Theresa’nın anlamadığı bir öfkesi ve karanlık bir ruh hali vardı. Sağı solu belli olmuyordu, yabaniydi. Hareket ederken hiç ses çıkarmıyordu. Jim’in mermer gibi düz ve pürüzsüz görüntüsünden sonra, bu adam inanılmaz derecede gerçek görünüyordu. Sizinle bir sorunu varsa gidip de köpeğinizi zehirlemez veya garajınızı yakmazdı. Bunu yüzünüze söylerdi. Bilmenizi sağlardı. Bir babanın kızını dövdüğünü öğrenecek olursa, depo merdivenini düşecek şekilde ayarlayıp da babanın bacağına kırmasını beklemezdi. Adamın karşısına çıkar ve yüzüne yumruğunu geçirirdi.

J.T. çok yakınında durdu, Theresa adamın sigaranın zayıf sıcaklığını hissedebiliyordu.

“Rüyada onu mu görüyorsun Angela?”

“Bazen.”

“En son ne zaman mışıl mışıl uyudun?”

“Bil... bilmiyorum.”

“En son ne zaman kendine güzel bir yemek hazırladın?”

“Uzun zaman oldu.”

“Peki, artık bütün bunlara dur diyeceksin.” J.T. bir parmağını Theresa’nın kolundan aşağı kaydırды. Theresa ürkünce, J.T. başını sağa sola salladı. “Hiçbir şeye önem vermiyorsun, Angela. Kendini bırakmışsın. Bir deri bir kemik kalmışsın, gözlerinin etrafı gölgelerle çevrelenmiş. Sert bir rüzgâr seni uçurabilir.”

“Bu zor,” dedi Theresa. “Biz... biz uzun süredir kaçıyoruz. Sorunlar var...”

“Hayatını bölümlere ayırmayı öğrenmek zorundasın. Şu andan itibaren böyle yapacaksın. Korkuyor olsan bile yine de uyuyacaksın. Endişeliysen, meyve ve sebze yiyeceksin. O kemiklerinin üzerine önce biraz et toplaman gerekiyor, kasları daha sonra konuşuruz. Ayrıca tırnaklarını yemeyi de bırak. Eğer sen kendi vücudunu ciddiye almazsan başkası nasıl alsın?”

“Bu tavsiyenin senden gelmesi biraz tuhaf.”

“Ben sadece nasihat veririm, asla kendim uygulamam.” J.T.’nin parmakları Theresa’nın kolunun üzerinde oyalandı. Parmak uçları sert ve sıcaktı. J.T. parmaklarıyla kolunun üzerinde tembel bir figür çizerken, Theresa bunu ayak parmaklarına kadar hissetti ve bir anda geri çekildi.

“Hoşuna gitmedi mi?”

“Ha... hayır, gitmedi.”

J.T. güldü. “Yalancı.”

“Ben bir öğretmen arıyorum, başka bir hata daha değil.” “Ah, demek erkeklere hata gözüyle bakıyorsun.” J.T. bira şişesini hafifçe kendi koluna vurdu, sonra da büyük bir yudum almak için kaldırdı.

“Öyleyse havuzdan başlayacağız,” dedi. “Bir yerini incitmeden seni şekle sokmaya çalışacağız.”

“İyi bir yüzücü değilimdir.”

“Hani mızızlanmayacaktın?”

Theresa çenesini meydan okurcasına kaldırıncı, J.T. güldü. “İyisin. Ruhun var.”

“Ah, tam üstüne bastın,” diye mırıldandı Theresa. “Cesaret abidesiyimdir.”

J.T. yeniden kıkırdadı, sonra gözlerinde beliren meraklı bir bakışla Theresa’nın yanağını okşadı. Sigarasını ağzına götürdü. İçine çekerken sigaranın ucu kıpkırmızı parladı. Birkaç saniye sonra, dumanı dışarı verdi.

Theresa kendini, J.T.’nin dudaklarının oluşturduğu küçük O şeklini izlerken buldu. Adamın uzun ve ipeksi siyah saçlarının köprücük kemiğine dokunuşunu izledi. Veranda ışığı J.T.’nin üzerinde titriyordu. Onun tenine dokunmak istiyordu Theresa, görüldüğü kadar sıcak mı diye bakmak istiyordu.

Aceleyle bakışlarını aşağı indirdi, kendi tepkisine hazırlıksız yakalanmıştı.

“Korkuyor musun?” diye mırıldandı J.T. boğuk bir sesle. Sesi fazlasıyla imalı çıkmıştı.

“Hayır,” dedi Theresa hiç beklemeden.

“Titriyorsun. Üstelik hiçbir şey yapmadım bile. Yani henüz.”

“Korkmuyorum!” Ama korkuyordu ve ikisi de bunu biliyordu. Rahat değildi ve düşünceleri karman çormandı. J.T.’ye güvenmeli miydi, yoksa güvenmemeli miydi? Kaçmalı mıydı, yoksa zor kadını mı oynamalıydı? Yakınlaşmalı mıydı, yoksa uzaklaşmalı mıydı? Kuşkulardan yorulmuştu artık.

En sonunda kararını verdi. Cesaretini kaybetmemek için hemen harekete geçerek, bira şişesini kavradı ve J.T.’nin elinden hızla çekti. Sonra da kaktüs bahçesinin kenarındaki beyaz çakıltaşlarıyla kaplı alana doğru yürüyüp birayı döktü.

“Artık içki yok. Paranı verip seni tuttum. Ayık olmanı istiyorum.”

“Deniz komandoları sarhoşken daha iyi ateş eder,” dedi J.T. kısaca, o neşeli hali uçup gitmişti.

“Belki ama sen artık bir deniz komandosu *değilsin*.”

“Büyük hata, Angela. Büyük hata.” J.T. ona doğru yaklaştı.

Theresa geri adım atmadı. “Kabalaşacak mısın yoksa?” dedi mağrur bir ifadeyle. “Şimdiden birayı bu kadar özledin mi?”

“Birayı değil. Seks yapmayı.” J.T.’nin kolu birden öne doğru fırladı, hem de Theresa’nın tahmin edebileceğinden çok daha büyük bir hızla. J.T. bir eliyle başını avuçlarken, parmak uçları kafa derisini okşamaya başladı.

“Hâlâ hareket etmedin. Belki beni öpmek istiyorsun. Bu kadar tehlikeli bir şey yaparsan kendini güçlü mü hissedeceksin?”

J.T. üzerine doğru eğildi. Bu yakınlıkta Theresa adamın gözlerindeki vahşi parıltıyı görebiliyor, bir günlük sakalının kıllarını tek tek inceleyebiliyordu.

Yüz kılları. Göğüs kıllarıyla uyumlu gerçek yüz kılları. Bütün bunların onun için ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikri olamazdı J.T.’nin. Böylesine sıcak bir erkekle karşı karşıya olmak ne demektir, bilemezdi.

“Hadi Angela, öp beni. Sana çok çok iyi olduğum üçüncü’ şeyi göstereyim.”

Daha da yaklaşmıştı ama Theresa’nın dudaklarına dokunmadı. İkisi de dokunmayacağı biliyordu. J.T. bunu onun yapmasını istiyordu.

Theresa elini uzattı ve dikkatle, tereddütle J.T.’nin sakallarına dokundu. Düşündüğünden daha yumuşaktı. Parmak uçları karıncalandı. Bu esnada J.T. nefesini çekti. Theresa ise nefesini tutuyordu. Elini adamın çenesinin üzerinde gezdirerek güçlü ve sağlam çizgisini takip etti. Parmakları J.T.’nin saçlarına dolandı.

“Tanrı aşkına, bir erkeği nasıl öpeceğini bilmiyor musun?” J.T. onu sertçe kendine doğru çekti.

Bunun üzerine Theresa adamın omzuna yumruk attı.

J.T. acıdan ziyade hayretle homurdandı ve bir adım geri çekildi.

“Böyle yapmam gerekiyor, değil mi?” dedi Theresa kararlı bir şekilde. “Sert bir tavır takınmam gerekiyor. Hazır takınmışken...” J.T.’nin dudaklarının arasındaki sigarayı çekip aldı. “Sigaradan nefret ediyorum.”

“Artık çok geç. Kaçman gerekirdi, Angela, şansın varken sahneyi terk etmen gerekirdi.”

Theresa’yı kolayca yakaladı ve sertçe kendine doğru çekti. Theresa bir dakika önce kaktüs bahçesinin kenarında ayakta duruyordu, şimdiyse ateş gibi bir vücuda yapışmıştı, bacakları kaslı bacaklar tarafından kucaklanmıştı, vücudu adaleli kollar tarafından sarmalanmıştı. Karşı çıkmak için ağızını açıtsa da, J.T. bunu kendi avantajına kullanarak dudaklarını yakaladı.

Utangaç ya da hesapçı değildi hiç. Sımsıcak dili, üzerindeki tütün tadıyla birlikte derinlere daldı. Theresa’nın ağızını doldurarak etrafta gezinmeye başladı; ona meydan okuyordu adeta. Theresa ise J.T.’nin kollarında kıvranıyordu. Öpüşmeleri derinleşip olgunlaşmıştı, asla acı verici değildi ama ısrarcıydı. En sonunda Theresa içinde keleklerin uçuştuğunu hissetti.

Erimek istiyordu. Parmaklarını adamın omuzlarına geçirmek, ona tutunmak istiyordu.

Şiddetli bir çığlıkla J.T.’nin göğsünü yumruklayınca, adam onu bıraktı.

“Piç kurusu!”

“Kesinlikle. Seni uyarmıştım.”

Theresa elinin tersiyle ağızını sildi. Kendini çiğ ve cırtlıplak hissediyordu. J.T.’yi fena halde pataklamak istiyordu.

J.T. ise ne geri çekilmişti ne de yaklaşmıştı. Orada öylece duruyor, ona meydan okuyordu. Theresa bu adamın hakkından gelemezdi. Çok daha güçlüydü çünkü -erkekler her zaman daha güçlü oluyordu. Ayrıca henüz nasıl dövüleceğini de bilmiyordu. Gözleri batmaya başladı. Kahretsin, ağlayacaktı.

“Ağlama,” dedi J.T.

“Beni yalnız bırak!”

“Ah, hadi ama Angela, bundan çok daha iyisini yapıyordun. Şimdi benden vazgeçme.”

“Seni küstah piç ku...”

“Bu çok daha iyi. Seni hayatta tutacak şey ruhun, Angela. Ruhunu asla kaybetme. Şimdi yatağa git.”

“Peki ya sen?” diye atıldı Theresa. “Kendi öğüdünü görmezden gelerek bütün gece burada mı kalacaksın?”

“Muhtemelen.”

Theresa kafasını yana doğru eğerek J.T.’yi inceledi. “Anlıyorum,” dedi rahat bir tavırla. “Kız kardeşin geleli daha on iki saat oldu ve sen şimdiden dağıldın.”

“Kapa çenen Angela.”

“Neden? Sen benimle akıl oyunları oynarsın da ben oynayamaz mıyım? Çok güçlü olmayabilirim, belki iyi bir atıcı da değilim ama noktalan birleştirebilirim. Senin ve kız kardeşinin babanız hakkında farklı görüşleriniz var. Kız kardeşinle iyi bir ilişkin olsun istiyor gibisin. Ama o seni bir kazığa bağlayıp ateşe vermek istiyor sanki. Şimdiye kadar nasıl gidiyorum?”

“Yatağa git,” diye uyardı J.T.

“Hızımı almışken olmaz. Baban ne yaptı ki?”

“Ne yapmadı ki? İyi geceler.”

“Sana vurdu mu? O duyguyu gayet iyi bilirim.”

“Baban seni döver miydi?”

“Her zaman,” dedi Theresa açıkça. “Bu yüzden hâlâ ondan nefret ediyorum.”

“Hah. Şimdi bak, bence bu tür bir nefret sağlıklıdır. Kendim de buna tüm kalbimle inanırım. Marion ise aynı fikirde değil. O babamızın sadece biraz otoriter olduğunu söylüyor.”

“Ama sen buna katılmıyorsun, öyle mi?”

J.T. homurdandı. “Albay, çocuk yetiştirmenin kahrolası bir avcılık sporu olduğunu sanırdı.” Masaya doğru yürüdü, yeni bir sigara yaktı ve içine çekti. Elleri hafifçe titriyordu.

“Git, Angela. Eminim, benim çarpık ailem dışında endişelenecek çok daha önemli sorunların vardır.”

Theresa gitmedi. Şimdi aralarında bir bağ kurulmuştu ve bu, Theresa için önemliydi. “Peki ya kadın?”

“Kadın mı?”

“Babanın çocuğunu doğuran fahişe.”

“Vay vay vay, bizi bayağı iyi dinlemişsin sen.”

“Evet,” dedi Theresa utanmadan.

J.T. sigara içmeye devam edince, Theresa ondan bir cevap alamayacağına karar verdi. Derken J.T. dönüp, “Babam on yedi yaşındaki bir fahişeyi kendine metres yaptı. Böyle şeyler yapmayı severdi. Kız hamile kalınca albay da onu başından attı. Kız kapı eşiğinde dikilip kıyafetlerini almak için yalvardı. Babamsa evin kâhyasına köpekleri salmasını söyledi ve kız gitti.”

“Hepsi bu mu?”

“Tabii ki değil. Kız daha sonra Marion’a gitmeyi denedi. Kendisi için para istemiyordu, bebek için istiyordu.”

“Ama Marion...”

“Onu geri çevirdi. Marion’ın tüm hayatı seçilmiş anılardan ibarettir. Babam onun her şeyidir. Ne yaparsa yapsın doğruyu yapıyordur. Eğer babam kızın ilk defa gördüğü yalancı bir fahişe olduğunu söylemişse, o zaman Marion için bu kız gerçekten de babamın ilk defa gördüğü yalancı bir fahişedir.”

“Marion’dan karşılık bulamayınca kız sana geldi o zaman?”

J.T. kaşını kaldırdı. “Hâlâ anlamadığını mı söylüyorsun yani?”

Theresa kafasını salladı.

“Kızın adı Rachel’dı. Oğlu, yani üvey kardeşim de Teddy’ydi.”

“Aman Tanrım,” diyerek nefes aldı Theresa, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Bu doğru,” dedi J.T. yumuşak bir sesle. “Onunla evlendim. Rachel benim başıma gelen en güzel şeydi.”

Sigarasını bahçe avlusuna atıp topuğuyla toprağa gömdü. Theresa’ya alaycı bir ifadeyle selam verdi. Theresa nasıl bir karşılık vermesi gerektiğine hâlâ karar verememişti.

“Biraz uyu. Saat altı sıfır sıfırda havuz başında hazır ol. Marion’dan da uzak dur. Senden hiç hoşlanmıyor; Marion bir insanı diri diri yiyip sonra da kemiklerini kürdan gibi kullanmayı çok iyi bilir. Hepimiz onunla gurur duyarız.”

Bunları söyledikten sonra Theresa’yı bahçe avlusunda yalnız bıraktı; havuzun suyu kenarlara çarparken şapırdıyor, uzaklarda bir çakal aya doğru uluyordu.

Bölüm Yedi

Massachusetts Suç Önleme ve Kontrol Birimi’nden Teğmen Lance Difford’un asistanlığında, Özel Ajan Pierce Quincy tarafından Jim Beckett’le gerçekleştirilen görüşmelerin birincisi. Yer, Walpole’daki Massachusetts Cezaevi, Cedar Junction kabul merkezi. Tarih, 11 Kasım 1995. Jim Beckett yaklaşık üç aydır hapis. Kendisinin onayıyla bu görüşme sesli ve görüntülü olarak kaydediliyor. Sorunuz var mı?

BECKETT: Quincy mi? Televizyondaki tıbbi tetkik uzmanı gibi mi?

QUINCY: Adli tabip.

BECKETT: Çocukken diziyi izler miydin? En sevdiğin dizi o muydu?

QUINCY: Birkaç kez izledim.

BECKETT: Babanın işi neydi?

QUINCY: Tesistatçıydı.

BECKETT: Adli tabiplikle uzaktan yakından alakası yokmuş. Şimdi anladım.

DIFFORD: Kes saçmalamay, Beckett. Buraya FBI'yla akıl oyunları oynamanı izlemek için gelmedik. Quincy yalnızca senin hakkındaki raporları okudu ama ben seni gayet iyi tanıyorum. Bunu unutma.

BECKETT: Teğmen Difford, her zamanki gibi büyüleyici. Polis memuru olmanın en sevdiğim tarafı, senin gibi geri zekâlı yavaşklara rapor vermektir. Deneyimi ve sokak tecrübesiyle geceleri herkesi güvende tutan korkunç polis teğmeni. Oysa kendi adamı geceleri dışarı çıkar, tatlı sarışınları kenara çeker ve onları paramparça eder. Uykusuzluğunuz ne âlemde, Teğmenim?

DIFFORD: Siktir git...

QUINCY: Tamam, hadi biz işimize dönelim. Teğmen Difford haklı, seninle şahsi olarak hiç tanışmadım Jim ama seni tanıyorum. Ayrıca Soruşturma Destek Birimi'nden aldığın dosyaları da gördüm, o yüzden seri katil profil belirleme tekniklerine aşina olduğunu biliyorum. Daha önceden konuştuğumuz gibi, bu görüşmeyi tamamen gönüllü olarak kabul ettin. Karşılığında hiçbir şey almayacaksın. Ama Walpole'da hayat oldukça monoton geçiyor olmalı, o yüzden bu görüşme senin için eminim güzel bir değişiklik olacaktır. Sigara ya da başka bir şey ister misin?

BECKETT: Sigara içmem. Vücudum benim tapınağımdır.

DIFFORD: Tanrı aşkına—

BECKETT: Profilimi görmek istiyorum.

QUINCY: Takas yapmıyoruz Jim.

BECKETT: Onu çürütebileceğimden, üzerindeki hataların tümünü görebileceğimden mi korkuyorsunuz? Yoksa bir gün onu kendi lehime kullanabileceğimden mi korkuyorsunuz?

QUINCY: IQ seviyen 145. Bunu hafife almıyorum Jim.

BECKETT: *Kahkaha.* Sen hiç de fena değilmişsin Özel Ajan Quincy. Neredeyse senden hoşlanacağım.

DIFFORD: Kahretsin, siz ikiniz birbirinize aşk sözcükleri fısıldamaya daha ne kadar devam edeceksiniz? Şu işe başlayalım mı artık!

BECKETT: Bir dakika, bir dakika. Şimdi anladım. Siz ikiniz iyi polis/kötü polisi oynuyorsunuz. Takım elbiseli, entelektüel FBI ajanı ve mavi yakalı cahil sokak polisi. Size FBI'ın ve yerel kolluk kuvvetlerinin 1975'ten beri tek bir orijinal buluşları olmadığını söylemiş miydim?

DIFFORD: Belki de kendimiz gibi davranıyoruzdur, Beckett.

QUINCY: Jim, ben ilk olarak kendini kendi sözcükleriyle anlatmam istiyorum. Kendi profilini çıkarıyor olsaydın, neler söyledin?

BECKETT: Hiç sanmıyorum, Quincy. Burada profesyonel olan sensin. İlk önce sen başla. Eğer hakkımda doğru şeyler söylersen, sana bunu söylerim.

Duraksama.

QUINCY: Pekâlâ. FBI dosyaya Clinton, Mass'in dışında üçüncü bir cesedin bulunmasıyla dahil oldu. Daha sonradan bunun altıncı kurban olduğu belirlendi ama o sırada kıyaslama yapmak için sadece iki başka suç mahalli vardı. Kurban, kokteyl garsonluğu yapan, işten evine dönmekte olan yirmi üç yaşında bir anneydi. Arabası تنها bir arka sokakta bulundu; pencereleri kapalı, kapıları kilitliydi. Arabanın içinde, torpido gözü açıldı, anahtar kontakta idi ve kadının çantası yolcu koltuğundaydı. Yakındaki koruluktan gelen ağaç tozlarıyla kaplanmış olan kıyafetleri düzgünce katlanmış bir şekilde arabanın bagajında bulundu. Herhangi bir boğuşma izi yoktu.

Ceset arabadan çeyrek mil uzaklıkta, bir hendeğin içinde bulundu. Kurban çırtlıplak soyulmuş ve sırtüstü yerleştirilmişti; kol ve bacakları bileklerden birbirine bağlanmıştı. Vajinasına bir ağaç dalı sokulmuştu. Besbelli ceset, göreni şoke etmesi için bu hale getirilmişti. Kurbanı sadistçe işkence ve tecavüz edilmişti. Ölümün kesin sebebini tayin etmek zordu. Kurbanın kendi külotlu çorabı, boğma işlemi için boğazına bağlanmıştı. Buna ek olarak da, kurbanın kafasına sert bir şeyle vahşice vurulmuştu -sonradan bu aletin, vajinasına sokulan ağaç dalı olduğu anlaşıldı.

Kurbanın göğüslerinde, kalçasında ve bacaklarının iç taraflarındaki çürükler, failin öldürmeden önce kadına bir hayli işkence ettiğini gösteriyordu. Ölüm sonrasında verilen tahribatın aşırı derecede fazla olması ve cesedin özel olarak o yatış şekline getirilmiş olması, failin cinayet sonrasında kurbanın üzerinde en az bir saat zaman harcadığına işaret ediyordu. Fail aynı zamanda suç mahallini temizlemek için de zaman harcamıştı. Parmak izi yoktu, vücut kılı yoktu, meni örneği yoktu, arkada bırakılan yırtık kıyafetler yoktu. Kurbanın ellerinde boğuşmaya işaret eden birkaç savunma yarası vardı ancak bu mücadelesi çabucak bastırılmıştı. Tırnaklarında hiçbir deri hücresi ya da kan izi bulamadık.

Failin kurbanı arabasından çıkarmak için inandırıcı bir hileye başvurduğu sonucuna vardık. Fail daha sonra kurbanı hâkim olmuş, ona işkence ve tecavüz etmiş, ardından da büyük bir öfkeyle onu öldürmüştü. Sonra cesedin yatış şeklini ayarlamış, daha da büyük bir öfkeyle cesedin üzerinde delici aletler kullanmış, ardından kurbanın arabasına dönmüş ve orada kadının giysilerini bagaja yerleştirip kapıları kilitlemişti.

Bu cinayetin birkaç yönü öne çıkıyordu. İlk olarak, failin ani bir saldırıda bulunmak yerine, kurbanı otomobilinin rahatlığından hiçbir şiddet kullanmaksızın çıkartabilmiş olması, güçlü iletişim yetenekleri olan inandırıcı ve güvenilir bir insan görüntüsüne sahip olduğunu gösteriyordu. Kurbanla harcadığı zamanın uzunluğu da, failin gayet rahat olduğunu ve suçu işleyip kaçma yeteneğine bir hayli güvendiğine işaret ediyordu. Laboratuvar testleri kadının vajinasında sperm öldürücü madde ve lateks

izine rastladı; bu da katilin tecavüz sırasında büyük ihtimalle prezervatif kullandığını ve sonra da prezervatifi suç mahallinden uzaklaştırdığını gösteriyordu. Büyük ihtimalle fail, içinde prezervatifler, eldivenler, belki kılık değiştirmek için gereçler ve yapacağı saldırıda kendisine yardımcı olacak çeşit çeşit aletler bulunan bir 'cinayet kiti' ile bekliyordu. Son olarak, uygulanan katıksız şiddetin ve acımasızlığın seviyesi, ölüm sonrasında cesede verilen iğrenç tahribatla birlikte düşünülecek olursa, kadınlara karşı inanılmaz bir öfkesi olan tehlikeli bir adama işaret ediyordu.

Karşımızda bir psikopat vardı.

BECKETT: Lütfen devam et, sonunda ilginç olmaya başladın.

QUINCY: Fail büyük olasılıkla otuz ile kırk yaş arasında beyaz bir erkek. Yaşı belirlemek zor olabilir ama suçun ve cesede verilen tahribatın özenle düşünülmüş olması hesaba katıldığında, failin cinai öfkesinin oldukça uzun bir süre boyunca serpilip gelişmiş olduğunu tahmin ettik. Fail, tekniğini geliştirip mükemmelleştirmeye bir hayli zaman harcamıştı belli ki. Kurbanı arabadan çıkarmak için hileye başvurmuş olması, otuzlu yaşların ortasına yaklaşan daha tecrübeli bir adamın öngörü ve planlamasına işaret ediyordu. Dış görünüş olarak çekici ve karizmatik biri olduğu tahmininde bulunduk. Ortalama üstü bir zekâsı vardı, sosyal ilişkiler kurmakta becerikliydi, kabiliyetli bir çalışandı, ya evliydi ya da ciddi bir ilişki içindeydi. Fiziksel olarak formdaydı, ellerini kullanmakta iyiydi ve büyük ihtimalle de 'maço' bir işte çalışıyordu. Arabası da koyu renkli orta sınıf bir sedandı, muhtemelen eski bir polis arabası. Orduda zaman geçirmişti ama benmerkezci kişiliği ve küstahlığı yüzünden orduya uygun bulunmamış, büyük ihtimalle de gurur kırıcı bir şekilde ihraç edilmişti. Muhtemelen geçmişte saldırı suçlarına ve/veya küçük cinsel suçlara karışmıştı. Belki alkollü araç kullanmaktan tutuklandığı da olmuştu. Ayrıca, cesedi bağlama tarzı, hapishanedeki tecavüz vakalarında rastladığımız türdendi ki bu da adamın muhtemelen hapis yattığını gösteriyordu.

Belli ki kendini ileri düzeyde bir katil olarak görüyordu. Üç kadının hepsi genç, güzel ve sarışındı. Aynı zamanda üçü de onun için riskli kurbanlardı -fahişe ya da striptizci değillerdi, kendilerini özleyecek ve polise daha derin bir soruşturma yürütmesi için baskı yapacak aileleri olan anneler, kız evlatlar ve üniversite öğrencileriydi. Katil büyük ihtimalle uzun zaman harcayarak etrafta sakince arabasını sürmüş ve doğru kadını doğru yerde bulmak için sabırla beklemişti...

BECKETT: Disiplinli bir adam mı sence?

QUINCY: Eh, katil ruhlu bir manyak ne kadar disiplinli olabilirse o kadar.

BECKETT: Bu, katı bir disiplinden başka bir şey değil Quincy, inan bana. Öldürme güdüsü bu kadar güçlü olduğunda, doğru kurbanı beklemek için kuvvet ve irade gerekir. Sen bunu bilemezsin. Hayatın boyunca tek bir güçlü ve tutkulu güdüye bile sahip olduğunu zannetmiyorum. Peki cinayet ganimetleri ne âlemde?

QUINCY: Genelde seri katiller kurbanlarından ganimetler alır. Bir suç mahalline baktığında, neyin eksik olduğunu görmek imkânsızdır. Belki fail karısına vermek için kurbanının yüzüğünü almıştır, böylece ona her baktığında ucuz bir heyecan yaşamak istiyordur. Belki de yalnızca bir tutam saç almıştır. Ama mutlaka cinayeti daha sonra hayalinde yeniden yaşamasına yardımcı olacak bir şey almıştır.

BECKETT: Gördün mü, yanılıyorsun. Hiçbir şey almadım. Neden beni cinayetle ilişkilendirecek bir şeyi alayım ki? Bundy ve Kemper akıllı olduklarını sanıyorlardı fakat gerçekte kendi açıklıklarının esiri olmuş öfkeli, yabani hayvanlardan hiçbir farkları yoktu. Ben esir değilim Quincy. Dürtülerimi kontrol ettim. Kendimi kendi kalımla sınırladım.

QUINCY: Kalıbın mı?

BECKETT: Onu hâlâ belirleyebilmiş değilsiniz, değil mi?

QUINCY: Kalıplar ve şablonlar Hollywood'un gözdesidir. Ay döngüleri, numeroloji, astroloji -bunların şablonlarla çok nadiren bir alakaları olur.

BECKETT: Tamamen katılıyorum.

QUINCY: O zaman şablonla neyi kastediyorsun?

BECKETT: Bu konuda uzman olan sensin, Ajan Quincy. Sen bul.

Duraksama.

QUINCY: Kurbanlarının mezarlarını ziyaret etmek gibi bir şablondan mı söz ediyorsun?

BECKETT: Asla.

QUINCY: Hiçbirinin mezarını ziyaret etmedin mi yani? Hiçbir anma töreninde bile bulunmadın mı?

BECKETT: Anahtar kelime, disiplin.

QUINCY: Peki ya suç mahalline geri dönme? Oraya bir polis memuru olarak geri dönebilirdin.

BECKETT: Ben bir Berkshire County polisiyim. Clinton, Massachusetts'teki bir suç mahallinde ne işim var? Israr ediyorum, anahtar kelime disiplin. Sizinle oyun oynamıyorum, Ajan.

DIFFORD: Saçmalık. Her şeye gücünün yettiğini söyleyerek sadece kendi kendini tatmin etmeye çalışıyorsun Beckett. O kadar akıllı, o kadar disiplinli, o kadar *kontrollü* olsaydın şu anda hapisten olmazdın.

BECKETT: Hiç diyete girmeyi düşündün mü, Difford? Şu haline bak. Bugünlerde daha çok çörek yiyorsun sanırım.

DIFFORD: Theresa için geri döndün, Beckett, o da bunu yapacağını söylemişti zaten. Akıllı bir adam ülkeden kaçardı ama sen yapmadın. İşin peşini bırakmadın, özellikle de Theresa'nın yaptığı şeyden sonra. Yani o kadar da disiplinli değilmişsin, değil mi aşağılık pislik?

BECKETT: Peki sen neredeydin Difford? Sevgili karımın boynuna ellerimi dolayıp da, sarsılan bedeninden canım çıkarmaya başlarken, onun polis koruması neredeydi? Şişko ve tembel kıçın neredeydi?

QUINCY: Beyler...

BECKETT: Ajan haklı. Bu karşılıklı nükteler, bilimi ilerletmiyor. Ama itiraf etmek zorundayım ki, hiç etkilenmedim Ajan Quincy. Bir ders kitabını ezberden okuyor gibisiniz. Hadi, *Özel Ajan*. Gözümü kamaştırın.

Duraksama.

QUINCY: İlk cinayetin planlı değildi.

BECKETT: Basit. Hangi katil ilk cinayetini planlamıştır ki? Bir arzun vardır, sonra bir an fark edersin ki fırsatın da var. Bu durumda ya harekete geçersin ya da geçmezsin. Erkekleri çocuklardan, yani beni sizden ayıran şey de budur işte.

QUINCY: Kadım hız yaptığı için kenara çektin. Ona ceza yazmak niyetindeydin. O sırada görevdeydin. Yanılıyorsam düzelt, Jim. Sonra onu gördün. Sarışındı, güzeldi ve gayet güvenli bir şekilde arabasında oturuyordu; sana ehliyetini ve ruhsatını göstermeye hazırdı. Bir süredir baskı altındaydın, içiyordun...

BECKETT: Ben içki içmem.

QUINCY: Ama stres altındaydın, hatta her zamankinden daha çok stres altında. Etrafta kimseciklerin olmadığını fark ettin, yol tenhaydı ve bu güzel kadın sana bakıyor, özür dilercesine gülümsüyordu.

BECKETT: Beni istiyordu.

QUINCY: Çok özensiz davrandın, değil mi Jim? Bunun kontrol meselesi olduğunu düşünüyordun, ama kendine hâkimiyetin sıfırdı. İçgüdülerini dinledin ve sonra bir baktın ki, kadına tecavüz edip onu öldürmüşsün bile. Altındaki polis arabası da, kurbanın arabasının tam arkasında park etmiş durumda.

BECKETT: Hiç paniklemedim.

QUINCY: Üniforman yırtılmıştı, değil mi? Kadının vücudunda meni bırakmıştın ve bir DNA eşleştirmesinde kimliğin hemen açığa çıkacaktı. İnsanlar da muhtemelen onu kenara çektiğini görmüştü. Şimdi ne yapacaktın?

BECKETT: Ona ceza yazdım tabii ki.

QUINCY: Evet, bu iyi bir hamleydi. Arabana döndün. Durum raporu verdin ve görevine devam edeceğini söyledin. Ama devam etmedin. Kendi polis arabanı sakladın ve olay mahalline geri döndün. Kurbanı giydirip tekrar arabasına yerleştirdin, sonra da kendi arabanın bagajından aldığın bir battaniyeyle onun üzerini örttün, böylece uyuyormuş gibi görünecekti. Kadının cesedini saklaman gerekiyordu ama çok uzağa gidemezdin, çünkü nasıl geri dönecektin? O yüzden kurbanın arabasını yakındaki göle doğru sürdün, suyun senin pis işlerini temizleyeceğini biliyordun. Eğer şöyle dört- beş gün suda kalırsa... Yüzen bir bedenden delil toplamak zordur.

BECKETT: Özellikle de bir yıl sonra.

QUINCY: İyi yırttın, değil mi? Kadın kayıp olarak listelendi, amirlerin seni çağırıp sorular sordular, ne de olsa kadına ceza yazmıştın. Sen de gayet soğukkanlılıkla cevap verdin, tüm evrakları uygun şekilde doldurup üstlerine verdin...

BECKETT: İşin eğlencesinin, hiçbir şeyden şüphelenmeyen bok kafalı teğmenlere rapor vermek olduğunu az önce söylemiştim zaten.

DIFFORD: Piç kurusu, sonunda seni yakaladık işte!

BECKETT: Ama on ceset sonra yakaladınız... o da bildiğiniz kadarıyla. Ama Quincy, söylediklerinden hâlâ etkilenmiş değilim. Tamam, ilk cinayet planlı değildi. Tamam, suçun üzerini örtmek için cesedi göle attım. Bunların hepsi mantığa dayanıyor. Ama bana müthiş şeyler söylemen lazım. Şöyle tüylerimi ürpertecek bir şeyler.

QUINCY: İlk kurbanın olan Lucy Edwards'ı öldürdüğün gece karın hastanedeydi, kızını doğuruyordu. Başa çıkamadığın stres faktörü de buydu işte. Kızının doğumu.

Duraksama.

BECKETT: Çok basit. Ceza makbuzunda yazan tarihi biliyorsunuz, böylece o gün ortadan kaybolduğunu da anlamış oldunuz.

QUINCY: Bu, kurbanın son görüldüğü gün öldürüldüğü anlamına gelmez. Suyun altında bir yıl beklemiş bir cesedin ölüm zamanını tam olarak belirlemenin imkânsız olduğunu bilirsin.

BECKETT: Hâlâ mantığa dayanarak konuşuyorsun.

QUINCY: Hayır, buna istatistiksel olasılık denir, Jim. Tüm katillerin tetikleyici bir olayı vardır. Dağınık ve düzensiz katiller için, bu olay genelde işlerini kaybetmeleri ya da anneleriyle önemli bir anlaşmazlık yaşamalarıdır. Senin gibi organize katiller içinse, ilk çocuklarının doğuşu tam da böyle

bir olaya tekabül eder. Aileye yeni birinin katılması, maddi sıkıntılar -özellikle de senin gibi gelirinin üzerinde yaşayan bir polis memuru için. Kıbrın senin zayıf noktan, Jim. Kendinin benzersiz olduğunu düşünmek istiyorsun. En iyi olduğunu düşünmek istiyorsun ama gerçekte diğerlerinden hiçbir farkın yok. O yüzden, ne yaptıklarına bakarak diğerlerinin profilini çıkardığımız gibi şeninkini de aynı şekilde ve rahatlıkla çıkarabiliriz.

Duraksama.

BECKETT: O zaman benimle konuşmanıza gerek yok, öyle değil mi?

QUINCY: Olan *olayları* ortaya çıkarmaya çalışmıyoruz, Jim. *Nedenini* bulmaya çalışıyoruz. On sarışın kadın öldürdün; hepsi güzel, sevecen ve şefkatli kadınlardı. Bir insana bunu yaptıran nedir?

BECKETT: Yani bir kadını hayatı için yalvarırken izleyip boynunu kırdıktan sonra, yeni doğan kızımı görmek için nasıl hastaneye gidebildiğimi mi sormak istiyorsun? Aslına bakarsan, çok güzel bir geceydi. Kızım Samantha'yı hiç gördün mü? Küçük, güzel bir kızdır, çok da zekidir. Ajan Quincy'ye anlatsana, Difford. Sen Sam'i tanırsın. Hayatım boyunca başıma gelen en güzel şeydir Sam.

DİFFORD: Eğer bu dünyada biraz adalet varsa, Samantha senin kim olduğunu asla bilmeyecek, Beckett. Theresa ona senin öldüğünü söyledi. Hatta bir mezar taşı bile aldı. Pembe bir taşın var, Beckett. Bu konuda ne düşünüyorsun?

BECKETT: Çok acı konuşuyorsun, Teğmenim.

QUINCY: Jim, o kadınları neden öldürdün?

BECKETT: Ölmeyi hak eden ahlaksız ve günahkâr birer sürük oldukları için.

DİFFORD: Yalan söylüyor. Ruhunda dindarlıktan eser yoktur.

BECKETT: *Kahkaha.* Hadi bu sefer Difford haklı olsun. Ama artık şu *annem-benim-tuvalet- eğitimimi-silah-zoruyla-yaptı* bahanesinden o kadar sıkıldım ki.

QUINCY: Annenden nefret mi ediyordun?

BECKETT: Hangi annemden? Benim evlat edinenden mi, biyolojik annemden mi? Aslında fark etmez. İkisi de nefret etmeye değerdir.

QUINCY: Duyduğuma göre Edward Kemper III'le7 mektuplaşıyormuşsun.

BECKETT: Tabii. Ed iriyarı bir adamdır. İki metre boy, yüz otuz kiloluk bir cüsse. Koca bir psikopatlık deposu. Ben de burada her gün vücut çalışıyorum. Artık bench press'te çok yüksek kiloları kaldırabiliyorum. [*Beckett gömleğini sıyırıp kolunu kameraya doğru bükür.*] Etkileyici değil mi? Ama hâlâ Ed gibi olmak için kırk fırın ekmek yemem lazım.

QUINCY: Ed'in IQ'su da 145, bunu da biliyor muydun?

BECKETT : O tam bir bir Rönesans insanı.

QUINCY: O da on kişiyi öldürdü. Bu yüzden mi ona yazmaya karar verdin? Ama onun kurbanları evine yakın kişilerdi - büyükannesi, büyükbabası, annesi ve annesinin en iyi arkadaşı...

BECKETT: Evet, Ed biraz fazla Freud okumuş. Tek konuştuğu şey, annesinden ne kadar nefret ettiği. Tanrı aşkına, ona çatal ağızlı bir çekiçe saldırmış, başını kesmiş, sonra da cesedine tecavüz etmiş. Bence artık yaşamına devam etme zamanı geldi de geçiyor. Gırtlığı duyduunuz mu?

QUINCY: Görüşme notlarım okudum.

BECKETT : Peki bu ironi değil de ne? Zavallı, yatağını ıslatan, travma geçirmiş Ed, annesinin gırtlığını son bir simgesel hareket olarak çöp öğütücüsüne atıyor ve öğütücü sıkışıp kanlı gırtlığı ona geri fırlatıyor. Ed de şöyle diyor: "Öldüğü halde bana hâlâ dırdır ediyordu. Çenesini kapatamadım!" Bu benim en sevdiğim hikâyelerden biri.

QUINCY: Annen de sana dırdır eder miydi? Senden çok şey isteyen bir kadın mıydı?

BECKETT: Öz annem beyninden zekâdan eser bulunmayan zayıf ve acınası bir hastalık hastasıydı. Öbür dünyayı boyladığında kendi kaderini tamamladı sadece.

QUINCY: Baban?

BECKETT: Babam iyi bir adamdı, onu bu işe karıştırmayın.

QUINCY: Yaptıklarım duysa senden utanır mıydı Jim?

BECKETT: Ne için?

QUINCY: Bence utanırdı Jim. Bence bunu biliyorsun. Bence Jenny Thomson senin canım gerçekten çok sıktı.

BECKETT: Kim?

DİFFORD: Kimden bahsettiğini bal gibi biliyorsun, Beckett. Küçük Jenny Thomson. On yedi yaşındaki şu Enfield'lı kız. Kafasını kestiğin.

QUINCY: Başka kimsenin kafasını kesmemiştin, Jim. Sadece onunkini kestin. Ayrıca ona tecavüz ettikten sonra giyinmesine de izin verdin. Bence o seni utandırdı. Bence sana hastanede can çekişen babasını ziyaretten döndüğünü söyledi. Babasının ona ihtiyacı olduğunu, babasının hayatta kalmaya çabalamak için son sebebinin kızı olduğunu. Babasını çok sevdiğini. Ama senin yüzünü görmüştü. Onu öldürmek zorundaydın. Öldürdün de ama diğerlerinin aksine bu cinayette kendini hiç iyi hissetmedin. Diğerlerinin gözlerinin içine bakmıştın ama Jenny'ye bakamadın. Onu kendi ellerinle arkadan boğdun ama yine de kendini huzursuz hissettin. Canın sıkılmıştı ve canının sıkılmasını istemediğin için de öfkeliydin. O yüzden kızın kafasını kestin, klasik bir "bedeni kişiliksizleştirme" yöntemi. Cesedini bir yaprak yığınının altına sakladın, ona bakamıyordun. Diğer kurbanlarım açıkta bırakırken, onu bırakamadın. Ama yine de utanç duydun, değil mi Jim? Onu ne zaman düşünsen, kendinden utanıyorsun.

BECKETT: Hayır.

DİFFORD: Sandalyende kıpırdıyorsun Jim. Artık o kadar rahat görünmüyorsun.

BECKETT: Bacağım uyuytu.

DİFFORD: Tabii Jim.

BECKETT: Jenny'nin babasını hastanede gördüm. QUINCY: Ne?

BECKETT: Hemşireler ipuçlarını asla bir araya getiremediler, değil mi? Hastaneye gittim. Babasının gerçekten orada olup olmadığını, gerçekten can çekişip çekişmediğini görmek istedim. Bir kadının her söylediğine güvenemezsin, özellikle de ona sahip olduktan sonra. Hayatlarını kurtaracaklarını düşündükleri her şeyi söylerler. O yüzden gıdip kontrol ettim.

Onu yoğun bakımda bir oksijen çadırında buldum, Bay Quincy. Ziyaretçiye izin verilmiyordu ama hemşirelere onun kızının davasında çalıştığımı ve onun için iyi haberlerim olduğunu söyledim. Elbette beni içeri aldılar. Genç hemşireler. Bir tanesi çok güzeldi ama esmerdi.

Yüzümü oksijen çadırına bastırana kadar eğildim ve ona kızının ne kadar güzel olduğunu, ne kadar güzel çılgık attığını söyledim. Hayatı için nasıl yalvardığını, Tanrı'ya nasıl dua ettiğini ama Tanrı'nın onu kurtarmadığını anlattım. Bana aitti ve ona sahip olmuştum. Adam sonraki gün öldü.

Bana bunu yaptıranın ne olduğunu öğrenmek mi istiyorsunuz, Bay Quincy? Beni anlamak istiyorsanız, geliştirdiğiniz o anneden nefret etme, yatağı ısıtma, hayvanlara işkence etme üçlüsünü unutun. Olay bundan çok daha basit. Dünyada bir güç var ve o da benim.

Bir kadınla yalnız kalmanın ve onun hayatı için yalvarmanın gücü. Ona diz çöktürmenin, Tanrı'ya yakarmasını izlemenin gücü. Ama Tanrı yardım etmez.- Kız benimdir. En güçlü ben olurum. Eskiden Nazi subaylarını ve soykırım sırasında yaptıklarını anlayamazdım -disiplinlerine saygı duyardım ama onları pek anlayamazdım. Şimdiye anlıyorum. Parmaklarımın arasında atan bir nabız tuttum ve onu sıktım. İşte bu, dünyanın en güzel duygusu.

DIFFORD: Sen hastasın, Beckett. Kahrolası bir ruh has- tasısın.

BECKETT: Bunu aş artık, Difford. Senin iş sahibi olmanın sebebi benim gibi adamlar. Ben ortaya çıkana kadar sen isimsiz bir taşra teğmeniydin sadece. Kariyerin açısından başına gelen en iyi şey benim. Benden hoşlanmalısın.

QUINCY: Jim...

DIFFORD: Yanılıyorsun, Beckett. Sen dünyadaki en güçlü insan değilsin. Ama Theresa öyle.

BECKETT: Ne?

DIFFORD: Beni duydun. Sem kim yendi? Seni kim hapse attırdı? Yüzleş bununla, kontrol edebileceğini, istediğin gibi idare edebileceğini ve canının istediği gibi korkutabileceğin sandığın on sekiz yaşındaki tatlı bir kızla evlendin. Ama mücadeleyi bırakmak yerine, o seni çözdü. Senin nasıl bir adam olduğunu anladı ve seninle savaştı. Her şeye gücü yeten Jim Beckett'i devirdi.

BECKETT: Theresa kendi babasına bile karşı gelememiş zayıf ve aptal bir kadındır. Yapman gereken tek şey sesini yükseltmekti; bağırdığını duyar duymaz hemen bir köşeye sinerdi.

DIFFORD: Ama senin seyir defterini tutmuştu. Göreve gittiğini söylediğin ama aslında gitmediğin zamanları. Eve açıklaması olmayan morluk ve çiziklerle döndüğün zamanları.

BECKETT: Kıskanç bir kadındı.

DIFFORD: Kilometre sayacındaki mesafeleri takip etmişti. Aleyhindeki tüm kanıtları içeren küçük bir defter tutmuş ve her gece gizli gizli o defteri doldurmuştu, ta ki en sonunda polise haber vermek için yeterli veri toplayana kadar. Sense hiçbir şeyden şüphelenmedin.

BECKETT: Theresa o kadar akıllı değildir!

DIFFORD: Seni o ihbar etti, Jim. Onu korkuttun, onu sarstın. Sahip olduğu her şeyi yaktın, her gün ona değersiz olduğunu söyledin ama yine de sana karşı durdu.

BECKETT: Ama bunu ona ödetiyorum. Şu anda attığı her adımda beni düşünüyor.

DIFFORD: Hücre kapının güm diye kapandığını her duyduğunda sen de onu düşünebilirsin.

Duraksama.

QUINCY: Son bir soru, Jim...

BECKETT: Ne hayal ediyorum biliyor musun, Difford? Her gece ne düşünüyorum biliyor musun? Karımı tekrar göreceğim günü hayal ediyorum. Ellerimin boynunda kaydığını ve elleriyle göğsüne vurarak çırpındığını hayal ediyorum. Onu bilinçsizliğin eşğine kadar boğduğumu düşünüyorum. Sonra o orada yatarken, çaresiz gözlerle bana bakarken, kör bir İsviçre Ordusu bıçağı alıyorum ve parmaklarını tek tek kesiyorum. Sonra kulaklarını. Sonra burnunu. Sonra da göğsünü yarıp, güm güm atan kalbini dışarı çıkartıyorum. Bunu bir gün yapacağım, Difford. Yaptığımda da onun kalbini sana yollayacağım.

Teğmen Richard Houlihan, toplantı odasının ön tarafına doğru yürüdü ve film gösterme makinesini kapattı, işaretiyle ışıklar tekrar yandı ve altmış beş polis memuruyla federal ajan baykuş gibi gözlerini kırtı. Toplantı odası, Massachusetts'in o zamana kadar gördüğü en büyük görev kuvvetine ev sahipliği yapıyordu. İkinci en büyük görev kuvvetiyse bundan iki buçuk yıl önce yine aynı sebeple toplanmıştı -eski polis memuru ve seri katil Jim Beckett'i bulmak için.

"Artık neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyorsunuz," dedi Teğmen Houlihan herhangi bir giriş cümlesi kurmadan. "Jim Beckett her zaman üstün zekâsıyla gurur duymuştur ve geçen hafta, neler yapabileceğini bir kez daha ispatladı. Sabah dokuzda iki gardiyan, Beckett'e, Walpole 10. bloktan Çok Amaçlı Etüt Odası'na kadar eşlik ediyordu. Gardiyanlar bütün kurallarına harfiyen

uyuyordu -Beckett'in elleri arkasında bağlanmış, bacaklarına da pranga vurulmuştu; gardiyanlar onun yanından bir an olsun ayrılmıyordu. Yine de Beckett bir şekilde ellerindeki kelepçelerden sıyrılmayı başardı -el yapımı bir maymuncuk kullandığım sanıyoruz- ve Çok Amaçlı Etüt Odası'na girer girmez gardiyanlara saldırdı. İki dakika içerisinde iki adamı çıplak elleriyle döverek öldürdü. Ama adamlardan biri ölmeden önce telsizindeki kırmızı alarmı etkin hale getirmeyi başardı. Walpole gardiyanları doksan saniye içinde Etüt Odası'na indiklerinde, Beckett'in kelepçe ve prangalarını yerde, iki gardiyanı da ölü olarak buldular -bir tanesinin üniforması ve telsizi kayıptı. Hemen tüm birimlerin kapıları kapatılıp kilitlendi, nöbetçi teğmen kırmızı alarm verdi ve hararetle bir arama başladı. Beckett ise bu süre zarfında üzerindeki gardiyan üniformasıyla merkezi komuta odasına girmeyi bir şekilde başardı. Hapishanenin tüm kısımlarına hâkim olan bu noktada merkezi komutadan sorumlu çavuşu ve teğmeni yere yıktı, ana anahtarı ele geçirdi ve sistemin kilidini çözerek tüm hücre kapılarıyla blokları açtı.

"Ardından meydana gelen hapishane isyanında Beckett kolayca kaçtı, hâlâ üzerinde gardiyan üniforması vardı. Kayıp olduğunu belirlemek sekiz saat sürdü.

"Böylece sekiz saatlik bir avantaja sahip oldu ve o günden beri de onu kimse görmedi.

"Size yalan söylemeyeceğim. Önümüzdeki haftalar kariyerinizin en zor haftaları olacak. Walpole'un İÇG [İç Çevre Güvenliği] ekibi, hapishane çevresindeki bölgeyi kırk sekiz saat boyunca aradı. Destek için şehir, bölge ve eyalet polislerini devreye soktular. Ulusal Muhafızlar, Jim Beckett'in aranmasına yardım etti. Hiçbir şey bulunamadı. O noktadan sonra aramaları eyaletin Kaçak Mangası devraldı. Geçen hafta boyunca Beckett'in eskiden oturduğu mahalleleri taradılar, eski arkadaşlarını sorguladılar, eyaletin altını üstüne getirdiler. Eski karısı ve kızı dışında adamın hiçbir akrabası, hiçbir sosyal ilişkisi, hiçbir arkadaşı yok. Ulusal Suç Bilgi Merkezi'nden ulusal tutuklama emri çıkartıldı ama hiçbir sonuç alınamadı. Kısacası, Kaçak Mangası hiçbir ipucu bulamadı ve şimdi iş bize düştü.

"Her zamankinden çok daha fazla çalışacaksınız, her zamankinden çok daha fazla baskı hissedeceksiniz. Vali bu vakayı bizzat izliyor. Eyalet polis müdürü de her gün bizden brifing alacak. Bazılarınız bu süreçten daha önce geçti. Bazılarınız, iki buçuk yıl önce yine Jim Beckett'i yakalamak için kurulmuş olan Görev Kuvveti 22'nin bir parçasıydınız. O zaman Beckett altı ay boyunca elimizden kaçmayı başardı, sonra da güya korumakta olduğumuz evin içinde meydana çıktı. Theresa Beckett o gece neredeyse ölüyordu ve bu bizim hatamızıdır.

"Bu odada sekiz saatlik üç vardiya halinde çalışacak üç görev kuvveti bulunuyor. Vardiyanız bitti diye öylece evinize gideceğinizi düşünmeyin. Bu dava çok çok önemli -suçlu ihbar hattı şu anda günde iki *bin* çağrı alıyor. Vardiyanızda elde edilen ipuçları kaydedilip uygun şekilde sınıflandırılmadan ve söylendiği şekilde takip edilmeden eve gitmeyeceksiniz. Cuma gecesi Beckett, *Amerika'nın En Çok Aranana* programında gösterilecek ve biz de ihbar hatlarının başında duracak kamyonlarca gönüllü getireceğiz. Beckett ayrıca FBI'nın Amerika'nın en çok aranana internet sitesinde de gösteriliyor -FBI ajanları oraya ulaşan her türlü bilgiyi de bizimle paylaşacaklar.

"Evet, iş uzun sürecek, usandıracak ve zahmetli olacak. Evet, moraller düşük, gerginlikler yüksek olacak. Ama bunu yapacağız. Beckett bir zamanlar bir polis memuruydu. Rozetini genç kadınları arabalarından indirip öldürmekte kullandı. Memur arkadaşlarına saldırdı, iki gardiyanı vahşice öldürdü. Bundan daha kişisel ve daha önemli bir dava yok."

Teğmen Houlihan geriye doğru bir adım attı ve sözcüklerinin tüm ekibe nüfuz etmesini bekledi. Memurlar öne doğru eğilip, bu piç kurusunu yakalamak için yapılan planı dinlemek üzere dikkat kesildiğinde, Houlihan sözlerine kaldığı yerden devam etti.

"Geçmişe bakacak olursak, Beckett şimdiye kadar dört eyalette cinayet işledi Diğer eyaletler daha küçük görev kuvveti ekipleri kurdular ve onlar da çabalarını bizim çabalarımızla koordine edecekler. New York'tan Teğmen Richardson bugün aramızda -lütfen ayağa kalkın. Vermont'tan Teğmen Chajet ve Connecticut'tan da Teğmen Bertelli. Bu adamlardan ya da onların memurlarından telefon alırsanız, onlara yardım etmek için tüm gücünüzü kullanın. Daha sonra iyiliğinize karşılık vermekten mutlu olacaklardır.

"Farklı yetki alanlarını içeren bu soruşturma, TSYD [Tehlikeli Suçluları Yakalama Programı] üzerinden koordine edilecek. FBI'nın kontrolü altında bulunan bu sistem, soruşturmanın tüm parçalarını bilgisayar ve iletişim teknolojileri vasıtası ile toplamak, düzenlemek ve analiz etmek üzere tasarlanmıştır. Eğer Beckett bir başka eyalette cinayet işleyecek olursa, bilgisayar, sisteme o eyalet tarafından girilen suçun işlenme tarzını tanıyacak ve bizimle irtibat kurması için o eyaletin soruşturma ekiplerine haber verecek. Bunu anlamanız gerekmez. Amirleriniz bu sistemin eğitimini almış durumdadır ve size yardım edecekler. Sizin asıl dikkat etmeniz gereken şeyse, bir ipucu elde ettiğinizde kesinlikle harekete geçmeniz. İpucu ne olursa olsun hiç vakit kaybetmeden bu ipucunu amirinizle paylaşın. Hız çok önemli.

"TSYP'ye ek olarak FBI profil çıkarma desteği de sağlıyor. Az önceki görüşme videosunda Jim Beckett'i sorgularken izlediğiniz Özel Ajan Quincy de bugün bizimle beraber. Şimdi kendisi bize ne aramız gerektiğini anlatacak. Ajan."

Teğmen Houlihan kürsünün önünden çekildi. Ama hiç kimse yerinden kılmılamadı. Polis brifingleri genelde, arada bir esprilerin yapıldığı neşeli toplantılar olarak geçerdi. Ama bu sabah öyle değildi. Tüm memurlar büyük bir dikkatle ve sessizce oturmuş, anlatılanları dinliyordu. Meselenin ciddiyeti, herkesin yüzüne ve alınlarını kıvrıtıran taze çizgilere kazanmıştı.

Özel Ajan Quincy kürsüye çıktı. Gözlerini üzerine dikmiş bakmakta olan memurlarla kendini özdeşleştirebilirdi; kriminoloji dalında doktora yapıp Quantico'daki Soruşturma Destek Birimi'ne katılmadan önce Chicago'da ve New York Emniyet Müdürlüğü'nde o da cinayet dedektifi olarak çalışmıştı. Şimdiyse aynı anda yüzün üzerinde cinayet vakası üzerinde çalışıyor, failleri bulmak için yılda iki yüz gün seyahat ediyor, onları yakalama konusunda yerel kolluk kuvvetlerine tavsiyelerde bulunuyor

ve yakalanan faillerin sorgulanmasına yardım ediyordu. Stresli bir işti bu. Tavsiye verirken en ufak bir yanlışlık yapacak olsa soruşturma tamamen yanlış bir yöne gidebilir, başka hayatlara mal olabilirdi. Zor bir işti; haftada seksen saat çalışmayı, binlerce kilometre seyahat etmeyi gerektiriyordu. Quantico'ya geri döndüğündeyse, yerin yirmi metre altında, penceresiz bir ofise kapanıyordu. *Ölümlerden on kat daha derinde*, diyordu çalışanlar.

Tabii bu yoğun maraton, çalışanlara büyük bedeller ödetiyordu. Karısı ilk başta, yaptığı seyahatlerden, sonra da uzun çalışma saatlerinden şikâyet etmişti. Derken, bir cumartesi günü, Quincy evdeyken karısı havuç doğradığı sırada parmağını kazara kesmiş ve elinde tuttuğu kesik parmağıyla oturma odasına gelmişti. Bayılmasına ramak kalmış gibiydi. Quincy karısının kanlı eline ve kesik parmağına bakmış; sonra Dahmer davasını, Vampir Katil'i, Kemper'ın kurbanlarını düşünmüş ve kendi kendine, "Basit bir sıyrılmış canım," diye mırıldanmıştı.

Boşanma evrakları geçen hafta gelmişti.

Ama Quincy hâlâ işini bırakamıyordu. Jim Beckett görüşmede yanılmıştı; FBI profil çıkarma uzmanları tutku, takıntı ve zorunluluk duygularını gayet iyi bilirdi.

Quincy konuşmaya başladı: "Jim Beckett katıksız bir psikopat. Muhtemelen çoğunuz bunun ne demek olduğunu bildiğinizi sanıyorsunuz. Bense size hiçbir şey bilmediğinizi söylemek için buradayım. Gazetelerde okuduklarınızı unutun. Filmlerde izlediklerinizi unutun. Size ne arayacağımızı söyleyeceğim, sizden buna odaklanmazı istiyoruz. Biz bu adamı tanıyoruz. İlk kurbanını öldürdüğünde onu tanıdık, sonra ilk ortadan kayboluşunun ardından altı ay sonra karısını öldürmek için döndüğünde de onu tanıdık. Onu hapishanede tanıdık ve şimdi onu çok iyi tanıyoruz. Birlikte çalışarak onu yakalayacağız.

"Beckett bir kılık değiştirme ustası. Yüksek IQ'su ve doğuştan gelen cazibesi onun hemen hemen her türlü duruma ayak uydurmasına imkân sağlıyor. İki buçuk yıl önce, New England tarihinin en geniş çaplı sürek avından altı ay boyunca başarıyla saklandı. O zaman nerede ve nasıl saklandığını hâlâ bilmiyoruz. Sözün özüne gelecek olursak, onun nasıl görüldüğünü unutun. Şu andan itibaren, o meçhul bir fail. Ve her meçhul fail gibi onu fiziksel bir tarif olmadan yakalayabiliriz. Onu kişiliği sayesinde yakalayabiliriz. Meçhul failimizin değiştiremeyeceği tek şey budur çünkü: kişiliği.

"Pekâlâ. Meçhul failimiz otuz altı yaşında tam bir psikopat. Bu da bünyesinde çok farklı özellikleri bir arada taşıdığı anlamına geliyor. Bir taraftan toplum kurallarını çok iyi biliyor. Ortama nasıl ayak uyduracağını, nasıl başarılı olacağını ve kendini insanlara nasıl sevdireceğini biliyor. Çekici, dışa- dönük ve kendine güvenen bir adam. Öte yandan kendisini toplumsal kuralların üzerinde ve tanıdığı herkesten üstün görüyor. Suçluluk hissi, vicdan azabı ya da sorumluluk gibi duyguları yok. Kolayca yalan söylüyor ve dış görünüşe takıntı derecesinde önem veriyor. Güçlü bir cinsellik dürtüsü var ve hatta kadınlara tepeden bakmasına rağmen, kimliği ve gururu için onlara muhtaç. Yalnız olmaya dayanamıyor. Her zaman en azından bir kadın arkadaşı oluyor.

"Bunlar size çok önemli gelmiyor olabilir ama bize üzerinde çalışmak için çok şey veriyor. Öncelikle karşımızdaki psikopat, saklanacak türden bir psikopat değil. Kadınlara, cinselliğe ve etkileşime olan ihtiyacı, şu anda dışarıda bir yerlerde aramızda dolaştığı anlamına geliyor. Küçük bir Vermont kolejine iş için başvuran bir güvenlik elemanı ya da Connecticut Karayolları Müdürlüğü'nde yeni işe giren bir memur olabilir. İçine girdiği kılıklar 'maço' kılıklar olacak; o yüzden itfaiyeciler, inşaat işçileri, güvenlik elemanları, kovboylar ve benzeri meslek sahipleri karşısında gözlerinizi dört açın. Beckett kolayca yalan söyleyen bir adam ki bu da er ya da geç tongaya basıp kendini ele verebileceği anlamına geliyor.

"İkinci olarak da, maddiyata aşırı önem veren ve görüntü takıntılı bir adam. Önceden sahip olduğu o mükemmel evine, mükemmel kıyafetlerine ve mükemmel arabasına, polislikten kazandığı maaşı, yaptığı kredi kartı sahtekârlıkları ve hırsızlık eylemleriyle destekleyerek sahip olmuştu. Araba, cüzdan gibi şeyler çalarak bu yeteneklerinden büyük ihtimalle yine faydalanacak. Hatırlayın, Bundy araba ve kredi kartı hırsızlığı şüphesiyle ilk olarak Florida'da kenara çekilmişti. Eğer orta yaşlı beyaz bir erkeğin ya da güzel bir sarışın kadının karıştığı herhangi bir araba hırsızlığı ihbarı alırsanız, atlayın.

"Üçüncü olarak ise, Beckett'in kadınlara yönelik ihtiyacını biliyoruz. Hapisteyken Walpole bölgesinden Shelly Zane isimli genç bir sarışınla mektuplaşmıştı. Hapishaneden kaçtığı günden bu yana kızın izine rastlanmadı. Büyük ihtimalle Beckett'in şu anki suç ortağı bu kız. Dosyalarınızda Beckett'in ona yazdığı tüm mektupların birer kopyasını bulacaksınız. Bunların büyük bir kısmında mahkûmlara özgü pornografik yazılar yer alıyor ama Shelly'nin dairesini aramak bize şimdiden çok büyük bir aşama kaydettirdi. Masalarınızın üstündeki dosyaların 'Muhtemel Takma İsimler' kısmına bakacak olursanız...

"Bu listeyi Shelly'nin Walpole'daki son iki haftasına yönelik araştırmalarımız ışığında hazırladık. Kızın telefon kayıtlarına bakıldığında, birçok tıbbi tedarik mağazasını, değişik eyaletlerin motorlu taşıtlar müdürlüklerini ve çeşitli bölge kayıt bürolarını aradığı görülüyor. Bizce, yeni bir doğum belgesinin nasıl çıkarılacağını araştırarak, Beckett'e yeni bir kimlik yaratması için yardım etmeye çalışıyordu. Tabii seçeneklerden biri, bir tıbbi tedarik mağazasından boş doğum belgeleri sipariş etmek, sonra da bir doktorun imzasını ve ilçe mührünü taklit etmek. Bu düzeyde bir sahtecilik, büyük ihtimalle, yeni bir ehliyet ve sosyal güvenlik kartı alması için yeterli olacaktır.

"Yine de eninde sonunda Beckett'in ülkeyi terk etmesi gerekecek ve pasaport başvurusu yapıldığında doğum sertifikaları kontrol ediliyor. Sahtecilik üzerine çalışmış olanlarınız bilir ki, 'gerçek' bir doğum belgesi almanın tek bir sağlam yolu vardır. Yerel kütüphaneye gidersiniz ve mikrofilmleri inceleyerek ölüm ilanlarına bakarsınız, ta ki sizinle aynı yıl doğmuş ama birkaç yıl sonra başka bir bölgede ya da eyalette ölmüş bir çocuk bulana kadar. Bölge idareleri doğum ve ölüm belgelerini çapraz eşleşmeye tabi tutmadığı sürece, doğum sertifikası hâlâ dosyada olur. O bölge idaresinden doğum belgesinin kopyasını istersin ve şenilmiş gibi yaparsın.

“Beklendiği gibi, yerel kütüphane görevlisi bize Shelly’nin eski gazetelerin mikrofilmelerini okumak için dört gün harcadığını söyledi. Biz de aynı gazetelere bakarak, Jim Beckett’in kriterlerine uygun sadece dört isim bulduk: Lawrence Talbert, Scott Hannah, Albert McDougal ve Thad Johnson. Pasaport bürosunu, bu isimlerden biriyle başvuru olması halinde bize bilgi vermesi için uyardık. Er ya da geç Beckett bu pasaportu isteyecek. İstediginde de onu yakalayacağız.”

Arkalardan bir el yükseldi. “Beckett’in ülkeyi terk edeceğinden neden bu kadar eminsiniz?”

“Güzel soru. Bu bizi failimizin son büyük zaafına getiriyor: eski karısı Theresa Williams. Videoda duyduğunuz gibi, Jim’in kimliğinin saptanmasında ve yakalanmasında Theresa kilit rol oynadı. Jim bu yüzden onu asla affetmedi. Hapishaneden ona her gün bir mektup yazdı ve her mektubunda onu tam olarak nasıl öldüreceğini tarif etti.

“New England’daki kadınlar şu anda korkuya kapılmış olabilirler, kapılarını kilitliyor olabilirler ama aslında oldukça güvenciler. Beckett yine öldürecek, evet. Ve büyük ihtimalle ilk kurbanı da Shelly Zane olacak, kadının artık işine yaramadığına karar verdiği anda bunu yapacak. Ama Beckett’in asıl hedefi, nihai amacı, Theresa.

“Onu öldürecek. Gerçekten sever gibi görüldüğü kızları Samantha’yı bulacak. İşte o zaman basıp gidecek TSYP vasıtası ile Birleşik Devletler’in ve Avrupa’nın büyük bir kısmını tarayabiliyoruz. Jim bunu biliyor. Nazilere olan hayranlığını hesaba katarak, ya Brezilya’ya ya da Arjantin’e gideceğini tahmin ediyoruz.”

Başka bir el kalktı. “Görev kuvvetinin hangi kısmı Theresa Williams’i izliyor?”

Quincy ile Houlihan birbirine baktı. Özel Ajan Quincy kenara çekilirken, Teğmen Houlihan kürsüye çıktı. “Bayan Williams polis korumasını kabul etmedi.”

“Ne?” Mırıltılar yükseldi. Teğmen Houlihan ortamı yatıştırmak için elini kaldırdı. Difford onu arayıp saçma planın ana hatlarını anlattığında o da aynı tepkiyi vermişti.

“Bayan Williams tehlikede olduğunu biliyor. Ama tek başına olursa şansının daha yüksek olacağına karar verdi.”

“En azından birkaç federali peşine takabiliriz. Ruhumuz bile duymadan Beckett ona ulaşabilir.”

“Millet, Bayan Williams’in bulunduğu yer sadece çok ihtiyaç olursa açıklanacak ve bu odadaki kimsenin bunu bilmesi gerekmiyor.”

Homurdanmalar arttı. “Peki ya kızı?”

“Kendi korumalarıyla birlikte koruyucu gözetim altında. Hiçbirinizin bu konuyla ilgilenmesi gerekmiyor.”

Homurdanmalar daha da arttı. Polisler karanlıkta bırakılmaktan nefret ederdi.

“Peki ya Beckett’in sözünü ettiği şablon?”

“Üzerinde çalışıyoruz. Başka sorusu olan?”

Bazıları kafalarını sağa sola salladı. Bazıları da birbirine şüpheli bakışlarla baktı. Daha şimdiden strese girmiş görünüyorlardı.

Teğmen Houlihan yumruğuyla kürsüye hafifçe vurdu. “Millet, bugünlük bu kadar.”

On kapılar açıldı ve mavi üniformalı polis memurları küçük bir sel gibi dışarı çıktı. Parlak sonbahar güneşinin altında gözlerini kırparak gün ışığına alışmaya çalışıyorlardı. Bazıları çiftler halinde, diğerleri küçük gruplar halinde yürüyordu. Kadın-erkek hepsi hızlı hızlı hareket ediyordu, zira yapacak çok işleri vardı.

Bloğun sonunda bir adam gruptan sıyrıldı, veda mahiyetinde el salladı ve sanki arabası orada park halindeymiş gibi arka sokaklardan birine girip gözden kayboldu.

Ama herhangi bir arabaya binmedi.

Bloğu yürüyerek geçti, sonra bir blok ve ardından bir blok daha yürüdü. Arkasına baktı ve sonunda kimsenin kendisini takip etmediğinden emin olunca ormana girdi. Üniformasını üzerinde çıkardı, altında turuncu renkli inşaatçı üniforması vardı. İri bir kaya parçasının arkasından, daha önce oraya saklamış olduğu sert şapkeyi çıkardı. Üniformaları tedarik etme işinden Shelly sorumluydu ama onun talimatlarını izliyordu tabii ki. İşinin bu kısmını gayet iyi becermişti.

Polis üniformasını büyük bir kese kâğıdının içine tıktı ve medeniyete geri döndü. Kendine tamamen yeni bir görüntü vermek için yüzüne şimdiden usta işi bir makyaj yapmıştı -cildinin bazı bölgelerinde dolgu malzemesi kullanmış, bazı bölgelerini de içeri çokertmişti. On beş dakikalık bir yürüyüşün ardından, Lola Gavitz’in odasının bulunduğu motele vardı.

“Tatlım, ben geldim.”

Islık çalarak kapıyı arkasından kilitledi ve sonra perdeleri kontrol etti. Işık açmaya zahmet etmedi. Kese kâğıdını iki kişilik büyük yatağın üzerine fırlattı ve karanlığın içerisinde banyoya doğru yürüdü.

Shelly duşta çırılçırık asılı duruyordu.

Ağzı koli bandıyla bantlanmıştı. El ve ayak bilekleri de koli bandıyla bağlanmıştı. Boynunun narin cildim, Beckett’in boynuna doladığı çamaşır ipinden, küçük bir el havlusu koruyordu. Çamaşır ipinin diğer ucu duş başlığına tutturulmuştu ve Shelly’yi yerden on santim yukarıda tutuyordu. Klasik oterotik nefessiz kalma duruşu. Polis memuru olarak insan, yararlı pek çok şey öğreniyordu.

Shelly kollarını duş başlığının üstünde kenetleyip kendisini yukarıda tutarak çamaşır ipinin kendisini boğmasından kurtulabilirdi. Ya da ayaklarını aşağı sallayıp küvetin kenarından destek alabilirdi. Tabii ki o zaman ayaklarının kayma riski söz

konusuydu, ani bir düşüşle boynunu kırabilirdi.

Geri kolları yorulmuş olmalıydı, zira o anda ayaklarıyla küvetin kenarından destek alıyordu. Beckett banyoya girdiğinde, kadın kafasını yorgun bir şekilde kaldırdı ve uzun sarı saçları çukur gözlerinin önünden arkaya doğru kaydı.

Beckett kadının ayaklarına baktı. Bir elinin kadının ayak bileğine sardı. Şöyle bir itmesi yeterliydi, tek gereken buydu.

Shelly gözlerini korkuyla çevirdi.

“Ne düşünüyorsun, Shelly? Yaşamak istiyor musun?”

Shelly boynunun etrafındaki çamaşır ipinin izin verdiği ölçüde büyük bir heyecanla kafasını salladı.

“Polis artık işime yaramadığın zaman seni öldüreceğimi öngörüyor. Hâlâ işime yarıyor musun bakalım?”

Kadın başını daha da heyecanla salladı.

Beckett uzandı ve çamaşır ipini yavaşça gevşetti. Kadın küvete bir un çuvalı gibi yığıldı. Beckett kadını bir müddet inceleyip sarı ipeksi saçlarının beyaz teninin üzerinde kat kat oluşuna dikkat etti. O saçları biraz okşadıktan sonra inşaat tulumunu açtı ve yere düşmesine izin verdi.

İpucunun farkına varan Shelly küvette heyecanla kıpırdandı. Yüzünü kaldırınca, Beckett ağzındaki bandını bir hamlede çekip çıkardı.

“Aferin benim cici kızıma. Unutma, işime yaramak zorundasın Shelly. İşime yaramak zorundasın.”

Kadının ağzı Beckett’in erkekliğinin etrafında kapandı. Beckett kendini yavaş yavaş, kadının yaptığı çılgınca oral sekse bıraktı. Elleri kadının sarı saçlarını okşamaya devam ediyor, saçları yumruklarının içinde tutup tutup bırakıyordu. Bir an için, emekler gibi elleri ve dizleri üzerinde duran karşısındaki kadının Shelly değil de Theresa olduğu, o aptal karısı Theresa olduğu fantezisine kapıldı.

Asla karısına bu şekilde bir şey yaptırmamıştı. Asla diğerlerine yaptırdığı şeyleri ona yaptırmamıştı. O karısıydı, çocuğunun annesiydi. Onu farklı bir yere koymuştu. Şimdi yaptığı şeyin yanlış yönlerini görüyordu.

Şimdi onu tekrar gördüğünde Theresa’ya yaptıracaklarını hayal ediyordu.

Gözlerini kapadı ve elleri Shelly’nin/Theresa’nın boynunu sardı.

“Senin için geliyorum bebeğim. Senin için geliyorum.”

Bölüm Sekiz

Kadın, J.T.'yi hayal kırıklığına uğratiyordu. Kulaçları çok yavaştı. Suyu dövmekten biraz daha fazlasını yapıyordu yalnızca ve J.T. de çenesinin titrediğini görebiliyordu.

Yirmi tur, tüm yaptığı buydu. Dört yüz metreden ancak biraz daha fazla yüzebilmişti, oysa J.T. rahatlıkla üç bin metre yüzebiliyordu. *Tanrım*, başları dertteydi.

Kadının eğitimine jimnastik ve beden eğitimi dersleriyle başlamıştı. Angela tek bir şınav dahi çekemiyordu. *Peki*. Kol kasları bazı kadınlar için oldukça büyük bir problemdi ve Angela'nın da oldukça cılız bir yapısı vardı. O yüzden esneme hareketlerine geçmişlerdi. Kadının esnekliği oldukça iyiydi. Kesintisiz yirmi mekik çekebiliyor, kollarım ve bacaklarım açıp kapayarak olduğu yerde yirmi kez zıplayabiliyordu. Derken J.T. kadından ellerini ensesinde kenetleyip olduğu yerde dizlerini bükerek çömelip kalkmasını istemiş ve Angela kelimenin tam anlamıyla J.T.'nin üzerine yuvarlanmıştı. Ne kol kası vardı, ne de bacak.

Kadın formsuzluğun zirvesindeydi. Vücudunda hiçbir kas kütlesi yoktu. Cildi ve kemikleri de pek dirençli değildi.

"Bir tur daha," diye emretti J.T.

"Hayır," dedi Angela, ama sözünü destekleyecek herhangi bir hareket yapamayacak kadar yorgundu.

J.T. kaşlarını çatarak bakınca, kadın bir tur daha atmak üzere uyuşuk bir biçimde döndü. "Sen buna form mu diyorsun?" diye bağırdı J.T. Bir düdük alsa iyi olacaktı.

"Sana söylemiştim, ben iyi bir yüzücü değilimdir." "Ayrıca ne şınav çekebiliyorsun, ne de çömelip kalkabiliyorsun. Tatlım söyler misin lütfen, sen nasıl hayatta kaldın?"

"Ev hanımlarının Demir Adam olması gerekmez," diye atıldı Angela. Eh, en azından bu da bir şeydi. Eğer diğer hiçbir şeyi beceremezse bile, Çetin Ceviz Jim'i ağız kavgasıyla yere devirebilirdi.

Angela havuzun sonuna vardı ve J.T.'nin izni olmadan duvara tutundu. Omuzları titriyordu. Yanağını sanki bir yastık bulmuş gibi bahçe avlusuna yerleştirdi.

Bitap düşmüş bir çocuk gibi görünüyordu. Sanki birisinin onu kucağına alıp, kaldırıp, yatağına götürüp, saçını okşamaması gerekiyormuş gibi görünüyordu.

J.T. aceleyle kadından uzaklaştı.

"Senin sorunun ne biliyor musun?"

"Hayır, ama görünüşe bakılırsa herkesin bu konuda bir teorisi var." Kadının dudaklarında, kocasına ve paylaşmak istemediği bir bavul dolusu sırrına atıfta bulunduğu işaret eden o gizemli ve ihtiyar tebessüm belirdi.

"Çok fazla düşünüyorsun."

"Bunu daha önce de söylediler."

"Ben ciddiym. Bahçe avlusuna tutunuyorsun ve *yorgunum* diye düşünüyorsun. *Bacaklarını ağrıyor* diye düşünüyorsun. Bana yanıldığımı söyle, Angela"

Kadının gözleri en sonunda açıldı, kirpikleri sudan diken diken olmuştu. "Pekâlâ. Evet, hem yorgunum hem de bacaklarım ağrıyor."

"Sahamı bulmak zorundasın."

"Saha mı?"

"Saha. Hiç spor yaptın mı?"

"Spor mu?"

"Spor, Angela. Futbol, basketbol, hokey, yüzme falan, bunun gibi şeyler işte. Sözlüğe bakabiliriz istersen."

"Ben... ben amigoluk yapıyordum."

"Aman da aman, bunu nasıl da tahmin edemedim?" "Herkesin sandığı kadar kolay bir şey değildir," diye hemen karşılık Angela. "Çok büyük bir esneklik ve disiplin gerektirir. Hiç bacağını omuz hizasına kadar kaldırabildin mi? Sanmam. Çok zor egzersizler yapardık, dizlerimiz feci ağrırdı."

"Bir şey demiyorum. Ama amigoluk biraz da kuvvet gerektiriyor olmalı, piramit kurmak falan..

"Evet. Ama ben en minyon kızlardan biriydim. Piramidin tepesinde yer alırdım, tabanında değil."

"Hiç düştün mü?"

"Sürekli."

"Tekrar ayağa kalktın mı?"

"Sürekli."

"Neden?"

"Çünkü yapman gereken buydu."

"Kesinlikle. Yanı bunu hiç düşünmedin. *Çok canım yanıyor* ya da *Korkuyorum* demedin. *Beni yine düşürecek* demedin. Sadece yeniden ayağa kalktın, çünkü bunu yapman gerekiyordu.

“Burada da bunu yapacaksın, Angela. Yüzeceksin, kafanda hiçbir düşünce olmadan yüzmeye devam edeceksin, yapman gereken şey bu. Şınav çekeceksin, koşacaksın ve yorgunluktan ölene kadar her şeyi yapacaksın, çünkü buna mecbursun. Sonra bir gün göreceksin ki. sahanı bulmuşsun ve artık bacaklarını hissetmiyorsun, artık kollarını hissetmiyorsun. Varlığın sadece hareketten ibaret. İşte buna ‘saha’ denir. O zaman her şeyi yapabilirsin.”

Kadın büyülenmiş gibi bakıyordu, gözlerinde korku ve merakla karışık bir saygı ifadesi vardı. J.T. onun kendisine böyle bakmasından rahat değildi. Kadına doğruları söylemişti sadece, evrenin kanunlarını ifşa etmiş değildi.

İnsanlar askerlerin ve sporcuların kaba ve yabani olduklarını düşünürdü. Bu doğru değildi. Donanma Komandolarının, Yeşil Berelilerin ya da Deniz Keşif Komandolarının birçoğu daha çok muhasebeciye benzerdi. Bazıları, Fare lakabıyla çağrılacak kadar ufak tefek olurdu. Diğerleri bir doksan boyunda olsa da o kadar zayıf olurlardı ki, güçlü bir rüzgâra karşı zar zor yürüyebilirlerdi. Yüksek performansları fiziksel değil zihinsel alandaydı. Dikkat ve konsantrasyona dayanırdı. O içsel sahayı bulmakla, tüm evreni tek bir eyleme, tek bir harekete, tek bir hedefe indirgemekle alakalı bir şeydi bu. Bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun altında çamurlu bir bataklığı yüzükoyun yarıp geçebilirdin, çünkü sırtındaki çantanın ağırlığını, yağın yağmurun soğuk sızısını ya da çamurun tadını düşünmezdin. Önceki gece iki saat uyuduğunu, bu sabah on beş kilometre koştuğunu ya da bir dakika önce iki yüz şınav, iki yüz barfiks çektiğini düşünmezdin. Sürünmek zorunda olduğun bir sonraki santimetreyi, sonra da ondan sonrakini düşünürdün. Dünya basit bir yer halini alırdı.

Ve bir an için her şeyi yapabilirdin.

Özel Harp uzmanları, Arnold Schwarzenegger değildi. Birer Budist rahibiydi.

Ve J.T. gibi eski Deniz Keşif Komandoları, içsel sahalarının sonsuza kadar varlığını sürdürmeyeceğini fark eden adamlardı. Er ya da geç idmanlar biter, dövüşler biter, her şey biter ve yine her zaman olduğun adam olarak kalırdın; omuzlarında toplanan öfke ve zihninde birbiriyle yarışan amansız hatıralar eşliğinde yatağında uzanırdın.

Sonra kendine bir içki koyardın.

“Bir tur daha yüzeceğim,” dedi Angela kendiliğinden. Gözleri kısılmıştı. J.T.’nin cesaret veren konuşması işe yararmış olmalıydı, çünkü kadın bir hayli kararlı görünüyordu.

“Kesinlikle yüzmelisin!”

Bunu duyar duymaz Angela zarafetten çok kuvvetle harekete geçti. Mayosu yoktu, o yüzden üzerine büyük gelen bir tişört ve şort giymişti. Bu fazlalıklar çok fazla ağırlık yapıyor ve onu çabucak yavaşlatıyordu. Ama Angela yine de bata çıka ilerliyordu.

Bitişe yaklaşırken fena halde bocalayınca, J.T. onu boğulmaktan kurtarmak için ensesinden çekip suyun dışına çıkarmak zorunda kalabileceğini düşündü. Ama ileriye doğru ilk adımını attığında, kadının çırpman elleri havuzun kenarını buldu.

“Bende saha maha yok,” dedi Angela nefes nefese. “Tanrım, bu çok korkunç!”

J.T. kadının yanında havuzun kenarına oturdu ve ayaklarını suyun içine sarkıttı. “Basit olmasını istiyorsun. Ama değil.”

“Sen nereden bileceksin ki! Şu haline bak!” Angela elini ona doğru salladı. “Sen ellerinle çingiraklı yılan bile yakalayabiliyorsundur. Bunlar senin için ne kadar zor olmuş olabilir ki? Ne kadar?”

“Çok değil,” diye katıldı J.T. sakince. “Ben bu meret için doğmuşum.”

“Senden nefret ediyorum.” Kadın alnını havuzun kenarına yasladı.

J.T. bir dakikalığına Angela’nın kendisine acımasına izin verdi. Neden vermesindi ki? İkisinin arasında dünya kadar fark vardı. Albay acımasız, çevik bir piç kurusunun tekiydi ve genlerini çocuklarına geçirmişti. Oysa bunun tam aksine Angela’nın minyon, cılız bir yapısı vardı ve hiçbir el-göz koordinasyonuna sahip değildi. Havuzda atacağı her tur için, silahlı yapacağı her atış için savaşması gerekecekti. Hiç kimse hayatın adil olduğunu söylememişti.

“Kızın, gerçekten var mı?”

Angela anında kaskatı kesilince, J.T. bunu *evet* olarak algıladı.

“Onu düşün o zaman. Kendini düşünme, ona odaklan.”

“Beni buralara kadar ne getirdi sanıyorsun?”

“Hımm.” Sessizce oturdular. “Kaç yaşında?”

Angela ona ne kadarını anlatacağına karar veremiyormuş gibi görünüyordu. “Dört,” dedi bir süre sonra. “Dört yaşında.”

“Ona güvenli bir yer buldun mu?”

“Mümkün olabilecek kadar güvenli bir yer.”

“Hımm.”

“Tamam, bir tur daha atmanın zamanı geldi.”

J.T. şaşırmıştı. “*Çikita*, çok yoruldu.”

“Bunun nasıl yapıldığını öğrenmek zorundayım. Zayıfsam, güçlenmek zorundayım. İki tur daha atacağım, tamam mı?”

“İnatçısın.”

Kadın irkilir gibi oldu. “İnatçı falan değilim ben.” “Elbette inatçısın. Buraya kadar geldin, değil mi? Buna başka ne denir ki?”

“Çaresizlik,” dedi Angela açıkça.

J.T. kafasını sağa sola salladı. “Hayır, güven bana, sen çok inatçısın.”

“Gerçekten mi?” Kadın memnun görünüyordu. “İnatçıyım demek. Güzel. Buna ihtiyacım olacak.”

J.T. orada oturup gözlerini kırptırır ve *bu kadını acaba hiç anlayacak mıyım* diye düşünürken, Angela harekete geçti. Ka-

dında ruh vardı. *Keşke bunca olayı yaşamadan önce onunla tanışmış olabilseydim*, diye düşündü J.T. Angela'nın bir zamanlar güzel bir kadın olduğuna dair bir his vardı içinde. Uzun sarı saçlı, minyon ve güler yüzlü bir kadın.

Tanrım, J.T. Vazgeç bu işten.

Bu sırada arkasındaki sineklikli kapı açıldı.

“Söyle bakalım, neredeymiş şu gizemli davetsiz misafir? J.T. havuzu gösterdi.

“Aman Tanrım,” dedi Marion havuzun kenarına doğru yürürken. “Boğuluyor gibi görünüyor.”

“Onun köpeklemeye yüzüğü böyle.”

“Benimle dalga geçiyorsun bence.”

“Hayır. Hâlâ onun bir kaçak olduğunu düşünüyor musun?”

Marion en sonunda kuşkuyla göründü. “Bilmiyorum,” diye kaçamak bir cevap verdi. “Pek benzemiyor, ama genelde arkadaşlık ettiği insanları düşünürsek..

“Vay be, teşekkürler, Marion. Ne kibarsın.”

Angela'nın havuzun sonuna ulaşmasını ve tekrar geri dönmeye çabalamasını izlediler. Herkes için uzun ve acılı bir süreçti bu. J.T. kafasını salladı. “Bir ayın yeterli olacağını sanmıyorum.”

Angela sonunda J.T. ve Marion'ın olduğu yere ulaştı, yüzü kıpkırmızı olmuştu. Marion'la tanıştırılırken havuzun kenarına tutundu. İki kadın, birbirlerine ancak kendilerinden beklenebileceği kadar ilgi gösterdiler.

“Bana kısaca L.B. diyebilirsin,” dedi Angela.

“L.B. mi?”

“Lizzie Borden.”

“Aa.” Marion'ın yüzü kızardı. “İtiraf edeyim, beklediğim gibi değilsin.”

“Ben kaçak bir suçlu değilim.” Angela kendini sudan çıkarmaya çalıştı ama yorgun kolları yardımcı olmuyordu. Bunun üzerine J.T. kadını omuzlarından yakaladı ve sanki bir tüy hafifliğindeymiş gibi havuzun kenarına çıkardı. Angela gözlerini yeniden Marion'a çevirdi. “Hatta daha önce FBI ile çalıştığımı bile söyleyebilirim.”

“Problemin her ne olursa olsun, sana yardımcı olabilecek iyi bir resmi güvenlik kurumu önerebileceğimden emi...”

“Hayır, öneremezsin. Hepsini gördüm. Hepsiyle çalıştım. Ve kesin olarak biliyorum ki, kolluk kuvvetleri artık bana yardım edemez. Benim ağabeyin gibi birine ihtiyacım var. J.T. bana yardım edecek.”

“Orada dur bakalım.” J.T. arkaya doğru hızlı bir adım attı ve kendini savunurcasına ellerini salladı. “Ben sadece sana eğitim veriyorum!”

“Kesinlikle. İhtiyacım olan yardım da bu. Şimdi söyleyin bakalım, *sensei*, listede sırada ne var?”

J.T. önce kadına, sonra Marion'a baktı. Kız kardeşi tepkili görünüyordu. Aslına bakılacak olursa, bahçe avlusunda sükûnetini koruyan tek kişi Angelâ'ydı.

“Senin ismin ne?” diye üsteledi Marion. “Eğer saklayacak bir şeyin yoksa, bana ismini söylemenin bir sakıncası olmaz.”

“Saklayacak hiçbir şeyim yok ama sana ismini vermek büyük sakıncalar doğurabilir. Bu seni ilgilendirmez. Kaldı ki, eğer doğru hatırlıyorsam, J.T.'ye buraya bir FBI ajanı olarak değil, kız kardeşi olarak geldiğini söylemiştin.”

“Sen onu boş ver, Angela. Marion kendine bile yardım edemez.”

“Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum.”

“O zaman teşekkürler, ama almayayım, sağ ol. Şimdi eğer izin verirsen çalışmak istiyorum. J.T.'nin sadece bir aylık ücretini karşılayabiliyorum ve öğreneceğim çok şey var. Yemek vakti gelmedi mi? Yulaf ezmesini iyisi mi ben yapayım. J.T. saplı tencerelerde çok tehlikeli.”

Başka bir söz söylemeden eve doğru yürüdü. Marion öfkeyle nefes verdi. “Tanrı aşkına, J.T., kimbilir kendini nasıl bir işe bulaştırdın!”

“Ona kendini nasıl koruyacağı konusunda eğitim veriyorum sadece, Marion. Bu ne kadar kötü olabilir ki?”

“Söz konusu sensen, J.T., oldukça kötü olabilir. Ama sorun değil, şimdilik fikirlerimi kendime saklayacağım. Neden gidip kendine bir bira daha almıyorsun?”

“Alamam.”

“Alamaz mısın?”

J.T. kaşlarını çatı. “Bir ay boyunca içki içmemeyi kabul ettim.”

Marion bir kaşını kaldırdı. “Tabii canım.”

“Kahretsin, ben *alkolik* falan değilim!”

“Tabii canım.”

Marion tatlı tatlı gülümsedi ve ağabeyinin yanından ayrıldı.

J.T., Angela'ya bir bardak taze portakal suyu sıktı ve bu da Marion'a ilk fırsatı verdi. Soğuk bir içecek bardakta buğu yapar ve parmak izlerini yok ederdi. Sıcak bir içecek de aynısını buharla yapardı. Oda sıcaklığındaki bir içecekse mükemmeldi. Marion

kahvaltının sonunda onlara katıldı, kibar konuşmalar yaparak çok iyi davrandı ve bulaşıkları yıkamayı teklif etti. Angela'nın bardağını ve kaşığı bir kenara koydu. Daha sonra, J.T., Angela'yı yürüyüşe çıkardığında Marion parmak izi kitini çıkardı ve işe koyuldu. Bir tam başparmak izi ve iki parçalı işaretparmağı izi çıkardıktan sonra laboratuvarı aradı.

“Nogales polisi size bugün birkaç parmak izi faksleyecek. Onları benim için acilen inceleyip veri tabanını taramanızı istiyorum. Öğrenir öğrenmez beni buradan arayın. Sadece benimle konuşun. Anlaşıldı mı? Hayır, hayır, polis merkezine gitmek zorundayım, burada faks makinem yok. Ne olacak ki hem. Sonuçta taşra polislerinden söz ediyoruz, işbirliği yaparlar. Onlara güvenebiliriz.”

Bölüm Dokuz

Akşam vakitleriydi. J.T., Acı Cajun Severler önlüğünü giymiş, barbeküde kemiksiz tavuk göğsü pişiriyordu. Marion ise salata hazırlıyor ve ağabeyinin bıraktığı yerden devam etmeye kararlıymış gibi biraları art arda yuvarlıyordu.

Tess bir şey pişirmiyor, hiçbir şeye yardım etmiyordu. J.T. ve Marion bunu dert etmiyormuş gibi görünüyordu. Birileri Theresa için yemek hazırlayalı yedi yıl olmuştu. Derken bazı şeyleri unutmakta çok da başarılı olmadığını fark etti, içinde büyük bir endişe birikirken parmakları vücudunun iki tarafında titremeye başladı. Akşam yemeklerinde mükemmel görünmek zorundaydı; saçları yapılı olmalıydı, makyajlı olmalıydı, mükemmel giyinmiş olmalıydı. Yemek saatinden önce Samantha'nın karnını doyurmuş olmalıydı, böylece kızı sepetinde sessizce oynarken Jim gelip onu rahatça sevebilir, kızını hayranlıkla seyredebilirdi. Masa belirli bir şekilde kurulmuş olmalıydı: mumlar yanık, çiçekler taze, çatalar solda, tatlı kaşığı yukarıda, bıçak ve kaşık sağda. Üç yatak odalı evleri tertemiz olmalıydı; eski ahşap döşemeler limon kokmalı ve halılar da yeni süpürülüp çocuk oyuncaklarından arındırılmış olmalıydı.

Jim, evlerini, şöminenin ve pencerelerin etrafındaki oymalı ahşap dekorasyon malzemelerinden dolayı seçmişti. Diğer eski evlerde, evin önceki sakinleri daima bu ahşap çerçeveleri beyaza, krem rengine ya da zeytin yeşiline boyama hatasına düşerlerdi. Zarif ve eski ahşaplar boyanıp ziyan edilirdi. Ama onların evinde böyle değildi. Jim orijinal meşe doğramaları Theresa'ya paha biçilmez bir mücevhermiş gibi emanet etmişti. Doğramalar yüz yirmi yıllık. Evlerine hoş ve kaliteli bir zarafet katıyordu. Theresa'nın gözetimi altındayken şömine rafına, tırabzanlara ya da kapı pervazlarına bir şey olmasa iyi olurdu.

Bir gün, Samantha bir yaşındayken eline spagetti sosuyla kaplı bir kaşık geçirmişti. Kaşığı neşeyle sallamış ve hem kendi üzerine, hem duvarlara, hem de meşe pencere eşiğine kırmızı sos sıçratmıştı. Yüz yirmi yıllık ahşabın üzerine iki damla sos düşmüş ve Theresa lekeleri tam olarak çıkaramamıştı. En güçlü leke çıkarıcısı da dahil her şeyi denemiş ama olmamıştı. Pencere eşiğine dantel altlıklı bir bitki yerleştirmiş ve Jim'in eşikteki lekeyi asla fark etmeyeceğini ummuştu. İki hafta sonraysa Jim onu gecenin ikisinde yatağından kaldırıp sürükleye sürükleye mutfığa götürmüştü. Eline zımpara kâğıdı verip lekeyi göstermişti. Sabah saat yediye kadar Theresa'nın başında dikilmiş ve acımasız bir yüz ifadesiyle, Theresa'nın ahşabı zımparalayıp lekeyi çıkarmasını denetlemişti. Bu sırada Samantha yukarıdaki odasında ağlamaya başlamıştı.

Theresa'nın kolları ağrıdığı halde Jim onu işine devam ettirmişti. Gözkapakları kapanırken, kızı yukarıdaki küçük odada hıçkırarak ağlayıp onun ismini sayıklıyordu.

Tess titremelerini geçirmek için parmaklarını kanepenin yastığına daldırdı. O günler geride kalmıştı. Eğer isterse dinlenebilirdi artık. Akşam yemeğinde eski bir şort ve tişört giyebilirdi. Bir lego parçasının kanepenin altına kaçmasından ve ileride başına dert açmasından endişe etmeksizin kızıyla oturma odasında oyun oynayabilirdi. Makyaj yapmayabilirdi. Kısacası, kendi olabilirdi.

Tabii eğer kendisinin kim olduğunu bir gün bulabilirse.

Yüzükoyun yatacak şekilde döndü ve dikkatle sırtını gerdi. Canı yanıyordu. J.T. onu zorlu bir yüzme ve ağırlık kaldırma maratonuna sokmuştu. Biraz kaslanmış olmalıydı, çünkü kemikler bu kadar acımazdı.

J.T. de hareketlerin çoğunda ona eşlik etmişti. Esneme hareketleri yapmış, elli sınav ve iki yüz mekik çekmişti. Sonra sırtını duvara dayayıp kafasının üzerinde durmuş ve ayak parmakları yere değene kadar bacaklarını düz şekilde yere indirmişti. Yukarı ve aşağı. Yukarı ve aşağı. Theresa onu izlerken bile yorulmuştu.

“Yatağa girmeden önce birkaç ağrı kesici al,” diye tavsiyede bulundu J.T., barbekünün başından. “Sabaha bunu yaptığın için minnettar olursun.”

“O kadar yaşarsam tabii,” diye mırıldandı Theresa. Konumunu değiştirip yan tarafı üzerinde uzandı. Kaburgaları acıyordu. Orada kas olabileceğini hiç düşünmemişti.

“Yemek hazır. Güzelce ye. Yemekten sonra yürüyüşe çıkacağız. Gergin olmaman çok önemli.”

“Offf,” dedi Theresa.

“Unutma, mızımızlanmak yok.”

“Tanrı aşkına, J.T. Kadına bir kadeh şarap ver ve sen de onu öldürmek istemiyorsan biraz gevşe.”

Tess, Marion'a önce hayretle, sonra minnettarlıkla baktı. Marion günün büyük kısmında evden ayrılmamıştı. Tess onun yerini art arda içtiği sigaraların kokusunu takip ederek tespit edebiliyordu. Şimdiyse ajanın üzerinde ince keten bir pantolon ve kolları

bol, manşetleri zarif, krem rengi, klasik bir ipek bluz vardı. Fransız topuzuyla topladığı saçları, kulaklarının etrafında altın renkli narin birer halka gibi parlayan bukleleri ve yine altın rengi deri kemeriyle sosyetik bir bahçe partisine aitmiş gibi görünüyordu. Ne var ki yüzü bu etkiyi mahvediyordu. İnce yüz hatları sert bir bakışla donmuştu, mavi gözlerinde katı ve şüpheli bir ifade vardı. Yürüdüğü zaman, eğer yolundan çekilmezsen seni ezip geçebilirmiş gibi hızlı ve kararlı adımlarla yürüyordu.

Eğer Marion MacAllister, Jim Beckett ile karşılaşmış olsaydı, Tess emindi ki Marion önce silahını ateşler, Jim'e sorular sormayı ise sonraya bırakırdı.

Yemeklerini dışarıda, bahçe avlusunda yediler. Marion hafif ahududu soslu bir salata servis etti. J.T. de barbeküde pişirdiği tavukların yanına pilav ve fasulye koydu. Sonra da, "Senin proteine ihtiyacın var," diyerek Theresa'nın tabağına fazladan birer kaşık daha pilav ve fasulye ekledi.

Theresa kendisine son derece güçlü ve yabancı gelen bir iştahla her şeyi yedi. En başta yemeğini sofradaki gümüş çatal bıçaklarla ve kibar hareketlerle yemeye çalıştı. Sonra bundan vazgeçti ve J.T. gibi yaparak, tavuğu açgözlülükle parçalara ayırdı ve bu parçaları parmaklarıyla ağzına tıktı.

"Freddie dönecek mi?" diye sordu ağzında yemekle.

J.T. ve Marion birbirlerine baktı. "Hayır," dedi J.T., gözlerini Marion'ın üzerinden ayırmadan.

Marion ise omuz silkmekle yetindi. Sadece salatayı ve tabağındaki tavuk göğsünün yarısını yedi. Tess de bir dakika boyunca kendisiyle savaştıktan sonra, tavuk göğsünün diğer yarısını kendi tabağına aldı.

"Sakin ol," dedi J.T.

"Nasıl yemek yiyeceğimi biliyorum ben."

J.T. bir kaşını kaldırdı ama sustu. Bütün o uyarı sözlerine rağmen, kendisi iki tam tavuk göğsü ve üç porsiyon pilavla siyah fasulye yedi. Lokmalarını oburca çiğniyor, yiyecekleri büyük yudumlarla içtiği buzlu çay eşliğinde indiriyordu midesine.

Arada bir Theresa, adamın gözlerinin Marion'ın birasına zar zor bastırabildiği bir açıklıkla kaydığını görüyordu.

"Evet, bugün kaçak eğitim kampında ne öğrendik bakalım?" diye sordu Marion sonunda. Yemeğini bitirip arkasına yaslandı ve sigarasını yaktı.

"Yüzme ve ağırlıklar," dedi Tess gönüllü biçimde.

"Kat etmesi gereken daha çok yol var," diye bilgi verdi

J.T.

Konuşma sürüklendi. Akşam karanlığında şarkı söyleyen cırcırböceklerinin uzaktan gelen sesini ve kaktüslerin arasındaki sinekuşlarının pırpır edişini sessizlik içinde dinlediler. "Sen yüzer misin?" diye sordu Tess, Marion'a.

"Biraz."

"O at biner." J.T. tabağını önünden itti. Kız kardeşine baktı. "En azından eskiden biz küçükken binerdi." "Bıraktım."

"Hımm."

"Bir anlamı yoktu," dedi Marion keskince. "Gerçek hayatta kimse ata binmiyor. İşe yarar ya da pazarlanabilir bir yetenek değil. Gerçekten, tam bir zaman kaybıydı."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu J.T. sakince. Parmaklarıyla önündeki boş bardağı döndürdü. "Seni ata binerken izlerdim. Çok iyi olduğunu düşünürdüm."

"Beni ata binerken izler miydin?"

"Evet. İzlerdim. Bunu nasıl becerdiğini hiç anlayamazdım. Küçük bir şeyin, beş yüz elli kiloluk bir yarattığı hipodromda idare etmesini... Senin bizden daha ziyade ata ait olduğunu düşünürdüm."

"Ben seni hipodromda hiç görmedim"

"Bölmek istemezdim."

"Hımm," dedi Marion. Bu homurdanması bir hayli şüphe taşıyordu.

J.T., Tess'e döndü. "Sen ne yapardın?"

"Kim ben mi?"

"Şu anlatılan leylek hikâyesi doğru değilse, senin de bir çocukluğun olmuştur herhalde."

Theresa bu soruya hazırlıksız yakalanmıştı. Herhangi bir insanın ona kendisi hakkında soru sormasına alışkın değildi. "İzciydim," dedi en sonunda. "Hobilerim ya da onun gibi şeylerim yoktu. Okuldan sonra çalışırdım. Ailemin bir marketi vardı, içinde de küçük bir mezecisi. Peynirler, şekerlemeler, gurme yiyecekleri. Yapılacak çok iş vardı."

"Ailen işçi sınıfındandı demek?" diye sordu Marion.

"New England'lısın, değil mi? Kuzeyli aksanın var da." Belli ki bazı şeyleri zihnine not alıyordu.

"Hey, biraz yavaş ol," dedi J.T. rahat bir tavrıyla. Tess'e çarpık bir tebessümle baktı. "Marion'ı affet. Senin aksine, biz çocukken hiç çalışmadık -babamız akıllı bir iş yapıp parayla evlenmişti. Şimdiyse Marion bu utanç verici damganın üstesinden gelmek için bir işkoleğe dönüştü. Onu artık hiçbir yere götüremiyoruz. Her an ev sahibini vergi kaçırma suçlamasıyla gözaltına alabilir diye korkuyoruz."

"Birimizin işin sonunu getirmesi gerekiyordu. Senin getirmedeğin kesin." Marion sigarasını söndürdü ve uzanıp bir sigara daha aldı. Sonra da Tess'e dönüp, "Kahramanın hakkında bir şeyler öğrenmek ister misin? Peki, anlatayım." "Hımm, bakalalım neler çıkacak," dedi J.T.

“J.T. on yedi yaşında. Oryantiringe bir hayli meraklı. Oryantiring ne demek biliyor musun?”

Tess hayır anlamında kafasını salladı. Masada gerilim arttı. J.T. yerinden kıpırdamamıştı ama yüz ifadesi daha gergindi. Ağzının köşelerinde çizgiler belirmişti. Marion öne doğru eğildi ve konuşmaya devam etti.

“Oryantiring dünya savaşı sırasında geliştirilmiş bir İskandinav sporudur. Temelde elinde belli bir bölgenin detaylı bir topografya haritasıyla serbest bırakılıyorsun ve arazideki on üç işareti...”

“Bayrağı,” diye düzeltti J.T.

“On üç bayrağı bulmaya çalışıyorsun. Elinde pusulan ve haritan var, üç saatte on üç bayrağın bulabildiğin kadarını bulman gerekiyor.”

“Koşullar bir hayli zor olabiliyor. Parkurlar zorluklarına göre derecelendiriliyor; gerçekten ileri seviyedeki parkurlar -yani kırmızı ve mavi parkurlar- ise, bir orman patikası bile değil, yalnızca ormana bırakılmış bayraklardan ibaret. Çalılar yararsın, dağlara tırmanırsın, azgın nehirlerden geçersin. Kaybolman, yaralanman an meselesidir. Ne yaptığını bilmek zorundasındır.”

“Ben ne yaptığımı biliyordum,” dedi J.T. “Geri döndüm.”

“Zar zor!” Marion gözlerini tekrar Tess’e çevirdi. “J.T.on yedi yaşında, son derece kibirli bir genç. Şimdi kendini beğenmiş olduğunu mu düşünüyorsun? Onu o zamanlar görecektin.”

“Azizler gibi uysaldım.”

“Boş versene. Bu yarışmalar, A sınıfı karşılaşmalar o zamanlar büyük olay. Yaş grubuna göre yarışıyorsun ve ödüller dağıtılıyor. Babamız, en zor parkur olan mavi parkurda sürekli birinci gelirdi. Birincilik ödülünü sürekli o kazanırdı. Ama bir de J.T.’miz var tabii. Mavi parkur için hâlâ çok küçük. On yedi yaşında ve onun için en zor parkur, kırmızı parkur. Bunda da gayet başarılı. Herkes onun kazanacağını düşünüyor; herkes babanın mavi parkuru, oğlunun da kırmızı parkuru alacağını konuşuyor. Albay kazanacakları ödülleri şömine rafında nereye koyacağını düşünmeye çoktan başlamış bile.”

Marion’ın çenesi kasılırken bakışları sertleşti. “Karşılaşma sabahı. *Karşılaşma sabahı*. J.T. kendi kategorisi olan kırmızı parkura mı kayıt yaptırıyor? Hayır. Mavi olana yaptırıyor. On yedi yaşındaki bir çocuk mavi parkura kaydoluyor.” “Zaten kırmızı parkuru daha önce kendim geçmiştin,” dedi J.T. “Yeni bir şey istiyordum.”

“Kırmızı parkurda yarışsan kazanabilirdin!”

“Ödül kupası, sonradan tozlanan ucuz bir metalden başka bir şey değil.”

“Peki ne oldu?” diye merakla sordu Tess.

“Buradaki Einstein,” diye karşılık verdi Marion gergin bir sesle, “oryantiring formasıyla kaçıyor. Üç saat geçtiği halde hiçbir yerde bulunamıyor. Bundan iki saat sonra arama ekipleri kuruyorlar fakat tam o sırada çalılıkların arasında büyük bir gürültü kopuyor. Çırpınmalar, beddualar, küfürler. Anneler hemen çocuklarının kulaklarını kapamaya koşuyor. Çalılıkların arasından J.T.’nin ta kendisi çıkıyor. Yüzünün yarısı yara bere içinde, iki eli de sakatlanmış ve ayak bileği bacağına ince bir dalla tutturulmuş. Bir tepenin yamacından aşağı düşmüş.”

“Böyle şeyler olur.”

“Eğer kırmızıda kalsaydın olmazdı!”

“Oldu ve geri döndüm.” J.T. muzip bir gülümsemeyle Tess’e döndü. “Kırılan ayak bileğimin üzerinde üç kilometre yol yürüdüm. Ne büyük cesaret değil mi?”

“Daha çok aptallık,” diye mırıldadı Marion.

“Albay etkilenmişti.” J.T.nin sesi aldatıcı biçimde masumdu ama Marion temkinliydi. “Bu, babamın sevdiği türden bir şeydi,” diye devam etti J.T., gözlerini Marion’ın yüzünden ayırmadan. “Acıya tahammül etmek. Cesur olmak. Kırık kemikler üzerinde yürümek. E-r-k-e-k olmak.”

Marion sessiz kaldı. Parmaklarının arasındaki sigarası titriyordu.

“Ama yanılıyordu, biliyorsun,” dedi J.T. Parmaklarıyla önündeki bardağı çevirdi. “Senin de yarışmana izin vermesi gerekirdi, Marion. Oryantiring, İç Savaşı Canlandırma Derneği. Pusulayı nasıl okuyacağım sana öğretmiştim, hatırlıyor musun?”

“Hayır.”

“Peki ya benim kapsüllü tüfeğim? Öğleden sonraları siyah ceviz ağacından gövdesini oymamı izledin. Bunu hatırlıyor musun, yoksa onu da mı zihninden çıkardın, Marion? Tüm anıları geride mi bıraktın?”

Marion asi bir sessizlik sergiliyordu.

“Hatırlıyorum,” dedi J.T. yumuşak bir sesle. “Namluyu ve emniyetini yaparken beni izlediğini hatırlıyorum. O kahrolası tüfeği oymak bir yılımı aldı ve sen her gün izledin. Onu eline almaya çalıştığımı hatırlıyorum -o sıralarda on ya da on bir yaşındaydın sanırım. Ama neredeyse bir buçuk metre uzunluğunda, beş kilogram ağırlığındaki o tüfek senin için çok büyüktü. Namlunun ucunu yerden kaldıramıyordun bile. O yüzden içine barut döker, namlu temizleme bezini ve mermiyi harbi çubuğuyla namlunun içine ittirirdin. Sonra ben tüfeği bel hizama kaldırırdım ve sen de bu sefer horozu yarım kaldırır, kapsülü yerleştirir, sonra da horozu tam kaldırırdın. Bana bir tek tüfeği omzuma kaldırmak, hedef almak ve ateş etmek kalırdı. Bunu hatırlıyor musun, Marion? Lanet olsun, hiçbir şey hatırlamıyor musun sen?”

“Yalan söylüyorsun.”

“Neden Marion? Bu konuda neden yalan söyleyeyim ki?”

“Çünkü bu senin alışkanlığındır, J.T. Fanteziler icat etmek.”

“Kapsüllü tüfekler hakkında mı?”

“Gerçeğe dayanamıyorsun. Babamın sana ne kadar çok şey verdiğini, seni ne kadar kolladığını ve bütün bunlara rağmen her şeyi nasıl berbat ettiğini bilmeye katlanamıyorsun.” J.T. yumruğunu sıktı. Sonra aniden kendini geriye doğru itti. “Tabii Marion, doğru söylüyorsun.” Ayağa kalktı ve masayı toplamaya başladı. “Her şey senin hayal ettiğin gibi oldu ve babamın tek suçu da seni pek çok şeyden dışlamasıydı. Yine de sen işin sonunu getirdin. Eğer oryantiring yapsaydın, kupayı sen kazanırdın.”

“Bunu asla bilemeyeceğiz, öyle değil mi?”

“Hayır, bilemeyeceğiz. Senin en azından binicilik kupaların var.”

“Binicilik kimin umurundaydı ki?”

“Senin umurundaydı, Marion.”

Marion ayağa kalktı. J.T.’ye bakmıyordu. Gerekenden daha fazla ses çıkararak masadan üç tabak aldı ve sürgülü cam kapıdan içeri girdi.

J.T.’nin bakışları kapının üzerinde kaldı. Ellerindeki iki bardağı yukarı kaldırdı.

“Sen onun kusuruna bakma,” diye mırıldandı J.T. bir süre sonra. “Bazen böyle gergin olabiliyor.” Masadan birkaç tabak daha aldı, hareketleri kısa ve istikrarsızdı. “Şu kâseyi bana uzatır mısın?”

“Sana yardım edeyim.”

“Yardım etmek zorunda değilsin, her yerin feci acıyor olmalı.” Theresa’ya bakmıyordu. Bakışlarını masadan ayırmıyordu, sesi de kabaydı. Yine de Theresa onun üzerine çöken, boynundaki kaslarda toplanan ve omuzlarını dikleştiren karanlığı görebiliyordu. Bahçe avlusundaki ışıklar doğrudan doğruya suratına yansıyor ama yüz ifadesini maskeleyen o gizemli bakışa nüfuz edemiyor. Sadece elleri hareket ediyor, uzun ve nasırlı parmakları uzanıyor, tutuyor ve yığıyordu. “Biraz ağrı kesici al,” diye emretti sert bir sesle. “Biraz dinlen. Önünde yapman gereken çokooook iş var, Angie. Hiçbiri kolay olmayacak.”

“Pekâlâ.” Theresa yine de hareket etmemişti.

“Eve gir Angela.”

“İçeri bir şeyler taşıyabilirim.”

“Yardıma ihtiyacım yok.”

Ama Theresa, J.T.’nin yanında durmaya devam etti; ne istediğinden de, neden orada kaldığından da emin değildi. Gözünden kaçan bir şeyi ararcasına adamın yüzünü inceledi. Ama J.T.’nin yüz ifadesi ona pek de mucizeler sunmuyordu. “Sen... sen ve kız kardeşin, bunları yaparak büyüdünüz, değil mi?”

“Neleri?” J.T. tüm tabak ve kâseleri üst üste yığmayı tamamladıktan sonra şimdi de gümüş çatal bıçakları topluyordu.

“Oryantiring ve İç Savaşı canlandırma. Atlar ve avcılık. Yüzme.”

“Ben yapardım, Marion değil. Albay, kızından çok oğluyla ilgileniyordu. Bu bir süre işe yaradı. Sonra büyüdüm ve oldukça inatçı biri olup çıktım, kupaları kazanmayı bıraktım, geyik vurmaktan sıkıldım. Ve belki de albay artık yanında silahlı olarak bulunmamı istemedi, bana güvenmeyi bıraktı. Albay aptal değildi.”

Tess ürperdi.

“Artık baba-oğul gezintileri bitmişti,” dedi J.T. “Ben de yüzme takımına girdim ve Virginia adına serbest stil yüzme şampiyonu oldum. Albay, yüzmenin hanım evlatlarına göre olduğunu düşünürdü. Sanırım bacaklarını tıraş eden erkeklere karşı bir önyargısı vardı.” Bardakları topladı.

“Keşke ben de bütün bunları öğrenebilseydim,” dedi Tess usulca. “Keşke ailem bu tür şeylerle ilgileniyor olsaydı. Keşke bana silahları, kendini korumayı, hayatta kalmayı, hatta pusula kullanmayı öğretecek bir ağabeyim ya da amcam olsaydı. Keşke hepsini daha önceden biliyor olsaydım.”

J.T. ona doğru döndü. Gözleri boş ve ruhsuzdu. “Evet, Marion ve ben bayağı sıkıyızdır. Öyle kolay lokma değilizdir.”

Kirli tabak ve bardakları eve taşıdı. “Yarın tabancalara başlayacağız.”

Tess uyudu ve her zamanki gibi Jim yine onu rüyalarında buldu. Gecenin gölgeleri arasında yeniden Williamstown’daydı; yatağında uzanmış, yatak örtüsü çenesine kadar çekilmişti.

Şimdi dolaptan çıkacak, diye düşündü. Annesi ona canavar diye bir şey olmadığını söylemişti ama annesi yalan söylemişti, çünkü annesi Jim Beckett gibi insanlara inanmak istememişti.

Şimdi dolaptan çıkacak. Kaç Tess, kaç.

Ama kaçamadı. Hiç kası yoktu. Şekilsiz bir damlaydı; zayıf, savunmasız kuştüyü bir yastıktı.

Uzakta bir bebeğin ağladığını duydu. Hareket etmesi gerektiğini biliyordu. Sam’i korumalı. Sam’i korumak zorundasın.

Çok geçti artık. Dolabın kapısı açıldı ve Jim odaya adımını attı; sırtıyordu ve elindeki beyzbol sopasını yukarı kaldırmıştı.

“Beni özledin mi, Theresa? Ben seni özledim.”

Theresa inledi. Boğazındaki yalvarma tınısını hissetti ve öleceğini anladı. Samantha ağlamayı kesmişti, belki de tehlikeyi sezinlemişti. Lütfen sessiz kalsın. Eğer yeterince uzun süre sessiz kalırsa...

Jim duvara yaslandı ve beyzbol sopasını ayak bileğinde sektirdi. “Sam nerede?”

“Gitti,” diye fısıldadı Tess. *Ağlama Sam. Ağlama.*

“Söyle bana. Ben onun babasıyım. Haklarım var.” Jim sopayı kaldırdı ve yatağa doğru yavaş yavaş yürümeye başladı.

“Seni öldürecekim Theresa. Samantha tamamen benim olacak ve sen de buna karşı hiçbir şey yapamayacaksın.”

Sopa havaya kalkınca Tess inledi. Sopa'nın yukarı doğru çizdiği kavisi izlerken olduğu yerde donakaldı.

Ev sessizdi, bebeği sessizdi. Artık ağlamıyordu.

“İşin püf noktası disiplindir,” diye fısıldayan Jim sopayı büyük bir hızla indirdi.

Tess uyandı, dehşete düşmüştü ve şimdiden elini telefona doğru uzatmıştı. Difford'u aramak ve Samantha'nın sesini duymak istiyordu. Parmakları kasılarak ahizeye kenetlendi; göğsü inip kalkıyor, yanaklarından ter damlaları süzülüyordu.

Yavaşça parmaklarını gevşetti. Samantha'yı kaldığı güvenli evden aramak tehlikeliydi, kızıyla kendi arasında bağlantı kurabilecek herhangi bir şey yapmak tehlikeliydi. *Eğer onun gerçekten güvende olmasını istiyorsan, demişti Difford, onu bırakmalısın.*

Tess de onu bırakmıştı. Bebeğine sarılmış, mis kokulu başını öpmüş ve onu bırakmıştı.

Şimdiyse yatağında kıvrılmış yatarken, yastığına kızıymış gibi sarıldı ve o bebek pudrası kokusunu duymayı diledi. Massachusetts'te şu an sabah saat altıydı. Sam uykusunun sonlarında olmalıydı. Kaldığı güvenli evde iyi uyumuş muydu, yoksa bazen olduğu gibi yine kâbus mu görmüştü? Öyle zamanlarda Tess yatakta Sam'in yanına kıvrılır, göz yakmayan şampuan kokan kızını kollar arasına alıp ona Külkedisi masalını anlatırdı. Geceyi beraber geçirirler ve sabah olduğunda Sam de her çocuk gibi gülümser, bir kez daha mutlu olurdu.

Tess kızı için şehir şehir kaçmak ve korku içinde yaşamaktan çok daha fazlasını istiyordu. Sam'in büyüyünce kendisini akıllı ve güçlü hissetmesini istiyordu. Kızının güzel olduğunu ve sevildiğini bilmesini istiyordu, çünkü kendi ailesi Tess'e hiç böyle şeyler söylememişti.

Sam'in mutlu olmasını istiyordu. Bir an odanın karanlığının, üzerine yün bir battaniye gibi yayılıp boynunu sıktığını hissetti. Kızına nasıl sevinç vereceğini bilmiyordu. Nasıl iyi bir ebeveyn olacağını bilmiyordu, izleyebileceği bir örnek yoktu önünde.

Saat sabahın dördüydü. Yataktan çıktı; titriyor, ürperiyordu. Bacağının zonkladığını hissediyordu. Jim'in dolaptan dışarı adım attığını gördü ve beyzbol sopasının bacağıyla temas etmesiyle çıkan çatırtıyı duydu.

Seni öldürecekim Theresa. Sam benim olacak.

Tess sessiz evde usulca yürüdü. Başka ne yapacağını bilemeyerek, J.T.'nin izinden gitti. Havuza atladı ve yüzmeye başladı.

Edith Magher bahçesiyle gurur duyardı. Tüm hayatı boyunca yalnız yaşamış, hiçbir zaman Bay Doğru'yu bulamamış, kırkma geldiğinde de artık çocuksuz bir kız kurusu olarak yaşamının kaderi olduğuna karar vermişti. Onun yerine bahçesini evlat edinmiş, her bir çiçek, her bir dal ve her bir yaprak onun için paha biçilmez olmuştu.

İlkbahardan sonbahara kadar her gün dışarıda çalışıyordu. Minik mahallesini oluşturan altı dar sokağın sakinlerince en güzel bahçenin sahibi olarak kabul ediliyor ve hatta köşedeki evi satın alan yeni çift bile, iriyarı, pençe atan Labrador köpeklerini bahçesinden uzak tutuyordu.

Şu anda dışarıda çiçek tarhlarını kışa hazırlıyordu. Eylül sonları Massachusetts, Lenox'ta genelde güzel geçerdi; ağaçlar koyu bir altın sarısına dönüşür, gökyüzü inanılmaz parlak bir maviye bürünürdü. Ama bu yıl hava normalden daha hızlı soğuyordu. Şimdiden haber bültenlerinde don uyarıları yapılıyordu. Hatta kasım ayından önce kaloriferini asla yakmamaya ant içen inatçılar bile kararlarını gözden geçirmeye başlamıştı. Edith henüz kaloriferi açıp açmayacağına karar vermemişti ama kesin olan bir şey varsa o da bahçesiyle ilgileniyor olmasıydı. Hazırlıklı olmaya tüm kalbiyle inanıyordu, birçokları gibi altmış beş yaşma kadar kölelik yapmak yerine banka memurluğu işinden altmış yaşında emekli olabilmiş olmasının nedeni buydu. Bugün bahçe işi yapmak için mükemmel bir gündü; bahçesindeki devasa akçağaç, sarının bin bir tonunu yansıtırken; ufukta yavaşça batan güneş, ağacın yapraklarını daha da koyu gösteriyordu. Edith derin derin nefes aldığı anda, kuruyan yaprakların, verimli toprağın ve otların zengin kokusunu içine çekebiliyordu. Bazı insanlar bahçelerinde sabahları çalışırdı ama Edith her zaman günbatımını tercih ederdi.

Dün sevgili komşusu Bayan Martha Ohlsson'un en sonunda Florida'dan döneceğini haber almıştı. Korkunç seri katil Jim Beckett'in Walpole'dan kaçtığı haberini duyduktan sonra, Martha'nın dönüşünü dört gözle bekler olmuştu. Boş bir evin yanında yaşamak artık güvenli gelmiyordu.

Edith her gece iki odalı küçük bungalovunun kapısını kilitlerken kendine endişe edecek bir şeyi olmadığını hatırlatıyordu. Küçük ve sessiz bir mahalleleri vardı. Lenox'un kalbi, bir zamanlar Boston elitlerinin yazlık olarak kullandığı, Victoria tarzındaki eski ve güzel evlerle doluydu. Lenox'a sahip olduğu şöhreti, kasabanın eteklerinde kendisine bir malikâne yaptıran Edith Wharton kazandırmıştı. Komşu kasaba olan Tanglewood ise, Boston Senfoni Orkestrasının kaliteli müziğini dinleyip tabiat ananın muhteşem güzelliğini görmeye gelen insanları, yemyeşil arazileri ve inanılmaz dağ manzarasıyla karşılıyordu. Tanglewood ve Wharton malikânesinin arasında yer alan Lenox kasabası, parlak yaz aylarında ve ılık ılık geçen sonbahar mevsiminde bir hayli turist çekiyordu.

Şimdiyse, beklenmedik soğuk havalar nedeniyle, Lenox çoktan o kış ritmine girmişti bile; her şey sakin ve yavaş akıyordu.

Jones'ların en büyük oğullarının bir araba kazasında kolunu kırmasından beri, birkaç senedir Edith Magher'ın mahallesinde önemli bir olay olmamıştı.

Ne var ki arada bir Edith'in bu krizleri tutardı. Çok sık değildi gerçi -sonuncusu yıllar önce olmuştu. Ama şimdi gene oluyordu ve bazen geceleri kendini yataкта uzanmış, kendi kalp atışlarını dinlerken buluyordu. Arkasına da sanki korkunç bir şey görmeyi beklemiş gibi daha sık bakmaya başlamıştı.

Büyük büyük büyükannesi, söylenenlere göre ölümlerle temas kurabiliyordu. Edith böyle şeylere inanmazdı. Sadece toprağa, tabiat ananın gücüne ve bahçesinin güzelliğine inanırdı.

İşte bu yüzden, başım kaldırıp da yaşlı meşe ağacının dibinde zayıf, sarışın ve yüzü kanla kaplı bir kız çocuğunun durduğunu görünce kafasını salladı ve "Bunu bana yapma," dedi.

Görüntü usulca yok oldu.

Edith de evine girdi ve kendine demli bir çay koydu.

Bölüm On

"Orada durma."

"Neden?"

J.T. onu kolundan yakaladı ve kendine doğru çekti. "Çünkü o yanında durduğun, sıçrayan bir kaktüs."

Tess önce ince tüylerle kaplı bodur kaktüse, sonra da kolunun üst kısmını hâlâ sıkıca tutmakta olan J.T.'nin uzun ve esmer parmaklarına baktı. "Yani?"

J.T. kafasını sallayıp bir eliyle şakaklarını ovuşturdu. Gözleri kan çanağı gibiydi, yanakları ise kısa sakallarla kaplıydı. Bugün siyah saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamış, üzerine eski bir tişört giymiş, ayaklarına da bir çift sandalet geçirmişti. Ne var ki nezaket uğruna verdiği taviz bunlardan ibaretti. Yirmi dört saattir alkol almamıştı ve heyheyleri üzerindeydi. "Sıçrayan kaktüs, Tess. Şu minik ve tüylü dikenlerini görüyor musun? İnan bana, o dikenler kollarına sıçrayıp da derine battığında onların küçük ve tüylü olduklarını düşünmeyeceksin."

"Ama sadece bir bitki!" Bunu derken Tess yine de kaktüse şüpheyle baktı ve J.T.'ye bir adım daha yaklaştı.

"Evet ama özel yeteneklere sahip bir bitki."

J.T. onun kolunu bıraktıktan sonra geriye doğru bir adım attı. Belli ki daha fazla bilgi vermek istemiyordu.

Oysa Theresa kendini gayet iyimser hissediyordu. J.T.'nin kendisine ne kadar yulaf ezmesi yedirdiğini ya da kaç tur yüzdüğünü önemsemiyordu, hiçbir zaman bir erkeğin gücüne sahip olamayacaktı.

Ama bir tabanca...

J.T. küçük, gümüşü yarı otomatik tabancayı kılıfından çıkarırken, Tess onaylar gibi başını aşağı yukarı salladı. Usta bir keskin nişancı olacaktı. Onun avantajı bu olacaktı. Jim ondan daha güçlü ve daha hızlı olabilirdi, ama her şeye gücü yeten Jim bile bir kurşunu yenemezdi.

Nogales'in sıcak ve tozlu çöllerinde Tess, yeni James Bond olacaktı -iş i öldürmek olan.

Karanlık odada öylece duracak, Jim'in kimsenin hayal bile etmek istemediği gerçek bir canavar gibi dolaptan dışarı adım atmasını izleyecekti. Artık korkup sinmeyecekti. Titremeyecekti. Hayatı için yalvarmayacak ve kızı için korkmayacaktı. Dimdik ayakta duracak ve yüzü de Marion'ın gibi soğuk ve sakın olacaktı. '22'liğini doğrulttuğu zaman Jim'in olduğu yerde donakalmasını, betinin benzinin atmasını ve artık kontrolün onda olduğunu anlamasını izleyecekti.

"Tutabilir miyim?" diye sordu sessizce.

J.T. silahı kaldırdı ama Tess'in gözündeki parıltıyı görünce duraksadı.

"Bu bir oyuncak değil," dedi sert bir sesle.

"Umarım değildir."

"Emniyette kalsın, ateş etmeye hazır olmadan asla parmağını tetiğe koyma ve *asla* onu bir insana doğrultma, şaka olarak bile. Kurallar bunlar."

"Emredersiniz komutanım."

J.T. kafasını sağa sola salladı. "Anlamıyorsun. Hiçbir şey an..."

"Hedef şu mu?" Theresa döndü, damarlarında kuvvetle akan adrenalinin uğultusunu duyabiliyordu. Yedi metre ötede, sarı Arizona kumlarının arasında iki balya saman duruyordu. Kırmızı-beyaz halkalı hedefler, her bir balyanın önüne kalın çivilerle tutturulmuştu. O kadar uzakta değillerdi. Ayrıca boyutları da iyiydi. Theresa onları vurabileceğini düşünüyordu.

J.T. bir şey söylemedi, ama yarı otomatığı uzatırken Tess adamın bakışlarını üzerinde hissetti. Silahı kaldırıp hedeflerin olduğu yere doğru uzattı. Daha önce birkaç kez silah tutmuştu. Birkaç kez ateşlemişti. Bir adam vurmuştu.

J.T.'nin sandığından daha fazlasını biliyordu. Böyle olması hoşuna gitmişti.

"Emniyeti ne zaman açabilirim?"

"Emniyeti açmak mı? İlk başta, ne kulak tıkacı takıyorsun ne de koruyucu gözlük. İkinci olarak, silah dolu değil. Üçüncü

olarak da, o korkunç duruşu nereden öğrendin?”

J.T.’nin sert sözleri karşısında Tess coşkusunu kaybeder gibi oldu ama sonra başını onaylar gibi salladı. Oraya öğrenmek için gelmişti.

J.T. ona kulak tıkacıyla koruyucu gözlük fırlattı, cebine bir kutu mermi tıktırdı ve tüm ona sarıldı.

“İşte böyle.” Kendi kollarıyla omzunun iki yanından kavrayıp Tess’in kollarını dümdüz yukarı kaldırdı ve silahı kavrayışını ayarladı. Kasığı Tess’in kalçalarını kucaklarken, uylukları da bacaklarına dokundu. Tess bir an kalçasının sol tarafında sert ve inatçı bir şeyin varlığını hissetti. *Mermi kutusu*, diye düşündü. İçinde büyük bir boşluk hissetti.

J.T., Tess’in kollarını ve bacaklarını sanki bir mankenmiş gibi düzenledi. “Önce Weaver duruşuyla başlayacağız, bu duruşta daha iyi kontrol için silahı iki elimizle birden kavrarız. Ayrıca vücudumuzu yana çevirdiğimiz için de daha küçük bir hedef oluştururuz. Yüz yan tarafa doğru döner, ayaklar da denge için hafifçe ayırık durur. Şimdi sağ kolunu hedefe doğru uzat, sol kolunla da sağ kolunu göğsüne doğru çekerek tutuşunu koru. İşte hazırsın. Şimdi namluya bak. Gözlerini kısma. Çok fazla Kirli Harry filmi izlemişsin.”

J.T. geri çekilince, Tess neredeyse düşecek gibi oldu.

“Ne görüyorsun Angela?”

“Saman?”

“Gerçekten mi? Bir halka seç, herhangi bir halka”

“Tam ortası,” dedi Tess sert bir şekilde. Derken hareket etme hatasına düştü ve duruşunu bozdu. Bunun üzerine J.T. gelip duruşunu bir kez daha düzeltti, sabırsız görünüyordu.

“Omuzlar aşağı, kollar düz. Tabancanın dipçliğini işaret- parmağın ile başparmağın arasındaki V biçimli bölgeye oturt. Sıkıca kavra. Şimdi, silahın ön tarafındaki çıkıntıyı görüyor musun?”

Tess evet anlamında başını salladı.

“İşte o, silahın arpacık kısmı. Onu arka taraftaki iki gez çıkıntısıyla aynı hizaya getirmen gerekiyor. Sonra hedefe yöneleceksin; hedefin tam ortası, gezle aynı hizaya soktuğun arpacığın tam üst tarafına oturacak, tıpkı dolunay gibi. Anladın mı?”

Tess coşkuyla kafasını salladı. “Emniyeti indirebilir miyim?”

“Tamam. Önce mermisiz bir prova yapalım, böylece tetiğe alışmış olursun.”

“Pekâlâ.” Theresa tabancanın emniyetini ancak dördüncü denemesinde indirebildi.

“Tamam,” diye devam etti J.T. canlı bir sesle. “Şu anda elinde yarı otomatik bir Walther .22 tutuyorsun, buraya gelirken üzerinde taşıdığının aynısı. Güçlü bir silah değildir, isabet yüzdesi de fazla yüksek değildir ama küçük olduğu için gizlemesi kolaydır, güvenilirdir. Yakın mesafeden mutlaka bir şey vurursun. O yüzden senin için bu demektir ki, saldırganın yaklaşmasına izin vereceksin, vücudundaki en büyük hedef olan göğsüne hedef alacaksın ve ateş etmeye başlayınca durmayacaksın. Walther .22 ile birini yaralamak, üzerine saldıran bir aslanı gıdıklamak gibidir -onu sadece kızdırırsın.”

“Ne kadar güven veriyorsun.”

“Hızlamaları yap. Hedefi bul. Derin bir nefes al, yavaşça ver ve sonra da havanın yarısını ciğerlerinde tutup tetiği *bir seferde* çek. Tamam. Ateş et.”

Tess tetiği sıktı. İlk çekiş uzundu. Kolları hafifçe yukarı sıçrarken dirsekleri kilitlendi ama tetik sandığından daha kolay geri geldi. Tetik mekanizması sessizliğin içinde donuk bir sesle tıkladı, mermi olmadan cansız çıkmıştı sesi. Biraz daha şevkle işaretparmağının hızlı ve kısa çekişleriyle devam etti.

“Tebrikler,” dedi J.T.. “Az önce bir bulutu öldürdün.”

Theresa’ya şarjörü nasıl dolduracağını öğretti, ardından da son atış yapıldığı zaman tabancanın şarjörünün nasıl açılacağını gösterdi. Bir düğmeye basmayla eski şarjör ortaya çıkıyordu, böylece Tess tabancaya yeni bir şarjör takabilirdi. Basit. Kolay. Güvenli. Tabancanın şarjörü altı mermi alıyordu, bir mermi de mermi yatağında duruyordu. Yani Tess’in bu işi düzgünce öğrenmesi için yedi deneme hakkı vardı.

Kulak tıkaçlarını ve koruyucu gözlüğü takıp dolu tabancayı saman balyalarına doğrulttu. Silahı ateşledi ve sonra çıkan sesle korkmuş bir kır tavşanı gibi sıçradı.

“Biraz daha net anlatayım,” dedi J.T. hemen yan tarafından. “Tetiği çekmeden önce gözlerini aç.”

“Açtım.”

“Hı-hı. Tekrar dene. Horoz zaten ilk çekişten dolayı kalkık durumda, o yüzden tetiği çok sert çekmek zorunda değilsin. Ama bunu yaparken nefesini tutmayı unutma. Yoksa nefes alırken kolun otomatik olarak yukarı, nefes verirken de aşağı hareket eder. Hareketinin çizdiği kavisi asgariye indirmek zorundasın. Eğer yararı olacaksa hedef tahtasının yerinde benim kafamın olduğunu hayal edebilirsin.” J.T. bunu söyledikten sonra tatlı bir şekilde gülümsedi.

Tess tetiği altı kez çekti. Sonunda saman balyasını vurmuştu. Hedef tahtası ise tek bir isabet almamıştı.

“Tatlım, hedef tahtasına bu kadar değer verdiğini bilmiyordum.”

“Kapa çeneni.” Theresa artık kendini ukala, başarılı ya da savaşa hazır hissetmiyordu. Yedi atış yapıp da hepsinde nasıl iska geçilirdi?

Şu ‘saha’ olayım düşünmeye çalıştı. Gözlerinin önüne kızını getirmeye çalıştı. Bodrumdaki o geceyi düşündü; eliyle bir inek kalbini kavramış, onun gerçek bir insan kalbi olduğunu sanmıştı.

Olduğu yerde sağa sola sallandı.

J.T. onun dirseğinden yakaladı.

“Belki yarın yeniden denemek istersin,” diye öneride bulunda sessizce.

“Hayır. Hayır, bunu öğrenmek zorundayım.”

“Nasıl ateş edileceğini bilmek çok da matah bir şey değildir.”

Tess kendini topladı. “Benim için de matah olabilecek tek şey!”

J.T. bir an sessiz kaldı. Sonra omuz silkip, “Nasıl istersen. Ben sadece öğretmenim,” dedi.

Eli Tess’in dirseğinden ayrıldı. Theresa ayakta tek başınaydı. J.T. tabancaya yeni bir şarjör takıp tekrar uzattı.

Tess ilk mermiyi ateşledi. Tetiği çekişi titrekti ve saman balyasını hepten ıskaladı. Öfke ve hüsrana tabancayı aşağı doğru eğdi ve hınçla tetiği çekti. Sonunda balyanın köşesini vurdu, sonra tekrar vurdu.

Her biri bir öncekinden daha zor olan dört titrete atış yaptığı halde hâlâ hedefteki kırmızı halkaları vurmamıştı.

Silah boşaldı. Kulakları çınlıyordu. J.T. silahı elinden alana kadar tetiği çekmeye devam etti. Yüzü kül gibiydi, gözleri kurumuştı. Adamın yüzüne bakamıyordu. Gözlerini saman balyalarına çevirdi ve nasıl olup da bu kadar kötü olduğunu merak etti.

“Ne yapacaksın, Theresa? Bana vuracak mısın, beni dövecek misin, beni vuracak mısın? Senin o kadar güçlü olmadığımı ikimiz de biliyoruz. Babana karşı bile çıkamamışsın, anneni koruyamamışsın. Sen bir hiçsin, Theresa. Tamamen bir hiç. Senin sahibin benim”

Yeter, yeter, yeter. Jim’i kafasından çıkarmak istiyordu!

“Angela,” dedi J.T. sert bir biçimde, “çok düşünüyorsun.”

“Yemin ederim düşünmüyorum!”

“İçindeki sahayı bul. Kafanın içinde dönüp duran düşünceleri engelle. Çıkar aklından.”

“Benim saham falan yok!”

J.T. olumsuz anlamda kafasını salladı, aniden öfkelenmişti. “Bunu yapmak istiyor musun, Angela? Bu konuda ciddi misin? Kahrolası tabancayı unut, onun yerine biraz yürekli olmayı dene. Güçlüsün, bunu gördüm. Ama tahammül etmekte güçlüsün ve bu yeterli değil. Bahse girerim Jim denen herif sana vurduğunda bunu sineye çekmişsindir. Eminim birisi gelip seni tehdit etse bir köşeye sinip küçücük olur ve hayatta kalırsın.

“Eh, tüm isteğin hayatta kalmaksa tamam. Ama bana geldin. Beklemekten ve tahammül etmekten daha fazlasını istediğini söyledin. Savaşmak istedin. O zaman nasıl savaşılacağını öğren. Gözlerini sınıksız kapamayı bırak, onları dört aç. Bir ses duyduğunda ürkmeyi bırak, kulaklarını aç. Anneciğinin sana ne dediği umurumda değil, dünya zayıf ve güçsüz olanlara *kalmayacak*. Gitmeleri gereken yolda hiç duraksamadan koşup sonunda hâlâ ayakta durabilenlerin olacak.”

“Senin gibi,” dedi Tess kısaca.

“Hâlâ ayakta durduğumu mu düşünüyorsun? *Çikita*, yeterince yakından bakmıyorsun.” Boş şarjörü tabancadan çıkardı ve tek hareketle yerine dolu bir şarjör yerleştirdi. Kolunu uzatıp hedefe bir kez baktı; bir saniye bakmak onun için yeterliydi sanki. Sonra başını Tess’e doğru çevirdi ve tetiği çekti. Ateşleme sesini duyunca Theresa ürktü ama J.T.’de hiçbir kıpırdama yoktu. Sıkmaya devam etti: bam, bam, bam, bam, bam, bam! Mermiler bitmişti.

Eli yana düştü.

Hedefin ortasındaki kırmızı halka delik deşik olmuştu.

“Tanrım,” diye fısıldadı Tess.

J.T. silahı onun avucuna yapıştırdı. “Ürkmeyi kes, sıçramayı kes. Odaklanmaya başla. Belki de nefret etmeyi öğrenmen gerekiyordur. Benim için çok işe yarıyor, biliyorum.”

“Pekâlâ,” dedi Theresa. Nefret edebilirdi. Babasının, kolunu öfkeyle arkaya kıvrıdığı her sefer için ondan nefret ediyordu. Onu kendisini koruyacağına inandırırdı, sonra da babasının bile hayal edemeyeceği kadar derin bir cehenneme soktuğu için Jim’den nefret ediyordu. Ayrıca kendisinden de nefret ediyordu çünkü her ikisinin de kendisine acı çektirmesine izin vermişti, çünkü savaşması gerektiğini anlaması yirmi dört yılını almıştı ve hâlâ bu konuda hiç iyi değildi.

Ateş etme pozisyonuna geçti. *Jim’i canlarıdır kafanda*, diye düşündü. *Polislik fotoğraflarım hatırla. Yaptığı her şeyi hatırla.*

Ağzını kapattı ve ateş etmeye başladı. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Körsün, aptalsın. Onun kim olduğunu anlayamadın. Onu daha önce durduramadın.

Ama bunu herkesten önce fark ettim! Eninde sonunda onu durdurdum. Savaşım!

Çok geç, hiç yeterli değil. Nasıl seni böyle kullanmasına izin verdin?

Daha çocuktum, kafası karışmış bir çocuk. O da beni bu yüzden seçti zaten. Çünkü birisinin beni sevmesini ne kadar çok istediğimi, buna ne kadar çok ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Zayıf olduğunu biliyordu. Uysal olduğunu biliyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmadın.

Tam bu sırada J.T. tabancayı elinden kaptı. “Kes şunu!” diye bağırdı. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

Tess çabucak gözlerini kırıştırdı. J.T.’nin görüntüsü gözlerinin önünde yavaşça netleşti. Mermi seslerinden dolayı kulakları çınlıyordu. Yanaklarına kırmızı tozlar yapışmıştı. Önce J.T.’ye baktı, sonra saman balyalarına baktı. Balyaların tepesinden her yöne samanlar fırlamıştı; birkaç atışla hedefin beyaz kenarını vurmuştu sonunda fakat ortasındaki kırmızı kısım hâlâ

sapasağlamdı

“Dikkatini vermiyorsun,” diye sinirlendi J.T. “Tetiği Kirli Harry gibi çekiyorsun, aklın hep başka yerde!”

“Lanet olsun, deniyorum işte!” Thess öfkeliydi; öfkesi J.T.’ye karşı değildi ama şu anda karşısında o vardı ve bu yüzden onu seçti. Parmağını adamın göğsüne bastırdı. “Seni bana bunları öğretmen için tuttum kahrolası. Bu kadar harikaysan bana bu şeyi nasıl ateşleyeceğimi öğret.”

“Tamam,” dedi J.T. kısa ve öz bir şekilde. “Tamam” Hemen arkasına geçti. Theresa da vücudunu adamın vücuduna yapıştırdı; omuzları göğsüne, kalçaları kasıklarına oturmuştu, bacakları birbirine yapışmıştı. J.T. çenesini omzuna yerleştirdiğinde, Theresa adamın nefesini ensesinde duymaya başladı.

“Silahı doğrult,” diye emir verdi J.T.

Tess silahı kaldırdı.

“Nişan al.”

Theresa nişan aldı.

“Sana nişan al dedim, Angela! Neyi vurmaya çalışıyorsun? Tozları mı? Gökyüzünü mü? Bir kaktüsü mü? İki saman balyası sana yetmiyor mu?”

“Nişan alıyorum!”

“Şu namluya bak! Kocanı aklına getir,” diye fısıldadı J.T., Theresa’nın kulağına. “Hedefin ortasında onun kafasının olduğunu düşün. Ve sana yaptıkları için onu cehenneme gönder.”

Tess’in vücudu kaskatı kesildi. Kolları yukarı kalkarken gözleri kısıldı. Aniden kendini çok sakın ve serinkanlı hissetti. Hedefi gördü, duruşunu sabitledi ve mükemmel bir adrenalin akışıyla birlikte tetiği hızla çekti.

Mermi hedefi epeyce geçip çok uzaklara gitmişti, Arizona’ya geri dönmesi için trene binmesi gerekecekti. Theresa öylece kalakaldı, şok olmuştu, dehşete düşmüştü. “Kahretsin” diye homurdandı J.T. Sonra başını iki yana salladı ve omuzlarını yuvarladı. Geriye doğru bir adım attı. “Yarın yeniden deneriz Angela. Daha üç buçuk hafta var.” Theresa tekrar hedefe, sonra da elindeki tabancaya baktı. Silah ona ihanet etmişti. Oysa üstünlük kazandırması gerekirdi. Eğer ateş edemezse nasıl kazanacaktı? İyi dövüşemezse, hızlı koşamazsa, iyi atış yapamazsa Jim’i nasıl yenecekti?

“Ama onu daha önce bir kez vurdum.”

“Kocanı vurdun mu sen?”

“Evet. Omuzdan. Tam isabet.” Tess başını şaşkınlıkla salladı. “O anda hareket ediyordu. Belki de mermiye kendi rast geldi.”

“Kocanı vurdun mu sen?” J.T.’nin kaşları çatılmış, tek bir çizgiye dönüşmüştü.

“Başka ne yapacaktım? Öldürene kadar beni beyzbol sopasıyla dövmesine izin mi verseydim?”

“Ne?”

Tess artık adama dikkat etmiyordu. Silahı yere fırlattı. J.T. onun bileğini yakaladı. “Bunu yapma. Silah oyuncak değildir. Eğer dolu olsaydı ikimizi de vurabilirdin.”

“En azından bir şeyi vurmuş olurum o zaman!”

“Hırsım silahtan da benden de çıkarma Angela. Bu tür şeyleri öğrenmek zaman alır. Parayla keskin nişancı rozetini alabileceğini mi sandın?”

“Anlamıyorsun,” diye bağırdı Tess. Bakışları adamın parmaklarına kaydı, ince bileğinin etrafındaki sıkı ve güçlü parmaklarına. O parmaklar kemiklerini kırabilirdi, tıpkı Jim’in parmaklarının boynuna dolandığı gibi. “Bilmiyorsun, onun yaptığı şeyleri anlamıyorsun.”

Konuşurken sesi çatlıyordu. “Sana yalan söyledim, J.T. Yalan.”

J.T. kaskatı kesildi. “Ben yalandan hoşlanma...”

“Bana öğretirsen yeterli olacağını düşündüm. Ama artık bununla yüzleşelim, üç buçuk hafta yeterli olmayacak. Bana yardım etmek zorundasın,” diye fısıldadı Tess. “Zorundasın...”

“Bana ne yapmak zorunda olduğumu söyleme.”

J.T. bileğini bıraktı ve sanki yapışkan, dikenli bir kaktüsmüş gibi Tess’i hızlı bir hareketle başında savdı. “Anlamıyorsun..

“Kapa çenen!”

O an Tess yanılmış olduğunu anladı. J.T.’nin hissiz biri olduğunu düşünmüştü, oysa J.T. aşırı hassas bir adamdı. Yüzü çarpılmış gibiydi, yumrukları vücudunun iki yanında sıkıydı. Kızgındı, öfkeliydi. Tarif edilemeyecek kadar güçlü bir his dünyası vardı. Benliğinde yaratılıştan gelen bir şey vardı ve bu şey onu içten içe tüketiyordu.

Öne doğru iki adım atınca, Tess sinip geriye doğru çekildi.

“Kadınların nesi var böyle? Bana bunu söyleyebilir misin, Angela? Buraya geliyorsun, hayatıma dalıyorsun ve ben de kalmana izin veriyorum. Sana kim olduğumu, sana neler verebileceğimi söylüyorum. Belki biraz sertim, biraz kabayım. Bira içmeyi her şeyden daha çok istediğim için gecenin bir yarısı terler içinde uyanıyorum. Ama ağzıma bile sürmedim. Sana ne verebileceğimi söyledim, sen de bana ne istediğini söyledin ve bir anlaşma yaptık. Şimdi tutmuş, kuralları değiştirmek istiyorsun, öyle mi?

“Şimdi aniden daha fazlasını istiyorsun ve ben daha fazlasını vermediğim için *alçağın teki* oluyorum, öyle mi? Bak, ben daha

önce kahramanlık yolundan geçtim. Sana şu kadarını söyleyeyim ki, şöhret işe yaramıyor. Biliyorum yaramıyor. Yaramasını sağlamaya çalışmıyorum. Yaramaması umurumda bile değil. Bu oyunu tekrar *oynamayacağım*. Beni duydun mu? Bu oyunu oynamayacağım!”

J.T.’nin saçları tokasından kurtuldu ve yüzünün etrafına yayıldı. Tess onun sıcak nefesini yanağında hissediyor, üzerine eğilen bedeninin gücünü duyumsayabiliyordu.

“Yalancı,” dedi en sonunda.

J.T. bunu duyunca olduğu yerde donakaldı. “Ne?” Gündüzü ve gökyüzü masmavi uzanıyordu. Ama J.T., Tess’in sadece kendisine bakmasını sağladı -sadece o kara, öfkeli ve korkutucu varlığına.

Theresa çenesini kaldırdı. Tabancayla iyi atış yapamıyordu o yüzden akıllıca konuşmayı deneyebilirdi. “Ne istersen söyleyebilirsin, ama seni sandığından çok daha iyi tanıyorum. Görünmeye çalıştığın kadar soğukkanlı değilsin. Kız kardeşine çok değer veriyorsun. Belli ki karını ve oğlunu da çok seviyormuşsun.”

“Ah, bunları duyduğuma çok mutlu oldum. Ama kız kardeşim benden nefret ediyor, karımla oğlum da öldü. Ben eve giriyorum.”

“Bekle.” Tess ellerini uzattı ama J.T. vurup ellerini geri çevirdi.

“Hanı kimseye güvenmiyordun Angela? Hani kendi başının çaresine bakacaktın!”

Kelimeler canını acıtmıştı Theresa’nın. “Sandığım kadar iyi değilmişim.”

“Daha iyi olmayı öğren.” J.T. hızla tabancanın kılıfını açtı, silahı ve harcanmış kovanları içine koydu ve uzaklaştı.

Bölüm On Bir

“İşte zor bir gün müydü, tatlım?” diye seslendi Marion alaycı bir tatlılıkla. J.T. havuz bölgesine geri dönüyordu.

“Kadınlar tüm kötülüklerin başı,” diye gürledikten sonra hışımına eyle girdi, tabanca kılıfını kasasının içine fırlattı ve kasayı sıkıca kilitledi. Bu ayrıntıyı hallettikten sonra, geri dönüp oturma odasını geçti. Bu sırada kot pantolonunun düğmelerini açmakla meşguldü.

Tam Angela açacakken, sürgülü kapıyı açarak kadınla karşı karşıya kaldı. Her ikisi de donakaldı. İlk önce J.T. kaşlarını çatı. “Rosalita saçını boyayacak. Saat üçte. Gidip öğle yemeğini ye.”

“Korkak,” dedi Angela ve J.T.’nin yanından geçip gitti. J.T. bir an daha kaskatı kaldı, parmaklarını açıp gerdi.

“Âşıklar kavgası mı?” diye sordu Marion masum bir edayla, sonra da buz gibi soğuk birasından büyük bir yudum aldı. J.T.’nin biralardan biriydi bu. Hem de en sevdiği biralardan.

“Lanet olsun.” J.T. tek bir hareketle tişörtünü kafasının üzerinden çıkardı. Bacaklarını iki kere sallayarak kot pantolonunu da bahçe avlusuna savurdu. Üzerinde sadece boxer şortu vardı. Hızla havuza doğru yürüdü. Alçak dalış platformuna çıktı ve koşucu vaziyeti aldı.

“Bombalama mı atlayacaksın?”

“İzle de öğren, küçük kız kardeşim.” İnce tahtanın üzerinde ileriye atıldı; enerjisini dizginledi, sonra odaklandı ve kendini yıldırım gücüyle serbest bıraktı. Bam, bam, bam, sıçra... kartal gibi süzül gökyüzünde. Özgür, havada asılı kalmış, zarif. Hepsinin cam cehenneme.

Derin, masmavi havuzuna bir ok gibi daldı ve büyük bir hızla dibine kadar indi.

Ve kalabalık çıldırır.

J.T. hemen yüze çıkmadı. Havuzun dibindeki güzel mavi fayansların üzerinde bir vatoz balığı gibi yüzmeye devam etti, akciğerleri yanmaya başlamıştı. Sırtüstü dönerek, aşağıda kalmak için savaştı. Dokularının oksijensiz kalmasından büyük zevk alıyordu.

*Semper fidelis*⁸ bebeğim. Bir kez deniz piyadesi olduysan, daima deniz piyadesisindir.

Tanrım, bazen o günleri çok özliyordun; mesela hidrografi ölçüm timinin bir parçası olarak silah arkadaşıyla yan yana, dondurucu soğuk suların içinde hafif el ve ayak hareketleriyle dik durmayı. Ufuk ötesi bir mesaj gönderirler, sahile doğru seyrederler ve botlarını saklarlardı. Derken, iki kişinin idaresi altında, fosforlu halatı okyanusa üç yüz metre indirirlerdi; deniz tabanının eğimini ve sürekliliğini ölçmek için suyun içinde her yirmi beş metrede bir bir çift deniz piyadesi dururdu; bu ölçümün vereceği bilgi, daha sonra yapılacak bir çıkarma harekâtında kullanılırdı. Tüm bilgileri almak sekiz saat sürebilirdi. Sekiz saat süren karanlık bir sessizlik, sekiz saat boyunca suyun içinde kalmak ve bacaklarını hissetmemeye başlamak. Bu sekiz saat içinde mecburi biyolojik fonksiyonlar da gerçekleşirdi. Yeni olanlar utanıp sıkılırlardı. Eski olanlarsa, soğuk suyun içinden aniden geçmeye başlayan idrar sıcaklığını bir çeşit yoldaşlık belirtisi olarak, silah arkadaşlarını sana karından, annenden ya da kız kardeşinden daha da yakınlaştıran bir çeşit paylaşım olarak kabul ederlerdi. Bunu kadınlara açıklayamazdın. Bunu anlamazlardı.

Deniz piyadesi olmak seni bir şeyin parçası yapardı, soylu bir şeyle birleştirdi. Silah arkadaşlarıyla, asla mazeret uydurmayan ve işlerini çok iyi yapan silah arkadaşlarıyla pek çok şey paylaşmıştı J.T. Gözlerindeki bakışları tanıdı, çünkü kendi gözlerinde de aynı bakışlardan vardı. Çenelerinin nasıl kasıldığını, iradelerini ve kararlılıklarını görmüştü. Hep beraber uçakta otururlar, göremedikleri atlama bölgelerine gece atlayışı yapmak için hazırlık yaparlar ve hiç kimse yakınmaz, hiç kimse mızımızlanmazdı. Korkularını sessizce kendi içlerinde yaşarlardı. Sonra emir geldiğinde, hep beraber ayağa kalkarlar, sıraya girerler ve her biri önündekinin kışına vururdu. Bu evrensel bir işaretti ve “Hadi atla, Tanrı seninle olsun” anlamına gelirdi.

Bunu çok sevmişti J.T. Sonunda yapabileceği bir şey, ait olduğu bir yer bulunduğunu düşünmüştü. Ama deniz piyadelerinin bile emir almaları gerekiyordu ve ikiye bölünmüş, geri zekâlı, karısını döven kıdemli bir subayla ilk kez uğraşması gerektiğinde tepesi atmıştı. Öfkesini kontrol etmeye çalışmıştı. Gerçekten çalışmıştı. Ama sonra aklına Merry Berry gelmişti; babasının kız kardeşinin odasına giderken postallarının koridorda çıkardığı sesi dinlediği uzun geceler gelmişti. Geceleri evlerinde neler olup bittiğini birilerine anlatmaya çalıştığı zamanları, “çirkin ve pis dedikodular yaydığı” için albay tarafından dövüldüğü zamanları hatırlamıştı.

Benimle bir sorunun mu var evlat? Erkek gibi dövüş, kavg et, vurabileceğini düşünüyorsan bana vur. Ama yalanlarını etrafa yayma. Bu, korkakların savaşma şeklidir; zayıf kart kılıklı erkeklerin.

Bir gece, komutanı karısına vurmak için elini kaldırmış ve J.T. çıkırından çıkmıştı. Adamı öldüresiye dövmüştü, aslında daha fazla da döverdi. Kafasını un ufak etmek, geriye hiçbir şey kalmayana kadar adamı yerde paramparça etmek isterdi. Onu adamın üzerinden ayırmak için dört adamı gerekmişti. Ama bunun hemen ardından komutanın karısı J.T. ye “canavar” demiş ve yüzü gözü dağılmış olan kocasına koşup kollarını boynuna dolamış, mor gözünü adamın omzuna yaslamıştı.

J.T. Dillon için Deniz Piyadeleri’nin sonu olmuştu bu.

⁸ *Semper fidelis*: Lat. ‘Daima sadık’. Birleşik Devletler Deniz Piyadeleri’nin sloganıdır -ed.n.

En sonunda, görmeyi beklediği şeyi gördü -Marion havuzun kenarından dikkatle aşağı bakıyordu.

J.T. ayaklarını havuzun zeminine bastırıp kendini yukarı iterek roket gibi yüzeye çıktı. Etrafa bol miktarda su sıçratırken kafasını bir Labrador köpeği gibi salladı. Kız kardeşi sırlıslıkla olmuşt.

“İşte buna dalış derler!” diye övündükten sonra tekrar kafasını salladı.

“Off, Tanrı aşkına.” Marion geriye doğru bir adım attı ve yüzünde tiksinti ifadesiyle ona baktı. Sonra da gözlerini sırlıslıkla olmuş ipek bluzuna çevirdi. “Şu yaptığına bak J.T.! Tanrı aşkına, sanki altı yaşında falansın yani.”

“Gevşe Marion. Yüzmek ister misin, yoksa ajanlar yüzemeyecek kadar ciddi insanlar mıdır?”

J.T. istediğine otuz saniyeden daha kısa bir sürede ulaştı. Marion kurulmuş bir bebek kadar öngörülebilirdi. Pekâlâ üzerinde ‘Ego - En İyi Sonuçlar İçin Buraya Basın’ yazan bir tişörtle dolaşabilirdi.

“Elbette yüzebilirim!” Marion kemikli işaretparmağını havada salladı. “İntihar oyunu.”

“İntihar oyunu mu? Bilmiyorum Marion. Bir kadın için oldukça tehlikeli.” J.T. suyun içinde durup kız kardeşine gülümsemeye devam etti.

“Ah, bunun bedelini ödeyeceksin J.T. İlk pes eden kaybeder.”

Marion ipek bluzunun eteğini kavradı ve J.T.’yi şaşırtarak, bluzunu tek bir hamlede çekip çıkardı. Onu kızdırmıştı J.T., sinirlendirmişti. Normalde bunu yaptığı için kendini kötü hissedirdi ama Marion bir yetişkindi; düelloyu kabul etmeden önce iyice düşünüp taşınması gerektiğini bilmeliydi. İntihar oyunu havuz boyunca yüzmeyi, sonra çıkıp beş şnav çekmeyi, ardından suya yeniden dalmayı ve gittiği yere kadar aynı işlemi tekrar etmeyi içeriyordu. Üst bedeninizin ciddi derecede kuvvetli olması gerekiyordu ve bu da erkeklere bariz bir avantaj sağlıyordu. Gerçi Marion, o mükemmel ve hırslı Marion, böyle bir şeyi hayatta kabul etmezdi.

Derken Marion keten şortunu da çıkarınca, J.T. kız kardeşinin iç çamaşırının bile ciddi olduğunu keşfetti: Bir mayodan daha kapalı olan pembe likralı bir sutyen ve bir külot. Acaba Roger seksî iç çamaşırlarından sıkılmış mıydı? J.T. bile bunu Marion’a soracak kadar aptal değildi.

Havuzun sonuna kadar yüzdü, dışarı çıktı ve ayağa kalktı.

“Hazır mısın?”

Marion’ın gözünde o ışıltı vardı, çenesini hazırdan da öte olduğunu söylemek istercesine eğmişti. *Seni havuzun dibine gömeceğim*, demek istiyordu sanki. Ayrıca bir hayli de formdaydı. Vücudunda ne bir gram yağ vardı, ne de bakışlarında en ufak bir güçsüzlük emaresi.

J.T. yarışı sabırsızlıkla bekliyordu.

“Atla.”

Aynı anda havaya sıçrayıp havuza foklar gibi daldılar.

Diğer uca ilk J.T. ulaştı ama boyu ona üstünlük veriyordu. Gerçi bir metre seksen iki santimetre uzunluğundaki cüssesini suyun içinden havuzun kenarına çıkarmak, Marion’a göre biraz daha uzun sürdü. İki adım attı ve kendini yere bırakıp şnav pozisyonu aldı. Marion’ın hemen yanında olduğunu farkındaydı. Bir, iki, üç, dört, beş.

İkisi birlikte ayağa kalkıp tekrar havuza atladılar.

Damarları adrenalin dolmuştu, içinde büyük bir enerji hissediyor ve müthiş keyif alıyordu.

İlk on tur kolaydı. Sonra akciğerleri daha fazla yanmaya, hareketleri yavaş çekimdeymiş gibi olmaya başladı. J.T., Marion’ın şnav çekmek üzere yere eğildiği zaman zar zor nefes aldığını işitti. Ama kim bilir, belki de kendininkileri duyuyordu.

İkisi de ayağa kalkarken bir miktar sendeleyip birbirlerine sürtündüler, sonra bitap düşmüş şapşallar gibi birbirlerine dik dik baktılar ve daha fazlası için yemden havuza atladılar.

On beş turdan sonra kesinlikle artık fok değillerdi. Mors bile değillerdi. Daha çok suda bata çıka ilerleyen ve umutsuzca kıyıya ulaşmaya çalışan mantar tıpalı şişelere benziyorlardı. J.T.’nin göğsü, ısırın kırmızı karıncaların istilasına uğramış gibi görünüyordu ve pazuları da son derece güçsüz düşmüştü. Marion ise şnav çekerken tıpkı rüzgârda sallanan Kızılderili çadırlarına benziyordu.

Ama pes etmiyordu. Marion asla pes etmezdi.

J.T. de pes etmiyordu. J.T. de asla pes etmezdi.

Kız kardeşiyle aralarında, düşündüklerinden daha fazla ortak noktaları olduğuna karar verdi. İkisi de salak, zayıf ve çirkin olmadıklarını ispat etmeye çalışan salak, zayıf ve çirkin çocuklardı.

Tanrı cezanı versin, Albay.

J.T. yirminci turda şnav çekmek için havuzun kenarından dışarı çıkmaya çalıştı. Ama elleri kayınca gerisin geriye suya düştü. Marion hâlâ suda, yanındaydı. Kendini suyun dışına çıkarmak için havuzun kenarıyla cebelleşiyordu.

“Asla pes etmeyeceksin, değil mi?” dedi J.T. nefes nefese.

“Kıçımı öp!”

“Bu nasıl konuşma Marion.”

“Kıçımı öp!”

Marion son bir hamle yaptı ve bahçe avlusuna çıkmayı başardı. Karnının üzerinde çırpınıyordu adeta. J.T.’nin devam etmekten başka çaresi yoktu.

“Birlikte pes edelim.”

“Pes etmek istiyorsan sen et!” Bunu nefes nefese ve tek seferde söylemişti Marion.

“Öyle mi? O zaman senin sıradaki şınavını görelim Pocahontas.”

Marion’ın gözleri kapandı, homurdandı ama ne hareket etti ne de pes etti. J.T. de aynı şeyi yapmaya karar vererek kardeşinin yanına uzandı ve bahçe avlusunun ılık, sert zemininin tadını çıkarmaya konsantre oldu.

Aylak aylak, oksijene muhtaç olanların puslu dünyasında, günlerdir kendini bu kadar iyi hissetmediğini düşündü.

Sabahleyin kendinden nefret edecekti, ama bunu bir gece önce yaptığı sayısız şey için de söyleyebilirdi. En azından intihar oyununun, elinde bir tüfekte peşine düşmesi ya da ona akşamdan kalmışlık hissi yaşatması gibi bir şey söz konusu değildi.

Bu sırada Marion hareket etmeye başladı. Ellerini yere koydu ve titreyen vücudunu kaldırmaya hazırlandı.

“Bırakmıyorsun değil mi?” diye sordu J.T. hakiki bir saygıyla.

“Hayır.” Marion dişlerini sıktı ve kararlı bir homurtu sesi çıkararak vücudunu kaldırdı. Kolları yaprak gibi titriyordu. Sonra kendini yere alçalttı ve burnunu yere değdirdi.

Muzafferane bir tavırla, “Bir,” dedi nefes nefese.

Bunun üzerine J.T. de beş şınav daha çekmek için kollarına yüklendi.

Peki bakalım, diye düşündü sakın bir tevekkülle. Er ya da geç ikisinden biri ruhunu teslim edecekti.

Bir saat sonra ikisi de bahçe avlusundaki şezlonglara yığılmışlardı. Hareket etmiyorlardı. Konuşmuyorlardı. Sadece uzanıyorlardı ve uzanmak bile zor bir işmiş gibi gelmeye başlamıştı.

J.T. sürgülü cam kapının öte tarafında Rosalita’nın, oturmakta olan Angela’nın üzerine eğilmiş olduğunu ve kısa saçlarına köpüklerle masaj yaptığını görebiliyordu. Angela üstünü değiştirmiş, bej renkli eski bir şort ve üstüne de beyaz bir tişört giymişti. J.T. bulunduğu noktadan kadının bacaklarını net bir şekilde görebiliyordu; Angela’nın bacakları tatlı bir eğimle dizkapaklarına doğru iniyor, sonra da güzel baldırları gitgide incelerken narin ve çıplak ayak bileklerine dönüşüyordu.

Çıplak ayak bileklerine bayılırdı J.T. Açık ve çıplak ayaklar inanılmaz ölçüde seksi olabiliyordu; özellikle de kırmızı ojeli tırnakları olan küçük, zarif ayaklar.

Rachel ayak tırnaklarına oje sürerdi. Bazen de eğer J.T. uslu bir çocuk olursa, ojesini onun sürmesine izin verirdi. Cumartesi gecelerini hatırladı J.T.; karısı cumartesi geceleri sırtüstü yataklarına uzanır ve küçük, beyaz ayaklarını onun esmer göğsüne yerleştirirdi. İyice rahatlayıp mantıksız şeyler hakkında konuşur, güler ve kahkahalar atarken, uzun sarı saçları başım bir hale gibi çevrelerdi. J.T.’nin görevi kırmızı parlak ojeyi karısının ayak tırnaklarına dikkatle sürmek ve onun mutluluğundan keyif almaktı. Cumartesi gecelerini hep sevmişti.

Bir de Teddy’nin gelip yanlarına kıvrıldığı pazar sabahları vardı. J.T. en sonunda insanların neden talk pudrasının kokusunu sevdiğini anlamıştı.

Kahretsin.

Bunların hiçbirini düşünmek istemiyordu artık.

Ne zaman düşünse cam yanıyordu. Kötü anılara tahammülü, iyi anılara ise takati yoktu.

“Roger hakkında konuşmak ister misin?” diye öylesine sordu Marion’a.

“Hayır.”

“İyi bir evliliğiniz olduğunu sanıyordum -tabii Roger’ın babamın itinaıyla seçtiği sağ kolu olması ve bunu telafi edecek, kendine özgü hiçbir niteliğe sahip olmaması dışında.”

“Az önce bu konu hakkında konuşmak istemediğimi söylemedim mi?”

“Evet ama ikimiz de benim piç kurusunun teki olduğumu biliyoruz.”

Marion homurdandı ve ikisi de sessizliğe büründü. “Beni terk etti,” dedi Marion en sonunda, ruhsuz bir sesle. “Genç bir kokteyl garsonu buldu ve onun hayatının aşkı olduğuna karar verdi.”

“Alçak herif.”

“Evet. Sanırım *Ben demiştim* diyebilirsin, J.T.”

J.T. başıyla onayladı ama bu kelimeleri söylemedi.

Marion’a bunu yapmaya gönlü elvermiyordu, çünkü mağrur kardeşinin Yarbay Roger MacAllister’a âşık olduğunu çok iyi biliyordu. “Üzgünüm Marion,” dedi usulca. “Ben de... Rachel öldüğünde... Zor. Zor olduğunu biliyorum.”

Marion bir anlığına sessiz kaldıktan sonra ona doğru döndü. “Ondan nefret ediyorum, J.T. Bana ihanet ettiği için ondan ne kadar nefret ettiğimi tahmin edemezsin.”

J.T. uzanıp kardeşinin elini tutmak istedi. Ama bunu yapacak olursa, Marion’ın elini kaçıracağından korktu. “Ondan kurtulmuş olman senin için daha iyi,” dedi ama sözcükler dudaklarından bir hayli cılız çıkmıştı. “Roger senin için yeterince güçlü değildi, Marion. Senin gerçek bir erkeğe ihtiyacın var, bir ordu bürokratına değil. Bu, düşünülebilecek en alçak yaşam formu.”

Marion gözlerini bir kez daha gökyüzüne çevirdi. “Belki de.”

“Boşanma davası açtın mı?”

“Açmam gerekecek. Gerçi bu babamı öldürür. Ona torun vermediğimiz için hâlâ Roger’a ve bana kızgın.”

J.T. satır aralarını okudu. Babası Marion’a ve Roger’a mı kızgındı? Pek sanmıyordu J.T. Yaşlı albayın Marion’ı odasına çağırıp ona kötü bir eş olduğunu, söz dinlemez bir kız evlat olduğunu ve çocuk doğurmadığı için de bir kadın olarak tam bir fiyasko olduğunu bağıra bağıra söylediğine bahse girerdi. Evet, albay mahvedeceği başka bir hayat kalmadığı için muhtemelen etrafına gazap kusuyordu.

“Babacığımız zaten ölüyor, senin yerinde olsam boşanma işini hiç bekletmezdim. Bu boşanma onun daha çabuk ölmesine neden olursa da, eh, bunun için sana para ödemeye dünden razı olan pek çok insan olduğunu söyleyebilirim. Elbette listenin en başında da ben varım, daha doğrusu param olsa olurum.”

Marion’ın dudaklarında tasvip etmez bir ifade belirdi, ama bu seferliğine albayla ilgili tartışmayı sürdürmedi.

“Bence Angela sahtekârın teki,” dedi, geleneksel savaş alanlarını bırakıp yenilerine yelken açarak. “Gözünün içine baka baka yalan söylüyor.”

“Hadi canım sen de!”

“Yalancılardan nefret ettiğini sanıyordum. Çarpık ahlak anlayışının bile bu tür davranışları hoş görmediğini sanıyordum.”

J.T. omuz silkti. “Yaşlanıyorum Marion. Dünya beni yıpratıyor.” Söz konusu kadına bakmak için döndü; Angela’nın omuzları eski bir havluyla örtülmüş, saçları boyanırken gözlerini kapamıştı. Şu anda sandalye kollarına tutunan o küçük ellerin kendi göğsüne yumruk atışını hatırladı J.T.

Zeki bir kadındı Angela, gururluydu, kararlıydı.

Kocasını vurmuştu. Kocasını onu beyzbol sopasıyla dövmeye kalkmıştı.

“Onun kim olduğunu bilmek istiyorum,” dedi. “Bana yardım edebilir misin, Marion?”

Uzun, upuzun bir sessizlik oldu. “Ne demek istiyorsun?” diye sordu kız kardeşi dikkatle.

“Demek istediğim, elbette yalan söylüyor ve elbette gerçek adı Angela değil. Normalde konunun peşinden gitmem. İş açısından kötü bir şeydir bu. Ama şimdi bilmek istiyorum. Onun kim olduğunu, kocasının kim olduğunu ve ona ne yaptığını öğrenmek istiyorum.”

“Emin misin?”

“Evet.”

“Ciddi misin?”

“Evet.”

“Ben öğrenmeye başladım bile.”

“Ne?”

“Onun parmak izlerini aldım,” dedi Marion sakince. “Ulusal veri tabanında analiz edilmeleri için merkeze faksladım. Yirmi dört saat oldu bile. Her an, onun tam olarak kim olduğunu söyleyecek bir telefon alabilirim.”

J.T.’nin ağzı birkaç kez açılıp kapandı. Kızmak istediye de kızamadı. Kız kardeşinin kalmasına izin verdiğinde, onun böyle bir işe girişmeyeceğini gerçekten düşünmüş müydü? Gururlu, hırslı ve azimli Marion’ın rahat durabileceğine gerçekten inanmış mıydı?

Ayrıca kendisi de cevabı bilmek istiyordu.

“Bana ne öğrendiğini söyleyeceksin,” dedi kesin bir dille, “ama başka hiç kimseye söylemeyeceksin. Eğer bir şey yapmışsa, eğer başı beladaysa sen bu işe karışmayacaksın...” “Avucunu yalarsın. Ben bir FBI ajanıyım...”

“Hayır! Sen benim kız kardeşimsin. Sen burada benim kız kardeşim olarak bulunuyorsun ve ben de senin öyle kalmam istiyorum. Beş gün daha Marion, çok şey mi istiyorum? Beş gün, lütfen benim kız kardeşim ol sadece. Ben de senin ağabeyin olacağım. Seni utandırmamaya çalışacağım.”

Marion sessiz kaldı. Afallamıştı. J.T. bunu hissedebiliyordu. Soğukkanlı Marion ilk kez pek o kadar sakın görünmüyordu. “Pekâlâ,” dedi en sonunda, kendi cevabına kendisi de en az J.T. kadar şaşırılmış görünüyordu. “Sana ne bulduğumu söyleyeceğim J.T. Ve bu konuyla uğraşmak sana kalacak. Beş günlüğüne.”

“Teşekkürler. Gerçekten çok teşekkürler.”

Sürgülü kapı açıldı. Angela bahçe avlusunda göründü, utangaç görünüyordu. Saçı durulanmış ve fönle kurutulmuştu ama yine de uçları biraz nemli görünüyordu. Elini kısa saçlarının arasına soktu, sonra da ellerini önünde kavuşturdu. “Pekâlâ? Ne düşünüyorsun?”

Çok güzel görünüyordu. Solgun güneş ışığı, koyu kahverengi saçlarını kıvılcımlandırıyor. Yüzü beyaz ve hoş, gözleriyse sonsuz bir şekilde derin görünüyordu. J.T. karşıdaki kadının birkaç saat önceki kadına hiç benzemediğini düşündü.

Ve bu onu korkuttu.

“Yakışmış,” dedi.

“Kılık değiştirmenin böyle olması gerekiyordu değil mi? Sana yakışması.”

“Hızlı öğreniyorsun.”

“Evet,” dedi kadın. “Artık benden ve taşkınlıklarımdan korkma, J.T. Güçleneceğim. Ayrıca o silahı ateşlemeyi de öğreneceğim!”

Marion olumsuz anlamda kafasını salladı. “Pişman olacaksın, J.T.” diye mırıldandı duyulmayacak bir ses tonuyla. “Pişman

olacaksın.”

Bahçe avlusunda yenen akşam yemeği sessiz geçti. J.T. barbeküde kılıçbalığı yapmıştı. Angela ve Marion hiç yorum yapmadan yemeklerini yiyip bitirdiler. Son lokmasını da bitirir bitirmez Angela ayağa kalktı, masayı temizledi ve mutfığa girerek gözden kayboldu.

Marion sigara yaktı. J.T. gökyüzündeki tüm yıldızlara baktı ve boğazının bu kadar kuru olmamasını diledi. Üst dudağındaki, omuzlarındaki ve kollarındaki teri hissedebiliyordu. Bunun sıcaktan kaynaklandığını söylüyordu kendine ama bu doğru değildi. Bira istiyordu. Marion’ın birasına bakıyor ve onu çölde kaybolmuş bir insan gibi istiyordu.

içindeki sahayı bul, dedi kendine. Sahayı kullan.

Ama telefon çaldı ve onu sarsıp bu düşünceden uzaklaştırdı.

Marion bir anlığına ona baktıktan sonra telefonu açmak için ayağa kalktı. J.T. orada cırcırböcekleriyle baş başa kalmıştı, gözleri hâlâ kız kardeşinin birasındaydı.

Sadece bir yudum, belki de iki.

Söz verdin ama.

Ah Tanrını, altı üstü bira işte. Bir insanın bira içmesinin neresi suç? Erkekler kadınların sözünü dinlememeli zaten, başlarını belaya sokmaktan başka bir işe yaramıyorlar.

Alkolik olmayacaksın.

Akşam yemeğinden sonra bir bira içmek alkoliklik değildir; biradan keyif almaktır. Tek bir bira sadece. Ordudayken hep içerdim, hepimiz içerdik. Peki görevlerimizi yerine getirebilir miydik? Her zaman getirirdik. Bira içmek gevşemeye yardım eder. Tanrım, biraz gevşemek istiyorum.

Sahayı bul.

Canın cehenneme, J.T. Sen tam bir yalancısın, aslında ‘saha’ diye bir şey olmadığını biliyorsun. Saha dediğin şeyi sen sadece savaştayken, tüfek mermileri havada vızıldarken, adrenalin kulaklarında uğuldarken bulabiliyorsun. Senin sakın olduğun, dengeli olduğun, huzurlu olduğun tek an, birinin seni öldürmeye çalıştığı an. Ve bu tam bir sapıklık.

J.T.’nin eli kendiliğinden uzandı. Parmakları soğuk ve ıslak şişenin kık tarafını kavradı.

Tanrım, o kadar susamıştı ki. Parmakları titriyordu. İstiyordu, çok istiyordu.

Bu sırada sürgülü cam kapı gürültüyle açıldı ve J.T. büyük bir suç işlemiş gibi olduğu yerde sıçrayıp, elini bacağına altına sakladı.

Marion etrafındaki altın rengi ışıklarla bahçe avlusunda dikiliyordu. Bu görüntü J.T.’nin aklına eski zamanları getirdi. Marion’ın, üzerinde uzun beyaz geceliği, sırtından aşağı doğru kat kat inen uzun sarı saçları ve önünde kavuşturduğu titrek elleriyle onun yatağının ayakucunda durduğu zamanları. Kendisini koruması için ona yalvardığı ve albayın kilitli kapıyı yumruklayıp, onlardan içeri girmesine izin vermelerini istediği zamanlar.

J.T.’nin kız kardeşini saklayacak bir yer aradığı, bu sırada albayın kapıyı menteşelerinden çıkardığı zamanları.

Bu hatıraları zihninden uzaklaştırmak için alt dudağı ısırdı.

Marion öne doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. Yavaş yavaş yüzü görünür hale geldi. Beti benzi atmıştı.

“Angela mutfakta değil,” diye fısıldadı. “Evin hiçbir yerinde yok.”

J.T, başım öne doğru salladı.

“Arayan, İstihbarat Bölümü’ydü. Onun kim olduğunu biliyorum, J.T. Ve Tanrım, sanırım her şeyi berbat ettim. Gerçekten, ama gerçekten her şeyi berbat etmiş olabilirim.”

Bölüm On İki

Teğmen Lance Difford yaşlanıyordu. Bu günlerde dayanılmaz bir şekilde bunun bilincindeydi. Saçları epeyce seyrelemişti, sabahları yataktan kalkmak da artık daha zor hale gelmişti. Kahve midesini yakmaya başlamıştı ve çörek ve pirzola yemeyi ciddi ciddi bırakmayı düşünüyordu.

Artık havalar gitgide soğuyordu ve evet, uykusuzluğu da kötüye gidiyordu.

Aslında o kadar yaşlı değildi -elli yaş, bu çağda pek de mezara yakın bir yaş sayılmazdı. Emniyet teşkilatını altmış yaşından önce bırakmayı hiç düşünmemişti. İyi bir teğmen, düzgün bir polis ve saygıdeğer bir insandı. Bir zamanlar, günlerini ölümleri soruşturarak, Hampden Bölge Savcısı'na cinayet kovuşturmalarında yardım ederek geçireceğini ve en sonunda da emekli olup Florida'ya taşındıktan sonra beyzbol takımlarının ilkbahar kamplarını ziyaret edeceğini düşünmüştü.

Sonra Ipswich'in dışında bir kız bulunmuştu, kafası ezilmiş ve kendi naylon çorapları boynuna dolanmış bir kız. Sekiz ay sonra Clinton'da başka bir kız daha bulunmuştu ve Vermont Bölge Savcısı onları telefonla arayarak, kendi bölgelerindeki suç mahallerini, Middlebury ve Bennington'daki cinayetlerle karşılaştırmak istediğini söylemişti.

Difford sıradan bir polisten, neredeyse bir gecede, Massachusetts'in o zamana kadar gördüğü en önemli dosyanın üzerinde çalışmaya başlamıştı. Nihayet, yalnızca parmağım şaklatarak, bölge kaynaklarından eyalet kaynaklarına, eyalet kaynaklarından FBI'ya kadar her yerden inanılmayacak miktarda insan gücünü toplayabilir hale gelmişti. Herkes, üç eyalette muhtemelen dört kadını öldürmüş olan caninin yakalanmasına yardım etmek istiyordu. Tabii bu süreç içerisinde öldürülen kadınların sayısı önce beşe, sonra altıya, sonra da ona çıkmıştı.

Difford o günlerde çok yaşlanmıştı. Cinayetleri çözmek için zamana karşı yarışan altı görev kuvveti ve eyalet tarihinde tek bir soruşturmaya tayin edilen en büyük insan gücü.

Şu anda, cinayetlerini 1961'de işlemiş olan Albert De Salvo'dan bu yana New England'in gördüğü en tehlikeli seri katille karşı karşıyayız. Ve şimdiye kadar kaç hata yaptığımı biliyor musunuz? Sıfır.

Özel Ajan Quincy onlara mezarlıkları ve anma törenlerini gözetim altında tutturmuş, ama bundan hiçbir sonuç çıkmamıştı. Kurbanlar hakkında bilgi vermek, isimlerini ve yaşanan trajedileri kamuoyunun zihninde taze tutmak için köşe yazarlarıyla çalışmışlardı. Belki de katil, sırf övünmek için, sevdiği bir köşe yazarıyla irtibata geçmişti. Belki adam, polislerin takıldığı barlardan birinde barmenlik yapıyor ve ayrıntıları öğrenmek için memurların ağzını arıyordu. Soruşturmayı büyük bir dikkat ve özenle yürütmelerine rağmen, başka sarışın kızlar, eşler ve anneler arabayla yola çıkıyorlar ve bir daha eve dönmüyorlardı.

Sonra bir gece Difford bir telefon almıştı; yardım hattından değil, evden aranıyordu. Kadının sesi o kadar boğuktu ki, sözcüklerini zar zor ayırt edebiliyordu.

“Sanırım aradığınız kişiyi tanıyorum,” diye fısıldamıştı kadın. Difford dolabın içinde yere çökmüş, eliyle ağzını kapatan, omuzları korkudan kamburlaşmış bir kadın hayal etmişti kafasında.

“Hanımefendi?”

“Sert, tahta bir nesne olduğu doğru mu? Beyzbol sopası olabilir mi?”

Difford telefon ahizesini daha da sıkı tutmuştu. “Olabilir hanımefendi,” demişti dikkatle. “İfade vermek ister misiniz? Merkeze gelebilir misiniz?”

“Hayır, hayır, kesinlikle olmaz. Beni öldürür. Bunu biliyorum.” Kadının sesi bir oktav yükselmiş ve hemen alçalmıştı. Difford kadının kendini toparlamaya çalışırken derinden gelen nefes seslerini dinlemişti. “Kim olduğunu biliyorum,” demişti kadın. “Tek açıklama bu. Sopalar, mizacı, açıklanamayan saatler... Bazen gözlerinde gördüğüm bakış. Başta inanmak istememiştim...” Kadının sesi çatlıyordu. “Kızımı koruyacağınıza söz verin. Lütfen bana bunun için söz verin. Ben de size istediğinizi vereyim.”

“Hanımefendi?”

“Bu adam, bu aradığınız katil -sizden biri.”

Difford sırtında bir ürperti hissetmiş ve o anda katili yakalayacaklarını anlamıştı. Berkshire Bölge ekibinin Berkshire Bölgesi'nde çalışan bir polisin bu işin içinde olabileceğinden şüphelenmeye başladığı anda Berkshire Bölge Savcısı'nin talebiyle Hampden Bölge Savcısı da davaya dahil olmuştu.

Ertesi sabah Difford, Berkshire Bölge Savcısı'yla konuşup Memur Jim Beckett'in o öğleden sonra meşgul edilmesini sağlamış, sonra da Beckett'in karısını ziyaret etmişti.

Difford, Theresa Beckett'ten hoşlanmıştı. Nedenini bilmiyordu. Ondan nefret etmeye, ona değer vermemeye hazırlamıştı kendini. Eğer suçlaması doğruysa, o halde kadın Frankenstein'in Karısı'ydı. Ne tür bir kadın bir katille evlenirdi? Ne tür bir emniyet teşkilatı böyle bir adamı işe alırdı?

Belki de Theresa'nın onların karşısında oturup, çok genç ve çok ürkek olmasına rağmen sorulan tek tek cevaplamasından dolayı sevmişti Difford bu kadını. Belki de iki yaşındaki kızı ağladığında onu boynuna yaslayıp kucaklamasından, yavaş yavaş sallayıp tekrar ve tekrar her şeyin düzeleceğini fısıldamasından dolayı sevmişti. Belki de hayatını onlara teslim etmesinden dolayı sevmişti. Yüzündeki küçük ve ıstıraplı ayrıntıların her birinden kadının doğru şeyi yapacağı, doğru şeyi yapmaya ihtiyacı olduğu

okunuyordu.

İlk haftada kadının tüm bildiklerini öğrenmişlerdi. Her gün öğleden sonra onunla önceden ayarlanmış yerlerde buluşmuşlar ve evliliğini tahlil etmişlerdi. Ne zamandır Beckett'i tanıyordu? Beckett nereliydi? Kocasının ailesi hakkında kadın ne biliyordu? Beckett eş olarak, baba olarak nasıl bir insandı? Şiddete eğilimli miydi? Kadını boğmaya çalışmış mıydı hiç? Peki ya seks? Ne sıklıkta yapıyorlardı? Ne tür pozisyonlarda yapıyorlardı? Sado mazo hareketler, boğmalar, cinsel sapkınlar oluyor muydu? Sert porno filmler izliyorlar mıydı?

Kadın bütün bu soruları cevaplamıştı. Bazen gözlerinin içine bakamıyor. Bazen yanaklarından gözyaşları süzülüyordu ama onlara istedikleri her şeyi, hatta daha da fazlasını vermişti. Altı ay boyunca kocasının arabasının kilometre sayacı kayıtlarını tutmuştu. İşe gitmek üzere evden kaçta çıktığını, eve kaçta döndüğünü not etmiş ve vücudundaki nedeni belirsiz tüm sıyrıkları ve yaraları Üstelemişti.

Onlara Jim Beckett'in aslında peruk taktığını söylemişti. Evlenmelerinden kısa bir süre sonra kocası saçlarını, göğsünü, kollarını, bacaklarını, kasıklarım, kısacası her yerini tıraş etmişti. Vücudunda tek bir kıl yoktu, mermerden bir heykel gibiydi. Suç mahallinde hiçbir kıl örneği bırakmak istemeyen türden bir faildi.

Onlara Beckett'in soğukkanlı, kibirli ve vicdansız olduğunu söylemişti. Sırf bahçesine kakasını yaptı diye komşusunun köpeğini zehirleyecek türden bir adamdı. Onlara Beckett'in acımasız olduğunu, istediği her şeyi yaptıran bir koca olduğunu söylemişti. Yumruğunu bile kaldırmadan insanlara nasıl acı çektireceğini içgüdüsel olarak bilen türden biriydi.

Ve her öğleden sonra not defterlerini doldurduktan sonra, kadına Memur Beckett'in üzerine gitmek için daha kesin bilgilere ihtiyaçları olduğunu söylemişler ve onu kocasıyla 'bir gece daha baş başa bırakmışlardı.

Yedinci güne geldiklerinde artık bu kadarının yeterli olduğunu düşünmüşlerdi ama görünen o ki Beckett de öyle düşünmüştü. Asla kimin ne sızdığını öğrenememişlerdi, ama Beckett öğle yemeği saatinde -peşinde iki ajan varken- bir sandviç dükkânına girmiş ve bir daha dışarı çıkmamıştı. Bu kadar kolay bir şekilde sırta kadem basmıştı.

Bunun üzerine harekete geçme kararı almışlardı.

Kapıyı açıp da eve dedektiflerin doluştuğunu gördüğü anda Theresa'nın yüzünde nasıl bir ifade oluştuğunu, gözlerinin nasıl fal taşı gibi açıldığını, vücudunun nasıl yalpaladığını hâlâ hatırlıyordu Difford. Hepsi itfaiye teşkilatından ödünç aldıkları hava maskelerini takmış, laboratuvar işlem giysilerini giymiş, saçlarını örtmüştü. Suç mahallini kirletmemek için böyle bir önlem almışlardı. Üzerlerindeki teçhizatlarla, ürkütücü hissiyatı sesleri çıkararak hareket etmeleriyle ve kadının evini adeta istila etmeleriyle, kötü bir bilimkurgu filminden fırlamış yaratıklara benziyorlardı.

Samantha ağlamaya başlamış, bu yüzden Theresa da annesini arayıp kızını oradan uzaklaştırmasını istemişti.

Sonra da, adamlar ahşap döşemeleri kaldırırken, mutfak karolarını parçalarken, bodrum katma inen kısımları kazarken ve şömine taşlarının arasındaki harçlardan parça alırken, tek başına kanepede oturmuştu. Kıl ve toz taneciklerini içine çekebilen özel bir elektrik süpürgesiyle tüm yüzeyleri vakumlamışlardı. Çuvallar analiz için Massachusetts Eyalet Emniyet Müdürlüğü'nün suç laboratuvarına gönderilmişti. Halıların üzerindeki lekeler de kesilip çıkarıldıktan sonra merkeze gönderilmişti. Mutfak karoları da aynı şekilde. Daha sonra emniyetin kriminal laboratuvarı, o zamana dek bebek salyası ve şeftali kusmuğuyla ilgili hiç bu kadar rapor yazmadıklarını söylemişti. Bodrumdaki lekelerden birinde, yaklaşık bir yıllık inek kanı bulunmuştu.

Daha sonra eve çeşitli türlerde ışıklar sokmuşlardı. Gözle görülmeyen saç ve kılların görünmesine yardım eden 500 vatlık kuvars ışığı. Kıl, saç ve vücut sıvılarını floresan ışığıyla aydınlatan 125 vatlık mavi bir ampul. Yine saç, kıl, vücut sıvısı ve parmak izi bulmak için kullanılan mavi-yeşil luma ışığı. Hatta en sonunda eve taşınabilir lazer ışıkları ile kızılötesi ışıklar bile getirmişlerdi. CPAC elemanlarının o zamana kadar hiç oynayamadığı, araştırmalar için kullanamadıkları cihazlar ve teknolojiler kendilerine başka eyaletler, başka kolluk kuvvetleri ve FBI tarafından altın tepsi içerisinde sunulmuştu.

Emniyet teşkilatının yarısı Jim Beckett'i ele geçirmek için eyaletin altını üstüne getirirken, diğer yarısı da herhangi bir kanıt bulmak için evi alt üst etmişti. İlk keşifleri, çatı katındaki bir yalıtım maddesinin arkasına, üzerinde SAMANTHA'NIN ESKİ KIYAFETLERİ, İKİ AYLIK KEN yazan kutuların hemen üst tarafına tıktırılmış olan altı aylık doğum kontrol hapı stokuydu.

"Onlar benim," demişti Theresa. Gözlerini Difford'dan ayırmamıştı. "Onları North Adams'taki bir klinikten almıştım. Jim ikinci bir çocuk istiyordu. Ama yapa... yapamazdım." Düşünmeden eklemişti: "Lütfen Jim'e söylemeyin. Neler yapabileceği konusunda hiçbir fikriniz yok."

Derken, kendi sözcükleri kafasına dank ederken kanepeye yığılmıştı. Kurban travma uzmanı olan memurlardan biri, kadının yanına oturmuş ve kolunu omzuna koymuştu.

On koridordaki dolapta ekonomik boy bir prezervatif paketi bulmuşlardı. Theresa, Jim'in onları hiç kullanmadığını söyleyince, prezervatifler analiz edilmeleri ve kurbanlardaki kalıntılarla karşılaştırılmaları için laboratuvara gönderilmişti. Ayrıca beş beyzbol sopası ve de bir düzine sopa alındığına dair bir fatura bulmuşlardı. Sonra şömine küllerini analiz ederek, beyzbol sopalarında kullanılan tahtalarla uyumlu olan ahşap tanecikleri, buna ek olarak da beyzbol sopalarının üzerindeki cila maddesini andıran kimyasal bir bileşik keşfetmişlerdi.

Ayrıca, önceden ölçülmüş miktarlarda mavi bir sıvı içeren dört test tüpü bulmuşlar, sonradan bu sıvının Halcion isimli uyku ilacı olduğu tespit edilmişti. Test tüplerinin yanı sıra bir de, ilaçların, üreticilerinin, özelliklerinin ve yan etkilerinin bir tür kutsal kitabı sayılan *Farmasötikler ve Özel Ürünler Külliyyatı* adında bir kitap ele geçirmişlerdi.

Çatı katında gevşek bir tahtanın arkasına tıktırılmış bir şok tabancası ile kauçuk bir çekice ulaşmışlardı. Ama kurbanlarla

Jim Beckett arasında direkt bir bağlantı kuramamışlardı. Seri katillerin hatıra olarak kurbanlarından aldıkları türden cinayet ganimetlerine ya da herhangi bir kan veya saç izine rastlayamamışlardı.

Buldukları şeyler, Beckett'in Quantico'nun Eğitim Bölümü'nden talep ettiği dosyaların kopyaları olmuştu. Dosyalarda birçok seri katilin profilleri ve görüşmeleri vardı. Beckett onları gözden geçirmiş ve kenarlarına İLK HATASI, İKİNCİ HATASI, İŞTE BU SALAKÇA OLMUŞ gibi notlar almıştı.

En sonunda son bir özet yorum bulmuşlardı: ANAHTAR KELİME, DİSİPLİN.

Sonra aradan altı ay geçmiş ve hâlâ Jim Beckett'ten bir iz bulamamışlardı.

Difford kanepeden ayağa kalktı. Koruma evinin penceresinden dışarı baktı ve caddenin karşısında nöbet bekleyen, üzerinde hiçbir işaret taşımayan devriye arabasını tanımladı. Ön kapıyı kontrol etti ve daha sonra -o karanlık gecede neler olduğunu hâlâ hatırladığı için, Beckett'in intikam almak üzere geri döndüğü o gece neler olduğunu her zaman hatırlayacağı için, dolabı da kontrol etti.

Her yer temizdi.

Küçük bungalov evin koridorunda yürüdü ve sondaki yatak odasının kapısını açtı. Samantha Beckett bir ay ışığı birikintisinin içinde uyuyordu; yumuşak ve pürüzsüz yüzü güzel sarı saçlarla çevrelenmişti. Difford kapı eşiğine yaslandı ve küçük kızı öylece izledi.

İnanılmaz derecede küçük görünüyordu. Hâlâ annesi için ağlıyordu. Bazen babası için bile ağlıyordu. Ama damarlarında Theresa'nın kanı akıyor olmalıydı, çünkü daha dört yaşında olmasına rağmen şimdiden gerçek bir eyalet polisi olmuştu. Küçük kız çoğu zaman Difford'a dominoda fark atıyordu.

Difford iç geçirdi. Kendini yaşlı hissediyordu, ama belki de bu günler kendini yaşlı hissetme günleriydi.

"Tanrım, Theresa, umarım ne yaptığını biliyorsundur," diye mırıldandı.

Yorganı Samantha'nın çenesine kadar çekti ve sonra kapıyı kapadı.

"Anneni koruyamadım," diye itirafta bulundu koridorun karanlığında. "Ama seni koruyacağım küçük kız. Yemin ederim, seni koruyacağım."

Oturma odasında oturdu; ışıklar açıldı ve polis tabancası dizinin üzerindeydi.

Hâlâ gözlerini kapatmayı kendine yediremiyordu.

Önceki hafta medya, Difford'a, Jim Beckett'in kaçmış olması yüzünden korku içerisinde bulunan yurttaşların hayatlarını korumak için ne yapmaları gerektiğini sormuştu.

Difford'un aklına söyleyecek tek bir şey gelmişti: "Dolaplarınızı kilitleyin."

Bölüm On Üç

Saat yediyi geçip de Angola'dan hâlâ bir haber çıkmayınca, J.T. endişelenmeye başladığını kendine itiraf etti. Saat yedi buçukta, tavan pervanesinin hareketlerini ezberlemeyi bırakıp bir kot pantolon giydi.

Yalnızca bir önsezisi vardı ve büyük ihtimalle de doğrudu. Dışarısı soğuktu. Çöle sonbahar havası çöküyor ve beraberinde bir rahatlık getiriyordu. Güneş gökyüzünden gitmiş ve ay balmumu gibi donuk bir şekilde yükselmişti. Büyük kaktüsleri donmuş askerler gibi göstermeye yetecek kadar ışık vardı.

Çöl sessiz değildi. Cırcırböceklerinin ritmik korusuyla, kuru rüzgârın ürkütücü çığlıklarıyla ve büyük kaktüslerin etrafında pır pır eden Gila ağaçkakanlarının zayıf çırpınılarıyla titreşiyordu. Uzaklarda bir yerde bir çakal kederle uluyordu.

J.T. yüzme havuzunu arkasında bırakarak atış alanına doğru yöneldi. Kendi 22'liğini kilitlemiş olabilirdi ama Angela kendininkini geri almıştı.

On metre geriden kadını seçti ve adımlarını yavaşlattı. Seslenmedi çünkü silahlı bir kadını ürkütmek istemiyordu. Seslenmedi çünkü ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Ay ışığında dikildi ve kadının, boş silahını saman balyalarına doğrultup tetiği tekrar tekrar çekmesini izledi. Derken kadın hareket etti ve nişan aldı; yeni duruşlar deniyor, hareket ederken ateş etme çalışmaları yapıyordu.

Kadının kollarının titrediğini görebiliyordu J.T. Parmaklarının kalınlaşıp ağırlaştığının farkındaydı, ama kadın durmuyordu. Hedefi görebilmek için ateş alanına bir fener koymuştu ve ışığı boşa harcamamaya kararlı görünüyordu. Silahı kaldırdı, hedefe nişan aldı ve tetiği tekrar çekti.

Parmağım tetiğin etrafında sıklaştırdığında, tabancanın burnu aşağı doğru eğilmişti. J.T. bunu çok net bir şekilde görebiliyordu. Kadın hedefi vurduğunu düşünse de aslında çöl toprağından başka bir şeyi vurmuyordu.

Uzun bir süre sonra Tess eve geri döndü; parmakları bükülmeyecek kadar acıyordu ve kolundaki kaslar da düğüm düğüm olmuştu. Avuç içi acıyordu, pazuları acıyordu. Her yeri acıyordu. Ama denemeye devam ediyordu.

Bahçeye girdi. Ellerini sürgülü kapıyı açmak için cama bastırdığı sırada orada yalnız olmadığını anladı.

Döndü ve gecenin içine doğru baktı.

J.T.'yi görmüyordu ama hissediyordu.

Adamın bakışları üzerindeydi. Theresa bu bakışların önce yüzüne dokunduğunu, sonra yavaşça aşağı doğru hareket ettiğini, boğazında, göğüslerinde, karnında ve kalçalarında dolaştığını hissedebiliyordu. Derken adamın bakışları yukarı doğru çıkıp dudaklarında sabidendi.

Karanlıkta kırmızı bir kibrit parıldadı. Adam kibriti kendi dudaklarına doğru götürdü ve bir süre orada tutunca çenesi göründü. Sigarasının ucu iyice yanana kadar dumanları keskince içine çekti. Sonra iki hızlı silkeleme ile kibriti yere attı.

Kibritin sönmesiyle aralarına tekrar karanlık yerleşti, ama sakın bir karanlık değildi bu artık. Tess damarlarının zonkladığını hissediyordu. Adamın bakışlarının hiddetli vahşiliğini hissediyordu. Dudakları aralandı.

Adam öne doğru adım attı.

“Konuşmamız gerek.” Bir kolunu kaldırdı ve bahçe masasının üzerine altılı bir bira paketi bıraktı. “Bunlar senin için Theresa Beckett, içmeye başla. Ve bana her şeyi anlat.”

“Onu bulamadılar. Bana onu gözetim altında tuttuklarını, ne zaman ne yaptığım bildiklerini ve benim güvende olduğumu söylemişlerdi. Sonra bir gün bir sandviç dükkânına girdi ve bir daha görülmedi. Özel Ajan Quincy, Jim'in geri döneceğini tahmin ediyordu. Er ya da geç Jim beni öldürmeye gelecekti.”

Onu siz ihbar ettiniz Bayan Beckett, böyle bir şey olacağım hiç tahmin etmemişti. Bu, onun gibi bir adam için büyük bir darbe. Şimdi egosunu tamir etmenin tek yolu, sizi öldürmek. Geri dönecek. Ve bunun için çok fazla beklemeyecek.

“Samantha'yı güvenli bir yerde saklamalarını istedim. Jim'in ona zarar vereceğini düşünmüyorduk -kızını delicesine seviyordu- ama riske atamazdık. Ben geceler boyu evde kaldım. Sadece bekledim. Altı ay boyunca sadece bekledim.”

Her gece yatağına uzanıyor, yorganı çenesine kadar çekiyordu; kulakları gergin, gözleri açık ve kalbi sürekli ağzındaydı. Tırnaklarını dibine kadar yiyordu. Küçük seslerde bile yerinden sıçırıyordu. Yaşamayı, hissetmeyi unutmuştu. Derken kış tepelerden aşağı inip kasabaya ulaştı ve Williamstown'i karla kapladı.

“Onu her yerde aradılar, ama fazla ipuçları yoktu. Jim geçmişten çok nadir bahsederdi ve dedektifler de çok az şeyi ortaya çıkarabilmişti. Ailesi ölmüştü, üvey anne babası da ölmüştü. Bütün arkadaşları emniyet teşkilatındandı ve onlar da arkadaştan çok tanıdık sayılırdı. Gidebileceği bir yer yokmuş gibi görünüyordu ama yine de sanki hiç var olmamış gibi ortadan kaybolmuştu.

Acaba sadece korkunç bir hayalet mi diye merak etmeye başlamıştım. Sanırım polisler de aynı şeyi düşünmeye başlamıştı. İlk başta evimi on adam gözetliyordu. Ama sonra bir hafta, iki ay oldu. Sonra dört ay. Sonra altı ay. Artık sadece iki sivil kıyafetli polis vardı etrafta. Derken Jim birdenbire yeniden ortaya çıktı.”

-*•★★

Çatıdan bir kazıma sesi geldi.

Tess yatağının öbür tarafına fırladı, hemen telefon ahizesini kaptı ve telefonun tuşlarına dokundu.

Teğmen Lance Difford telefonu açacak, Tess parolayı fısıldayacak ve polisler hemen baskın yapacaktı.

Her şey yolunda gidecekti.

Ama telefondan çevir sesi gelmiyordu.

“Beni mi bekliyordun karıcığım?”

Tess başını kaldırıp baktı.

Ve kocası dolabın içinden dışarı adımını attı; Berkshire Bölgesi polis üniformasını giymişti ve Robert Redford’un gençliğine benziyordu. Elinde bir beyzbol sopası vardı. Tess, sopanın ucunu koyu renk lekelerin ve dökülmüş saçların kapladığını görebiliyordu.

Derken komodine doğru sıçradı ve pürtüklü turnakların bir şey aramış gibi komodinın pürüzsüz yüzeyinde telaşla gezdirmeye başladı; bu sırada Jim öne doğru atıldı ve onu ayak bileğinden yakaladı.

“Hayır! Hayır!” diye bağırdı Theresa boğuk bir sesle, yatağa tutunmaya çalışıyordu.

Fakat Jim onu sertçe çekerek döşemelerin üzerine fırlattı.

“Sam nerede?”

“Onu asla bulamayacaksınız!”

“Sana neler yapabileceğimi söylemediler mi Theresa? Acı çekirtmeyi ne kadar sevdiğimi sana söylemediler mi?”

Tess öne doğru sıçradı, fakat Jim’in parmakları bu sefer ayak bileğini daha da sıkı kavradı. Derken Tess ensesinde kocasının sıcak nefesini hissetti; tam sırtına doğru eğilmiş ve kolum boynuna bastırıp gırtlaklarını haliya yapıştırmıştı. Konuşuyordu. Sesi Tess’in üzerinden yumuşak ve ağır bir kadife gibi sürükleniyor, her sözcüğü onu boğuyordu.

“Onlara yardım ettin Theresa. Onlara benimle ilgili şeyler anlattın. Bunun cezasız kalacağım mı sanıyordun?”

Jim elini karısının çıplak boğazına neredeyse sevgiyle sardı. Tess’in nabızı, Jim’in elinin altında, kapana kısılmış bir fare gibi çırpınıyordu. Derken Jim parmaklarını iyice sıkıp Tess’in akciğerlerindeki havayı yavaş yavaş boşaltmaya başladı.

Karısına kendisiyle savaşmasını söyledi. Onunla savaşmaları hoşuna gidiyordu.

Tess kıvranıyor, topukları eski halının üzerinde çırpınıyordu. Jim’in kendisini yavaş yavaş boğacağım, sonra yeniden diriltip tekrar boğacını ve aynı şeyi birkaç kez daha tekrarlayacağım biliyordu. Derken bir ara Jim ona tecavüz ve işkence edecekti. Sonra da bu oyundan sıkılınca, sopayı alacak ve Tess her şeyin bitiyor olmasına sevinecekti.

Jim’in sımsıkı kavrayışının üzerinde kendi parmakları kasılıp açılıyordu. Kalçaları acıdan kıvranıyordu.

Kafasında polisi aramaya devam ediyordu. Neler olduğunu anlayacaklarından emindi. Her an ön kapıyı kırıp içeri gireceklerinden. Onu kurtaracaklarından. Ama hiç kimse gelmiyordu.

Gözlerinin önünde beyaz ve baş döndürücü benekler belirmeye başladı. Kendinden geçtiğini hissetti; karanlığın içine gömülüyor, bir hiçlik girdabında dönüyordu. Ölüyordu ve bir parçası bunu umursa- yamayacak kadar korkmuş, bunalmış haldeydi.

Eğer şimdi savaşmazsan, diye düşündü belli belirsiz bir şekilde, öleceksin ve bundan yıllar sonra kızın adım bile hatırlamayacak.

“Ne düşündüğünü biliyorum,” diye fısıldadı Jim kulağına. “Kendi içinin derinliklerine bakıyorsun, bana karşı koyacak iradeyi bulmaya çalışıyorsun. Sende o irade yok Theresa. Onu senden aldım. Seninle tanıştığım günden beri seni tanıyorum, senin içini dışarı çıkardım, senin içine girdim ve artık senden hiçbir şey kalmadı. Her bir zerren, sahip olduğun her düşüncen aslında bana ait. Seni ben yaptım. Senin zihninin içindeyim. Sana sahibim. ”

Tess’in gözkapaklarının arkasındaki ışıklar daha da parlak halde geldi. Akciğerlerindeki yanma hissi göğsünün her yanına yayıldı. Parmakları kuvvetsizce çırpındı ve sonra hareketsiz kaldı.

Bunun üzerine Jim’in elleri boğazından ayrıldı ve Tess de yumruğunu aniden onun burnuna geçirdi.

Jim gırtlaklarından çıkan boğuk bir sesle geriye düşerken Tess hiç beklemedi ve titreyen elini en alttaki çekmeceye uzatıp kulponu kavramaya çalıştı.

“Seni şıllık!” diye bağırarak Jim beyzbol sopasını havaya kaldırdı.

“Lütfen, lütfen” diye fısıldadı Theresa boğuk bir sesle. Sonra da çekmeceyi komodinden söktü.

Keskin bir ses, bir ıslık. Tess başını öne eğdi ve yuvarlandı; sopanın haliya inmesiyle döşemeler sarsıldı.

“Seni öldüreceğim!”

Tess ağlaya ağlaya yuvarlanmaya devam ederken, titrek elleriyle kahrolası çekmeceyle uğraşıyordu; elini çekmecenin içinde

gezdireyor ve son bir mucizenin kendisini kurtarması için dua ediyordu.

Bu sırada beyzbol sopası havada çıkardığı başka bir ısıklık sesiyle birlikte bacağına indi.

Tess yüksek bir çatırtı sesi duydu ve bacağına yakıcı bir acının kapladığını hissetti. Aniden korkmamaya başladı, artık yorgun değildi. Sadece çok ama çok sinirliydi.

Ayağa fırlamaya çalıştıysa da bacağındaki dayanılmaz acıyla tekrar yere devrildi. Bacağındaki o vahşi, o keskin ısırtap gözlerinden yaş getirmişti. Bu sırada Louisville Slugger markalı beyzbol sopası havada bir kavis çizerek tekrar yukarı kalktı.

Tess kafasını çevirdi ve Jim'in ayın soğuk ışığı altında uzun ve heybetli duruşuna, sahte saçlarının altında dalgalanmasına, mermere benzeyen düz ve kılsız göğsüne baktı.

Ve hiç kimsenin kendisine şeytanın bu kadar güzel olabileceğini söylemediğini düşündü.

Sopa tekrar aşağıya inerken, Tess'in eli, arayıp durduğu tabancasının kabzasını kavradı.

Acı içinde hareket etti ve çatlamış olan uyluk kemiğinin üzerinde dönüp titreyen kollarım yukarı kaldırırken dehşetle, ısırtapla ve öfkeyle çılgık attı.

Sopa haliye inerken, Tess silahı ateşlemeye başladı.

"Demek onu vurdun," dedi J.T. sonunda. Theresa dördüncü birasını içiyordu ve bir miktar sallanıyordu. Gözleri dalgındı.

"Evet." Bakışları havuz suyunun parıltısına takılı kalmıştı. "Omzundan vurdum, bu da onu durdurmaya yetti. Polisler silah seslerini duydu, Difford da odaya yıldırım gibi girdi. Onu alıp götürdüler. Her şey bitmişti."

"Ama sen korkmaya devam ettin."

"Evet. Jim haklıydı. Onu aklımdan çıkartamıyordum. Evi sattım, Sam'i aldım ve kaçtık. Tam iki yıl boyunca. Yeni isimler, yeni şehirler. Artık Tess Williams ismini kullanıyorum ama Samantha bana sadece anne diyor. İsimleri aklımda tutamıyor ve hep yanlış bir isim kullanacağından korkuyor. O yüzden artık isimleri öğrenmiyor, çok korkuyor. Küçük bir çocuğun böyle şeylere maruz kalması korkunç bir şey."

"Sen yapmak zorunda olduğun şeyi yaptın."

"Ama yeterli değildi. Onu her gece rüyamda gördüm, her gece peşimden geldiğim gördüm... Onun gibi bir adam... canlı bırakılmamalı."

"Evet. Bırakılmamalı."

"Geçen hafta iki hapisane gardiyanını döverek öldürdü. Çok güçlü biri. Keşke Massachusetts'te ölüm cezası olsaydı."

"Angela..."

"İstersen bana Tess diyebilirsin."

"Hayır, bence dememeliyim. Kendini korumak için bir rumuz kullanıyorsun. Bana az önce anlattığın şeyleri düşünecek olursak, bu harika bir fikir. Ama, Angie, Marion senin parmak izlerini almış ve Nogales Emniyet Müdürlüğü üzerinden FBI'ya fakslamış. Senin gerçek adını böyle öğrendim."

Tess bir süre sessiz kaldı. "Öyle demek."

J.T. uzanıp kadının elini tuttu. "Marion sadece işini yapıyordu. Yalan söylediğini anladı ve seni kontrol etmek istedi."

"Anlıyorum."

"Her şeyi berbat ettiğinin farkında. Beckett'in geçmişi düşünülecek olursa, senin kimliğini hukuktan bile saklamak istemen anlaşılabilir bir durum. Ama iş işten geçti. Marion seni geri götürmek istiyor. Kendisi sana Quantico'ya kadar eşlik edecek, orada bir koruma evi ayarlayacak ve sana yedi gün yirmi dört saat koruma sağlayacak."

"Az önce sana anlattığım hikâyeyi dinlemedin mi?"

"İlk seferde polis bir hata yaptı, ama şimdi daha akıllılar..."

"Fark etmez!" Tess elini J.T.'nin elinden çekip ayağa kalktı. "Anlamıyor musun? O bir polis. Polislerin prosedürlerini biliyor, onlar gibi düşünüyor. Onlarla birlikte olduğum sürece güvende olamam, çünkü bununla yüzleşelim, polisler kurallara göre hareket eder, ama Jim'in hiçbir kuralı yok. Onların ne yapacağını tahmin edebilir, onlara üstünlük sağlayabilir. Sonunda tek başıma bir beyzbol sopasıyla karşı karşıya kalan benim. Bu işe tekrar girmeyeceğim. Kedinin üzerine atlayıp kendisini avlamasını bekleyen aptal bir fare gibi oturup beklemeyeceğim."

J.T. kadına sessizce baktı.

"Ben burada kalıyorum," diye devam etti Tess. "Nogales polisi kim olduğumu bilse bile, Jim'in Arizona'da hiçbir bağlantısı yok, değil mi? Ayrıca Marion'ı arayan Quantico'daki FBI ajanlarına da çenelerini tutmaları söylenebilir, değil mi?"

"Bu konu hakkında Marion ile konuşacağım."

"Güzel, o zaman anlaştık. Anlamıyorsun, J.T. Anladığını sanıyorsun. Benim yüzmeye, saman balyalarına ateş etmeye çalışmamı izliyor ve beceriksizin teki olduğumu düşünüyorsun. Ama benim de çok iyi olduğum bir şey var. Nasıl Jim " Beckett gibi düşüneceğimi biliyorum." Kadının dudakları

titredi. Gözleri yaşlarla parladı. Elinin tersiyle gözlerindeki yaşları silip devam etti: "O yüzden hiçbir yere gitmiyorum. Eğer beni burada bulursa, o zaman onunla ben uğraşırım. Ya da sen uğraşmak zorunda kalırsın. Bundan hoşlanmayabilirsin, bunu kabul etmeyebilirsin ama buraya gelmekle akıllılık ettim. Eğer Jim Beckett'le başa çıkabilecek birisi varsa, senin gibi öfkeli ve küstah bir pislikten başkası olamaz."

Tanrım, Theresa ne kadar azimliydi böyle. Ne kadar güçlü ve kararlı görünüyordu. J.T. kadını çekip kucağına almak ve kadın ismini haykırana onu öpmek istiyordu. Orgazm olurken titremesini hissetmek istiyordu.

‘Yarın tekrar atış alanındayız, Angela. Artık lafı bırakıp icraata geçsen iyi edersin, çünkü şekerim, şu andan itibaren seni *feci* zorlayacağım.’

‘Güzel!’

‘Şimdi gitsen iyi olur Angela, yoksa giysilerini paramparça edip sana bahçe avlusunda sahip olacağım.’

‘Ah.’

‘Hâlâ yerindesin.’

‘Biradan dolayı,’ dedi Theresa aceleyle, ama olduğu yerden kıpırdamadı. Bunun üzerine J.T. öne doğru eğildi ve kadın da en sonunda kendine geldi. Aceleyle bahçe avlusunu geçti, sürgülü kapıyı telaşla açtı ve evin içine girdi. J.T. onun yatak odasının kapısını kapatıp kilitletiğini şimdiden görebiliyordu.

Kendisi bahçesinde oturmaya devam ederek cırcırböceklerini dinledi, Theresa’nın hikâyesini düşündü ve açılmamış iki kutu Michelob’a baktı.

Bölüm On Dört

Güneş tam tepedeydi ama artık çok yakıcı değildi, hafta boyunca yumuşamıştı. Tess’in yanaklarını ve kollarını okşuyor, tenini renklendirmeye çalışarak kendini hissettiriyordu.

Ama çölün geri kalan kısmı hırçındı. Dev kaktüsler zalim ve alaycı görünüyor, bodur ağaçlar rüzgârla titreşiyordu. Gri renkli bir çöl kuşu yanından ok gibi geçti. Bu mesafeden solgun tepeler hüzünlü bir şekilde duruyor, derme çatma kulübelerin ve üzeri çamaşırlarla dolu yüzlerce çamaşır ipinin altında adeta eziliyordu.

Dünyanın renkleri mat altın renginden, cansız kahverengiden ve solgun yeşil tonlarından ibaretti. Tess üzerinde beyaz, kolsuz bir tişört ve bej renkli bir şortla bütün bunların tam ortasında duruyor ve kendisini etrafındaki görüntüler kadar soluk, etrafındaki görüntüler kadar cansız hissediyordu.

‘Onları vuracak mısın, yoksa heykellerini mi yapacaksın?’ diye sordu J.T. kuru bir sesle. Biraz güneş almak için tişörtünü çıkarmıştı. Üzerindeki kot şortu ve yıpranmış sandaletleriyle, serseri bir Güneyli’den çok California’lı bir sörfçüye benziyordu. İki saat boyunca Tess’in hedefleri kaçırmasını izledikten sonra, o da sıkın görünmeye başlamıştı.

İlk saatin sonunda Marion da kendi bildiklerini anlatmak için uğramıştı. J.T. gibi o da Tess’in ‘saha’yı bulması gerektiği konusunda ısrar etmişti.

‘Konsantre ol,’ demişti tekrar ve tekrar. ‘Elinin **hedefe** doğru uzadığım, hedefin tam ortasına dokunduğunu ve **kurşunu** düşmanın beynine gönderdiğini düşün.’

Bu işe yaramazsa diye J.T. onun .22’liğini ayarlamış, daha yumuşak bir çekiş için tetik basıncını düşürmüştü ve tabancanın eline daha rahat oturması için kabzasını hafifçe yontmuştu. Ateş etmenin altı esası vardı: Duruş, tutuş, nefes kontrolü, nişan alma, tetiği çekme ve başladığın işi bitirme. Tess şu anda bunların hepsine birden odaklanmaya çalışıyordu. Baş ağrıyordu.

Kulak tıkaclarını düzeltilti ve omuzlarını yuvarladı. Elleri ve kollarının ön kısımları zonkluyordu. Tetiği arka arkaya çekmek çok büyük bir güç gerektiriyordu. Marion kendi kollarının ön kısımlarını göstermişti, kasları uzun sicimler gibi uzanıyordu. Bir FBI ajanı olmak için adayların, tetiği otuz saniyede yirmi dokuz kez çekebilmesi gerekiyordu. Birçok kadın aday bunu yapamasa da Marion yapabiliyordu ve bunu ispatlayacak kasları vardı.

Tess, Dillon kardeşlerin yapamayacağı hiçbir şey olmadığına inanmaya başlamıştı.

Tabancayı sevmiyordu işte. Ağırlığım, teninde bıraktığı hissi ve çıkardığı gürültüyü sevmiyordu. Zihninde tabancayı hâlâ şeytani bir şey olarak, son derece tehlikeli ve güçlü bir şey olarak görüyordu. Belki de her şeyden çok, eğer tabancaya alışırsa kendi içinde bir şeyleri aşacak olmaktan, bir daha asla geriye dönememekten korkuyordu. Daima şiddetin bir parçası olmaktan. Asla kaçamamaktan.

Sen zaten şiddetin bir parçasısın, diye kendine hatırlattı. *Bu şiddeti ya kontrol altına alacaksın ya da ona kurban gideceksin. Başka bir seçeneğin yok*

Derin bir nefes aldı. Kendine tabancanın arkadaşı olduğunu söyledi. Onu daha önce kullanmış ve bu sayede hayatı kurtulmuştu. Korkunun hakkından da, tabancanın hakkından da gelecekti.

J.T.’nin kendisine öğrettiği gibi durdu ve kollarının seviyesini ayarladı.

Tamam Tess. Sen tam bir ölüm makinesisin. Nişan al, nefes al, kavra ve tetiği çek.

T etiği çekti ve tabancanın gümbürdemesiyle sıçrayıp gözlerini kapattı.

Tam bir geri zekâlıydı.

Kaderine boyun eğerek şarjörün içindeki mermileri bitirdi. İş bitince J.T.’ye döndü.

Adam saatlerdir yaptığı gibi, başını bir kez daha olumsuz anlamda salladı. ‘Tess, cansız bir nesneden neden bu kadar korkuyorsun?’

“Tabancanın cansız bir tarafı yok!”

“O zaman çok fazla Walt Disney filmi izliyorsun.”

J.T. öne doğru bir adım attı ve Tess’in bileğini kavradı. Nasırlı parmaklarından birini çıplak bacağının üzerinden yukarı doğru kaydırıp, bej renkli şortunun bittiği yere kadar getirdi.

İrkilen Tess’in rengi attı, yüzü kızardı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu öfkeyle.

“Güzel yara,” dedi J.T. “Bundan bir şey öğrenemedin mi?”

“Görünüşe bakılırsa yeterince öğrenememişim,” diye karşılık verdi Tess, J.T.’yle göz göze gelmemeye çalışarak. Adam ona çok yakın duruyordu ve Tess de öne doğru eğilip dudaklarını, J.T.’nin göğsünden aşağı doğru kıvrılarak inen yara izine bastırma isteğine hazırlıklı değildi.

“Bu... bu yara nasıl oldu?” diye sordu.

“Guatemala. Yani galiba.”

J.T. hâlâ önünde dikiliyordu. Eli hâlâ bacağındaydı. “Galiba mı?”

“El Salvador da olabilir. Bir süre sonra tüm vahşi ormanlar birbirine benziyor.”

“Yani dövüşüyor muydun?”

“Güzel bir kadın için, eminim.”

“Tabii.” Tess’in içinden bir ses, J.T.’nin etrafında gerçekten de her zaman bir sürü güzel kadın bulunduğunu söylüyordu.

“Bu doğru. Yani galiba.”

“Anlıyorum. Bir süre sonra, tüm güzel kadınlar da birbirine mi benziyor?”

“Tabii. Sadece tatları farklı oluyor.”

Tess elini geri çekti ve yerdeki boş kovanları toplayarak bu hareketini gizlemeye çalıştı ama belli ki bu işte yeterince başarılı olamamıştı.

“Seni kızdırdım mı?” dedi J.T. hemen sonra, sesi duygusuzdu ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

“Seninle geçen bir haftadan sonra mı? Hiç de değil.” “Şimdi de vurdumduymaz mı oldun? Bu kadar güçlü müsün?”

“Pisliğin tekiyimdir hatta,” dedi Tess.

“Güzel,” dedi J.T. “O zaman ateş etmekte de bir sorun yaşamayacaksın.” Acı acı gülümsedi. “Tekrarlıyorum, Tess. Buradan sen bu işi öğrenene kadar gitmiyoruz. Tabanca basit bir aletten başka bir şey değil. Onu kullanmayı öğren.”

Tess’i hızla kendine doğru çekip sırtını kendi göğsüne bastırdı. “Bir deney yapacağız,” diye mırıldandı. Sakallı yanağıyla Tess’in saçlarını geriye doğru çekip dudaklarını kulaklarına yaklaştırdı.

“Pekâlâ,” diye fısıldadı Theresa.

“Silahı benim için al.”

“Tamam.”

“İçine dolu bir şarjör tak.”

“Tamam.”

“Nişan al.”

Tess kollarını ileri doğru uzattı ve Weaver duruşuna geçti. J.T. de avuç içlerini onun kollarının üzerine koydu ve bileklerini kendi parmaklarıyla çevreledi. “Tess, biraz kaslanmaya başlamışsın bile.”

Tess titremeye başlayınca, J.T. bunu yanlış yorumlayarak, “Çikita, daha silahın emniyetini bile açmadın ki,” dedi “Ben sadece... Sen ne yapıyorsun?”

“Seni gölge gibi takip edeceğim. Sen ateş edince ben düzelteceğim. Sırtını bana dayayıp rahatla. Hadi tatlım, gevşe biraz.” Tess’in kollarını hafifçe salladı. Ama Tess daha da gerildi. “Tess,” diye mırıldandı J.T. Dişleri Tess’in kulak memesini buldu ve hafifçe ısırıldı. “Gevşe.”

“Aman Tanrım,” diyen Tess, adamın içine eriyip karıştı. “Bu numaranın işe yarayacağını başından beri biliyordum.” J.T. vücudunu kıpırdatarak doğru duruşa geçti ve Theresa’nın duruşunu da şekillendirmeye çalıştı. Tess de ona izin verdi. Adamın bacak kıllarını, göğüs kıllarını ve yirmi dört saatlik kirli sakalını hissedebiliyordu.

“Hedefe odaklan,” dedi J.T. “Ateş et.”

Tess söyleneni yaptı. Tetiği çekti ve kolları aniden sarsıldı. J.T. de sarsılan kollarını hemen yakalayıp sabitledi ve güç kullanarak yukarı doğru kaldırdı.

Sonunda doğru düzgün hizalanan mermi, düz bir şekilde ateşlendi ve hedefin dış halkasına isabet etti.

“Aman Tanrım, şuna bakar mısın!”

“Gördün mü,” diye gürledi J.T. “O kadar da zor değilmiş.”

Theresa fısıldadı: “Tekrar yapalım.”

Böylece şarjörü boşalttı. Her seferinde J.T.’nin vücudu kendi vücudunu sarmaladı, ani irkilmelerine engel oldu ve yaptığı hataları telafi etti. Sonra yeni bir şarjör daha takip devam ettiler ve saman balyası isabet aldı.

“Güzel,” dedi J.T. Geriye doğru bir adım attıysa da ellerini Tess’in omuzlarından çekmedi. Bir süre sonra parmakları Tess’in

gergin kaslarını sıkırmaya, yıldız bir sporcuymuş gibi ona masaj yapmaya başladı. Theresa gözlerini kapadı ve kafasını öne doğru eğdi. J.T. onu rahatlatmıştı, gevşetmişti. Sanki her şeyi yapabilirmiş gibi hissetmesini sağlamıştı.

“Pekâlâ,” diyen J.T. ellerini omuzlarından çekince, Tess sızlanmamak için kendini zor tuttu. “Şimdi tek başına deneyeceksin. Tıpkı önceki gibi. Rahat kalmaya çalış. Nişan al ve ateş et. Tabanca, elinde tuttuğun basit bir aletten başka bir şey değil.”

“Bir alet,” diye tekrarladı Tess itaatkâr bir şekilde.

“Bir alet. *Sen* ona sahipsin Tess, onu *sen* kontrol ediyorsun. O seni kontrol etmiyor.”

Theresa derin bir nefes aldı ve burnundan verdi. Ayaklarının duruşunu ayarladı ve silahı kaldırdı. Gözlerini kapadı.

Silah elinin doğal bir uzantısıydı. Kontrol edeceği, kullanacağı bir alettir. İstemezse tetiği çekmek zorunda değildi. Güç buydu işte. Seçme şansına sahip olmak.

Tetiği çekmeyi seçti. Bir, iki, üç, dört, beş.

Ve hedef kâğıdı uçmaya başladı.

Theresa bakakaldı. Öylesine afallamıştı ki hareket bile edemiyordu. Sonra J.T.’ye doğru döndü ve muzafferane bir tavırla gülümsedi.

“Bunu gördün mü!” diye haykırırken, belki de J.T. olanı biteni görememiştir diye sol eliyle işaret etti. “Bunu gördün mü!”

J.T. ona sakince gülümsedi ve başıyla onayladı. “Vurdun işte. Hem de tamamen kendi başına.”

Sonra da Tess’in asla tahmin etmeyeceği bir şey yaptı. Uzandı ve elini sıkı.

Tess tek kelime bile edemedi. J.T.’nin sıkı ve güven verici tutuşunu hissedip kendisi de aynı şekilde karşılık verdi. En sonunda başarmıştı işte.

Derken sırtı ve tüm gücüyle haykırdı: “Saman balyasını öldürdüm! Saman balyasını öldürdüm!”

Silahı teklifsizce J.T.’ye uzattı ve başarısını yakından incelemek için çilekeş saman balyasına doğru koştu.

J.T. kadının gidişini izledi. Theresa saman balyasının yanında cömeldi ve parmağını küçük bir çocuk gibi, kararmış deliğin içine soktu. Güneşin altında saçları bakır gibi parlıyordu. Saçları da gülüşü gibiydi; parlak, ıslıl ıslıl ve bir erkeği iki kez baktıracak kadar yoğun.

Theresa başka bir delik daha buldu ve elini onun içine de soktu. *Tanrım, bu kadın ne güzel gülüyordu böyle!*

Ne zaman bu kadar güzelleşmişti? Theresa ona baktı ve tekrar gülümsedi. Kafasını saman balyasına yaslayınca, J.T. göğsünde hissettiği sıkışıklığı geçirmek için gözlerini kırıştırmak zorunda kaldı.

Şu anda mükemmel görünüyordu Theresa, en başından beri görünmesi gerektiği gibi mükemmel. Hayat doluydu ve ışık saçıyordu; doğal ve masumdu.

Bu, bir erkeğin ileride yaşayacağı daha karanlık zamanlarda hatırlamak için filme kaydetmesi ve cebine koyup yanında taşıması gereken türden bir andı.

Ama her zamanki gibi acımasız ve zalim olan zihni, ileride yaşanabilecek başka görüntülerle dolmaya başladı. Tess halının üzerine yüzüstü gelişigüzel uzanmış, yüzü beybol sopası darbelerinden ötürü çürükler içinde kalıp hamur gibi olmuş. Cesedinin etrafı beyaz tebeşirle çizilip belirlenmiş. Kıyafetleri yırtılıp parçalanmış.

Hemen başını çevirip çölün kumlarına odaklandı.

Hayır, diye düşündü. *Böyle olmayacak.* Theresa bundan çok daha güçlüydü. Polis bundan çok daha akıllıydı. *Kahretsin,* belki de Jim Beckett çoktan ülke dışına çıkmış, Bahamalar’da meyve kokteyli yudumluyordu.

Ama J.T. bu düşündüklerinin hiçbirine inanmadı.

Lanet olsun, canı içki istiyordu.

Ayık olmanın iyi bir şey olması gerektiğini düşünmüştü; insanın zihnini berraklaştıracaklarını, düşünce yeteneğini keskinleştireceğini... Ama kendisine gelince durum bunun tam tersiydi. Geceleri uyuyamıyordu. Sürekli sinirliydi ve kafası artık kontrol edemediği görüntülerin altında eziliyordu.

Belki de onun gibi bir erkeğin sarhoş olması gerekiyordu.

Belki de onun gibi bir erkeğin kafasını içkiyle boşaltıp gevşemesi gerekiyordu.

İçki içmediği için, Marion’ın iğneleyici yorumlarının farkına varıyordu artık. Beş yıl önce Amerika Birleşik Devletleri’ne döndüğü zaman kurmuş olduğu hayalleri ve yeni evli bir erkekken duyduğu taze umutları hatırlıyordu.

Rachel’ı ilk gördüğü zamanı hatırlıyordu; kucağında cıyak cıyak ağlayan bebeğiyle, artık hiç parasının kalmadığını anlatmasını hatırlıyordu. Albay onu evden atmış, tüm biriktirdikleri bitmişti. Erkekler, bitap düşmüş bir anneye pek fazla para vermiyordu. Rachel ona gelmişti çünkü başka nereye gideceğini bilmiyordu. Ve bu sırada, gözyaşları yanağından süzülmeye başlayınca kafasını çevirmişti, ne kadar utandığı açıkça görülüyordu. J.T., kadının kucağındaki bebeğini sakinleştirmeye çalışmasını ve aynı esnada yüzündeki ıslaklıkları silmesini izlemişti. Hâlâ bir cevap veremediği için, Rachel arkasını dönüp yürümeye başlamıştı; ince omuzları J.T.’nin hayal edebileceğinden çok daha büyük bir ağırbaşlılık taşıyordu. J.T. işte o anda bu kadına yardım edeceğini anlamıştı. Albay ona her ne yapmış olursa olsun, bu kadın daha iyisine layıktı. Düşündüğünden çok

daha iyi bir insandı.

Geceleri uzandığında, tavandaki pervanenin hiç durmuyor olması gibi şeyler dikkatini çekiyordu. Pervane, dönüyor, dönüyor, dönüyor ve havayı tenine öylesine nazikçe üflüyordu ki bu delirticiydi.

O sabah havadan tepesi atmış şekilde uyuyakalmış ve uyandığında Rachel'ı yatağının yanında dururken görmüştü. O olduğuna yemin edebilirdi; eski Rachel değil, tam da kendi karısı olan kadın olduğuna yemin edebilirdi. Çok güzeldi, çok alımlıydı. J.T.'ye usulca gülümsemişti. Bunu görünce J.T.'nin kalbi göğsünün içinde yine paramparça olmuştu.

Hey, bebeğim, Teddy ve ben markete gidiyoruz. Bir saat içinde döneriz. Akşam yemeği için ne istersin?

Ve dün gece başka bir rüya daha görmüştü. Bu sefer Camaro'nun peşinden koşuyordu. Arabayı çok net görebiliyordu. Çocuk, o aptal çocuk arabayı yolun ortasından sürüyor, bir sağa bir sola direksiyon kırıyordu. İleride Rachel'in arabasının ön farlarının yaklaştığını görebiliyordu J.T. Bağırıyordu, koşuyordu ama lanet olası Camaro çok hızlıydı, onu yakalayamıyordu.

Son dakikada çocuk kafasını çeviriyordu ama artık o çocuk değildi. Soğuk mavi gözleri olan kel ve tüysüz bir adamdı. Jim Beckett'ti. Beckett sırtıyordu; derken J.T. yaklaşmakta olan arabanın ön camına baktı ve Tess'in çığlık atan yüzünü gördü.

"Hadi kutlayalım," dedi Tess, saman balyasının yanından tekrar onun olduğu tarafa doğru hızlı hızlı yürürken. "Kutlama için ne yaparsın?"

J.T. irkilip şimdiki zamana döndü. "Başarılı bir öldürme işlemi kutlamak için mi?"

"Evet. Başarılı bir öldürme işlemi. Ne yaparsın?"

"Sek Cuervo Gold içerim, sonra da çılgınca sevişirim. Sen istersen ben dünden razıyım."

Yüzü kızaran Theresa'nın nefes alıp veriş i iyice hızlandı. "Biliyorum," dedi canlı bir sesle, artık ona bakmadan. "Çilek alalım. Buralarda çilek bulabilir miyiz?"

"Tabii ki." J.T.'nin bakışı kadının yüzündeydi hâlâ. Theresa'nın dudakları aralandı. Sonra da dudaklarını ıslatmak için dilini çıkardı. Çok pembe dudakları vardı, gül yaprakları gibi.

"Ve bir de çırpılmış taze krema," diye mırıldandı Theresa. "Bir de pasta. Bu kadar. Akşam yemeğine çilekli pasta yapacağım."

"Tess," dedi boğuk bir sesle J.T. "Benimle oynamayı bırak."

Kadının elini tuttu, onu göğsüne doğru çekti ve dudaklarını dudaklarının üzerine kapattı. O pembe dudakları keşfederken dilini de aralarına soktu; Theresa'nın önce nefessiz kalışını, sonra da iç çekişini duydu.

Onu kıyıyı bulmaya çalışan boğulmakta olan bir adam gibi büyük bir tutkuyla öpüyordu. Kadın parmaklarını onun kollarına batırıyordu; kavrayışı güçlü ve ısrarcıydı, tam olması gerektiği gibi. J.T., Theresa'nın dudaklarını adeta yiyor, tadına bakıyor ve onları tüketiyordu. Derken Theresa dudaklarını daha da açtı ve onu daha da derinlere davet etti.

Aman Tanrım, boğuluyorum, diye düşündü J.T., *aslında bunu kendim de istiyorum.*

Bu sırada, sanki aralarında bir mesafe varmış gibi Theresa'nın inlediğini duydu. Elleriyle kadının kalçasını buldu ve döndürüp kendi sertleşen uzvuna bastırdı. Kadının tırnakları teninde iz bırakıyordu artık.

Belli ki açlık çekiyordu. Bacağı şimdiden J.T.'nin uyluğuna sürtünüyordu. Parmak uçları önce kollarında, sonra köprücük kemiğinde gezindi ve saçlarına dolandı. J.T.'nin kafasını kendine doğru çekti.

"Tanrım," diye fısıldadı J.T. "Ne kadar vahşisin."

"Tamam," diyen Theresa dişlerini onun dişlerine dayadı. Dudağını ısırdı ve aniden geri çekerek bıraktı. Şok içerisindeydi. J.T. dudağındaki kesiğe bir parmağıyla dokundu ve kanlanmış olan parmağını geri çekti.

"Bu tür şeyler yapmayı sevdiğini bilmiyordum Tess." J.T. parmağını ağzına götürdü ve emerek temizledi.

"Ne yaptığının farkında değilim!" Theresa birdenbire alnını J.T.'nin göğsüne dayadı ve omuzları titremeye başladı. "Özür dilerim. Özür dilerim."

Hıçkırıklarıyla J.T.'yi hazırlıksız yakalamıştı. J.T. kaskatı kesilmiş, afallamıştı; derken eski bir içgüdüğü cesaretle canlandı.

Yavaşça bir kolunu kadının omuzlarına doladı. Theresa yanında küçücük kalmıştı sanki. Diğer avucuyla dikkatli bir şekilde kadının kafasını kavradı ve başparmağıyla yanağını okşadı.

"Her şey düzelecek," diye fısıldarken buldu kendini. "Her şey iyi olacak"

Theresa'nın yanağındaki gözyaşlarını silip boynunu okşadı. Bu kadın ne kadar kırılgandı böyle. Zihni yine çeşitli görüntülerin hücumuna uğradı: Havaya kalkan bir beyzbol sopası. Zavallı kadının kıvrılmış, savunmasız vücuduna sopayı indiren bir adam. Elli kiloluk karısını öldürmek üzere olan doksan kiloluk bir dev.

Anlık bir öfkeye kapıldıktan sonra J.T. bu görüntüleri kafasından çıkardı ve kadına daha sıkı sarıldı.

"Bu konu hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu en sonunda.

"Çok utanmış durumdayım," diye inledi Theresa.

"Neden?" J.T. kadını göğsünün üzerinde daha rahat edecek şekilde kıpırdattı ama hâlâ sarılıyordu. Eğer onu bırakacak olursa yanından ok gibi fırlayıp kaçacağından şüpheleniyordu.

"Çünkü yirmi dört yaşında bir anneyim ve nasıl öpüşüleceğim bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum, ne isteyeceğimi bilmiyorum. Ah Tanrım, her şey o kadar karman çorman oldu ki." Omuzları yeniden inip kalkmaya başladı.

"Kocan ilk erkeğin miydi?"

"İlk ve tek erkeğim."

“Peki iğrenç miydi?”

“Evet.” Theresa’nın kolları J.T.’nin beline dolandı ve ona tutundu. Birisi ona bu şekilde sarılmayalı çok uzun zaman olmuştu. Böyle şeyleri unutmıştu J.T. Bir kadının dokunuşunun tatlılığını unutmıştu. Bir erkeği ne kadar rahatlatılabileceğini, kendini ne kadar bütün hissettirebileceğini unutmıştu.

İçinde bir şeylerin kopup gittiğini hissediyordu.

Bunu istemiyordu. Ah, bunu istemiyordu.

Theresa’nın ellerini eline aldı ve mümkün olduğu kadar hızlı ve nazik bir şekilde vücudunu kendi vücudundan ayırdı. “Artık zamanın var,” dedi katı bir şekilde. Bakışları her yerde dolaştı, Theresa hariç her şeyin üstünde durdu. “Jim Beckett piç kurusunun tekiydi ve sen de onu terk ettin. Artık hayatının geri kalanını planlayacak durumdasın. Her şeye yeniden başlıyorsun, ayrıca yirmi dört yaş da o kadar büyük bir yaş sayılmaz.”

“Öpüşmem o kadar berbat mıydı gerçekten?”

Tanrım, bu kadın onu öldürüyordu. “Hayır. Hayır Tess, değildin. Sadece... şey, tıpkı ateş etmen gibiydi. Kendini çok zorluyordun ve bunun içine kendinle birlikte çok fazla şey getiriyordun.”

“Hımm.” Theresa dudaklarını büktü. “Demek öpüşmenin de bir ‘saha’sı var, öyle mi? Bunu anlamam gerekirdi.” “Evet. Şu sahalar meselesi işte.”

“Bahse girerim sende hepsi vardır.”

“Hepsi değil. Ama ateş etme, yüzme... sevişme. Evet, sanırım bazı güçlü yanlarım var.”

Theresa sessiz kalınca, J.T. de bu fırsattan istifade edip boğazını temizledi. Çok kuru geliyordu boğazı. Canı yine bira istiyordu. Herhangi bir bira, hatta çok ucuz, kalitesiz bir bira bile olabilirdi, umurunda değildi.

“Eve dönmeliyiz.”

“Bu öğleden sonra ne çalışacağız?”

“Yumruk yumruğa dövüş.”

“Peki beyzbol sopasına yumrukla karşı koyma?”

J.T. irkildi. “Onu da yaparız.”

Yaşanan bir anlık sessizlikten sonra Theresa geri çekildi. “Tamam.”

J.T., Theresa’nın silah kutusuna doğru giderken çıkardığı ayak seslerini duydu. Kutuyu açmasıyla çıkan keskin *tık* sesini, sonra da kutunun içine dolan kovanların şingirtisini duydu.

Kendini toplamaya çalıştı.

O kahrolası Camaro’yu görüp duruyordu. Bir de babasının koridorda yürüyüşünü.

Kafasını sağa sola salladı. *At bunları kafandan J.T., at bunları.*

Ama işe yaramadı. Bir biraya ihtiyacı vardı.

Bölüm On Beş

“Jim Beckett’in nerede olduğunu biliyorum.”

“Evet hanımefendi, sizi dinliyorum?”

“Onu rüyamda gördüm. Sarışın bir kadınla birlikte ve damlayan su sesi var. Yavaşça damlayan su. Tıp...tıp... tıp...”

“Hanımefendi?”

“Taze kar ve çam ağacı kokusu alıyorum. Evet, Beckett dağlara gitti. Güzel, çok güzel dağlara. Orada yeniden doğacak.”

“Haa... anlıyorum hanımefendi. Hangi dağlar?”

“Ben nereden bileyim aptal kız? Polisin yanında çalışan sensin. Sana nerede olduğunu söyledin, takibini yapmak sana kalmış!”

Telefon kapandı. Operatör iç çekti. “Tabii hanımefendi,” diye fısıldadı. Klavyesindeki *reset* tuşuna bastı ve hemen yeni bir arama ışığı yandı.

“Jim Beckett’i buldum!”

“Nerede buldunuz efendim?”

“Aynı sokakta, benim evin karşısında oturuyor. Dün gece onu pencerede gördüm. Şu anda bacağım kırık, ama bu işe yaramazın teki olduğum anlamına gelmez. Pencerede otururken her türlü şeyi görürüm. Dün gece de onu gördüm işte, pencerenin önünde durmuş bir kadınla tartışıyordu. Bence kadını öldürmüş olabilir.”

“İsminizi öğrenebilir miyim bayım.”

“Jimmy Stewart. Kodlaması J- i-...”

“Jimmy Stewart mı? Oyuncu Jimmy Stewart gibi mi?” “Doğru.”

“Siz çok fazla Hitchcock filmi mi izliyorsunuz bayım?” “Evet evet, çok izlerim.”

“Teşekkürler bayım.” Bu bağlantıyı kendi kesti kadın. Ama keser kesmez arama ışığı tekrar yandı. Günde beş bin telefon

alıyorlardı.

“Jim Beckett benim kapı komşum!”

“Tabii bayım.”

“Geçen hafta taşındı. Ben de hemen şüphelendim. Adam kel, biliyorsunuz. Kendine saygısı olan hangi insan etrafta bowling topu gibi dolaşır? İrlandalı’ydı, değil mi? İrlandalılara asla güven olmaz.”

“Adınızı ve adresinizi alabilir miyim bayım?”

“Adım mı? Adım neden gerekli?”

“Sadece irtibat kuracak birine ihtiyacımız var bayım. Bir polis memuru sizinle irtibata geçip resmi ifadenizi alacak.” “Evime bir polisin gelmesini istemiyorum.”

“Bunu telefonda da yapabiliriz ama isminize ihtiyacımız var.”

“Lanet olsun, buraya bir polisin gelmesini istemiyorum. Herkes benim ispiyoncu olduğumu düşünecek. Ben ispiyoncu falan değilim!”

“Tabii ki bayım, ama...”

Adam telefonu çat diye yüzüne kapayınca, operatör bir miktar ırkıldı ama derin düşüncelere dalacak zaman yoktu. Hat ışığı tekrar yandı ve kadın, yorgun bir iç çekişle ‘enter’ tuşuna basıp yeniden başladı.

Odanın karşı tarafında Özel Ajan Quincy kayıt sayfalarının üzerinden geçiyor, gözüne çarpan bir şey var mı diye bakıyordu. Bir dizi mezarlık soygunu üzerinde çalışmak için Santa Cruz’a geçmişti. Birçok düzensiz seri katil adayı, yaşayan kurbanlara terfi etmeden önce işe cesetlerden başladığı için, yerel kolluk kuvvetleri FBI’ya erkenden haber vermişti. Tek umutlan, genç kadınlar ölümlerle aynı kaderi paylaşmadan önce adamı yakalamaktı. Maalesef pek fazla başarı elde edemiyorlardı. Gece on birde Quincy, Boston’a giden gece uçağına yetişmişti. Yorulmuştu, darmadağınktı ve duş almamıştı. Buna alışmıştı artık.

Kayıt defterinin onuncu sayfasına gelmişti ama hâlâ gözüne bir şey çarpmamıştı. Operatörler tüm aramaları cevaplıyor; arayanın adını, adresini, telefon numarasını ve verdiği bilgiyi not ediyordu. Daha sonra nöbetçi polis memurları kayıt sayfalarını tek tek inceliyor, neredeyse yüzde seksenini işe yaramaz, yüzde on sekizini geri aramaya değer, yüzde ikisini de bizzat gidip o kişinin kendisiyle görüşmeye değer olarak sınıflandırıyor. “Jim Beckett aslında Elvis” gibi cümlelerden, büyük araba soygunlarına kadar her şeye bakıyorlardı.

Quincy kayıt sayfalarını bıraktı ve kendine ikinci bir fincan kahve aldı. Hazır kahve. Aslında hazır kahveden nefret ederdi. Polis memurlarının kapuçino makineleri olduğu zaman dünyada adalet olacaktı.

Teğmen Houlihan odanın karşı tarafından onu gördü ve yaklaşmaya başladı.

“Berbat görünüyorsun,” dedi.

“Teşekkürler. Bu yeni FBI yönetmeliğinin bir parçası. Tüm ajanların aşırı çalışmış gibi görünmesi gibi gerekiyormuş, yoksa aldıkları para göze batarmış. Peki burada işler nasıl gidiyor?”

“Kötü haber şu ki, hâlâ Jim Beckett ile ilgili bir şey bulamadık. İyi haberse, Jimmy Hoffa’yı bulmuş olabiliriz. Ha bir de ABD yönetimini ele geçirmeye çalışan iki uzaylı saldırısını engelledik.”

“Hiç fena sayılmaz.”

“Kahveyi nasıl buldun?”

“Berbat.”

“Teşekkürler, bundan son derece gurur duyuyoruz. Hemen yan tarafında duran aile boyu Turns⁹ kutusunu da gördün mü?”

Quincy başıyla onayladı ve kahvesini bitirdi. Sonuna geldiğinde ürpermeden edemedi, ama en azından içtiği şeyde kafein vardı. Fincanı masaya koydu, başıyla bir daire çizerek boynunu rahatlatmış, kollarını salladı ve kendini insan gibi hissetmeye çalıştı. Houlihan’ın boynundaki altın madalyona kafasıyla işaret etti. Bu madalyonu daha önce gördüğünü hatırlamıyordu.

“Yeni şans tılsımın mı?”

Teğmen Houlihan olduğu yerde kıpırdandı, aniden mahcup görünmeye başlamıştı. “Evlilik yüzüğüm.”

“Gerçekten mi?”

“Şey, alyans takmam karım için çok önemliydi. Ona sürekli benim işimde insanın özel hayatını çok fazla açık etmemesi gerektiğini söyleyip durdum. Üç gün önce birinci evlilik yıldönümümüzdü. Benim alyansımı erittirip bu madalyona dönüştürmüş. Şimdi ikimiz de mutluyuz. Belki de gerçekten şans getirir. Bugünlerde biraz şanslı olmanın kimseye zararı olmaz. Sen evli misin?”

“Yeni boşandım.”

Houlihan eliyle boynundaki madalyona işaret etti. “Üçüncü karım,” diye itirafta bulundu. “Bir travma hemşiresi, bu kez her şey çok daha iyi gidiyor. Mesela eve üç saat geç gidiyorum, ‘Üzgünüm, bir trafik kazası oldu, sürücünün kolunu bulmamız iki saatimizi aldı,’ diyorum ve o da sadece başını aşağı yukarı sallayıp, kendisinin de hastaneye getirilen bir yararlı yüzünden geç kaldığını ve akşam yemeğinin masanın üstünde olduğunu söylüyor.”

“Ne demek istediğini anlıyorum.”

9 Turns: Mide yanmalarında kullanılan, ABD menşeli popüler bir ilaç -ed.n.

9 Mierda: İsp. ‘Lanet olsun’ -çev.n.

“Ama senin yaptığın onca seyahati düşününce, yine de zor diye düşünüyorum. Ne yazık ki polisler ya da ajanlar için evlilik çok zor bir iş.”

Quincy omuz silkti. Evliliğinin sona ermesi onun hâlâ canım sıkıyordu. “Evet ama mesela Bundy gibi adamlar evleniyorlar ve bu da yetmezmiş gibi, hücrelerinde idamlarım beklerken çocuk peydahlıyorlar. Kadınları asla anlayamayacağım.”

“Bu duruma da hiç bozulmuyorsun tabii.”

Quincy isteksizce güldü. “Hiç bozulmuyorum tabii” diye katıldı.

“Peki, Ajan, benim için iyi haberlerin var mı?” “Haberlerim var,” dedi Quincy içini çekerek. “Ama iyi olduğunu pek sanmıyorum.”

Houlihan’ı küçük çalışma masasına götürdü. Dizüstü bilgisayarı zaten açıktı ve çalışıyordu. “Beckett gerçekten de belirli bir şablona göre cinayet işliyormuş.”

“Ne? Beckett’in cinayet şablonunu çözdün mü?”

“Evet çözdük, bu çok hoşuna gidecek. Numerolojiye, astrolojiye ve ay döngülerine baktık. CIA’dan bir arkadaşım var, bir şifre çözme uzmanı... Onunla birlikte suç mahallerinin enlem ve boylamlarına bakarak şifreli bir mesajı kırmaya çalıştık. Jim’in ne kadar zeki olduğunu bildiğimiz için, bütün bu bilgileri analiz etmek üzere bilgisayarlardan da yararlandık. Peki çıkan sonucun ne olduğunu öğrenmek ister misin? Sana göstereyim.”

Quincy, Houlihan’ın ekranı görebilmesi için bilgisayarını çevirdi.

“Vay canına,” dedi Teğmen.

“Kesinlikle. Tamamen ilkokul işi. Bunu düşünüp hapishane hücrelerinde ne kadar çok gülmüştür biliyor musun? Çok akıllı bir adam, aptalca bir şeyin bile iyi görünmesini sağlayabiliyor.”

Quincy kafasını sağa sola salladı. Her şey ekrandaydı ve bunu tamamen tesadüf eseri keşfetmişti. Kurbanların isimlerini sırayla alt alta listelemiş, sonra bunların yanına da suç mahallerini yine sırayla ve alt alta yerleştirmişti. Suç mahalleri sütununa baktığında görmüştü ki, her bir şehrin ilk harfi alınıp da bu ilk harfler uygun şekilde yan yana getirildiği zaman ‘Jim Beckett’ kelimesi elde ediliyordu. Alçak herif ölü kadınlarla kendi ismini yazmıştı.

“Bu noktada bana biraz yardım eder misin, Ajan. Bu ne demek oluyor?”

“Jim’in yaptığı deliliklerde bir yöntem olduğu anlamına geliyor. Yani bahsettiği disiplin, tamamen kandırmaca değilmiş. Ayrıca, işinin henüz bitmediği anlamına da geliyor.” “Hayır, bence bitmiş olmalı, sonuçta ismini yazmış. Eksik bir harf yok.”

“Bunlar ölü kadınlar, Teğmen. Eski işi. Daha sonraysa karısına Williamstown’da saldırdı...”

“Onu öldürmedi ama.”

“Evet, öldürmedi. Ama hapse gönderildi ve orada iki hapishane gardiyanını öldürdü. *Walpole*’daki Massachusetts Cezaevi, Cedar Junction kabul merkezinde.”

Teğmen Houlihan sessiz kaldı. Sonra, “*W*. *W* harfini isti- yormuş. *Jim Beckett w*. Bu ne anlama geliyor?”

“Söyleyeceklerinin henüz bitmediği anlamına geliyor. Belki de *Jim Beckett waffle yemek istiyor* veya *Jim Beckett, Washington’a gitmek istiyor* gibi bir şey söyleyecek. Bilmiyorum. Ama kafasında bir cümle var ve onu ortaya çıkarana kadar durmayacak. Beckett’in işi henüz bitmedi Houlihan. Bitmedi.”

“Teğmen,” diye seslendi odanın karşı tarafından bir ses. “Connecticut’tan Teğmen Berttelli telefonda sizi arıyor.” Quincy ve

Houlihan birbirine baktı. Houlihan telefonu yakın bir masadan aldı ve konuşma sadece birkaç dakika sürdü.

“Shelly Zane’i bulmuşlar. Geliyor musun?”

“Evet. Hangi şehir?”

“Avon. Avon, Connecticut.”

Quincy bunu sütununa ekledi.

Avon'un dışındaki ucuz yol kenarı oteline gitmeleri üç saat sürdü. Olay yeri fotoğrafçısı işini bitirmişti ve Connecticut görev kuvveti memurları şu anda delilleri poşetlemekle meşguldü. İki memur, yere sabitlenmiş olan iki kişilik yatağı yerinden nasıl hareket ettireceklerini bulmaya çalışıyordu. Sonunda demir cıvataları sökmenin suç mahalline zarar vereceğine karar verdiler ve çaylak polislerden birine yatağın altına sürünerek girip kurbanın parmaklarını bulmasını emrettiler.

Quincy içeri girdiğinde gördüğü ilk şey bu oldu: Shelly Zane'in parmaklarına ulaşmaya çalışan bir çaylağın yatağın altından görünen kızı. Bunlar Beckett'in oynamayı sevdiği türden oyunlardı. Kurbanlarının ellerini kesmeyi ve polislerle oyun oynamayı severdi. Şu anda Jim büyük ihtimalle bir otobanda ilerliyor ve yüzükoyun yere uzanmış, kanlı parmakları bir bir toplamaya ve kusmamaya çalışan çaylağı düşünüp kıkırdıyordu.

Quincy banyoya girdi; Shelly'nin cesedi, kırık dökük mavi fayanslı zeminin üzerinde, tuvaletle banyo küveti arasında duruyordu. Kadının kolları başının üzerindeydi ve kesilmiş ellerinin avuçları, sanki suçüstü yakalanmış da teslim olma hareketi yapıyormuş gibi yukarı bakıyordu. Bir naylon çorap, boynuna o kadar sıkıca bağlanmıştı ki neredeyse kadının etine kadar girmiş, görünmüyordu. Quincy çöp kutusundaki Hanes Alive Support markalı boş külotlu çorap paketini çoktan görmüştü. Bundy yakalandığı zaman, bu çorapların gerilme kuvvetlerinin muhteşem olduğunu, o yüzden de boğarak öldürmelerde kesinlikle kullanılmaları gerektiğini söyleyip böbürlenmişti. Görünüşe bakılırsa Beckett, Bundy'nin sorgulamalarındaki bu bölümlere dikkat etmişti.

Ölüm sonrası morluklar en çok cesedin kafasında, boğulma hattının üst tarafında, kollarda ve bacakların alt kısımlarında göze çarpıyordu ki bu da kadının asılmış olduğuna

işaret ediyordu. Düğüm düğüm olmuş külotlu çorabın etrafında, parçalanmış kan damarları kadının boynunu siyah ve mavi bir renge büründürmüştü. Bölgesel kanamalar kadının gözlerinin beyazını kan kırmızısına çevirmişti.

Başının arkası kan gölüydü. Duvarlar da sıçrayan kanlarla kaplıydı. Beckett kadını asarak öldürmüş, sonra aşağı indirmiş ve sert, tahta bir nesneyle kafasına defalarca vurmuştu. Tipik cinai aşırılık.

On üç kurbandan sonra Beckett'in gazabı daha da kötüye gidiyordu yalnızca.

Shelly Zane'in cesedinin etrafı çoktan tebeşirle çizilmişti ki kanıt toplama sürecinin böylesi erken bir safhası için bu hiç alışılmadık bir durumda. Quincy'nin arkasında, Teğmen Berttelli bunu yapan genç bir memuru feci şekilde azarlıyordu. Büyük ihtimalle olay yerine ilk ulaşan, bu genç memur olmuştu.

"Lanet olsun, yaptığın şu işe bak!" diye bağıırıyordu Teğmen. "Sana fotoğraflar çekilene kadar olay yerine *asla* müdahale etmemen gerektiğini öğretilmedi mi? Şimdi ben Bölge Savcısı'na ne diyeceğim? Çevresi tebeşirlenmiş ceset fotoğraflarını hangi hâkim delil olarak kabul eder?"

"Yemin ederim bunu ben yapmadım..."

"Kahrolası bir tebeşir perisi yapmadı ya!"

"Beckett," dedi Quincy sakince. Teğmen Berttelli bunu duyunca susup dikkat kesildi. "Beckett kanıt kurallarını biliyor," diye devam etti Quincy. "Ve bize akıl oyunları oynamaktan büyük zevk alıyor."

Quincy'nin bakışları, Shelly Zane'in karnına iğnelenmiş olan not kâğıdında durdu.

"Memurlar onu sana bırakmışlar," diye bilgi verdi Teğmen Houlihan.

Notta Quincy'nin ismi yazıyordu. Kalın harflerle şöyle yazmıştı Beckett: KIZ ARTIK İŞİME YARAMIYORDU. Quincy ayağa kalktı. "Beckett hareket halinde."

"Sence şu anda Tess'i öldürmeye mi gidiyor?"

“Evet.”

“Onu arayıp uyarsak iyi olacak.”

Quincy adama keskin gözlerle baktı. “Tess’in nerede olduğunu bilmediğini sanıyordum.”

Teğmen Houlihan olduğu yerde kıpırdandı. “Ben şahsen bilmiyorum ama kimin bildiğini biliyorum.”

“Sen o kişiyle bağlantı kuracaksın, o da kadınla bağlantı kuracak, öyle mi?”

“Evet, onun gibi bir şey.”

Quincy başını salladı. “Teğmen Houlihan, bunu kesinlikle ama kesinlikle *yapmayın*.”

“Ne?”

Quincy başıyla not kâğıdını gösterdi ve Houlihan onun gözünde kaynayan öfkeyi ilk kez yakaladı. “Bu sözcükleri hatırlamıyor musun? Sence bir hafta önceki brifingde kurduğum cümlelerin aynısını kullanması bir tesadüf mü sadece?” Houlihan bembeyaz kesildi. “Kahretsin.”

“Şimdi bizimle ne kadar oynadığını anladın mı? O not bir yalan, Teğmen. Çünkü Shelly Zane hâlâ onun işine yarıyor. Kadının cinayete kurban gitmesine tepki gösteriyorsun. Sessizliği bozuyorsun, o kişiyle irtibat kuruyorsun, Tess’le irtibat kuracak kişiyle...”

“Tam da yapmamızı beklediği şey. Bizi izliyor, hangi cehennemde saklanıyorsa oradan izliyor. Sessizliğimizi bozduğumuz anda kadına ulaşacak. Kahretsin.”

Houlihan on saniyede on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu. Quincy kendisinin de muhtemelen aynı şekilde göründüğünü düşündü.

“Tess kendi başının çaresine bakmak istemekte haklıydı. Biz kesinlikle ve kesinlikle onun için tehlikeliyiz. Beckett bize çok yakın, hemen dibimizde saklanıyor. Ve Tess’i bulana kadar da durmayacak. Evet, vermek istediği bir mesaj var kafasında, ama asıl hedefi, asıl amacı Tess’i öldürmek.” Houlihan banyo zemininde yatan sarışın cesede ve tenine iğneyle tutturulmuş olan not kâğıdına baktı. “Tanrım, bu meslekten nefret ediyorum.”

“Ben de, Teğmen. Ben de.”

Ciddi bir yüz ifadesi olan genç bir adam, görev kuvveti merkezine girdi ve doğrudan doğruya nöbetçi memurun yanına gidip rozetini gösterdi. “Dedektif Beaumont,” diye tanıttı kendini. “Bristol Bölgesi’nden geliyorum ve Teğmen Houlihan için acil bir mesajım var.”

“Üzgünüm dedektif ama Teğmen Houlihan şu anda müsait değil.”

“Memur hanım, anlamıyorsunuz. Bu acil bir durum, hem de çok acil. Sırf Houlihan’ın bu haberi aldığından emin olmak için Bristol’dan buraya kadar kırk beş dakika araba sürdüm. Onunla konuşmam gerek.”

Polis memuru tereddüt edince, Dedektif Beaumont öne eğildi.

“Lütfen. Jim Beckett’in nerede olduğunu biliyor olabiliriz. Haberi Tess Williams’a ya da Teğmen Difford’a acilen vermem gerekiyor. Bana yardım edin. Hız çok önemli.” Kadın iç çekti. “Şurada duran adamı görüyor musunuz? Kendisi Çavuş Wilcox’tur. Koruma evinden o sorumlu. Büyük ihtimalle o size yardımcı olabilir.”

“Çavuş Wilcox mu?”

“Evet o.”

“Teşekkürler memur hanım. Çok yardımcı oldunuz.”

Edith bir elini eski mavi bluzunun üzerine koydu ve ön verandasında çok fazla kıpırdanmamaya çalıştı. Dün gece Martha’dan, sabah erkenden geleceğini söyleyen bir telefon

almıştı -zavallı kadın son birkaç gündür Florida’dan bu yana tüm yolu arabayla geliyordu. Martha böyle bir kadındı işte. Altmış yaşında, son derece gururlu ve bağımsız. Mahalleye sadece birkaç yıl önce taşınmıştı ama ilk akşam Edith’in kapısını çalmış ve ona beraber viski içmeyi teklif etmişti. İki kadın Edith’in verandasında oturup elli yıllık viskiyi açmış, puroyu ikisinin de çok sevdiklerini keşfetmiş ve Eisenhower’dan bu yana saygın bir başkan gelmediği konusunda fikir birliğine varmışlardı.

Edith böyle ilişkileri severdi. Titizlenmek ve huysuzlanmak için fazla yaşlıydı. Onun yaşındaki çoğu kadın, meyveli jöle salatalarından konuşmaya başlar ve Edith onların gözlerinin içine bakıp da, “Meyveli jöle salatası kimin umurunda? Ben saldırı silahları çoğalıyor diye geceleri uyuyamıyorum, siz ne konuşuyorsunuz?” dediğinde, kaçarcasına oradan uzaklaşırlardı.

Edith basmakalıp sözler duymak ya da anlamsız omuz silkmelere muhatap olmak istemezdi. Herkes ne istiyorsa söylemeliydi. Bu zaman kazandırır.

Martha kısa ve öz konuşurdu. Zaman zaman otoriter davranabiliyordu ama Edith bunun, tüm hayatını başı ve omuzları

diğerlerinden yukarıda yaşamış olmasından ileri geldiğini fark etmişti. Martha son derece uzun boylu bir kadındı. Ataları İsveç'ten gelmişti; uzun boyu ve omuzları babasına çekmişti, ama yine de bu özellikler bir kadında çok çekici durmuyordu.

Çoğu erkek Martha gibi cüsseli bir kadının yanına yaklaşmaya cesaret edemezdi ama görünüşe bakılacak olursa Martha gençliğinde kendisi gibi cüsseli bir İsveçliyle tanışmış ve bu İsveçli adam ölmeden önce, yine cüsseli ve sarışın bir oğulları olmuştu. Edith, Martha'nın oğluyla hiç tanışmamıştı. Martha'nın arada sırada sözünü ettiği birkaç şey düşünülecek olursa, oğlu bir çeşit satıcıydı ve çok sık seyahat ediyordu. Martha oğlunu sık sık görmüyor ve çoğu annenin yaptığı gibi - aksine, sürekli olarak oğlundan bahsetmiyordu.

Edith bunu takdir ediyordu. Tüm hayatını çocuksuz geçirmişti ve artık kadınların oğullarının hangi mevkiye terfi ettiği, kızlarının kaç çocuk doğurduğu gibi hikâyelerine tahammül edemiyordu. Dünya nüfusu zaten çok kalabalıktı ve kaynakları da hızla tükeniyordu, insanlar bu konuyu hiç düşünmüyor muydu?

Bu sırada kahverengi tonlarında eski bir Cadillac, caddeye hantal bir gemi girişi yaptı. Gelen Martha'ydı. Birkaç dakika sonra Edith komşusunun elini kuvvetlice sıkıyordu.

"Tanrım, Florida sana yaramış!" Martha'nın soluk sarı saçlarının rengi açılıp beyaza dönmüştü ve güneşten kararmış tenine çok yakışıyordu. Birbirlerini görmeyeli yıllar olmuştu ama Edith bir bakışta karşısındaki kadının yine aynı Martha olduğunu anlamıştı. Hâlâ aynı ürkütücü mavi gözlere ve aynı pürüzsüz cilde sahipti; İsveçliler çok güzel yaşlanıyorlardı. Martha'nın giyim zevki de değişmemişti. Üzerinde kahverengi polyesterden devasa bir pantolon ve erkeklerin giydiği türden, büyük beden kırmızı bir gömlek vardı. Kafasına da geniş siperli hasır bir şapka takmıştı.

Martha şişkin karnını okşadı. "Yemekler çok güzeldi," dedi sözcükleri uzatarak, sesinde hâlâ İsveç dağlarının tınısını taşıyordu. "Ama hava çok sıcaktı. Karı özledim."

Edith tekrar Martha'nın elini sıkı. "Geri dönmene çok sevindim," diye tekrarladı. Gerçekten sevinmişti. Bir şeyler görmüyormuş gibi yapmaya çalışıyordu. Bir şeyler hissetmiyormuş gibi yapmaya çalışıyordu. Ama mahallelerinin havası farklıydı bugünlerde. Edith bundan hoşlanmıyordu.

Gitgide daha da sık bir şekilde, kendini yan kapıya bakarken buluyor ve boş bir eve bu kadar yakın yaşamak için iyi bir zaman olmadığını düşünüyordu.

"Bavullarına yardım edeyim," diye gönüllü oldu; çoktan arabanın bagajına doğru yürümeye başlamış ve sırtına yayılan ürpertiye üzerinden atmıştı bile. 'Hislerden' ve gördüğü tuhaf 'görüntülerden' hoşlanmıyordu. İnsan hisleriyle hareket edemezdi. "Az eşyayla seyahat ediyormuşsun."

"Benim yaşımda kimin eşyaya ihtiyacı olur ki?" Martha bagajdaki iki bavulu çıkardı. "Ev ne durumda?"

"Aynen bıraktığın gibi." Martha bir süreliğine Florida'ya gidip golf oynamayı deneyeceğini söylediğinde, Edith evle ilgilenmeyi kabul etmişti. Kendisinde evin anahtarı vardı ve ayda bir içeri girip ortalığı şöyle bir temizlemişti. Martha birkaç ayda bir arayıp evi sormuştu ama konuşmaları çabucak politikaya kaymıştı. Martha, Clinton'u sevmiyor; Edith de Newt'e dayanamıyordu. İkisi de bu tür konuşmalarda çok fazla keyif alıyorlardı.

Edith çoktan çekiştirmeye başladığı bavullardan biriyle ön kapıya doğru döndü. Ama döner dönmez olduğu yerde donakaldı, ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

O kız çırılçıplak bir şekilde kapının önünde duruyordu. Bu kadar yakından Edith kızın sol göğsünün üzerindeki kelebek dövmesini görebiliyordu. Büyük ya da kaba bir şey değildi. Kelebek küçüktü, narindi hatta, uçuşa dileğini anlatan titrek ışıklı bir renkten ibaretti. Kızın sarı saçları omuzlarına dökülüyordu elbette -tüm kızlar sarışındı.

Edith daha fazlasını görmek istememesine rağmen bakışını kaldırdı. Hiçbir şey, hiçbir mesaj, kendisine ipucu verecek bir yalvarma ifadesi bile yoktu. Kız orada öylece duruyordu sadece; çıplaktı ve yüzü kanlıydı. Dirisi gibi ölününün de istenmediğini biliyormuşçasına gözlerinde hafifçe özür dileyen bir ifade vardı.

"Git buradan, çocuk," dedi Edith usulca. "Senin için yapabileceğim bir şey yok."

Kız hiçbir yere gitmiyordu, inatçıydı. Edith gözlerini sımsıkı yumdu ve tekrar açtığında kazanmıştı, kız gitmişti.

Sonradan Martha'nın yüzündeki şaşkın ifadeyi fark etti "Sen iyi misin Edith?"

Edith hemen cevap vermedi. "O seri katilin kaçtığını duydun mu?"

"Ne?"

"Jim Beckett, adı bu. On kadını öldürmüş. Şimdi de iki hapisane gardiyanını. Walpole'den kaçmış. Buradan çok uzak bir yer değil."

Martha bir şey söylemedi ama Edith bir an için o parlak gözlerde bir ışıltı gördü. Korkuya benziyordu, insanın iliklerine kadar hissettiği türden bir korku. İriyari kadın kendini çabucak toparlayıp omuzlarını dikleştirdi. "Burası küçük bir yer Edith, sessiz bir yer. Onun gibi birinin buraya gelmesi için hiçbir sebebi olmaz."

Edith, Martha'yı bir süre daha izledi ama Martha'nın yüz ifadesi boştu.

"Haklı olduğundan eminim," dedi Edith en sonunda. Ama bunların hiçbirine inanmıyordu. Birbirlerine ilk yalanlarını Jim Beckett gibi bir adam için söylemiş olmaları da canını sıkıyordu. Hem de çok sıkıyordu.

Bölüm On Altı

J.T. sinirliydi. Gece olmuştu ve oturma odasında bir ileri bir geri yürüyordu. Küçük şehrin enerji ihtiyacını karşılayacak kadar enerji yüklüydü. Marion şöyle bir baktıktan sonra birasını buzdolabına geri götürdü. Sonra da oturma odasına iki bardak suyla tekrar girip birini ağabeyine uzattı.

J.T. suyu tek kelime etmeden bir dikişte içti. Kolunun tersiyle ağzını sildi ve odanın içinde volta atmaya kaldığı yerden devam etti.

“Off, Tanrı aşkına,” dedi Marion en sonunda, “senin yüzünden saçlarım beyazlayacak, otur artık.”

J.T. olduğu yerde döndü ve diğer yöne doğru yürümeye başladı. “Bunu hissetmiyor musun?” diye sordu.

“Neyi?”

“Tess, odana git.”

“Ne?”

“Kapıyı kilitle. Kazak mazak ör, bir şey yap.”

“Ah, hayır. Eğer bir şeyler oluyorsa bilmek istiyorum.” J.T.’nin bakışı kız kardeşine kilitlendi. Marion kafasını sağa sola salladı.

“Etrafı daha yarım saat önce kontrol ettim J.T. Senin kendi karanlık ruh halin hariç, dışarıda bir şey yok. Tess’i panikletmeyi kes.”

“Kalmak istedi.”

“Birisi İngilizce konuşmaya başlar mı acaba?” diye üsteledi Tess. İçi sıkılıyordu.

“Bundan hoşlanmıyorum,” diye tekrarlardı J.T. “Hava farklı. Bir şey var. Kahretsin, çıkalım buradan.”

“Ne?”

J.T. uzun adımlarla odanın diğer tarafına yürüdü. “Beni duydunuz. Çantalarınızı kapın kızlar, buradan çıkıyoruz.”

“J.T., bu çok aptalca...”

J.T. duraksadı. “Senin Nogales Emniyet Müdürlüğü’nde arkadaşların vardı değil mi Marion?”

Marion temkinli bir şekilde kafasını salladı.

“Onları ara. Birkaç saatliğine burada olmayacağımızı söyle. Onlara ‘davetsiz misafirin’ tekrar dönmesinden endişelendiğimizi söyle. Bir devriye aracı göndermelerini ve yarım saatte bir etrafa bakınmalarım iste.”

“Bilmiyorum...”

“Marion kime ne zararı olacak ki?”

İkna olan Marion aramayı yaparken, Tess hafif bir ceket buldu. Sonra da çabucak oturma odasına döndü; artık kendini yalnız kalmış hissetmiyordu.

Hiç konuşmadan Marion’ın arabasına doluştular. Üç kişi siyah manzaraya bakıp orada ne olduğunu görmeye çalışıyorlardı.

“Bara mı gidiyoruz?” dedi Tess yirmi dakika sonra; girişi neon ışıklarla kaplı, içinden yüksek sesle rock n roll müziği gelen yere kuşkuyla bakarak. “J.T., bu iyi bir fikir değil. Neden sinemaya gitmiyoruz?”

J.T. yürümeye devam etti. “Kalabalık iyidir Tess, tabii beş çıkış kapısı olan yerler de.”

Marion ve Tess birbirlerine kuşkuyla baktılar. J.T. ağır adımlarla içeri girdi, belli ki mekâna yabancı değildi.

Nogales şehir merkezinin işlek bir caddesinde bulunan mekân, yüksek sesli müziği ve gürültücü müşterileriyle tanıtımını saldırgan bir şekilde yapıyordu. Şu anda da, Bruce Springsteen’in ‘Born to Run’ isimli şarkısının Tess’in o zamana kadar duyduğu en gürültülü yorumu, herkesin kulak zarını patlatıyordu. Tepede yetmişlerden kalma bir disko topu fırıl fırıl dönüyor, nasıl hareket edeceğini gerçekten bilen insanlarla dolu dans pistine baş döndürücü elmas ışıltıları saçıyordu. Işık köşelerde yok oluyor, oralarda geniş karanlık havuzları oluşturuyordu. Tess bu karanlık noktalarda içki içip birbirleriyle öpüşen çiftleri görebiliyordu. Bardaki herkes Latin kökenliye benziyordu.

J.T. etrafına dikkatli gözlerle bakmayı sürdürerek, kalabalığın arasındaki boşluklardan bir yol takip etti. Tess ve Marion da onun hemen peşinden gittiler. J.T. elini kaldırıp bir köşeyi gösterdi, bunu yaparken dudakları da kıpırdamış ama sözcükleri gürültülü müziğin içinde duyulmamıştı. Tess ve Marion onu takip etmek için hızla hareket ettiler; koridorun derinliklerine doğru ilerliyorlar, müzik seslerini giderek arkalarında bırakıyorlardı. Yeni yeni kokular almaya başlamışlardı: bira, çiş. Seks.

Sonunda J.T. bir kapı eşiğine geldi; kapıda kırmızı ve turuncu boncuklardan yapılma sarkaç bir perde vardı. Perdeyi geriye çekti ve Marion’la Tess’e içeri girmeleri için işaret etti. Gözleriyle arkalarındaki koridoru taradıktan sonra perdeyi bıraktı.

“Bir atari salonu mu?” diye söylendi Marion. “Bizi buraya atari oynamaya mı getirdin?”

“Biradan iyidir Marion. Yoksa federal ajanlar tilt oynayamayacak kadar sert çocuklar mı?”

Tess etrafına baktı. Burada kesinlikle yalnız değillerdi. Oyun salonu büyük bir kalabalıkla ve elektronik seslerle doluydu. Bir bozukluk makinesinin madeni para verme sesini ve bir animasyon karakterinin ölümlerini çıkardığı tuhaf sesleri duydu. İçeri girdiklerinde birkaç adam dönüp baktı, biraz şaşırılmış göründüler ve sonra ne yapıyorlarsa onu yapmaya devam ettiler. Salonda çok az kadın vardı. Bir tanesi kırmızı, minicik bir etek ve boyundan bağlı bir bluz giymişti; oturmakta olduğu direksiyonlu araba

oyunu konsolunda son derece seksi görünüyordu. Yanına birkaç izleyici çekmişti ve bunu hiç umursamıyor gibiydi.

J.T. doğrudan doğruya eski tilt makinelerinin durduğu kısma gitti ve aralarından bir tanesini seçti. Makinenin üzerinde İDAM MAHKÛMU yazıyordu.

Tess ürperdi.

“Hadi hanımlar. El ve göz koordinasyonundan başka bir şey değil.”

“Bende ondan yok, teşekkürler,” diye kendiliğinden karşılık verdi Tess.

Bir kez daha kaşlarını çatıp bıkkın bıkkın iç çeke Marion itiraz etmekten vazgeçti ve makineyi gözleriyle şöyle bir değerlendirdi. “Tamam. Başla”

“Üç oyunun ikisini alan kazansın mı?”

“Yedinin dördünü alan kazansın. Belli ki sen burada yeni değilsin.”

“Şu ekranda gördüğün en yüksek skor bana ait.”

“Aa gerçekten mi? O sırada ne kadar sarhoştun acaba?” “Buz gibi ayıktım,” dedi J.T. sözcükleri uzatarak. “Buralarda, Marion, tilt ciddi bir konudur.”

“Evet tabii, pamuk da öyle,” diye mırıldandı Marion. “Tess,” dedi J.T. usulca. “Seni kapıyı gözle tamam mı? Eğer içeri beyaz birisi girecek olursa bana haber ver. Takip edildiğimizi sanmıyorum ama kedi fare oyununu oynamayalı epey bir zaman oldu.”

J.T. makineye iki çeyreklik attı. Marion parmaklarını çıtlatıp kollarını esnetti. İkisi de belli ki gerçekten çok ciddi bir konu olan tilt olayına girdiler ama Tess o kadar çabuk rahatlayamadı. Jim Beckett’in sihirli bir şekilde ortaya çıkması ihtimaline karşı gözleri hep kapıya kayıyordu.

J.T. beceriksiz değildi. Topları bitene kadar beş basamaklı bir puana ulaştı ve makineyi ancak alaycı bir reverans yaptıktan sonra kız kardeşine bıraktı. Marion kısık gözleri ve incelmış dudaklarıyla makinenin başına geçti. Sanki savaşa gidiyormuş gibi görünüyordu.

Çok hızlı hareket ediyordu fakat gümüş toplardan ilki, oyunda daha pek bir ilerleme kaydedmeden vuruş kollarının arasından kaçıp gitti. Marion makineyi sinirle tokatlayınca bir *tilt* uyarısı aldı.

“Sakin ol, Marion. Bu bir makine sadece.”

“Kahrolası makine,” dedi Marion.

“Sen bilirsin.”

Marion ikinci topa saldırdı ve olağanüstü bir el göz koordinasyonu ile harika bir öğrenme yetisi olduğundan makineye şarkılar söyledi. Gözlerinde bir ışık yanmaya başladı ve bir an için tıpkı J.T.’ye benzedi.

“Müthiş bir kadın, değil mi?” diye mırıldandı J.T.

Tess başarıyla onayladı. “Anneniz babanız sizi neyle besledi acaba?”

“Yalanlar. Kuyruklu yalanlarla. Dünyanın gerçeğini erkenden öğretiler.” J.T.’nin dudaklarında hayalet bir tebessüm belirdi. “Kapıda herhangi bir tehlike işareti görüyor musun?”

“Hayır.”

“Hımm. Belki de Marion haklıydı. Belki de sadece bir içkiye ihtiyacım var.”

“J.T.”

“Kahretsin!” diye bağırان Marion makineye vurdu. “Külüstür şey!”

J.T. kız kardeşini kenara doğru iteledi. “Sakin ol tatlım. Ben senden iyiysem makine bu konuda bir şey yapamaz.”

Marion, Tess’in yanında duvara yaslandı fakat artık rahatlamış görünmüyordu. J.T. tilt makinesinin başına kuruldu, gemisinin dümenine geçmiş bir kaptana benziyordu.

“Artık kabul et Marion, senin deniz piyadelerine katılman gerekirdi.”

“Hayır teşekkürler. Komutanını yumruklayan tek bir Dillon yeterli.”

J.T. fırlatıcı çubuğu çekti ve gümüş topu uçarcasına oyuna soktu. “Aslında o herifi de Komünist Parti’ye yazdırabilirdim ama kendi karısını o şekilde dövmesi daha kişisel bir cezayı hak ediyordu.”

“Komünist Parti mi?” diye sordu Tess. Bu konuşmayı anlamak istediğinden emin değildi.

“West Point,” dedi J.T. “Akdemi komutanını Komünist Parti’ye yazdırmıştım. West Point’ten *nefret* ediyordum.”

“Ve bundan dolayı da atıldın mı?”

“Hayır. Tatsız bir eşek şakası olarak değerlendirildi sadece. Komutan bu olayla ilgili olarak bana fırça atmak için odama uğrayıp da beni kızıyla aynı yatakta yakaladığı zaman okuldan atıldım.”

“Komutanın kızını mı ayarttın?”

“J.T. tam bir domuzdur,” dedi Marion. “Hiç iradesi yoktur.”

“Ayartanın ben olduğumu nereden biliyorsun?” diye sordu J.T. masum bir tavırla.

Marion kafasını sağa sola salladı. “Bırak bu işleri Jordan. Seni bir rahibe manastırına bıraksalar, günün sonunda hepsi Tanrı’dan vazgeçer.”

“Teşekkürler. Elimden geleni yapıyorum işte.” J.T., Tess’e tam bir kurt gibi baktı. “Seni korkuttum mu?”

“Ne zaman?” Tess konsantre olmakta zorluk çekiyordu. “Evdeyken. Marion’a polisi aramasını söylediğimde.” “Sanırım korktum. Korkacak çok şeyim var.”

“Ben de Marion da yanındayız, Tess. Üstelik Marion’ın tabancasıyla ateş edip adam öldürmesi yasal bile.”

“Doğru söylüyor,” dedi Marion. “En azından bu sefer. FBI ajanı olmak kolay değil, bir kadının FBI ajanı olması ise daha da zor. İşimde iyiyimdir. Başına hiçbir şey gelmeyecek Tess, sana söz veriyorum.”

Tess cevap vermedi; kendisine böyle şeyler daha önceden de söylenmiş ama bu tür teminatların hiçbiri, Jim dolabın içinden çıkıp da beyzbol sopasını havaya kaldırdığında işe yaramamıştı. Şöyle dedi: “Yaptığın güzel bir şeydi -yani birayı tekrar buzdolabına kaldıрман. İçki içmemek onun sinirlerini çok bozdu.”

“Evet, sanırım öyle. Yıllık tekila âlemlerini biliyordum ama onlar yılda bir defa oluyor. Gerçi mevcut koşullar düşünülecek olursa...”

“Karısının ölümü mü?” diye tahminde bulundu Tess.

Marion başıyla onayladı. “Teddy anında öldü. Ama Rachel... beş gün komada kaldı. J.T. hastanede hep karısının yanında oturdu ve elini hiç bırakmadı. Rachel’in gözlerini açacağından ve yeniden onunla olacağından çok emin görünüyordu. Onu bırakamıyordu, unutamıyordu. Bu yönden zayıf biridir.” Marion yaslandığı duvardan ayrıldı. “Eğer yoluna devam edebilmek istiyorsan geçmişİ arkanda bırakman gerekir. Ama J.T. bunu yapabilecek gibi görünmüyor. Geçmişe dönüp her şeyi düzeltmek istiyor. Tam bir zaman kaybı.”

J.T. toparlarını bitirince, Marion tilt makinesine doğru yürüdü ve Tess’i bu beklenmedik bilgi sağanağını sindirmesi için yalnız bıraktı. Marion’ın tilt makinesine geçmesiyle birlikte bu sefer J.T. gelip Tess’in yanında duvara yaslandı, bacaklarını esnetti ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Daha şimdiden oldukça rahatlamış görünüyordu. Tess ona biraz daha yaklaştı ve sessizliğine ortak oldu.

Yedinci oyuna geçtikleri sırada salondan kavgı sesleri yükselmeye başladı.

Tess bu kavgayı kimin başlattığını anlayamamıştı. J.T.’nin gümüş topları mega puan bölgesine göndermesini izlediği sırada aniden bir çığlık, sonra da bir şangırtı sesi duydu.

Herkes bir anda döndü.

Sarhoş olduğu her halinden belli olan bir adam, araba oyunu oynayan kadının tepesinde dikiliyor; kadını işaret ederek İspanyolca küfürler savuruyordu. Adamın cüssesinin yarısı kadar olmasına rağmen kadın hiçbir şekilde geri adım atmıyordu. Olduğu yerde dimdik duruyor ve adama aynı şekilde bağırarak cevap veriyordu.

Adam kolunu yukarı kaldırdı ve kadının suratına çok sert bir tokat yapıştırdı. Aldığı darbeye sendeleyeyen kadın makineye çarpıp çuval gibi yere düştü.

“Tanrı aşkına, hayır!” diye çığlık attı Marion. J.T.’nin kolunu tutmak için atıldı ama artık çok geçti. J.T. olayın tam ortasına dalmıştı.

Oyun salonundaki insan kalabalığı devasa bir gelgit dalgası gibi dalgalanıyor; bazıları kaçmak için kapıya yönelirken, bazıları da -kaslı, testosteron pompalanmış erkekler- macera yaşamak için içeri akıyordu. Tess, kadının yerden kalkmaya çalıştığını, sonra da çırpınıp tekrar yere düştüğünü gördü. Saçları koyu renkli, ıslak bir şeyle kaplanmıştı. Kan.

“Kahretsin,” dedi Marion. Kafasını sağa sola salladı, sonra kendisine karşı girdiği savaşı kaybetmiş göründü ve ileri atıldı.

Tess, J.T.’ye baktı. J.T. üzerine gelen bir yumruğu engellemek için sol kolunu kaldırıyor ve kendisi yumruk atmak için sağ kolunu kaldırıyordu. Tess başını çevirip Marion’a baktı; hızlı ve kararlı adımlarla ağabeyine doğru yürüyordu.

Tess derin bir nefes aldı.

Gözlerini yerdeki kadına çevirdi ve girdabın içine doğru adım attı.

Hava sıcaktı. Terden sıırıslıklam olmuş vücutlar birbirine değiyor ve havada kalın buhar tabakası oluşturuyordu adeta. Ortam gürültülüydü. Hiçbir sesi ya da çığlığı ayırt edemiyor, sadece gittikçe artan kör bir uğultu duyuyordu. Çok insan vardı. Başını uzatıp kavgayı göremeyecek kadar kısa boylu, kalabalığı omzuyla yarıp geçemeyecek kadar da minyondu. Bu yüzden sık bir çalılgın içinde yolunu arıyormuş gibi ellerini etrafa savurup insanları itip kakıyordu. Bu sırada da kadını en son nerede gördüğünü hatırlamaya ve o tarafa yönelmeye çalışıyordu.

Derken küçük bir açıklığa geldi ve derin bir nefes aldı. Sonra da aldığı nefesi bir yüzücü gibi ciğerlerinde tuttu ve tekrar kalabalığın içine daldı.

Bir kol onu omzundan yakalayınca tökezledi. Derken bir kol da öbür omzundan yakaladı ve onu hızla yukarı çekip ayaklarının üzerinde doğrulttu. Tess öne doğru atılırken elleri yanlarında yumruk olmuş, çenesi kilitlenmişti. Birisi durup dururken kendisini iteleyince, bir anlık bir korkuyla kollarını yukarı kaldırdı ve yeni yeni gelişmeye başlayan kaslarını kullanarak o da kendisini itene aynen cevap verdi. Adamın vücudu bu iteleme karşısında hemen gerileyiverince, Tess kendine şaşırdı.

Etraftakileri ite kaka ilerledi ve yerdeki kadını buldu; kadın inliyor, kafasını tutuyordu. Tess yere çömelip endişeli gözlerle kadına baktı.

Bu sırada tepelerinde ikinci bir şangırtı koptu. Tess ve kadın ne olduğuna bakmak için aynı anda kafalarını çevirdiler. Yanlarında bir adam duruyor ama onlara değil, saldırıya geçen ikinci bir adama bakıyordu. İlk adam elinde kırık bir bira şişesi tutuyordu.

“Kahretsin,” diye küfretti Tess. Gözünün ucuyla, Marion’ın kargaşanın arasından fırladığını gördü; kadının saçları darmadağın olmuş, bluzu da yırtılmıştı. Tess’e ya da yerdeki kadına bir an olsun bakmadı bile. Doğrudan kırık şişeli adamın peşinden gitti. Adamsa onu savuşturmak için kolunu kaldırmaya çalıştı.

Ama hiç şansı yoktu. İki akıllı vuruşla Marion adamı yere yatırıp acıdan kıvrandırmaya başladı; adamın kolunu bükerek bir yandan da küfrediyordu. Diğer adam bunu görünce tereddüt etti, bir kadın karşısında ne yapacağından emin değildi. Marion onun yerine karar verdi. Ayağını bir çengel gibi adamın ayak bileklerinin arkasına taktı ve sert bir çekişle adamı yere serdi. Bunun üzerine kalabalıktan yeni bir çığlık yükseldi.

Tess düşünmeyi bıraktı. Yerdeki kadına elini uzattı ve ayağa kalkmasına yardım etti. Kadın kanlı başını tutuyordu.

“Dikkat et!” diye bağırdı Marion.

Tess olduğu yerde donakaldı. Kavgayı başlatan adam te- pelerindeydi, gözleri öfkeyle parlıyordu. Bir elinde kırık bir sandalye bacağı vardı.

Tess yuvarlak ahşaba baktı ve *Sertlik bakımından beyzbol sopasının yanına bile yaklaşamaz*, diye düşündü.

Sandalye bacağı havaya kalkınca, Tess birdenbire titremeye başladı. Zihninde aniden çeşitli görüntüler belirmeye başlamıştı. Beyzbol sopasının üzerine inmesi. Bacağının çatırdaması. Yakıcı bir acı. Kan kokusu. Aynı sopanın kim bilir kaç defa başka bedenlerin üzerine indiğinin bilgisi.

Bir insan kafası böylesi bir darbe aldığında nasıl bir ses çıkarıyordu acaba? Tahtaların çatırdaması gibi mi? Yoksa daha çok bir kavunun *yarılması* gibi mi?

Kulaklarının içinde kör bir uğultu vardı sadece.

Belli belirsiz, sandalye bacağının bir ısıklık sesi çıkararak aşağı doğru inişe geçtiğini işitti. Belli belirsiz, adamın ileri atıldığını ve J.T.’nin adamın olduğu yerde durduğunu gördü. Derken, Marion sanki çok uzaktan, “Tanrım, J.T., Tess bayılacak,” dedi.

“Kahretsin.”

Birden güçlü kollar onu sarmalayıp yukarı kaldırdı. Tess vahşileşmişti; dövüşüyor, pençe atıyor, ama neyle dövüştüğünü hatırlamıyordu bile. Sadece dövüşmek zorundaydı.

J.T. ellerini yakalayıp kendi göğsüne bastırdı. “Şşş, *çikita*, yanında ben varım. Ben varım.”

Tess yüzünü J.T.’nin omzuna gömdü ve kendisini bırakmaması için dua etti.

J.T. de onu binanın dışına, serin ve taze gece havasının içine çıkardı.

“İyi misin?” diye sordu J.T., yarım saat sonra onu kanepeye yatırırken.

Marion yaralı kadını bardan çıkardıktan sonra park yerindeki birkaç kişiye emanet etmiş ve daha sonra oradan kaçmışlardı. Şimdiyse J.T.’nin başparmağı Tess’in yanağını, sonra da saçlarını okşuyordu. Kararlı gözlerle Tess’in başında herhangi bir yara var mı diye kontrol ediyordu.

“Evet. Evet iyiyim,” diye mırıldandı Tess. J.T.’yle göz göze gelemeyecek kadar utanıyordu. J.T. ve Marion son derece cesur davranıp olaya müdahale etmişti. Kendisiyse havaya kalkan sandalye bacağını gördüğü anda bayılacak gibi olmuştu. Korkağın tekiydi

“Gecenin böyle biteceğini hiç düşünmüyordum.”

“Gözde öğrencinin girdiği ilk kavgada öğle yemeğini kusacak gibi olması pek iyiye işaret değil sanırım. Belki Jim ortaya çıkıp da karşıma dikildiğinde, kendimi savunmak için onun üzerine kusabilirim.”

“Tess...”

Marion etrafı kolaçan ettikten sonra geri döndü ve oturma odasının ışığını açtı. Polisler çoktan konuşmuştu bile; polisler civarda pusuya yatmış bekleyen hiç kimse görmemişlerdi.

J.T. geriye doğru bir adım atınca, Tess adamın yanağındaki çizdiği ve parmaklarının morarmış eklem yerlerini ilk kez gördü.

“Yaralanmışsın.”

J.T. ellerine boş gözlerle baktı. “Bu bir şey değil.” Marion’a döndü. “Ya sen?”

“Ben iyiyim.” Marion kapı eşiğine yaslandı; ipek bluzu yırtılmış, keten pantolonu bira lekesi olmuştu. Ayrıca saçları da bozulmuştu, altın renkli saçları şimdi omuzlarından aşağı dalgalanıyordu. Bu saç modeli onu en az on yıl gençleştirmişti.

“Bence sen saçlarını hep açık bırakmalısın,” deyiverdi Tess. “Böyle çok güzel görünüyorsun.”

“Açık bırakınca bana engel oluyor.” Marion saçlarını çoktan örmeye başlamıştı bile.

“Unut gitsin,” dedi J.T., Tess’e donuk bir sesle. “Marion - erkek gibi gezmeye bayılır.”

“Ben *profesyonel* kelimesini tercih ederim. Parmakların için biraz buz ister misin?”

“Olsa da olur olmasa da olur.”

Marion gözlerini devirdi ama yine de buz getirmek için mutfağa gitti.

Odayı garip bir sessizlik kapladı. Tess bu sessizliği nasıl bozacağını bilemiyordu. Kendi ellerini inceledi ve *Keşke benim parmaklarım da morarsaydı*, diye düşündü.

“Özür dilerim,” dedi J.T. aniden.

“Ne için?”

“Şey... bardaki kavga için. Orada böyle şeyler sık sık olur.”

“Canın kavga mı etmek istiyordu?”

J.T. duraksadı. “Belki de.”

“Tüm o yüzmeler,” diye mırıldandı Tess, “ tüm o ağırlıklar, koşular, ateş etmeler... bunlar sana yetmiyor değil mi?” “İçimden enerji fişkırıyorsa ben ne yapabilirim ki?”

Tess ona baktıktan sonra gözlerini mutfığa açılan kapı eşiğine çevirdi. “I.T. neden sürekli öfkeli?”

“Kim, ben mi?”

“Aynı öfke Marion’da da var.”

“Marion’ın damarlarında buzlu sular dolaşır. O öylesini seviyor.”

“Senin tam aksine...”

“Evet benim damarlarımda tekila dolaşır. Uzun bir gece oldu, Tess. Hepimizin biraz uykuya ihtiyacı var.”

“Gerçekten bu gece birinin evi izlediğini mi düşündün, yoksa bu sadece bir bahane miydi?”

“Hayır,” dedi J.T. hiç beklemeden ama sonra sıkıntılı göründü. “Bilmiyorum. Belki de Marion haklıydı. Belki de birkaç gündür içki içmediğim için böyle oldu. Ben... ben bu günlerde biraz sinirliyim.” Tess’in gözünün içine baktı. “Tess, iş o raddeye geldiği zaman, Marion’a gönül rahatlığıyla güvenebilirsin. Benim yeteneklerim hamdır, işlenmemiştir; Marion ise her işin devamını getirir. Ben başımı belaya

sokarım, o her şeyi halleder. Bunu unutma, olur mu? Eğer bıçak kemiğe dayanırsa, Marion’a git. Seninle ilgilenir.”

“Yanılıyorsun,” dedi Tess. “Eğer bir şey olacak olursa, bana yardım edecek tek kişi sensin J.T. Tanıdığım insanlar arasında, Jim’le boy ölçüşebilecek kadar kuvvetli olan tek kişi sensin.”

J.T. bir parmağını dudaklarının üzerine koyup daha fazla konuşmaması için onu susturdu. Sonra da hiçbir şey söylemeden elini tutup kanepeden kaldırdı.

Koridorda ışık yoktu. Karanlık bir sonsuzluğa benziyordu, kutsal bir tapınak kadar sessizdi. Derken Tess’in adımları yavaşladı. Aynı şekilde J.T.’ninkiler de. Marion odasına geldiklerinde kapıyı açmadı. Sırtını kapıya yaslayıp J.T.’nin yüzüne baktı.

Yanağındaki çizige dokundu. “Acıyor mu?”

“Hayır.”

J.T.’nin çenesinde kıvrılan parmakları sonra dudaklarına dokundu.

“Ne yapıyorsun Tess?” diye sordu J.T.

“Hiçbir şey,” diyen Tess bu sefer adamın burnuna, elmacık kemiğine ve gözüne dokundu. Boynunun etrafında kıvrılan parmaklarıyla oradaki gergin kasları okşadı ve J.T.’nin içinde tuttuğu nefesi kısık bir sesle verdiğini işitti.

Ona böyle dokunmak hoşuna gitmişti. J.T.’nin kontrol altında tuttuğu tehlikeli enerjisini ve elektriğini hissedebiliyordu. Ona gelmekle doğru şeyi yapmıştı.

Doğru adamı bulmuştu.

Ve onu istiyordu.

Tutku hakkında çok az şey biliyordu. J.T.’nin bir kadına tüm bu konuları öğretebilecek türden biri olduğunu düşünüyordu. Bir kadını kollarının arasına alıp onu tutkuyla delirtebilecek türden bir adam.

Öne doğru eğildi.

“Yapma.” J.T. onun omzunu yakaladı ve geriye doğru itti. - ‘Yapma.’

“Neden?”

“Bunu yapmayı gerçekten istemiyorsun Tess.”

“Sandığından daha güçlüyüm.”

“Evet ama belki ben değilimdir.” J.T. onu bıraktı. “İyi geceler.”

“Ama...”

J.T.’nin bakışı onu durdurdu. Üzerinde gezen gözler onu çırılçıplak soyuyordu. J.T. usulca yaklaştı. Sonra daha da yaklaştı ve kafasını eğdi. Nefesini tutan Tess dudaklarını araladı, J.T.’yi karşılamaya hazırды.

Ama J.T. son anda kafasını çevirdi ve dişleriyle Tess’in kulak memesini nazikçe yakaladı. “Yatağa git Tess. Ve kapını kilitle.”

Sonra da arkasını dönüp gitti.

Bölüm On Yedi

“*Mierda* Denemiyorsun bile!”

“Tanrım, ne kadar çok şey istiyorsun!” diyen J.T., Rosalita’nın üzerinden yuvarlanarak uzaklaştı ve sırtüstü uzanıp, fırl fırl dönen tavan pervanesine baktı.

Rosalita gelip yanma sokuldu. “Sen kendin gibi değilsin artık.”

J.T. bir kaşını kaldırdı. “İki kez orgazm oldun ve hâlâ İngilizce konuşacak kadar sinirlisin, öyle mi? Rosalita sen tam bir şeytansın.”

Rosalita ne kaş çattı, ne de surat astı. Ama bir hayli endişeli görünüyordu. J.T. bundan nefret ediyordu. *Ulu Tanrım, birisi gelip beni evimdeki kadınlardan kurtarsın*, diye düşündü.

Rosalita parmağını usulca J.T.’nin göğsündeki yara izinin üzerinde gezdirdi. J.T. ise kadının eline vurup parmağını göğsünden uzaklaştırmamak için kendini zor tuttu. “*Çikita* yüzünden, değil mi? Ondandır hoşlanıyorsun.”

“Ben kimseden hoşlanmam, Rosalita. Cazibemi buna borçluyum.”

Hayır, bu akşam kendinde değildi. Gergin ve ağrılıydı. Nogales’teki en iyi fahişeyi beceriyordu ama başka bir kadını düşünüyordu.

Tanrım, o kadını istiyordu. Kadın yürüyemeyene, ayakta duramayana, nefes alamayana, tek yapabildiği çığlık atmak olana kadar ona sahip olmak istiyordu. Sonra aynısını tekrar yapmak istiyordu.

Ya daha sonra? diye fısıldadı zihni. *Öyle bir kadına yatak dışında ne verebilirsin J.T.? Onun gibi bir kadına ne sunabilirsin?*

Kadın değişiyordu; gittikçe güçlenip beceri kazanıyordu. J.T. biliyordu çünkü bunu daha önce görmüştü. Daha önce bir kadının kendine gelerek kol ve bacaklarının süs olmadığını, bunlarla koşabileceğini, dövüşebileceğini kavradığını görmüştü. Kadın, daha güçlü ve zalim adamlar tarafından kendisinden çalman tüm iyi özelliklerini geliştirmeyi bilmişti.

Rachel kendini ona vermeyi tercih etmişti. Ve J.T. de bu yüzden onu dayanılmazacak şekilde sevmişti.

Elini komodine uzatıp, buruş buruş olmuş bir sigara paketi buldu ve paketin içinden bir sigara çıkardı. Sigarayı dudaklarına götürüp yaktı. Tütün, ciğerlerini on yıl yaşlandırmıştı. Sevse de nefret de etse bu onun tarzıydı.

Rosalita hâlâ onu izliyordu. Kadın bir kez daha kımıldanıp yanma sokuldu. J.T. onu yatırıp yeniden içine girebilir ve kadını zevkten çıldırtabilirdi. Kafasını kasıklarına doğru yönlendirip erkekliğiyle oynamasını sağlayabilirdi. Aklına gelebilecek her şeyi yapardı Rosalita, hatta aklının almayacağı birkaç şey bile yapardı muhtemelen.

Ama J.T. dumanını havaya üfleyerek öylece uzandı ve üflediği dumanların tavan pervanesine doğru ağır ağır sürüklenmesini izledi.

“Sana bir içki getireyim.” Rosalita yataktan kalkıp çarşafı vücuduna sardı. “O zaman kendini daha iyi hissedersin.”

“Senin evlenmen gerek,” dedi J.T. kaygısızca. “Benim gibilerle takılacağına kendine bir koca bul ve birkaç çocuk doğur.”

Rosalita’nın yüzündeki kaygı ifadesi büyüdü. Eğer J.T. karakterine ters olan bir şey daha söyler ya da yaparsa, kadın gidip ateşini ölçecek ve gerekirse eve doktor çağıracaktı.

Kapıyı açtı ve koridora çıkıp uzaklaştı.

Bu gece Rosalita’nın kime rastlama ihtimali daha fazlaydı acaba, Tess’e mi yoksa Marion’a mı? J.T.’nin korumak istemediği ama kendisini sadece onun koruyabileceğini düşünen kadın mı? Yoksa bir keresinde kurtarmaya çalıştığı ama şimdi onun şeytanın ta kendisi olduğunu düşünen kadın mı?

“Tanrı’nın nasıl bir espri anlayışı var böyle,” diye mırıldandı J.T. tavana doğru. “Benimkinden bile kötü.”

Yanan sigara dibine kadar gelmiş, ateşi parmaklarına kadar ulaşmıştı. J.T. sigarayı yere bıraktı ve başparmağının içiyle üzerine bastırıp söndürdü. Her sabah sigarayı bırakıyor, her gece yeniden başlıyordu. Ve bu gece sigara beynini uyuşturuyordu bile.

Hâlâ Tess’i düşünüyor ve Tess’i düşünmek Rachel’ı hatırlatıyordu. Rachel’la evlenmişti çünkü onun on sekiz yaşında bir anne olduğunu ve oğlu için en iyisini istediğini anlamıştı. Onunla evlenmişti çünkü Marion’ın söylediği gibi ahlaksız, sapkın ve çıkarıcı biri olsa bile, onu bu hale albay getirmişti.

Evlilik merasiminden sonra babası J.T.’nin yanına gelmiş, elini sıkımsı ve şöyle demişti: “Şimdi Teddy bizim soyadınızı alacak ve ben de böylece ikinci oğlumu ilk oğlumun hatalarını telafi etsin diye West Point’e göndereceğim. Doğru olanı yapacağını biliyordum, Jordan.”

J.T. de şöyle cevap vermişti: “Rachel ve Teddy’ye bir daha dokunursan seni öldürürüm. Anladın mı, *baba*?”

J.T. hayatında ilk defa albayın renginin bu kadar solduğunu görmüştü.

İlk altı ay boyunca Rachel’la birbirlerine nasıl davranacaklarını bilemeyen iki tanıdık gibi yaşamışlardı. Odaları ayrı ayrıydı. Birbirleriyle konuştuklarında ve tepki verdiklerinde, bu genelde Teddy’yle ilgili oluyordu. Ama bazen gece geç saatte mutfak masasında otururlar, bira içer ve az az da olsa kendilerinden bahsederlerdi.

Rachel ona evde kalmasını imkânsız hale getiren üvey babasından bahsetmiş, J.T. de babasının kendisini ilk kez dövmesini ve

bunu hak ettiğinden ne kadar da emin olduğunu anlatmıştı. Rachel iş bulmaya çalışmasını ve sonra on beş yaşındaki evsiz barksız kız çocuklarına iş verilmediğini fark etmesini hatırlamıştı. J.T. de vahşi ormanlarda pusların arasında harekete geçip düşmanlarını yok etmek için doğru zamanı bekledikleri sonsuz saatlerden bahsetmişti.

Bir gece Rachel ona bedenini ilk kez nasıl sattığını anlatmıştı. İçine girdiği bu eylemden kendini uzaklaştırabilmek için kafasının içinde Dr. Seuss'un kafiyeli şiirlerini tekrar edip durmuştu. Sonrasında ağlamamıştı. Adam ona iyi para ödemiş, o da böylece ağlamamıştı. Sadece kendini öne arkaya sallamış ve küçük bir kız çocuğuyken hayalini kurduğu hayatı hatırlamamaya çalışmıştı.

İkisinin de hayatı pek anlamlı değildi ama bir şekilde, geceleri birlikte oturarak eğri ve pürüzlü parçaları düzeltmişlerdi. Birbirlerine, kendi kendilerine edemedikleri kadar merhamet etmişlerdi. Bir gelecek planlamışlardı. Yeni bir hayat kurmuşlardı.

Ta ki babasından dayak yemiş küçük çocuk ona âşık olana kadar, ta ki küçük kız kardeşi tarafından reddedilen delikanlı ona âşık olana kadar ve ta ki yaşamayı da ölmeyi de artık umursamadığı için savaşımlara katılmış olan adam ona âşık olana kadar. Ta ki J.T. benliğinin her bir bozuk, umutlu ve korkmuş parçasıyla onu sevene kadar.

Sonra Rachel gitmiş ve ölmüştü.

J.T. elini komodine uzatıp bir sigara daha aldı ve yeniden ciğerlerini mahvetmeye başladı.

Bu sırada Rosalita odaya geri döndü. Yatağın ayakucunda durup gülümsedi.

Ve J.T. sadece bir anlığına zihninin çarpık koridorlarında Marion'ı gördü: küçük ve savunmasız Marion'ı. Küçük kız kardeşinin elleri kenetlenmişti ve ikisinin de çok iyi tanıdığı canavardan kaçtığı için yüzü korku doluydu. *"Sakla beni, J.T. Tanrım bana yardım et, lütfen, lütfen, lütfen!"*

"Şşş," diye fısıldadı J.T. kendi zihnine ve gözlerini sımsıkı kapadı.

Tekrar açtığında Rosalita yanındaydı, kadın artık endişeli değil aksine zafer kazanmış gibiydi. Buzlu bardağı kaldırıp uzattı.

Buzlu tekila. J.T. kadına baktı ve Rosalita ona sevinçli bir ifadeyle gülümsedi. "Kendin gibi olacaksın," dedi sadece.

"Sen tam bir şeytansın gerçekten," diye fısıldadı J.T.

Parmakları kadehin etrafına dolandı.

Marion oturma odasına girmişti ki, beyaz çarşafa sarınmış bir kadın ağabeyinin odasına girip ortadan kayboldu. Bir anlığına hayalet gördüğünü düşündü Marion. Başım iki yana sallayıp telefona doğru gitti.

Oturma odasını gece geç saatlerde seviyordu. Bazen sadece oturmak ve ay ışığının açık panjurlardan hasır mobilyalara yansıttığı ışığı izlemek için gidiyordu oraya. İguana odanın bir köşesinde, gece lambasının yanında uyuyordu. İguana sayılmazsa odada tek başınaydı Marion.

Bir sigara yakmayı düşündü ama sigarayı yakana kadar J.T.'nin aniden boy gösterebileceğini biliyordu. Bazen gölgelerin arasında otururken ağabeyi koridordan oturma odasına girer ve doğruca bahçe avlusuna doğru giderdi. Az sonra sürgülü kapıdan da geçer ve Marion, ağabeyinin suya yaptığı mükemmel dalışın sessiz şırıltılarını duyardı.

Derin bir nefes aldı, telefonu kaldırdı ve numarayla çevirdi.

"O nasıl?" diye sordu.

"Marion?" Roger'ın sesi uyku mahmuruydu. Onun saatiyle saat gece ikiye. Yeni oyuncakıyla mı uyuyordu acaba Roger? Marion bir şeyi engellemiş olabilir miydi? Öyle olmasını umdu.

"O nasıl?" Marion önceki iyi niyetinden vazgeçti ve bir sigara buldu. Elleri titriyordu.

"Marion saat gecenin ikisi."

"Teşekkürler Roger, ama saatin farkındayım. Söyle misin, o nasıl?"

Roger iç çekti. Marion bu sırada kısık sesli bir kadın mırıltısı duyduğunu düşündü. Demek kokteyl garsonu oradaydı. Canı acıyordu. Tahmin ettiğinden daha çok yanıyordu hem de.

Seni sevdim Roger. Seni dürüstçe sevdim.

"O ölüyor Marion. Tanrı aşkına, ne söylememi istiyorsun? Doktorlar ona ağrıları için ilaç verdiler ama bu noktada o bile yeterli değil. Belki bir hafta daha ya da iki. Belki de yarın ölecek. Ki onun iyiliği için öyle olmasını umarım."

"Akıl hocan olarak gördüğün bir insan hakkında pek de merhametli bir düşünce değil, Roger. Gerçi ikimiz de senin sadakate ne kadar önem verdiğini biliriz."

Adam sessiz kaldı. Marion şu anda Roger'ın dudaklarının nasıl inceldiğini ve kalkan kaşlarının altında nasıl gergin çizgiler oluşturduğunu gözlerinin önünde canlandırabiliyordu. Onunla neredeyse on yıldır evliydi. Kocasının içini dışını biliyordu. Bir miktar zayıf karakterli ve omurgasız olduğunu, kurnaz ve hırslı olduğunu biliyordu. Onun hakkındaki her şeyi biliyordu -evliliğin bundan ibaret olduğunu düşünmüştü.

"Pekâlâ Marion," dedi Roger sessizce. "Kırıcı olmak istiyorsan ol. Ama beni arayan sensin. Ben sadece sana babanın kanserin son aşamasında olduğunu iletiyorum. Büyük acılar çekiyor, hafızası gidip geliyor. İnliyor ve bazen Jordan'ın bazen de Teddy'nin adını sayıklıyor. Onun böyle yaşamasını istiyorsan, bilemem. Ama bence bu berbat bir ölüm şekli."

J.T. ve Teddy. Albayın onun ismini sayıklamamış olmasına hiç şaşmamıştı Marion. Babasının bir kız evlada ihtiyacı

olmamıştı hiç.

“Ya Emma?” diye ilave etti Marion, annesini kastederek. Emma’yı sevmezdi. Onun albaya iyi bir eş olmaktan daha çok hayallere dalmaktan hoşlanan zayıf karakterli bir kaltak olduğunu düşünürdü. Ama Roger’ın bu yaşlı bunağa karşı her zaman zaafı olmuştu.

“Onun için de endişeleniyorum,” dedi Roger tahmin edi-

leceği gibi. “Sophia Loren’in *El Cid*’deki repliklerini tekrar edip duruyor. Olur da albayın cesedini bir atın sırtına falan yükler diye korkuyorum aslına bakarsan. Biliyorsun, baskı altındayken her zaman daha kötü oluyor.”

“Baskı mı? Kadın sabahları hangi ayakkabıyı giyeceğim stresinden geriliyor sadece.”

“Marion... neden aradın?”

“Hiçbir şey olmadığından emin olmak istedim.”

Bir başka uzun sessizlik. Marion bu sefer Roger’ın kaşlarını çatmadığını biliyordu. Kaşlarını çatmak yerine kelimelerini titizlikle seçmeye çalışıyordu şimdi. Roger çok politikacı bir adamdı, doğuştan diplomattı. Marion, Roger’ın kariyerinin orduda yükselerek devam edeceğini düşünüyordu.

“Marion...” Kocasının sesi yumuşaktı. Marion kaskatı kesildi. “Bunun senin için zor bir süreç olduğunu biliyorum. Seni incittiğini biliyorum...”

“Beni incitmek mi? *Beni incitmek mi!* Evliliğimizi yüzüstü bıraktın!”

“Biliyorum Marion. Ama...”

“Ama ne? Aramızda saygı vardı, arkadaşlık vardı. On yıllık bir geçmişimiz vardı. Tanrım, Roger, sağlam bir ilişkimiz vardı.”

“Sana ne zaman dokunsam kaskatı kesilmen hariç.”

Marion bunu duyunca gerçekten kaskatı kesildi, sigarasının ateşi dudaklarına kadar gelmişti artık. Nefes alamıyor, konuşamıyor, hareket edemiyordu.

“Özür dilerim,” dedi Roger. “Tanrım, özür dilerim Marion. Bunun acı verdiğini biliyorum. Ama buna nasıl katlana-bilirdim? Böyle nasıl yaşayabilirdim? Benim de ihtiyaçlarım var...”

“İşim yüzünden, öyle değil mi? Hep kıskandın, yanılıyor muyum? Çok zaman aldığını düşündün, beni mükemmel bir subay eşi ve iyi bir ev sahibesi olmaktan alıkoyduğunu düşündün. Ayrıca kariyerim en az seninki kadar iyi, hatta - senden daha güçlüyüm. Senden daha iyi ateş ediyorum. Oysa

sen... sen sadece bir ordu bürokrasisin ve bu ilişkide bir fark yaratan kişi varsa o da benim!” Sesi kırıcıydı Marion’ın. Bu onu milyon parçaya bölünmekten kurtarıyordu.

“E tabii arada sırada evine gelen bir eşe hayır demezdim. Patronuyla ya da sevgili babasıyla beni kıyaslamayan bir eşe. Bu istediklerim çok şey miydi?” Roger ustalıkla seçilmiş cümleler kuramıyordu artık, sinirlenmişti. Marion bundan büyük bir tatmin duydu.

“Ne kadar zayıf karakterlisin!” dedi Marion dişlerinin arasından. “Omurgasızın tekisin, albayın yarısı kadar adam etmezsin. Gerçek bir yarbay bile değilsin, sadece politik oyunları nasıl oynayacağını biliyorsun, o kadar. Gittiğin için mutluyum. Böylesi daha iyi. Sen git o küçük kıza gönlünü eğlendir. En azından sonunda daha iyi olabileceğin birini buldun!”

“Kahretsin Marion! Bunu yapma...”

Marion gerisini duymadı. Telefonu o kadar sert kapadı ki, Glug ürküdü. Sürüngene dik dik bakarken hayvanın hareket etmesini diledi, böylece onu paramparça etmek için bir bahanesi olurdu.

İguana akıllılık ederek ölüymüş numarası yaptı. Marion yeni bir sigara yaktı ve dumanını gözleri sızlayana kadar içine çekti. Vücudu titriyor ve ruhunun derinliklerinde cam yanıyordu.

Bir an için kıvrılıp ağlamak istedi. Kollarını açmak istedi, birisinin gelip kendisine sımsıkı sarılmasını ve kulağına rahatlatıcı sözler fısıldamasını istedi.

Her şey düzelecek Merry Berry. Seni koruyacağım. Seni koruyacağım.

Kelimeler birdenbire belirmişti zihninde, bir rüya kadar belli belirsiz. Yanaklarını elleriyle ovuşturup zorlukla yutkundu.

Roger’ın cam cehenneme. Orta yaş krizi yaşayan ve kendini yirmi iki yaşındaki bir kızla avutan zayıf bir adamdı Roger. Marion ise ondan çok daha güçlü bir kadındı. Hatta tanıdı-

ğı erkeklerin çoğundan daha güçlüydü. Bu durum hepsinin sinirini bozardı. Doksanlı yaşlarındaki erkekler bile kendilerine yapmacık gülümsemelerle bakılmasını, varlıklarına muhtaç olunmasını isterlerdi. Marion’a bir kadın ajan olarak erkeklerle aynı fırsatlara sahip olduğunu söylüyorlar, sonra da belki bayılır diye cesetleri gözünün önünden saklamaya çalışıyorlardı. Derken yere eğilip olay yerini incelemeye başladığında, erkek ajanlar sanki kılık değiştirmiş bir lezbiyenmiş gibi Marion’ın kafasının üzerinden birbirlerine bakıyorlardı.

Ona bağımsızlığı sorun etmediklerini söylüyorlar, sonra da Marion’ın bir cinayet karşısında hıçkırıklara boğulmadığını gördüklerinde gururları inciniyordu. Onun gücünü anladıklarını söylüyorlar, sonra da Marion atış poligonunda onlara üstün geldiğinde sinirleniyorlardı.

Kuralları değiştiren o değildi. Bir şeyden memnun olduğunu söyleyip de başka bir şeyin beklentisine giren de o değildi. Evlenmişti ve sadıktı. Sadakat, cesaret ve dürüstlük yemini etmişti ve iyi bir ajandı. Albaya onun göğsünü kabartacağına ve

ölürken başucunda bekleyip elini tutacağına söz vermişti. Ayrıca babasının şimdiye kadar hiçbir insanın sahip olamadığı bir uğurlama merasimine sahip olması için de gerekli ayarlamaları yapmıştı.

Bluzunu elinin tersiyle silkeleyip, Fransız topuzuyla geriye taranmış saçlarını okşadı. Kendi kendine sakın olduğunu, kendinde olduğunu ve cehennemin bu yakasında en güçlü varlığın kendisi olduğunu söyledi.

Sonra koridordan odasına doğru yürüdü.

J.T.'nin kapısına gelirken adımları yavaşladı. İçindeki dürtü o kadar güçlüydü ki, kendine engel olamayıp kapının topuzunu kavradı. *Kapıyı aç. içeri gir. O sana yardım eder, o sana yardım eder. Jordan seni korur.*

Sonra, oryantiring yarışlarının yapıldığı günü hatırladı; babaları geri dönmeye rağmen J.T. dönmemişti. Büyükler birbirleri arasında konuşurken, Marion orada öylece durmuş - ve içinde birikmekte olan öfkeyi bastırmak için karnını tutmuştu. Jordan gitmiş ve başarmıştı. Kaçmıştı, paçayı sıyırmıştı. Onu terk etmişti.

Derken J.T. çalılıkların arasından çıkıvermişti. Marion ise rahatlayacağına, ondan daha çok nefret etmişti. Çünkü şapşal piç kurusu geri dönmüştü. Oysa Marion bir anlığına da olsa onun özgür olduğunu, J.T.'nin en azından kaçtığını ve ağabeyi için artık endişelenmek zorunda kalmayacağını düşünmüştü.

Albay J.T.'nin kırık ayak bileğine rağmen yürüyüp geri dönmeyi başarmasından dolayı oğlunun sırtını sıvazlarken, Marion başını ağaçların arasına uzatmış ve midesinde hiçbir şey kalmaya kadar küsmüştü.

“Senden nefret ediyorum,” diye fısıldadı ağabeyinin kapısının önünde. Ağlamaya başlamıştı.

Büyük bir hissimla kendi odasına girdi. “Bu evdeki herkese lanet olsun,” diye homurdandı. “Hepsine lanet olsun.” Pencereyi gürültüyle açtı, yeni bir paket sigara buldu ve paketin tepesine vurarak bir sigara çıkardı.

Buraya kadardı. Usanmıştı artık. J.T.'ye karar vermesi için bir hafta vermişti. Yarın ona ışığı görmesi için son bir şans daha verecekti. Sonra da bu cehennem çukurundan çekip gidecekti.

Parmaklarının arasındaki sigara titriyordu. Onu yakamı- yordu. İğrenerek sigarayı ikiye kırdı ve pencereden dışarı baktı. Kollarını kendi etrafına dolanmış halde buldu ve tuhaf bir şekilde, izlendiği hissine kapıldı.

Hızla pencereden geri çekildi, tabancasını kaptı ve silahın horozunu kaldırıp pencereye geri döndü. Keskin gözleriyle gece karanlığını incelemeye başladı.

Kahretsin Marion, ne yapıyorsun? Gölgelemin üzerine atlayıp kaktüsleri vurmaya mı hazırlanıyorsun? Ne ara bu kadar kafayı üşüttün?

Silahını indirdi ve kafasını omuzlarının arasında eğdi. “Biraz uyu,” diye emir verdi kendine. “Pencereyi kapat ve biraz uyu, salak kadın!”

Yatağa kıvrıldı. Gece sessiz ve durgundu. Sadece cırcırböceklerinin sesi geliyordu. Kollarını yastığın etrafına sardı ve üzerine tatlı bir bitkinlik çöktü. Göz açıp kapayınca kadar uyumuştı.

Merry Berry rüyalar görüyordu.

İlk ikisi kâbustu; onu yatağın içinde kıvrandıran, dudaklarını sessiz dualarla kıpırdatmasına neden olan iki can sıkıcı kâbus. Uzun boylu karanlık bir şekil, odasına uzun adımlarla girdi. Marion sert ahşap zeminin üzerindeki postal seslerini duydu ve çınlamalar midesini bulandırdı.

Derken o görüntü döne döne havaya karıştı. Marion artık Arizona'daydı. Evin etrafında koşuyor ve J.T.'nin adını söylüyordu. Korumak zorundaydı... bulmak zorundaydı... Evin köşesini döndü ve işte oradaydı: Jim Beckett yüzünü pencereye bastırarak, diliyle camı yalıyordu.

Uykusunda mırıldanarak rüyayı def etmeye çalıştı Marion. Çok yorulmuş, çok korkmuştu. Artık onu teselli edecek kimse yoktu. Onu umursayacak hiç kimse kalmamıştı.

En sonunda uyku perileri insafa geldi ve onu daha yumuşak kucaklara doğru sürükledi.

Küçüktü, küçük ve güçlüydü. Büyük beygiri hiç çaba harcamadan sürüyor, verdiği emirlerle hayvanın kaslarının gevşeyip sıkıldığını hissediyordu. “Daha hızlı,” diye fısıldadı atın kulağına. “Daha hızlı.”

Saçları arkasında dalgalanıyor, rüzgâr gözlerindeki yaşları siliyordu. Gitgide hızlanarak dönüp durdular. Ta ki Marion karşılarındaki engeli, önlerinde gitgide büyüyen o devasa engeli görene kadar. Çok hızlı gidiyorlardı, engeli aşmaları mümkün değildi. Çılgınca atın dizginlerini çekti ama at, ağzındaki gemin geriye çekilişine biraz direnerek devasa kafasını yana çevirdi.

Bu sırada J.T.'nin seslenişi duyuldu, yumuşak ama net. En başından beri oradaydı, görünmese de oradaydı, ama Marion onun orada olduğunu anlamıştı. Buna güvenmişti.

“Başarabilirsin Merry Berry,” diye bağırdı J.T. “Bunu yapabilirsin.”

Böylece Marion engelin üzerinden atladı ve ağabeyinin alkışladığını duydu.

Ve bir anlığına kendini özgür hissetti.

Jim hazırdı.

Şafak sökmeye önceki karanlık saatlerde, panjurları kapalı olan odada çıplak oturmuş son hazırlıklarını yapıyordu.

İçine neon moru renginde oyun hamurlarıyla doldurduğu iki plastik yumurtayı, bir kutu şeffaf buzdolabı poşetini, iki çuval yastık

içi dolgusunu, dört paket kadın çorabını, bir göz kalemini ve satıcının söylediğine göre kendisini kesinlikle “on yaş daha genç” gösterecek oldukça pahalı siyah peruğunu döşemelerin üzerine dizmişti. Sonuncusu, Middlesex Bölgesi polis üniformasıydı. Jim bu üniformayı polislere ait bir soyunma odasından çalmıştı. Üniformanın sahibi olan polis belli ki vaktinin çoğunu Dunkin’ Donuts’ta geçiriyordu.

Çıplak ampullü masa lambasının şiddetli ışığı altında Jim üniformanın üzerinde çalışıyor; uzun ve ince parmaklarıyla itinalı bir şekilde dikişleri söküp armaları çıkarıyordu.

Çoğu durumda sadece üniformanın görüntüsü yeterliydi; acemi bir göz için tüm polisler birbirlerine benzerdi. Ama gerçekte, değişik departmanlar, şehirler ve bölgelerin kendine özgü, farklı armaları olurdu. Rütbe, pantolonun bacağı boyunca aşağı inen renkli şeritlerle, buna ek olarak gömlek yakasındaki çizgiler ya da armalarla belirtilirdi. Değişik bölgelerin -düz pantolondan bol pantolona kadar- değişik tarzları ve -kahverengiden laciverte, lacivertten siyaha kadar- değişik renkleri olurdu. Bunlar hep düşünülmesi gereken şeylerdi, ne de olsa önündeki yirmi dört saat boyunca bu üniforma, işi bilen insanların dikkatli bakışlarına maruz kalacak ve bu sınavdan başarıyla geçmesi gerekecekti. Bu kadar ilerlemişken, yanlış bir arma ya da açıklayamayacağı bir işaret yüzünden her şeyi berbat etmek gibi bir niyeti yoktu Jim’in.

Yanında farklı eyalet ve bölge kolluk kuvvetlerinin tüm farklı üniformalarını gösteren renkli bir kitabı, polis armaları üzerine başka bir kitabı ve de polis memurluğu yaptığı yedi yıl boyunca kendisinin derlediği bir üniforma koleksiyonu vardı. Bu üniformalardan bazılarını satın almış, bazılarını çalmıştı. Hepsisi işi için son derece gerekliydi.

Son armayı da çıkardıktan sonra büyük lacivert üniformayı ışığa tuttu. İşe yarayacaktı.

Üniformayı kenara koydu ve yerdeki eşyalara yöneldi. İlk önce oyun hamurunu seçti; oyun hamurlarını yumurtaların içinden çıkardı, şekillendirdi ve buzdolabı poşetlerinin içine koydu. Ağzının uygun noktalarına yerleştirildiği zaman torbalar dolgun bir yanak görüntüsü verecekti. Çorapların bacaklarını kestikten sonra içlerini yastık içi dolgu malzemeleriyle doldurdu ve ağızlarını çabucak dikerek kapattı. Bunlar yapma kalın bacakları ve şişkin Buda göbeğini oluşturacaktı. Peruk ve makyaj ise son anda uygulanacaktı.

Eski bir ayakkabı kutusu çıkardı ve aradığı şeyi bulana kadar rozet ve yaka kartı koleksiyonunu aradı. Rozetleri beş yıl önce çalmaya başlamıştı. Dedektifler ve çaylaklar en kolay olanlarıydı -dedektifler ceket ceplerini hiç kimsenin karıştırmaya cesaret edemeyeceğini düşünecek kadar kibirli olmalarından, çaylaklar ise aptal olmalarından. Jim gerçek rozetlerin ve buna benzer şeylerin her zaman işe yarayacağını fark etmiş, kendine iyi bir stok yapmıştı. Derken, bundan iki buçuk yıl önce, hareketlerinin aniden gözlem altında tutulmaya başlandığını ve iki sivil memurun kendisini takip ettiğini fark edince son hazırlıklarını yapmıştı. Kendine mükemmel bir sığınak bulmuştu. Rozetlerini, sahte bir kimliği, yüklüce bir miktar nakit parayı ve evet, iki pasaportunu oraya saklamıştı.

Bu özenli çalışması işe yaramıştı. Kendisi iki yılını hapiste geçirirken, polis onun gizli barınağını asla bulamamıştı. Ve bu iki yıl boyunca fırsatın er ya da geç bir gün karşısına çıkacağını ve o zaman kaldığı yerden kolayca devam edeceğini hiç unutmamıştı.

Uygun rozeti seçti ve isim yamasını dikmek üzere işe koyuldu. Şeytan ayrıntılarda gizliydi.

Çavuş Wilcox’la konuşması iyi geçmişti, özellikle de adamı öğle yemeğine çıkarıp, içkisine attığı ilaçla onu bir güzel sersemlettiği zaman. Jim kendisini arabayla şehir dışına çıkarıp, bir ağaca bağlayıp, İsviçre Ordu bıçağını hazırlarken, çavuş bebekler gibi uyumuştı. İhtiyacı olan tüm bilgileri almak Jim’in pek fazla zamanını almamıştı.

Sonra çavuşun karısını aramış ve Wilcox’un şimdiki görevinin tam bir gizlilik gerektirdiğini söylemişti. Kocasını birkaç gün eve gelmeyecek ve evi aramasına da izin verilmeyecekti. Hafta sonuna doğru kadına daha fazla açıklama yapabileceklerdi.

Bunun hemen ardından bir de görev kuvvetini aramıştı Jim; görevli memurla konuşmuş ve Wilcox’un doktoru olduğunu söylemişti. Wilcox’un çok ciddi bir gıda zehirlenmesi yaşadığını ve yirmi dört saat boyunca baygın halde yatacağını söylemişti. Tabii ki bundan hemen sonra işine geri dönecekti.

Er ya da geç yetkililer daha fazla soru soracaklardı. Zararı yoktu. Jim’in sadece yirmi dört saate ihtiyacı vardı. O zamana kadar her şey geçmiş olacaktı.

Ayağa kalkıp uzun ve kaslı vücudunu esnetti. Günde üç yüz şnav, beş yüz mekik çekiyordu. Üzerinde bir gram yağ yoktu. Ed Kemper daha iri olabilirdi ama bilek güreşinde Jim onu kolayca yeneceğinden emindi.

Kollarını ve bacaklarını salladı. Bugünlerde ihtiyacı olan tek şey dört saatlik bir uykuydu. Üzerine derin bir dinginlik yerleşmişti. Bu gece planının ikinci kısmına geçmişti ve hazırды. Her şeyi düşünmüştü. Yenilmez olmak istediği için yenilmez değildi; çok çalıştığı ve her şeyi düşündüğü için yenilmezdi.

İki yıl Walpole’da çürümüştü. Maksimum güvenli bir hapisanede, pazartesiden cumaya kadar günde sadece bir saat dışarı çıkmasına izin verdikleri altıya sekiz bir hücrede iki yıl yaşamak zorunda kalmıştı. İki gardiyan eşliğinde, maksimum güvenli açık hava dinlenme bölgesine -mahkûmların ‘köpek kafesi’ dedikleri, tel örgülerle çevrili, yine altıya sekiz boyutlarında bir açık hava hücresi- götürülürken bile elleri kelepçeleniyor, ayakları prangalanıyordu. Tek seferde, tehlikeli mahkûmlardan en fazla ikisi dışarı çıkarılıyor ve birbirleriyle konuşmaları zor olsun diye uzak mesafedeki kafeslere konuyorlardı. Gerçi bu hiç önemli değildi. Walpole bugünlerde Latin Krallar tarafından yönetiliyordu ve Jim’in de zamanını iğrenç Latinlerle geçirmek gibi bir isteği yoktu.

Onlar Jim’in kıçım istiyorlardı. Gardiyanlar eşliğinde hücrelerinin önünden geçerken bunu onların gözlerinde görmüştü Jim. Nefretlerini ve kana susamışlıklarını hissetmişti. Onların gözlerinin içine bakmaktan, varlıklarını küçümsemekten büyük bir zevk

almıştı; belki kendilerini çok güçlü ve tehlikeli görüyorlardı ama iş ciddiye bindiği zaman ne kadar zavallı duruma düşüneceklerinin farkında bile değillerdi. Zayıf karakterli piç kuruları gibi birbirlerine sarılıyorlar, birbirleriyle tokalaşırken uyuşturucu alışverişi yapıyorlar, ufacık şeyler yüzünden cinayet işliyorlar ve bunun kendilerini erkek yaptığını düşünüyorlardı. Ama bütün bunların hiçbir anlamı yoktu. Gardiyanlar hemen çok sıkı önlemler alıyorlardı. Walpole en yüksek güvenlik seviyesine çıkarılmış ve mahkûmların birbirine temas edemediği bir hapis haneye dönüşmüştü. Jim de kendini görüş merkezinde, aralarına yerleştirilmiş ses ve kurşun geçirmez bir cam varken Shelly'nin karşısında oturur halde bulmuştu.

İki yıl boyunca turuncu hapis hane üniformaları giymişti. İki yıl boyunca bir yatağın üzerinde tek başına oturmuş, taş duvarların ölçsüz bir kinle ve politikaya ilişkin zayıf düşüncelerle titreşmesini dinlemişti. İki yıl boyunca hiç seks yapamamıştı.

Bir daha asla hapse girmeyecekti. Planlarını dikkatle yapmış, tüm ayrıntılara eğilmişti. Hapse geri dönmeyecek ve intikamını alacaktı.

Çıplak yatağın üzerinde kıvrıldı. Uyudu ve rüyasında Shelly'yi gördü. Shelly'nin erkekliğini nasıl emdiğini hayal etti. Elleriyle kızın boynunu sarıp nasıl sıktığını, onu nasıl nefessiz bıraktığını düşledi.

“Senin için geliyorum bebeğim,” diye mırıldandı uykusunda. “Geliyorum.”

Bölüm On Sekiz

Tess hazırdı.

Günün ilk ışıklarıyla uyandı ve yavaş yavaş gerindi. Yeni yeni oluşmakta olan kasları gerilip büzülüyordu. Ufak pazularını, geliştirmekte olan arka kol kaslarını ve henüz yolun çok başında olan üst bacak kaslarını görebiliyordu.

Yavaş yavaş amacına ulaşıyordu.

Gözleri aniden telefona kaydı. Sam'i aramak istiyordu. Kızının tatlı sesini duymak ve ona her şeyin düzeleceğini söylemek istiyordu. Difford onun karnını her akşam doyuruyor muydu acaba, ona doğru masalları okuyor muydu? Meyvesini yemesini izliyor muydu, yoksa Sam meyveyi masanın altına düşürüp onu yemekten sıyrılmayı başarıyor muydu?

Tanrım, küçük kızının sesini duymak istiyordu.

Peki ona ne söyleyeceksin Tess? Eve döneceğini mi? Onu babasından koruyacağını mı? Onu arayarak hayatını tehlikeye attığını mı?

Başını öte tarafa çevirdi, elleri yanlarında yumruk olmuştu. Birkaç haftaya daha ihtiyacı vardı, ondan sonra Jim'in peşine düşmeye hazır olacaktı. Kâbus bitecekti. Kızım geri alacaktı. Acaba ondan sonra hayatlarının sonuna kadar mutlu mesut yaşayabilecekler miydi?

Tess artık bu tür şeylere inandığından pek emin değildi.

Sabahki yüzme antrenmanı için hazırlandı. Ama oturma odasına girdiğinde donakaldı.

J.T. ve Marion kavga ediyorlardı. Kendilerini o kadar kaptırmışlardı ki, Tess'i fark etmemişlerdi bile. Savaş atları gibi birbirlerinin etrafında dönüp duruyorlar, burun deliklerinden adeta ateş püskürüyorlardı; göğüsleri inip inip kalkarken vücutları zangır zangır titriyordu. Glug ise istemeden bu kavganın ortasında kalmıştı.

"Evet J.T., doğru," diye homurdandı Marion hiddetle. "Babam gerçekten Darth Vader, ben de Prenses Leia'yım. Sen de karanlık tarafa geç de artık şu işi bitirelim!"

"Bak sana bir kez daha söylüyorum; ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Sana bir haftadan fazla zaman verdim J.T. Geçmişinle ilgili daha ne kadar acı çekeceksin?"

"Bence sonsuza kadar gayet güzel bir rakam."

Marion ellerini nefretle yukarı kaldırdı. "Kes şunu! Artık kes şunu! Neyin var senin? Ne olursa olsun her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmak zorundasın değil mi? Bunun son şansın olduğunu anlamıyor musun? Şimdi babama sırt çeviriyorsun ama bunun hiçbir telafisi yok. Babamız ölüyor J.T., bir daha istesen de yarım kalmış meseleleri kapatamayacaksın."

"Hayatı bir İtalyan operasıymış gibi gösteriyorsun." "Ondan nefret etmek hoşuna gidiyor, değil mi J.T.? O senin bahanen olmuş. West Point'ten kendini attırdın, babamı suçladın. Komutanını yumrukladın, babamı suçladın. Çok fazla içiyorsun, çok fazla kadınla yatıp kalkıyorsun, kimsenin umursamadığı sebepler yüzünden kendini ıssız ormanlarda öldürtmek istiyorsun ve hepsi yüzünden babamı suçluyorsun. Benden bu kadar. Yarın sabah D.C.'ye dönüyorum. Ya gelip kendini affettir, ya da olduğun yerde kalıp kokuşmayı bekle. Karar senin."

J.T.'nin çenesinde bir kas seğirdi. Başım iki yana salladı. "Tess'i eğitmek zorundayım. Bu yolculuğa çıkmayı aklımdan geçirecek kadar aptal olsaydım bile, yine de gidemezdim." "Korkak. Tess'i bir bahane olarak kullanıyorsun sadece."* "Bahane mi? Ne diyorsun Marion? Jim Beckett'in ne ka-

dar tehlikeli olduğunu bana söyleyip duran sen değil misin? Önce bana Tess'in ne kadar yardıma ihtiyacı olduğunu söylüyorsun, sonra da albayın ölümü gibi sıradan bir şeye katılmamı bekliyorsun?"

Marion'ın yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi. "O zaman onu da getir."

"Onu da mı getireyim?"

"Beni duydun J.T. Onu yalnız bırakmak istemiyorsun, eğitimi tamamlamak için daha fazla zamana ihtiyacın olduğunu söylüyorsun. O zaman onu da yanında getir. Gözünde büyüttüğün kadar zor bir şey değil."

"Gerçekten de muhteşem bir fikir, Marion. Haklısın. Tess'i D.C.'ye getireyim. Onu kız kardeşimi döven, karıma tecavüz eden adamlarla tanıştırayım. Ve gerçekten ölüp ölmediğini anlamak için, kadını onunla odada yalnız bırakayım, ikimiz de biliyoruz ki genç, güzel ve savunmasız bir kadın albayı hayata döndüremezse hiçbir şey döndüremez."

"Seni ruh hastası piç kuru..."

"Umarım ölmüştür!" dedi J.T. Sonra sesini alçalttı. "O zaman sırf cenaze töreninde dans edebilmek için D.C.'ye önerim işte. Ön bahçeye bir şampanya şelalesi yaptırırım ve etrafında dans edip, 'Ding-dong, babam öldü' şarkısını avazım çıktığı kadar söylerim."

"Sen tam bir umutsuz vakasın J.T.! Ama daha da önemlisi, sarhoşsun!"

Tess, J.T.'ye baktı ve bu suçlamayı inkâr etmesini, her zaman sözünü tutan bir erkek olduğunu tekrar söylemesini bekledi.

Ama J.T. onun yerine şöyle dedi: "Sana pek katılamayacağım. Sadece bir içki içtim. Bu da tamamen kendimde olduğum anlamına gelir."

“Ama içmişsin J.T. İçmemeye yemin etmiştin oysa. Kendi çarpık ahlak kurallarını ihlal ettin. Tanrım, şu haline bak. Sadece bak! Hiçbir şeyin sonunu getiremiyorsun, hiçbir sözü-" nı tutamıyorsun. Aslında yetenekli bir insansın, ama hayatın bir dizi hatadan ibaret. Şimdi de her ne geleceğin varsa, onu da tekila şişesinin dibindeki kurda satıyorsun.”

“Sadece bir kadeh içtim Marion.”

“Bir kadeh yeter de artar zaten.”

J.T. çenesini sıkı. “Ya sen?” diye fısıldadı. “Bizi hobi olarak döven babanın mükemmel kızı. Bundan çok daha kötülerini de yaptı ayrıca, yanılıyor muyum Marion? Sen inkâr ederek hayatım yaşayabilirsin ama ben de oradaydım. Onun ne yaptığımı biliyorum. Her gece koridorda ayak seslerini duyuyordum, senin odana girdiğini görüyordum. Onu durdurmaya çalışmadığımı mı sanıyorsun? Tanrım... Onu... onu öldürmek istemediğimi mi sanıyorsun?”

Marion’ın yüzü taş kesilmişti. “Beni yalanlarına bulaştırma J.T.”

“Hayatı yalan olan ben değilim. Aksine, benim hayatım fazla dürüst.”

“Unut gitsin.” Marion ellerini havaya savurdu. “Artık senden elimi eteğimi çekiyorum J.T. Sen hastasın ve artık yardım edilemeyecek durumdasın. Ailemizi mahvettin, bunu biliyor musun? Babamın tüm emekleri, tüm saygınlığı senin yüzünden mahvoldu. Bu kadar yeter. Seninle zamanımı boşa harcamayacağım, ben gidiyorum”

Marion hızla döndü ve koridora doğru bir adım attı. J.T. ise kolunu hızla uzatıp Marion’ı bileğinden yakaladı.

Kadın gözlerini aşağı çevirip bileğine baktı. “Elini oradan hemen çekmezsen çolak kalacaksın.”

Buna rağmen J.T. kardeşinin bileğini daha da sıkı kavradı ve “Gitme,” dedi.

“Gitme mi?”

“Kal. Burada kal, Marion. D.C.’ye ve ona geri dönme. Bırak ölsün. Bırak ölsün işte. Sonra da sen ve ben... belki her şeye yeniden başlayabiliriz. Tanrı aşkına Marion, sen benim minik kız kardeşimsin.”

Marion ağabeyinin yüzüne, yalvaran gözlerine baktı.

Ani bir hareketle döndü, J.T.’nin ön koluna sol eliyle vurarak bileğini kurtardı.

“Sen kendine acıyıp duran, zayıf karakterli bir piç kuru- susun J.T. Beni de kendinle birlikte uçuruma sürükleyemeyeceksin.”

Tess’i kenara iterek koridora fırtına gibi çıktı. Saniyeler sonra duyulan kapı çarpması sesiyle, gittiği tescillendi.

J.T. kırmızı bir şişkinliğin olduğu kolunu yavaşça ovuşturdu. Dalgın görünüyordu, sanki kendiyle ne yapacağını bilmiyordu.

Tess öne doğru bir adım attı.

“Sen de mi üzerime geleceksin?” diye sordu J.T. “Düşene bir tekme de sen mi vuracaksın?”

“Hayır.”

“Neden?”

J.T.’nin sesinde en ufak bir alay, en ufak bir iğneleme, en ufak bir meydan okuma yoktu. Tess onun bu özelliğini özleyeceğini hiç düşünmemişti.

“Yere düşmüş bir adama tekme atmak hiç eğlenceli değil de ondan,” diye karşılık verdi, J.T.’nin yüzünde bir tepki işareti arayarak.

En sonunda J.T.’nin dudakları kıpırdadı. “Evet, sanırım bu doğru.”

Tess ileri doğru bir adım daha attı ama J.T. kanepenin yanındaki masaya doğru hareket ederek Marion’ın altın sigara tabakasını aldı ve kansere hızlı bir bilek çıkardı.

“Git başımdan, Tess.” Kibriti ateşleyip sigaranın ucuna yaklaştırdı ve derin derin içine çekti.

“Gidemem.”

“Bu konuşmayı daha önce yapmamış mıydık?”

“Evet ve o zaman da ben kazanmıştım. İyi kıvrılabildiğim bir şey varsa, o da seninle tartışmak.”

“Bu sayılmaz. Tartışmalarda herkese yenilirim zaten.” „

“Marion’ı gerçekten seviyorsun değil mi?” Tess, J.T.’nin eline dokunmak istiyordu. Kollarını omzuna sarıp ona sımsıkı sarılmak istiyordu.

J.T.’nin cevap vermesi uzun sürdü. “Evet. Ama her geçen gün yaşlanıp olgunlaşıyorum.”

“İgüanan...” diye hatırlatmada bulundu Tess. J.T. her zaman Marion’a Glug’un önünde sigara içemeyeceğini söylemişti.

J.T.’nin bakışları Tess’in üzerinden hayvana, sonra tekrar Tess’in üzerine kaydı. J.T.’nin gözlerinde ani bir karanlık belirmişti. Babası tarafından kafasına sokulmuş ve kız kardeşi tarafından reddedilmesiyle yeniden canlanmış vahşi bir kendini küçümseme ifadesiydi bu. Kız kardeşinin haklı olduğunu ve her şeyde başarısız olduğunu bilen, kendine zarar verici bir öfkeydi. Aslında hayatını tam da bu şekilde planlamıştı J.T.

Gördüğü karanlık Tess’i korkutmuş, ruhuna dokunmuştu. Kollarındaki tüyler diken diken olmuş, sırtı ürpermişti. Jim’in öfkesi onu korkuturdu çünkü çok soğuktu. J.T.’nin öfkesi ise onun ruhunu etkilemişti çünkü çok gerçekti.

“J.T.,” diye fısıldayıp elini uzattı.

“Haklısın,” dedi J.T. birdenbire.

Sigarayı dudaklarının arasından aldı ve yanmakta olan kırmızı ucuna alaycı bir abartıyla baktı.

Sol elini kaldırdı.

“Yapma,” diye bağırdı Tess, ama çok geçti. Tess’in gözlerinin önünde J.T. sigaranın yanan ucunu avucuna bastırıp söndürdü.

“Ne yapıyorsun?” J.T.’nin acısı Tess’in sesindeydi.

“Bana öğretileni.”

“J.T.” Ona doğru bir adım attı Tess.

“Bunu yapma,” diye gürledi J.T. “Ben bir alçağım, piç kurusunun tekiyim ve çok sinirliyim, kendimi artık tanıyamıyorum. Eğer bu odaya girecek olursan, yaptıklarımın ben sorumlu olmayacağım.”

“Olmanı da istemiyorum!” diye bağırdı Tess. Sonra iki adım daha attı.

Oturma odasının ortasında durdu. “Ben şeytanı gördüm J.T. Kötüyü, sonra daha da kötüsünü gördüm. Sen kötü değilsin J.T. Değilsin.”

“Lanet olsun sana,” dedi J.T. “Lanet olsun”. Öfkeyle odanın karşı tarafına fırlattığı sigara tabakası çınlayan bir pat sesi çıkarak yere düştü.

Tess olduğu yerden kıpırdamadı.

J.T. koluyla masanın üzerindeki her şeyi yere savurdu. Porselen lamba paramparça olurken, kilden yapılma bardak altlıkları kırıldı.

Tess olduğu yerden kıpırdamadı.

“Benimle hiç tanışmamış olmayı dileyeceksin,” diye uyardı J.T. Sonra tam da bunun üzerine, “ikimize de lanet olsun,” dedi.

Tess’in üzerine doğru yürümeye başladı.

J.T.’nin elleri Tess’in belini mengene gibi sardı. Ne bir yumuşaklık vardı kavrayışında, ne de en ufak bir nezaket. Onu arkaya doğru ittirip sırtını duvara yapıştırırken Tess en ufak bir itirazda bulunmadı.

Eğer kaçacak olsaydı bunu daha önceden yapması gerekirdi. Şimdi kendini adamıştı ve durmayacaktı.

J.T. ellerini kaldırdı ve her birini Tess’in yüzünün iki tarafına yerleştirdi.

“Sence sunduğun şeyi almayacak mıyım? Sence son anda aklımı başıma alıp uzaklaşacak mıyım? Sence iyi birisi miyim? Sence düzgün birisi miyim? Marion’ın söylediklerinin hiçbir kelimesini dinlememişsin.”

Bunları söyler söylemez eğildi ve Tess’in alt dudağını hiddetle yakalayıp dişleriyle çekti.

Tess kollarını J.T.’nin boynuna dolayıp kendisi de ısırarak karşılık verdi. Vahşi ve kaba bir öpüşmeydi bu. J.T. onun dudaklarına saldırıyor, o da aynı şekilde karşılık veriyordu. Hayatı hareketsizlik ve soğukluktan, korku ve reddedilmeden ibaret olmuştu. Şimdiyse tutkuya aynı şekilde tutkuyla karşılık veriyordu.

J.T. vücudunu vücuduna bastırıyor, kasıkları ona tam olarak ne istediğini ve onun da kendisine tam olarak ne vereceğini gösteriyordu, çünkü *hayır* deme zamanı gelip geçmiş ve *o an* gelip çatmıştı.

J.T. dişlerini köprücük kemiğinin üzerindeki hassas tenine geçirince Tess çığlık attı. Bunun üzerine J.T. parmağını ağzına bir tıkaç gibi soktu ve Tess de adamın parmağını emmeye, diliyle yalamaya başladı.

“Tanrım, ne kadar ihtiraslıymışsın.”

Parmaklarını Tess’in şortunun içine soktu, külotunun altına doğru kaydırıp ve kadınlığına dokundurdu.

Tess tekrar çığlık attı, şoke olmuştu. Her şeye rağmen hazırlıksız yakalanmıştı. J.T. yavaşladı. Kafası yukarı kalktı ve Tess’e parlayan gözlerle baktı.

“Gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun değil mi?” diye fısıldadı boğuk bir sesle.

“Hayır,” diye itiraf etti Tess. “Hayır.”

“Çok geç kalmışsın,” diye mırıldandı J.T. “Çok geç kalmışsın.”

“Biliyorum, biliyorum.”

J.T.’nin parmağı daha da derinlere kayd. Bir yandan da avuç içiyle kadınlığının üzerine bastırıyordu, ritmik olarak ovuşturuyor, Tess’e içgüdüsel olarak anladığı bir tempo veriyordu.

Tess üzerine gizemli hislerin çöktüğünü hissetti. Gözlerini yumdu ve gözkapaklarının arkasında tarif edemeyeceği renklerin oluştuğunu gördü.

“J.T.,” diye inledi. “J.T.”

“Gözlerini aç. Bana bak. Bunu görmek istiyorum. Her şeyi görmek istiyorum.”

Tess’in gözleri açıldı; buğulu ve kırılganlardı. J.T.’nin parmağı ise gitgide daha hızlı hareket ediyordu. Şefkatten eser yoktu parmaklarında, sadece ham ve ilkel bir tutku vardı.

Tess kendi dudağını ısırırken, J.T. boğuk sesle fısıldadı: “Şimdi.”

Tess orgasm oluyordu; bağırarak, titreyerek ve içten dışa eriyerek.

Yere sürüklendiğini ancak hayal meyal fark edebildi. J.T. giysilerini yırttı ve üzerine uzandı, elleri sabırsızca bacaklarını ayırdı. Erkekliğini son bir kez sürüttükten sonra fısıldadı: “Bana tutun Tess. Bu biraz sert olacak.”

İçine sertçe girince, Tess bir anda dolduğunu hissetti.

J.T.’nin omuzlarını yakaladı ve sıkı sıkı tuttu.

J.T. geri çekildi, kollan gerilimden dolayı zangır zangır titriyordu. Tess’le tekrar oyun oynamaya, sürtünmeye, onu uzandığı yerde kıvrandırmaya başladı. Tess de bacaklarını J.T.’nin beline sıkıca doladı ve pasif bir şekilde beklemek yerine, her bir talepkâr darbeye buluşmak için kasıklarını yukarı kaldırmaya başladı.

En sonunda ikisi de büyük bir tutkuyla zirveye ulaştı; nefes alamadıkları, hareket edemedikleri ve kendi nabızlarının attığını hissedemedikleri uzun bir an boyunca kanlarının ihtirasla kıvılcımlandığını fark ettiler.

Tess'in önceden tahmin ettiği gibi J.T. çabucak içinden çıktı. Yine önceden Tess'in tahmin ettiği gibi çabucak ayağa kalktı. Yerde uzanmakta olan Tess'e baktı, yüzünde anlaşılmaz bir maske vardı.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin," dedi Tess. Kendini incinmiş ve hırpalanmış, kullanılıp suistimal edilmiş hissediyordu. Ve ayrıca inanılmaz derecede doyuma ulaşmış...

J.T. yanından uzaklaşarak havuza doğru yürümeye başladı.

"Sanırım senin için iyi olup olmadığını sormam gerekmiyor," diye bağırdı Tess gururla.

J.T. duraksadı, eli sürgülü kapının üzerindeydi. "Seni incittim mi?"

"Hayır."

"Serttim."

"Şikâyetçi değildim."

"Belki de olman gerekirdi"

"Daha şimdiden kendini suçlamaya mı başladın J.T.? Geceleri seni uykusuz bırakan pişmanlıklar listene beni de mi ekledin? Seni sandığından daha iyi tanıyorum. Sana senden daha fazla inanıyorum. O yüzden bana hayvani sevişmenin harikalarını gösterdiğin için kendinden nefret etme. Tüm yaptıklarından kendim sorumluyum."

"Tess..."

"J.T., eğer şimdi özür dilersen seni asla affetmem."

J.T. kaskatı kesildi. "Peki." Sürgülü cam kapıdan dışarı çıktı ve havuza atladı.

"Unutma Tess," diye fısıldadı Tess kendi kendine "Sen güçlü bir kadınsın. Çok ama çok güçlüsün."

Köhne bir yerdi. Park alanına eski kamyonlar ve külüstür mavi Chevrolet'ler serpilmişti. Bir zamanlar park alanına sarı çizgiler çekilmiş olabilirdi ama şimdi hepsinin üzeri toprakla ve yabani otlarla kaplanmıştı. Nogales'in merkezindeki düzenli caddelerden ve o steril McDonald's restoranlarından uzakta, bar, çölün ortasına kurulmuş ve yıkık dökük barakalara ev sahipliği yapan uzak bir tepeyle çevrelenmişti. Düzgün kerpiç duvarlardan ya insana neşe veren kırmızı çatılardan eser yoktu. Bar birbirine paslı çivilerle gelişigüzel tutturulan gri renkli, küflü tahtalardan inşa edilmişti ve kahverengi benekli çatısı da, paslı bir teneke parçasından oluşuyordu. Yağmur yağdığı zaman mekândan tamtam sesleri yükseliyordu adeta.

Şu andaysa yapının çatlaklarının arasından baygın sesli bir salsa müziği sızıyor, sanki müzik bile bu kasvetli ortamdan kaçmak istiyordu. Aralıklardan sigara dumanları çıkıyor, hayaletsi duman şekilleri gökyüzüne doğru kıvrıla kıvrıla yükseliyordu.

Titrek kırmızı ışıklı neon bir tabela, mekânın isminin MANNY'S olduğunu bildiriyordu. Sadece Manny's.

Yorgun. Tozlu. Unutulmuş.

Marión bunun mükemmel olduğunu düşündü.

Şık mavi kiralık arabası bu yere aitmiş gibi görünmüyordu gerçi kendi de öyle görünmüyordu. Kapıyı iterek açtı ve kasabanın yeni kabadayısı gibi içeri girdi. Onun için müzik durmadı ama mekânın müdavimleri durup baktı. Eski püskü bilardo masasının üzerine eğilmiş olan sol taraftaki iki adam oyunu bırakıp döndüler. Barın arkasında, omuzlarındaki yılan dövmelerini açığa çıkaran kolsuz kot yelekli kısa ve kel bir adam da bardaklara bira doldurmaya bırakıp ona baktı. Sağında kadınlı erkekli küçük bir grup da başlarını kaldırıp bir kez baktı, sonra da dönüp tekrar baktılar.

Marión bara doğru yürüdü. "Bir viski istiyorum. Buzsuz."

Yılan dövmeli adam ona baktı. Marión da aynen karşılık verdi. Adam hâlâ hareket etmemişti. "Dolarlarla bir problemin mi var?" diye sordu Marión soğukkanlılıkla.

"Hayır."

"O zaman bence arkadaş olabiliriz." Temiz bir yirmilik çıkarıp tezgâhın üzerine yapıştırdı.

Barmen gidip bir viski şişesi getirdi. Sanki bu bir işaretmiş gibi, kalabalık da kendi işine döndü.

Marión arkasına dönüp bakmadı. Yalnız başına barda oturup mırıldıları dinlemeye başladı. İspanyolca konuşamıyordu ama gayet iyi anlıyordu.

Barmen içkisini verdiğinde, Marión alaycı bir kadeh kaldırmayla ona teşekkür etti. Bardağını ağzına götürdü. Pembe dudaklarını araladı. Ve viskisini tek seferde içti.

Bardağı tezgâhın üzerine çarparak koydu. Sonra Fransız manikürlü bir parmağıyla ağzının kenarına narince dokundu.

"Bir tane daha ver."

"Sí *señorita*."10

"Aynen."

Bölüm On Dokuz

“Ben elmalı gevreklerden istiyorum.”

“Tamam tamam,” diye homurdandı Difford, ayağıyla itip kapıyı açtıktan sonra dört market poşetini kollarıyla, parmaklarıyla ve göbeğiyle dengelemeye çalışırken. Samantha onun tehlikeli hokkabazlık hareketlerine kayıtsız kalarak hızla içeri girdi. Yüzüne kadar çekilmiş kapüşonu ve üzerine giydiği pembe kışlık paltosuyla çizgi film kahramanı Frosty the Snowman’ın çilek versiyonuna benziyordu. Altın sarısı saçları, kapüşonunun kenarım çevreleyen beyaz kürklerin arasından kendilerini gösteriyordu. Kırmızı yanaklarından sağlık ve mutluluk fışkırıyordu. Bu kadar kalın giyinmek için hâlâ biraz erkendi ama Difford daha önce hiç çocuk bakmamıştı, o yüzden tedbirli olmayı tercih ediyordu.

“Elmalı gevrek, elmalı gevrek,” diye bağıra çağıra şarkı söylüyordu Samantha.

Difford homurdandı, annelerin çocuklarıyla nasıl başa çıktığını merak etti ve kapıyı ayağıyla kapamayı başardı. Birkaç küçük hokkabazlık daha yaparak küçük kahverengi mutfğa gelmeye başardı, yere sadece iki portakal düşürmüştü.

Samantha koridorda meyvelerin peşinden koştu ve koşarak mutfğa geri döndü, portakalları birer kupa gibi başının üzerinde havaya kaldırmıştı. Gözlerinin içi gülerek, zafer kazanmışçasına Difford’a. O anda, tüm gayretlerine rağmen Difford’un göğsü sıkıştı ve annelerin neden çocuklarla uğraştığını tam olarak anladı.

Ağırbaşlı bir kibarlıkla, “Teşekkürler,” dedikten sonra portakalları küçük kızın elinden aldı.

“Evet, şimdi elma gevreği!” Kızın gülümsemesi büyüdü. Son derece keyifliydi çünkü ısrarcı çabaları sayesinde en sonunda şeker kaplı elma gevreğine kavuşmuştu. Difford sadece sağlıklı şeyler satın almak konusunda çok dikkatli davranıyordu. Tess ona uygun market ürünlerinin listesini vermişti ve o da uzun süredir Samantha’ya kâse kâse kuru üzümlü buğday gevreği yedirdiyordu. Ama bugün küçük kız market reyonunun sonundaki özel raflarda elmalı gevrekleri görmüş ve olan olmuştu. İlla ki elmalı gevreklerden istiyordu! Difford bu olay üzerine koskoca bir emniyet müdürlüğünü yönetebildiğim ama dört yaşındaki ısrarcı bir kız çocuğunu idare edemediğini keşfetmişti. İki kutu elma gevreği almışlardı. Birini alana diğeri bedavaydı. Tam bir kerizdi.

“Önce öğle yemeği,” diye ısrar edince kızın yüzü düştü ve alt dudağı kuşkuyla dışarı çıktı. Difford bir an paniğe kapıldı. “Ah hayır, yapma,” dedi kafasını sağa sola sallayarak. “Beslenme önemlidir. Şimdi hindi ya da jambon yiyeceğiz.”

Samantha başını kaldırıp ona baktı, parlak mavi gözlerinden zekâ fışkırıyordu. Kafasını yana eğdi; Difford şimdiden işaretleri okuyabiliyordu. Küçük kız onu ne kadar zorlaması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Bu Difford’un kendi suçuymdu; ilk birkaç gün küçük kıza, ağladığı zaman ne istediye vermişti. Samantha da bu dersi çabucak özümsemiş ve istediği şeyleri nasıl yaptıracağını öğrenmişti.

Difford kendini kararlı durmaya zorladı. *Kızı acemi bir asker olarak düşün,* diye kendine hatırlattı. *Yol gösteren güçlü bir ele ihtiyacı olan bir askeri okul öğrencisi.*

Bir dakika sonra da bu irade savaşıdan galip çıktı. “Hindi,” diye karar verdi küçük kız.

Difford sırtıttı, kendiyle komik bir şekilde gurur duydu. Girdiği bu savaşları çok sık kazanmıyordu. Tess onu küçük bir çocuğun sinsilik kapasitesi konusunda uyarmamıştı.

“Tamam,” deyip poşetleri bir kenara koydu. Sonra ekmeği, hardalı ve mayonezi çıkardı. Samantha da hindiyi çıkarmaktan sorumluydu ve bunu büyük bir gösterişle yapıyordu. Basit ahşap masada oturup yemeklerini sessizce yediler.

Difford yemeğin ardından domino oynayacaklarını hatırladı. Küçük kız hâlâ canına okuyordu ama Difford yavaş yavaş daha iyi oynamaya başlamıştı.

Kendisi bulaşıkları yıkamayı bitirirken kızı oyunu alması için gönderdi. Dakikalar sonra oturma odasına girdi, dominoyu genelde oturma odasının döşemeleri üzerinde bağdaş kurarak oynarlardı. Bu yüzden dizleri acıyordu.

Televizyon koltuğunu arkaya doğru itmek üzereydi ki yastıkları fark etti. Dün kanepeye yaslanarak otururken rahat etmek için onları sırtına koymuştu. Pek ortalığı toplayan bir adam değildi. Onları yerde bıraktığını düşünmüştü.

Şimdiyse yastıklar düzgünce kanepenin iki ucuna yerleştirilmiş durumdaydı.

Samantha ellerinde domino kutusuyla odaya girdi.

Difford becerebildiği kadar sakın bir sesle, “Sam, senden odana gitmeni istiyorum,” dedi.

“Ama yanlış bir şey yapmadım ki!”

“Biliyorum tatlım.” Silahını almak için eli ceketinin altına uzanırken, bakışları odanın etrafında dolaştı. “Yeni bir oyun oynuyoruz tatlım. Birkaç dakikalığına odana gitmeni istiyorum, tamam mı? Senin... senin için oturma odasında bir sürpriz hazırlıyorum.”

Küçük kız tedirgin göründü. “Bu oyunu sevmedim!” diye bağırdıktan sonra domino takımını yere bıraktı ve burnunu çekerek odasına koştu.

Difford hiç zaman kaybetmedi. Caddenin karşısına baktığında, köşede park etmiş bekleyen eski yeşil arabayı gördü. Elini kaldırdı. Arabadaki memurların ikisi de ona aynı şekilde karşılık verdi. Güzel, koruma arabası hâlâ duruyordu ve güpegündüzdü. Eğer birisi koruma evine yaklaşmaya kalkışsa memurlar bunu mutlaka fark etmiş olurdu.

Yine de silahını çekti ve evi aradı. Oturma odası temizdi. Banyo ve duş kabini temizdi. Yavaşça kendi yatak odasına girdi ve

sürekli düz tuttuğu koluyla silahı tüm köşelere doğrulttu. Sonra bir duvara yaslandı ve gardırop kapısını ayağıyla açtı. Çabuk bir adımla olduğu yerde dönünce giysileriyle karşı karşıya kaldı. Hiçbir şey hareket etmiyor, hiçbir şey kımıldamıyordu. Silahını askıların içinde gezdirdi. Boştu.

Artık biraz daha kolay nefes almaya başladı. *Sinir bozukluğu yüzünden*, dedi kendine, *sadece sinir bozukluğundan*. Shelly Zane'in ölüm haberi onu çok etkilemişti. Beckett'in dışarıda bir yerlerde Theresa'nın peşinde olduğunu bilmek onu geceleri uyutmuyordu.

Ama Beckett yalnızca bir insandı. Tess daha önce ona karşı gelebilmişti. Teğmen Houlihan ve Özel Ajan Quincy, Tess'in tekrar Beckett'le karşılaşmaması için ellerinden geleni yapıyordu. Bu dava üzerinde bir sürü iyi insan çalışıyordu. Er ya da geç Beckett'i yakalayacaklardı.

Evi aramayı bitirdikten sonra Sam'in odasını, dolabını ve yatağının altını aradı. Küçük kıza bunun oyunun bir parçası olduğunu söyledi. Samantha'nın buna inanmadığı apaçık ortadaydı.

Ama ev temizdi. Her şey yolundaydı. Belki yastıkları yerden kaldırdığını unutmuştu, belki de onları Sam toplamıştı.

Tabancasını kılıfına sokup elini Samantha'ya uzattı. Kız da sorgusuz sualsiz elini tuttu.

"Hadi şimdi domino oynayalım mı?" diye sordu Difford.

"Ben annemi istiyorum."

"Bi... biliyorum."

"Annemin nerede olduğunu biliyor musun?" Kızın alt dudağı titremeye başlamıştı.

"Evet tatlım, biliyorum."

"Onu eve getir."

Difford çömeldi. "O da eve gelmek istiyor Sam, gerçekten istiyor. Kimse seni annenin sevdiği gibi sevemez. Ama önce bir işin icabına bakması gerekiyor. Her şeyi güvenli hale getirmeye çalışıyor, anlıyor musun? Her şey güvenli olur olmaz gelip seni alacak ve hep birlikte olacaksınız."

"Ben onu şimdi istiyorum," diye fısıldadı Sam.

"Biliyorum Sam. Biliyorum. Hadi, domino oynayalım." Başka ne yapacağını bilemeyerek kızı oturma odasına doğru götürdü.

Samantha her zaman yaptığı gibi onun karşısına oturmazdı. Bunun yerine tam yanına oturdu ve küçük omzunu vücudunun yan tarafına yasladı. Bir süre sonra Difford onu koluyla sardı ve beceriksizce omzunu okşadı.

Kız kararsız bir gülümsemeyle karşılık verip domino kutusunu açtı.

"Annem yakında eve dönecek mi?"

"Evet."

"Sonra da hep birlikte olacağız değil mi?"

"Evet tatlım. Her şey düzelecek."

"Bu gece yeniden *Jurassic Park* izleyebilir miyiz?"

"Tamam," dedi Difford, ama kalbinin sızlamasına engel olamadı. Kızın omzunu yeniden okşadı.

"Tamam."

Tess, J.T.'yi bulmaya gitti. Bahçe avlusu boştu, havuz çarşaf gibiydi, içinde bir huzursuzluk hissetti.

Bir ses duyunca o taraf doğru hızla döndü, elleri çoktan yumruk olmuştu.

J.T. evin yan tarafından ortaya çıktı, çırılçıplaktı ve elinde silahı vardı. Tess'in bulunduğu yöne bakmadı bile. Evin sol tarafında gözden kaybolurken, silahı ona yol gösteriyordu.

Tess hâlâ olduğu yerde dikiliyordu.

J.T. tekrar bahçe avlusunda belirdi, silahı çıplak uyluklarının hizasındaydı.

"Bir şey duyduğumu sandım," diye homurdandı.

"Ben... ben bir şey görmedim."

"Evet, pekâlâ, o zaman kıcıma bakıyordun."

Tess'in yanakları kıpkırmızı kesildi. "Sadece manzarayı izlemeye çıkmıştım."

"Mh."

J.T. öne doğru iki, arkaya doğru bir adım attı ve sonunda olduğu yerde sabit kaldı. "Sanırım biraz... biraz sinirlerim bozulmuş."

Tess onu bir an için sessizce seyretti. "Dün gece gerçekten içki içtin mi?"

"Evet. Bir shot. Tekila. Tanrı ruhuma merhamet etsin." "Sanırım bunun için birazcık geç." Tess, onu fırçalamayı düşündü. Ona aptal demeyi düşündü. Sonunda hiçbirinin gerekli olmadığına karar verdi. Hiç kimse J.T. Dillon'a, J.T. Dillon'dan daha sert davranmamıştı.

O yüzden sadece, "Sana ihtiyacım var," demekle yetindi Tess.

“Yapma.”

“Çok geç. Neyle karşı karşıya olduğumu biliyorsun J.T. Marion sana Jim’i yeterince anlattı. Jim mutlaka peşime düşecek, o yüzden hazır olmak zorundayım. Bu son hafta çok iyi gittik. Artık daha fazla yüzebiliyorum, kaslarım da gelişmeye başladı. Ateş edebiliyorum...”

“Zar zor.”

“Kesinlikle! Daha fazla öğrenmeye ihtiyacım var. Senin bana daha fazlasını öğretmene ihtiyacım var. Benim için bunu yapmak zorundasın. Sadece birkaç hafta daha.”

“Sanırım birkaç hafta daha idare edebilirim,” dedi J.T. sert bir sesle.

“Emin misin? Adsız Alkolikleri aramak zayıflık değildir J.T. Yardıma ihtiyacın olduğunu kabul etmek zayıflık değildir.”

“Ben iyiyim! Ateş etmen gereken saman balyaların yok mu senin?”

“Hiçbiri seni kışkırtmak kadar eğlenceli değil.” Tess,

J.T.’ye doğru yürüdü. Yayıdığı ısıyı ve gerilimi hissedebiliyordu.

“Ne kadar ihtiraslısın,” diye fısıldadı J.T.

“Senden öğrendim.”

J.T. sertleşmeye başlıyordu. Tess onun kendisini tekrar istemesini sağlayabilirdi, kendisiyle tekrar sevişmesini sağlayabilirdi. Hemen burada bahçe avlusunda ya da belki küçük ağacın dibinde veya kim bilir cam masaların birinin üzerinde. Belki de her üçünde.

Ya sonra?

Kendini geri çekti. J.T. de tuttuğu nefesini bir tıslama ile verdi.

“Bir daha içki içme...”

“Sadece bir tane içtim zaten,” diye araya girdi J.T. gergin bir tavırla.

“İyi. Bundan daha ileri gitme. Şimdi de Marion’ın peşinden git.”

J.T.’nin gözleri inanamayarak açıldı. “Ne?”

“Marion’ın sana ihtiyacı var J.T.”

J.T. kolunu kaldırıp bileğindeki kırmızı şişkinliği gösterdi. “Tess, gözlerini aç.”

“Açık zaten. Sana ihtiyacı var diyorum. Onun neden kaçtığını sanıyorsun, J.T.? Sen peşinden gidersin diye. En sonunda birisi peşinden gider diye.”

“Marion kahvaltı niyetine zırlı bir tankı yiyip sonra da çivi diye tükürür. Tartışma bitmiştir.”

J.T. sürgülü kapıya doğru yürüdü. “Hâlâ bir öğretmen istiyorsun, değil mi?”

“Evet.”

“O zaman orada dikilip bana laf yetiştirmeyi bırak. Burası Kulüp Med değil; kahrolası mayonu giy. Ağırlıklarla başlayıp havuzda bitireceğiz. Beş dakikan var.”

“Marion korkuyor,” diye fısıldadı Tess, J.T.’nin arkasından.

J.T. güldü. “Kendini kandırmayı bırak.”

“Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?”

“Seni durduran yok.” Marion yavaşça ve sistemli bir şekilde bardaki tüm adamları mahvettiği bilardo masasının üzerine eğildi. Güneş batmıştı, içerisi öncesinden daha karanlık ve dumanlıydı. Gözleri buna saatler önce alışmıştı ve artık değişiklikleri fark etmiyordu.

“Siyah top, sol köşedeki cebe,” diye seslendi kadın. Vuruşu için hiza aldı, istekayı geriye çekti ve gerekenden daha fazla bir güçle topa vurdu. Beyaz isteka topu büyük bir hızla siyah topa çarptı, siyah top soluk yeşil renkli çuhanın üzerinden hızla kayıp keskin bir tıkırtı sesiyle birlikte köşe cebine girdi.

Marion doğrulup elindeki sigarayı dudaklarına götürdü. İçine çektikten sonra da dumanını dışarı verdi. “Sanırım bana yirmi papel borcun var.”

Adam homurdandı. Marion herifin adını aklında tutmamıştı. Umurunda da değildi gerçi. Adam diğerlerinden daha iyiydi ama yine de onun dengi değildi. İstemeye istemeye parayı çıkarıp Marion’a verdi. Marion da aldığı parayı yandaki yığınınına ekledi.

Döndü ve barı gözleriyle taradı. Ensesinde bir gıdıklanma hissediyordu: izleniyormuş duygusu. Tabii ki tüm kahrolası bar ona bakıyordu. Tekrar bilardo masasına döndü.

Elinde bir içkiyle yeni bir rakip vardı karşısında. Adam etkileyici olmaya çalışarak ona gülümsedi ama Marion adamın gülüşünün ardındaki kötü niyeti göremeyecek kadar sarhoş değildi. Uzattığı kadehi alıp küçük kalçasını kayıtsızca bilardo masasının kenarına yasladı ve adam kendisini bariz bir şekilde incelerken o da adamı aynı şekilde inceledi.

Bir seksenin üzerinde, uzun boylu bir adamdı bu. Kırmızı beyzbol şapkasının altında açık sarı saçlarının uçları saman gibi öne çıkıyordu. Bıyığı ve fırça gibi bir sakalı vardı. Bir işçi - gibi geniş omuzları ve kaslı kolları vardı. Ama karnı pek de düz değildi artık. Bir zamanlar yakışıklı ve seksi bir erkekti belli ki. Ama artık tohuma kaçıyordu.

“Evet, sen ne oynuyorsun bakalım?” diye sordu adam göz kırparak.

“Amerikan,” dedi Marion soğukkanlılıkla “Bire karşı üç veriyorum. Bahis yirmi papelden başlıyor.”

Adam pazularını göstermek istercesine kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Bilardoya bu kadar meraklı mısın gerçekten?”

“Beni bir kadeh içkiyle tavlayabileceği mi sanıyorsun gerçekten?”

Adamın yüzü kızarıırken, Marion ona bakmaya devam etti. Erkekler kendilerine böyle bakılmasına dayanamazdı. Hepsini kuyruğunu kıstıran köpekler gibi kaçırdı. Sonra da ona fahişe derlerdi.

“Pekâlâ,” dedi adam Marion’ı şaşırtarak. “Oynayalım. Ama seni şimdiden uyarayım, alıştıklarından daha iyiyim.”

“Göreceğiz.” Marion viskisini masaya koyup istekasını aldı. Tabancası kolunun altında, ceketinin içindeydi. Onun orada olması hoşuna gidiyordu, o rahatlatıcı serinlik hissini seviyordu.

Oynamaya başladılar.

Beni özlüyor musun Roger, beni hiç düşünüyor musun? Yoksa babamın bağlantıları yüzünden evlendiğin soğuk bir fahişe miyim sadece? Nasıl olur da bir kokteyl garsonu seni bu kadar mutlu edebilir?

İyice eğildi ve vuruş topunu, üçgen şeklinde dizilmiş diğer topların arasına öfkeyle gönderdi. Düz renkli toplardan iki tanesi ceplere girdi. Sigarasından bir nefes daha çekip bir sonraki vuruşunu tasarladı.

Ya sen baba? Neden benim adımı hiç sayıklamıyorsun? İyi bir evlat değil miydin senin için? Her istediğini yapmadım mı?

Toplardan üçünü daha soktukten sonra, yanlışlıkla beyaz isteka topunu da deliğe soktu ve sırasını kaybetti.

Böylece rakibi kasıla kasıla istekasını eline aldı. Marion hiç etkilenmemişti.

Ya sen J.T. Kaçtın ve ailemizin soyadını mahvettin. Sen sarhoş bir zavallıdan başka bir şey değilsin, bir de benim senin gibi olduğumu söylüyorsun. Ben hiç de senin gibi değilim. Ben güçlüyüm.

Rakibi tüm toplan deliklere sokarak masayı temizledi. Marion biraz şaşırılmış bir ifadeyle adama baktı.

“Sana bu işten anladığımı söylemiştim.”

“Sanırım söylemiştin, evet.”

Uç tane yirmiliği sayıp adama verirken adam istekasını yere koydu ve başını sağa sola salladı.

“Yeterince ön sevişme yapmadın mı? Asıl mevzuya geçmeye hazır değil misin?”

Marion çok büyük bir öfkeye kapılmış gibi davranmayı düşündü. Anlamazlıktan gelmeyi düşündü. Parayı masaya koydu ve omuzlarını silkerek, “Pekâlâ,” dedi. “Aklından neler geçiyor?”

“Benimle gel tatlım. Şöyle bir kez sevişsek neşen yerine gelir.”

Marion gözlerini dikip adama baktı. Biraz karta kaçmıştı ama kolları hâlâ kaslı ve sertti. Nasıl bilardo oynanacağını biliyordu ve bu salona giren diğer herkesten daha erkekti.

Adama *hayır* demeliydi Marion. O sadece Roger’la yatmış olan iyi bir evlattı. Barı tuhaf bir adamla terk etmemesi gerektiğini çok iyi bilen başarılı bir FBI ajanıydı.

Ama bunun yerine, “Pekâlâ,” dedi.

Çantasını aldı ve kapıya doğru yürürlerken adamın kendisine sıkıca sarılmasına izin verdi.

“Sana ne zaman dokunsam kaskatı kesiliyordun Marion, buz kesiyordun!”

Kendisini birinin izlediği ve şimdi arkasına dönecek olsa keskin bir çift gözle karşılaşacağı hissinden hâlâ kurtulamamıştı.

Ama dönüp arkasına bakmadı.

Dışarıda hava soğuk ve temizdi. Burun delikleri, pis kokulu bar havasından sonra bu tatlılıktan neredeyse rahatsız olmuş gibi genişledi. Gökyüzü zifiri karanlıktı, gece yarısı faaliyetleri için gayet elverişli.

Adam onu kamyonuna doğru götürdü. Park alanında kimsecikler yoktu ama Marion endişelenmedi.

Adam yolcu tarafındaki kapıyı onun için açtı. Marion bunun iyi bir işaret olup olmadığından emin değildi. Nereye gittiklerini sormadı, olayları akışına bıraktı. Bir sigara daha yakıp pencereyi açtı.

Adam kamyonu bilinmeyen bir yere doğru sürüyordu. Acaba şu anda gitmekte oldukları yere daha önce başka kadınlar da getirmiş miydi? Acaba evli miydi, o yüzden mi evine götürmüyordu? Marion'un umurunda değildi. Bunların hiçbiri onu ilgilendirmiyordu. Kendini olayların akışına bırakmıştı.

"Buralara kimse gelmez," dedi adam, ona ilk kez bakarak. "Ama böylesi gecelerde çok güzeldir. Katranruhunun kokusunu alabilir, yıldızları izleyebilirsiniz. Burayı bira ve pis çorap kokan bir karavandan daha çok seveceğini düşündüm. Karavanımda pek fazla temizlik yapmam."

"Fark etmez."

Adam kamyonun kapısını açtı. "Arkada bir battaniyem var. Yer yumuşak olacak."

Yani adam buraya daha önce gelmişti. Aşıkların kuytu sevişme mekânı. Adamı kamyonun yan aynasından izledi. Arkadan kare şeklinde bir ordu battaniyesi çıkaran adam battaniyeyi yere serdi. Demir sopalar, kelepçeler yoktu. Sadece bir Don Juan'dı bu adam. Marion kapıyı açtı ve dışarı adım attı.

Gece serindi. Derken adam öne doğru bir adım atıp atıp onu yakaladı ve iterek sırtını kamyona yapıştırdı. Dudaklarına yumulduktan sonra da dilini çıkarıp ağzının içine soktu.

Ağzına gelen tat Marion'ın hiç hoşuna gitmemişti. Bu öpüşme bütün kayıtsızlığını alıp götürmüştü, neredeyse öğürecekti. Derken bunun istemesi gereken bir şey olduğunu hatırladı. Vücudunu rahatlamaya zorladı. Kollarını adamın boynuna sardı ve adamın etli göğsü kendi göğüslerini ezerken irkilmemeye çalıştı.

Adam diz çöküp Marion'un ceketinin düğmeleri açmaya başladı.

"Bekle," dedi Marion. Adamın silahım bulmasını istemiyordu. "Ben yaparım. Sen kendi tişörtünü çıkar."

Adamın gözleri şehvetten kararmıştı. Kalın parmakları aniden kendi tişörtüne gitti.

"Arkana dön," dedi Marion, adama.

"Neden?"

"Neden olacak! Utanıyorum işte, dön arkana."

Adam omuz silkti ve söyleneni yaptı. Marion da ceketini çıkardı, sonra omzuna asılı olan silah kılıfının kayışlarını açıp kılıfı tabancasıyla beraber yere, ceketinin altına koydu.

Adam tekrar dönüp ona şehvetle saldırdı, ipeksi tenini yırtmaya başladı. Dişlerini boynuna bastırdı. Belini elleriyle sıkıca kavradı. Parmaklarını yukarı kaydırıp küçük göğüslerini yoğurmaya başladı, sanki onları daha büyük ve daha seksi hale getirmeye çalışıyordu. Marion ise kıpırdamadan durdu, elleri yanlarındaydı.

Adamın elleri sutyen kopçasını bulup açtı, göğüslerini gece rüzgârına karşı çıplak bıraktı. Gece havası göğüs uçlarını sertleştirip dikleştiriyordu. Adam bunun kendiyile alakalı olduğunu düşünerek havaya girdi. Sıcak ve ıslak olan ağzı, göğüs uçlarından birine kilitlenerek doymak bilmez şekilde emmeye başladı.

Marion gözlerini aşağı çevirip baktı ve adamın kafasının göğsünün üzerinde hareket etmesini izledi. Şapırdatma ve inleme sesleri duydu. Bu sırada adamın kalçaları ısrarcı bir şekilde sallanmaya başladı.

Bu sefer diğer göğsüne geçti, çenesi azgınca çalışıyordu.

Marion ürperdi. Kafasının bir köşesinde yıldızların çok güzel olduğunu ve onların altında kendisinin çok küçük olduğunu düşündü.

Adamın elleri Marion'ın bol pantolonunun bel kısmında kilitlendi ve pantolonu külotuyla birlikte aşağıya indirdi. Marion buna karşı çıkmadı.

"Off, bebeğim çok seksisin," dedi adam. "Gerçekten müthiş bir kalça."

Marion adama boş boş baktı. Acaba bu adam vücuduna hiç bakmadan mı konuşuyordu? Marion seksi falan değildi. Göğüsleri dümdüzdü ve neredeyse hiç kalçası yoktu. Çok zayıftı, sıırım gibiydi. Roger sık sık vücudunda tek bir yumuşak nokta olmamasından şikâyet ederdi. Zira Marion kaslı ve güçlü bir kadındı. Kendisinden daha kadınsı görünen genç delikanlılar görmüştü.

Bu sırada adam donunu indirdi. Erkekliği dışarı fırladı; büyük, mor renkli, yabancı ve acayip. En azından Roger'ın erkekliği bu kadar büyük değildi.

Marion bir adım geri attı. Ama artık çok geçti.

Adam onu tutup yerdeki battaniyeye doğru sürükledi; şimdiden göğüsleri arasında hırıldıyor ve elleri göğüslerini acı verici şekilde yoğuruyordu.

"Bebeğim, bebeğim, bebeğim," diye homurdandı boğuk bir sesle. "Off, bebeğim."

Marion bu seslere karşı kulaklarını tıkamaya çalıştı.

“Öp beni. Hadi sevgilim, utanma. Öp beni. Dokun bana. Vahşileş.”

Adam Marion’ın cesarete ihtiyacı olduğunu bilirmişçesine dudaklarını dudaklarının üzerine kondurdu. Sonra da elini yakaladı ve erkekliliğinin etrafına doladı. Marion parmaklarının arasındaki uzvun zonklamasını hissedince çekindi. Canlıydı. Bunu istemeliydi, bunun keyfine varmaya çalışmalıydı. *Ah evet, becer beni*, diye çığlık atmalıydı.

Kaçmak istedi.

Adam, Marion’ın başını ellerinin arasına aldı. “Birazcık tadına bakmak ister misin? Hadi, utanma. Beni ağzına al, bebeğim. Sana verdiğim şeyi seveceksin.”

Marion herhangi bir tepki vermeye fırsat bulamadan, adam başını tutup aşağıya doğru bastırdı. Şimdi adamın erkekliliği yanağına dokunuyordu.

“Hadi, ne bekliyorsun?” Adamın sesi ilk kez sabırsız çıkmıştı.

Pipiyi öp. Hadi Marion, ne istediğimi biliyorsun. İyi bir kız ol ve ağzım aç. Pipiyi öp. Babanın pipisini öp.

Marion kafasını kaldırdı ve adamın kucağına kustu.

“Tanrım, kahretsin!” Adam Marion’a öfkeyle bakarak geriye doğru sıçradı. Marion yana düştü, hâlâ kokuşmuş viski kusuyordu. Omuzları titriyordu. Dizlerini küçük ve çıplak bedenine doğru çekip büzüldü ve zihnindeki siyah boşluk tamamlanana, anılar geri çekilip onu rahat bırakana kadar kendini dünyaya kapadı.

Delirmiş halde kıyafetlerine uzandı.

Adam da peşinden geldi, kızgındı ve tepesi atmıştı. Marion düşünmüyordu, kendinde değildi. İçgüdüsel olarak adama karşı koydu ve beş hareketten sonra adam yerde küfredecek nefesi bile olmadan kıvranıyordu. Giysilerini hızla üzerine geçirdikten sonra adamın kamyon anahtarlarını aldı ve ona kamyonunu yine barın park alanında bulabileceğini söyledi.

Sonra kamyonu tırmandı, motoru çalıştırdı ve gürültüyle tekrar boş ve uzun yola çıktı.

Kaç Marion. Kaç ve arkana bakma. Arkanda ne olduğunu bilmek istemezsin. Arkanda ne olduğunu asla bilmek istemedin.

Bölüm Yirmi

J.T. aniden uyandı, karışmış çarşafların arasında sırtüstü uzanıyordu. Boş boş tavana baktı. Gözlerini kırıştıtırırken, kendisini neyin uyandırdığını bulmaya çalışıyordu.

Sonra bakışı yavaşça yatağın ayakucuna doğru kaydı.

Orada dikiliyordu, solgun ve bir kez daha ruh gibi. Uzun sarı saçları dağınık dalgalar halinde sırtına düşüyordu. Küçük elleri, uçuşan beyaz geceliğinin önünde kapanıp açılıyordu. Yüz ifadesi J.T.’nin kalbine bıçak saplıyor, ona kendisini koruması için yalvarıyordu.

J.T. nefesi bir an boğazında takılı kaldı. Kendi kendine tekrar ve tekrar bunun sadece bir anı olduğunu söyledi: yatağının ayakucunda dikilen canlı, nefes alan bir anı. Gözlerini sımsıkı kapayarak kafasının içinde iblisin gitmesi için çığlık attı. Onu kurtaramamıştı. Onu kurtarmamıştı. Bir hiçti.

Gözlerini açtı.

Hâlâ oradaydı.

Ve ilk defa onun artık bir kız çocuğu olmadığını fark etti. Bu zihninden dışarı çıkıp yatak odasına giren küçük Merry Berry değildi. Bu Marion’dı; büyümüş, canlı ve gerçek.

Eli çarşafların arasından çıkıp kız kardeşine doğru uzandı. “Marion...” Sesi çatladı.

“Geldim,” diye fısıldadı Marion. “Burada, senin ayakucunda hiç... böyle durup durmadığımı görmek istedim. Eğer durmuş gibi hissedersen...” Kız kardeşi gözlerini yumdu. “Hayır. Öyle bir şey hiç olmadı! Asla ve asla olmadı!”

Marion geceliğinin eteğini tuttu ve odadan kaçarcasına çıktı.

J.T.’nin eli şaşkınlık içerisinde çarşafların arasına düştü. Nefes alamıyor, hareket edemiyordu. Geçmişle gelecek arasında bir yerde kalmıştı ve göğsü acıyla yanıyordu.

Bacaklarını yatağın yanından aşağı salladı. İki adımda kapıya ulaştı, kapıyı savurarak açtı ve kız kardeşi kendi yatak odasına girip ortadan kaybolurken bir anlığına beyaz bir görüntü yakalar gibi oldu. Marion’ın peşine düştü. Buna mecburdu. Bir kere olsun doğru şeyi yapmalıydı.

Marion’ın kapısı hızla çarpıp kapandı ve kilidi tık diye kilitlendi. J.T. kapıya çılgınca vurmaya başladı.

“Marion, bırak içeri gireyim! Bunu konuşamaz mıyız? Tanrım, Marion. Sadece bir kereliğine bunu konuşamaz mıyız?” Yanağını ahşap kapıya yasladı, yalvardığının ve umursamaktan daha fazlasını yaptığının farkındaydı.

Kapının diğer tarafından pürüzlü ve boğuk bir ses duydu. Marion ağlıyordu. Soğuk ve mükemmel Marion hıçkırarak ağlıyordu.

J.T. yere çöktü.

“Marion,” diye seslendi boğuk bir sesle. “Marion, Marion. Denedim. Seni kurtarmayı çok denedim. Tanrım, denedim...”

Kız kardeşinin boğuk hıçkırık sesleri dışında hiçbir cevap gelmiyordu.

Yanağını kapıya bastırdı. Gözlerini kapadı. Sonra kapıyı çaresizce yumruklamaya başladı; içeri girmesi gerekiyordu, içeri girmeye muhtaçtı.

Marion, biliyorum, seni hayal kırıklığına uğrattım. Ama geri döndüm. Geri döndüm ve sen her şeyi unutmuştun; sadece kötü anları değil, iyilerini de. Bu da beni hayal kırıklığına uğrattı. Nasıl birbirimizi hayal kırıklığına uğratabildik? Nasıl birbirimizi yüzüstü bırakabildik? Albayın ekmeğine nasıl bu şekilde yağ sürdük?

Marion ne kapıya geliyor, ne de J.T.'nin yalvarmalarına cevap veriyordu. Bu yüzden J.T. de albaya küfretmeye başladı. Otuz altı yaşında olmasına rağmen babasına küfrediyor ve yetişkin bir erkeğin nasıl olup da bu kadar korku duyabildiğini merak ediyordu.

Dakikalar geçti. Marion'ın hıçkırıkları kesilmiş, yerini sessizlik almıştı. Karanlığa hükmederek evi gölgelemişti.

"Marion?"

Hiçbir şey yoktu. Marion gelmişti. Gitmişti. J.T., göğsünde hissettiği yakıcı acının, karnının içinde çığlık atan karanlık ve öfkeli canavarın haricinde yine başladığı yerdeydi.

"Tamam geçti."

J.T. başını kaldırıp baktı. Tess holde dikiliyordu, gözlerinde anlayışlı bir ifade vardı. J.T.'nin elini tuttu.

"Ona sabaha kadar izin ver. Şimdi seni dinlemeye hazır değil."

"Denedim," diye fısıldadı J.T. sessizce. *Başarısızlık ve hayal kırıklığı. Karı kılıklı muhallebi çocuğu.*

"Biliyorum." Tess onun yanağına dokundu. "Tamam, geçti artık. Sen küçük bir çocuktun, J.T. Bu senin hatan değildi."

J.T. dudaklarını kadının eline bastırdı, uzun zamandır içinde yaşayan dayanılmaz karanlığa karşı gözlerini sıkıca yumdu. Birinden nefret etmek istiyordu; bir an için Tess'ten bile nefret etmek istedi. Ama içerisinde yeterince enerji kalmamıştı. Suyu sıkılmış gibi hissediyordu, kendini bomboş hissediyordu.

Tess'in kendisini kaldırmaya çalıştığını hissetti. Kadın onu odasına kadar götürüp yatağına yatırdı. Öylece sırtüstü uzandı J.T. Tavana bakıyor, anılar onu delirtiyordu. İçki istiyordu. Birisi ona içki veremez miydi?

Unut şunları, unut şunları, diye fısıldıyordu Rachel kafasının içinde.

Ama unutamıyordu. Anılar tüm zihnine yayılmıştı ve onları kafasından çıkaramıyordu.

Tess bir sandalye çekip oturdu.

"Yanında kalacağım. Böyle bir gecede yalnız olmamalısın. Özellikle de evde tekila varken."

"Kes şunu," diye homurdandı J.T. "Git buradan. Psikopat kocan senin için yeterli değil mi? Bizleri yalnız bırakamaz mısın?"

"Ben de karanlığı yaşadım J.T. Bazen ışığın çok uzakta görüldüğünü bilirim. Hepimiz karanlıkta kayboluruz ve orası ürkütücü bir yerdir. Issız bir yer."

Tess'in kelimeleri canını acıtıyordu, Tess onun içini görüyordu, onu çıplak bırakıyordu. J.T. tüm o geceleri düşünüyordu, yürürken albayın postallarının döşemelerden çıkardığı sesleri. Olanları söyleyecek kimsenin olmamasını, ona ya da Marion'a yardım edecek kimsenin olmamasını.

Geceler boyunca yatağında uzanıp bunun bitmesini istemesini. Ve bütün bunları tek başına yaşamasını.

Bir inlemeyle teslim oldu. Tess'i elinden tutup birdenbire yatağa çekti. Tess kolayca üzerine düştü, ismini fısıldamaya çoktan başlamıştı bile.

"Biliyorum," diye mırıldandı J.T.'nin saçlarının arasında. "Biliyorum." J.T. yüzünü kadının boynuna gömdü.

"Seni bırakmayacağım," diye fısıldadı Tess. "Seni bırakmayacağım."

J.T.'nin elleri kadının sırtını kavradı ve onu daha da yakına çekti.

★ ★ ★

Difford huzursuzdu.

Güneş battıktan uzunca bir süre sonra Sam'le birlikte akşam yemeği olarak makarna ve peynirlerini yediler. *Jurassic Park* izlediler ve çocukların canavarlardan kurtulmasını gördüler. Difford, Samantha'nın odasını kontrol etti; yatağın altında da dolabın içinde de hayalet yoktu. Küçük kızı yatağa yatırdı, saçlarını geriye doğru taradı ve duyduğu tüm oyuncak bebeklerden daha fazla şey yapan süslü konuşan bebeğini bulup getirdi. Sonra da kıza bu gece "Pamuk Prenses"i okudu.

Kız uyuduktan sonra Difford oturma odasında etrafı kolaçan etti ve sinirlerinin neden bu kadar bozuk olduğunu merak etti.

Telefon çaldı. Korkuyla yerinde sıçradı. Oturma odasından fırladı ve telefon ikinci kez çalmadan ahizeyi kaldırdı -bunun Sam'i uyandırmasını istemiyordu.

"Teğmen?"

"Evet." Difford'un sesi temkinliydi. Güvenlik parolasını bekledi.

"İspanya'da düzlüklere yağmur yağıyor," dedi arayan. "Difford, ben Çavuş Wilcox. Dikkatli dinle."

"Duyduğuma göre midende bir sorun varmış."

"Hayır. Uyku hapı zehirlenmesi yaşadım."

“Ne?” Difford dikkat kesildi.

“Fazla zamanımız yok tamam mı? Dün kendine Dedektif Beaumont denen bir adam ortaya çıktı, Bristol Bölgesi’nden geldiğini, senin için acil bir mesaj taşıdığını iddia etti. Sorgu odasında onu sorgularken adam kahveme ilaç attı.”

“Beckett.”

“Evet Beckett’ti. Dizüstü bilgisayarımı altüst etti ve bana bazı sorular sordu. Teğmen, nerede olduğunuzu bildiğinden ve evin anahtarının bir kopyasının elinde olduğundan eminiz. Sizi hemen şimdi evden dışarı çıkarmamız gerekiyor.”

Difford sessiz kaldı. Derken, en sonunda karşı koyabileceği bir tehlikeyle karşılaştığını düşünerek sakinleşti. “Plan nedir?”

“Pekâlâ, telefonu kapadıktan sonra pencereden dışarı bak. Memur Travis güvenlik aracından dışarı çıkacak -iri bir adam, onu kaçırmazsın Normal bir şekilde ön kapıya doğru yürü. Ani hareketler yapma, Beckett izliyor olabilir. Neden eline Memur Travis için bir fincan kahve almıyorsun. Böylece adamın kafein ihtiyacını karşılıyormuşsun gibi görünürsün. Memur içeri girer girmez kapıyı kapayın. Travis sana Sam’i toparlamanda yardım edecek. Arabayı garaja alacaksınız...”

“Bekle.”

“Ne?”

Difford alnında ilk ter damlalarının oluştuğunu hissetti. “Eğer onda, şey, evin anahtarı varsa garaja girebilir. Son zamanlarda garajı kontrol etmedim. Hiç aklıma gelmedi. Şu anda garajda ola...”

“Kahretsin.” Gergin bir duraksama. “Pekâlâ. Memur Travis’e bunu söylerim. Eve geldiğinde garajı kontrol eder, sen de onu korursun. Her şey temizse üçünüz garajdan çıkarsınız. Kaçamak manevralarla doğruca merkeze gelirsiniz. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı.”

Difford telefonu kapattı. Pencereye doğru yürüyüp perdeleri kenara çekti. Tüyleri diken diken olmuştu. Nefes alıp vermesi düzensizleşmişti.

Caddenin karşısındaki arabanın kapısı açılınca iç ışığının yandığını gördü. İri yapılı, şişman bir memurun ön koltuktan indiğini gördü. Kısa bir anlığına da arabadaki ikinci adamın yerden bir şey alıyormuş gibi eğilmiş olduğunu gördü. Kapı kapandı ve arabanın ışığı söndü. Memur Travis etrafa bakıyordu. Difford adamın elinin açık tabanca kılıfının üzerinde olduğunu gördü.

“Sakin ol,” diye mırıldandı genç memura. “Unutma, sadece kahve için geliyorsun.”

Ama genç adamın gerginliğini buradan hissedebiliyordu. Aniden, bu sessiz mahallede sanki tüm dünya onları izliyor gibiydi.

Memur Travis caddenin karşısına geçti. Difford da bir miktar gecikmiş olarak, bir fincan kahve koymak için aceleyle mutfığa fırladı. Gözleri garaj kapısında idi.

★ ★ ★

Beckett cep telefonunu kapadı ve yere koydu. O sabah Çavuş Wilcox’un sesini taklit etmek için bir saat çalışmış ve çalışmaları işe yaramıştı.

Döndü, içi doldurulmuş ağır üniformanın içinde hareketleri bir miktar acemiceydi. “Ortağı” öndeki yolcu koltuğunu arkaya yatırmış, boğazına kadar da bir battaniye çekmişti, böylece uyuyormuş gibi görünüyordu. Araba ışığının adamın vücudunu ortaya çıkaracağını bilen Beckett cesedin üzerine eğildi, koltuğu dikleştirdi ve adamın vücudunu öne doğru eğdi. Ölüm sertleşmesi başlamıştı, o yüzden kolay değildi. Gerçi Beckett cesetleri hareket ettirmede tecrübeliydi. İşin hilesi, adamı karnındaki kurşun deliğinden öne doğru bükmekti.

Beckett yukarı baktı. Difford oturma odasının penceresinde dikiliyor, Memur Travis’in arabadan dışarı adım atmasını bekliyordu.

“Bir işe yaramak ne güzel,” diye mırıldandı Beckett ve arabanın kapısını açtı.

★ ★ ★

Kapıdan gelen hafif tıklama sesi koruma evinde sessizce yankılandı. *Güzel*, diye düşündü Difford. Memur Travis en azından Samantha’yı düşünüyordu. Difford elinde dumanı tüten bir kahve kupasıyla kapıya yaklaştı. Omzunun üzerinden garaj kapısına bakma isteğine karşı koymak zorundaydı.

Sakin ol, sakın ol.

“Parola,” diye hafifçe seslendi, sıkı sıkıya kilitli kapının arkasından.

“İspanya’da düzlüklere yağmur yağıyor.”

Difford memuru kapıdaki gözetleme deliğinden kontrol etti. Çocuk genç görünüyordu, gerçi hepsi Difford’a genç görünüyordu. Daha fazla egzersiz yapması şart olan şişman bir adamdı bu. *Tanrım*, nasıl olmuştu da böylesi şişman bir memur onun destek kuvveti olabilmişti? Difford kapıyı yavaşça açtı, halinden hiç de memnun değildi.

Zincir hâlâ kapının üzerindeyken acemi memuru dikkatli gözlerle tekrar inceledi. Difford bu sefer aptalca davranmayacaktı. Üniforma tamamdı, gerçi çocuğun üzerinde herhangi bir başarı nişanı falan yoktu.

“Kimlik?”

Memur Travis görev duygusuyla rozetini gösterdi. *Güzel*.

Difford zinciri çıkarıp kahve kupasını uzattı. “Bunu al ve sakın davran. Unutma, sadece kahve için geldin.” Gözleriyle sokağı

taradı. Sokak lambaları karanlık alanlar oluştuyordu; sokak lambalarından hep nefret etmişti zaten. Ama şimdilik etrafta herhangi bir kıpırdanma yoktu.

“Pekâlâ, içeri gir.”

Memur Travis eve adım attı, Difford’un dikkatli gözleri altında gergin ve rahatsız görünüyordu. “Ne zamandır teşkilattasın?”

“İki yıldır.”

“İki yıldır ve bu işi mi aldın?”

“Adam yokluğu yüzünden. Camarini olayı ve bu iş bütün gücümüzü tüketiyor.”

“Hımm. Daha önce hiç ev korudun mu?”

“Gingham baskınında yer almıştım. Bu yüzden beni bu işe verdiler.”

Difford sonunda yumuşadı. Todd Gingham olayı kötü gitmişti. On dokuz yaşındaki silah tacirini New Bedford’daki evinde köşeye kısırdıklarını sanmışlardı. Komşular delikanlıyı elinde silahla görmüşlerdi. Bir SWAT takımı çağırılmıştı. Evi dışarıdan ateş altına almışlardı. Ama delikanlı arkadan kaçmış ve birkaç ekip arabasına ateş açmıştı. Tehdidi en sonunda durdurmak için altı polis memurunun delikanlının üzerine çullanması gerekmişti. Demek Memur Travis ateş hattında bulunmuştu. Barutu, adrenalinini ve bütün o bağırış çağırışları yaşamış, bu şartlar altında görevini yerine getirmişti.

Difford rahatlamaya başladı. Kafasını kaldırdı ve Memur Travis’i garaj kapısına doğru yönlendirdi.

“Kahveyi masaya koy. Önden sen git. Ben evin diğer kısımlarını kontrol ettim. Eğer buradaysa, garajdadır.”

“Hayır Difford. O tam burada.” Memur Travis, Difford’un şişman bir adamdan bekleyebileceğinden çok daha hızlı hareket etti. Hızla döndü, kolu yukarı kalktı ve Difford çenesinde patlayan yumruktan hemen önce adamın gözlerini gördü.

Çok sert şekilde yere düştü ama eli silahını yakaladı. *Panik yapma, panik yapma.*

Tabancasını kılıfından çıkardı. *Ateş et, lanet olası, ateş et.*

Ama Beckett’in polis copu büyük bir hızla kolunun ön kısmına indi; bulanık bir şekilde kolunun kırılma sesini duydu. Parmakları hissizleşti. Tabancası odanın karşı tarafına savrulup duvara çarptı.

Ayaklarına saldır. Ayaklarına tekme at. Onu yere düşür.

Ayak bileğini Beckett’in ayak bileğine çengel gibi taktı ve sert şekilde çekti. Jim yere devrilirken cop bu sefer Difford’un yüzüne indi. Kulaklarını şiddetli bir çınlama sesi kapladı. Ağzında paslı bir şeyin tadını aldı, *kan*. Kahretsin, kanlar çenesinden aşağı doğru akıyordu. Dişlerine ne olmuştu?

Sağlam olan kolunu yere koydu ve silahına doğru sürünmeye başladı. *Daha hızlı, daha hızlı, daha hızlı.*

Tess, özür dilerim, özür dilerim.

Naylonun hissettirmesini duydu ve Jim’in ayağa kalkmaya başladığını anladı. Hızlanarak kendini hareket etmeye zorladı. Silah çok yakındaydı, aralarında dört-beş metre vardı. Hani şöyle bir elini uzatabilse...

Tam bu sırada Beckett, Difford’un sırtına çok sert şekilde oturarak onu yere yapıştırdı. Beckett’in elleri boğazına dolanarak sıkmaya başladı. Difford savaşıyor, yerde kıvranıyordu. Dünya etrafında dönerken, o karanlığın içine batıyordu.

Boşluk acıtmıyordu.

Ve bu sadece bir dakika sürdü. Sonra üzerindeki basınç kalktı. Ciğerleri içgüdüsel olarak nefes aldı, gözleri görmek için savaştı. Belli belirsiz şekilde Beckett’in ayağa kalktığını hissetti. Tabancasının tekmelenerek uzağa fırlatılmasını gördü. Beckett bir mutfak sandalyesi aldı. Koridorda yürüdü ve sandalyeyi Samantha’nın odasının kapısına dayayıp kapı kolunun altına sıkıştırdı.

Ve bunu görünce Difford ne olacağını anladı. Sandalye, Beckett’in kızının uyanıp da görmesini istemediği şeyler yapacağını söylüyordu.

Beckett koridordan geri yürüyerek geldi. Difford kendini geri çekmeye çalıştıysa da kırık kolu hareket etmeyi reddediyor, akan kanlar ve dökülen dişleri de şimdiden boğazını dolduruyordu. Bir metre kadar daha yalpalaya yalpalaya süründü, sonra Beckett’in eli ayak bileğini yakalayıp onu olduğu yere mıhladı. Difford inlemelerine engel olamıyordu.

“Sana soracağım birkaç soru var,” diye fısıldadı Beckett.

Tuhaf bir sürtünme sesiyle birlikte Difford’un gözlerinin önünde bir bıçak göründü.

“Çavuş Wilcox çok kolaydı,” diye mırıldandı Beckett. “Hiç polislerin ağır eşiklerinin çok düşük olduğunu fark ettin mi? Tüm hayatlarını bunun üzerinde çalışmakla geçiriyorlar ve o yüzden de acıdan bağışık olduklarını, böyle bir şeyin asla başlarına gelmeyeceğini sanıyorlar.”

“Piç kurusu,” diyerek zar zor nefes aldı Difford.

“Şşş. Sam’i uyandırma.”

Difford’un gözleri kapandı. Yanaklarından aşağı doğru bir şeylerin aktığını hissetti. Gözyaşı olabilir miydi?

“Bu işi benim için zorlaştır Difford. Bana meydan oku. Meydan okumanı istiyorum.”

Jim Beckett bunu söyledikten sonra işe koyuldu.

Beckett ay ışığıyla kaplı oturma odasına girdi. Önce telefonu kaldırdı ve nöbetçi memuru aradı.

“B-On Dört,” dedi. “Rapor veriyorum, her şey temiz.”

“Anlaşıldı, B-On Dört.”

“Bir saat içinde yine konuşuruz.” Memur Travis konuşmayı bitirdi.

Şu anda saat gece birdi. Saat ikide yeni vardiya gelecekti. Jim tüm zamanlamaları dikkate almak zorundaydı.

Garaj kapısını açtı. Difford’un cesedini bagaja koydu. Mutfağa dönerek, yerdeki kanları kâğıt havlularla temizlemeye başladı. Kan yağlı bir maddeydi, temizlenmesi insanların sandığından daha zordu. Ortabatı’da bir karı kocanın, kanlı ölümlerden sonra mekânların temizliğini yapan bir şirket kurduğunu okumuştı. Cinayetler, intiharlar... Her şeyin icabına bakıyorlar ve iyi para kazanıyorlardı. Hapishanedeyken Jim bu karı kocaya temizlik taktikleri vermek için mektup yazmayı bile düşünmüştü.

Şimdi çok düzenli olmak için zamanı yoktu. Yerdeki kanların kabaşını aldı ve mobilyaları da geri kalanların üzerini örtecek şekilde düzenledi. Sonra çabucak soyundu ve geniş üniformasının içine giymiş olduğu kot ve tişörtle kaldı. Üniformayı mutfağın yan tarafındaki çamaşır makinesine attı. Makineyi evden çıkmadan önce çalıştıracaktı. Peruğunu çıkardı ve yüzündeki makyajı temizledi -Sam’i korkutmak istemiyordu. Yine aynı düşünceyle Difford’un eski beyzbol şapkasını buldu ve kel kafasına taktı.

Difford’un beyzbola düşkünlüğünü unutmamıştı. Eğer hatırlasaydı, teğmeni sırf ironi olsun diye beyzbol sopasıyla öldürürdü.

Saat biri yirmi gece lavaboda ellerini ve kollarını ovuşturur ovuşturur yıkadı, sonra kahve fincanını içeri koydu. Her yerde parmak izi bırakmıştı. Kendi olmak güzel bir şeydi -artık saklanmak zorunda değildi. İsteddiği her yere parmak izi, kıl, kan örneği bırakabilirdi. Kaçak bir mahkûm olarak işi daha da kolaydı.

En sonunda Samantha’nın kapalı kapısının önünde, koridorda durdu. İçinde asabi kelebekler uçuşuyordu, eşsiz bir duyguydu bu. Sanki bir kıza ilk kez çıkma teklif edecekmiş gibi hissediyordu.

Ellerini bacaklarına sürttü ve hazır olduğuna karar verdi.

Mutfak sandalyesini kapı kolunun altından çekti; kapının diğer tarafından hiçbir kıpırdanma sesi gelmiyordu. Difford fazla gürültü çıkarmamıştı. Jim, Difford’un Samantha’yı elinden geldiğince korumak isteyeceğine güvenmişti. Kapı kolunu çevirdi ve kapıyı dikkatle açtı.

Gümüşü ay ışığı, yatağı sahne ışıkları gibi aydınlatıyor ve kızının yanağına dökülen beyaz-sarı saçlarını iyice vurguluyordu.

Küçük kızma hayranlıkla baktı ve ona duyduğu sevgi göğsünde çiçeklendi.

Samantha’nın gözleri çırpınarak açıldı, uykulu ve masumdu. Sonra aynı gözler şaşkınlıkla kocaman oldu. Beckett, kızının atacağı çılgılığı tek bir parmağını nazikçe dudaklarına bastırarak susturdu.

“Sam...” diye fısıldadı.

Kızın gözleri babasının sesiyle daha da açıldı. “B... ba... baba?”

“Evet bebeğim.” Beckett gülümsedi. Kızı dayanılmayacak derecede sevimli görünüyordu. Mükemmel görünüyordu.

“Geri dönmüşsün.”

“Tabii ki döndüm Sammy. Senin için geri döndüm. Bir daha asla ayrılmayacağız.”

J.T. gün doğmadan yatağından kalktı ve havuza girdi. v Yirmi beş tur kelebek, yirmi beş tur sırtüstü, yirmi beş tur kurbağalama ve yirmi beş tur serbest stil yüzdü. Klor, yanağındaki çizdiği sıızlatıyordu.

Sonunda havuzdan çıktı ve üzerindeki suyu elleriyle silip kurulandı. Güneş ufuktan belli belirsiz görünmeye başlıyordu. Bir an orada öylece durdu ve güneş ışıklarının nazikçe mesquite ağacına işleyip bahçesini aydınlatmasını izledi.

Şimdi ne yapması gerektiğini biliyordu. Marion’ın odasına yürüdü.

Kapısı açıktı, zaten J.T. de öyle olacağını tahmin etmişti. Oda boştu ve J.T. bunu da tahmin etmişti. Yatağın kenarına oturdu ve elini, kız kardeşinin hıçkırığa hıçkırığa uykuya dalarken sarılmış olması gereken yastığın üzerinde gezdirdi.

Merry Berry, özür dilerim.

“Onu öldürmem gerekirdi,” dedi sessiz odada. “Albayı öldürmem gerekirdi.”

Kendini açık buzdolabının önünde, dört şişe biraya bakarken buldu. Corona Extra Gold. Soğuk ve içimi kolay. *Sinirini alır - istediğin de zaten bu değil mi J. T. ? Sinirini alacak bir şey.*

Unutmam sağlayacak bir şey, çünkü sen asla Marion gibi inkâr etmeyi öğrenemedin.

Eli buzdolabının içine uzandı. Parmaklarını hayat iksirinin soğuk boynuna doladı. Şişeyi dışarı çıkarması çok kolaydı. Güneş gökyüzünde iyice yükselmeden sarhoş olabilirdi.

Tess’i düşündü, kadın hâlâ onun yatağında uyuyordu. Başını nasıl göğüslerinin arasına aldığını, saçlarını nasıl okşadığını düşündü. Dudaklarının dudaklarında yarattığı hissi ve şakaklarını hafifçe ovmasını düşündü.

Sonra da öfkeyle, *O kadın tam bir aptal*, diye düşündü. *Kahretsin*, belki ikisi de aptaldı.

Eli bira şişesinin üzerinden kaydı. Dışarı çıkıp tekrar havuza doğru yürüdü ve yüz tur daha yüzdü.

Saçlarını havluyla kurutarak eve geri dönerken telefonun çaldığını duydu ama pek önemsemedi. Bu sırada Tess hızlı ve aceleci adımlarla koridordan koşarak geldi. Belli ki onu arıyordu.

J.T.'yi dışarıda görünce omuzları hemen gevşedi. J.T. gülümsemedi ama kaş da  atmadı.  ylece bakmakla yetindi, Tess'in üzerinde üstüne son derece büyük gelen bol bir Williams tişörtü vardı. Kahretsin, ona sarılmak istiyordu.

Telefon hâlâ çalıyordu. Tess en sonunda telefona uzandı.

J.T. oturma odasına adımını attığı anda, kadının ahizeye temkinli bir sesle, "Evet" dediğini duydu.

Derken bembeyaz kesildi ve vücudu sallanmaya başladı. Bakışlarını yerden kaldırdı, güzel kahverengi gözlerinde büyük bir dehşet ifadesi vardı.

"Bebeğim," diye fısıldadı. "Bebeğim!"

Telefon patırtıyla yere düşerken kendi de aniden yere yığıldı.

J.T. hemen yetişip kadını yakaladı ve kucaklayıp göğsüne doğru bastırdı.

Bölüm Yirmi Bir

Özel Ajan Quincy ensesini ovuşturdu. Saat sabah ondu ve gecesinin büyük bir kısmını Difford'un öldürüldüğü koruma evinde geçirmişti. Son üç gündür sadece sekiz saat uyumuş ve iki kilo vermişti, bunu hissedebiliyordu.

"Bana iyi bir şey söyle."

"Red Sox sonunda bir maç kazandı."

Quincy, Houlihan'a yorgun gözlerle dik dik baktı. "Tekrar dene"

"Üzgünüm, hepsi bu. Memur Campbell ve Memur Teitel gece iki vardiyalarına geldiklerinde Harrison'u arabanın içerisinde vurulup öldürülmüş şekilde, koruma evini de bomboş bulmuşlar. Mutfak zeminindeki kan izleri bir şiddet yaşandığını gösteriyor ama Difford'un ne cesedini ne de arabasını bulabildik. Samantha ve ona ait tüm eşyalar gitmiş. Ayrıca silah dolabı da zorlanarak açılmış ve içi boşaltılmış. Difford'un orada tam olarak ne gibi silahları olduğundan emin değiliz ama resmi olarak emniyetten bir Mossberg 12- yivli av tüfeği, bir 9 mm Smith & Wesson, standart beylik silahı .357 Magnum ve büyük ihtimalle bir de özel üretim Smith & Wesson .38 almış. Gerçi stokunda birkaç sürpriz de saklıyor olabilir. Mesela namlusu kesilmiş bir pompalı tüfek. Polislerin silahlarla arası nasıl olur bilirsin.

"Olay yerinde Beckett'in gizli ve belirgin izlerini bulduk: üzerinde makyaj artığı olan kâğıt havlular, bir eyalet polis üniforması ve dört yıl önce Memur Travis diye bir polis adına çıkartılmış bir eyalet polisi rozeti. Beckett aynı zamanda bize peruğunu, dolgulu kadın çoraplarını ve bir de içlerine mor renkli oyun hamuru doldurulmuş iki buzdolabı poşeti bırakmış. Bir de notu var." Teğmen Houlihan'ın sesi ciddileşti. Yumuşak bir tonlamayla konuşmaya başladı: "Beckett şöyle yazmış: 'Çavuş Wilcox'un selamı var.' Wilcox şu anda yirmi dört saatır kayıp. Karısı onu özel bir görevde sanıyor- muş, biz de işe hasta olduğu için gelemediğini sanıyorduk. Henüz cesediyle ilgili herhangi bir ipucu bulamadık."

Quincy gözlerini sıkıca yumdu ve gerilimin sert bir düğüm gibi toplandığı burun kemiğini çimdikledi. Sonra da sert bir şekilde gözlerini ovuşturdu. "Komşular? Onlar bir şey görmüş mü?"

"Akşamın büyük bir bölümü boyunca sivil bir arabada iki polisin oturduğunu görmüşler. Memurlardan biri uyukluyor gibi görünüyor."

"Harrison'un tahmini ölüm saati?"

"Akşam altı. Beckett onu büyük ihtimalle vardiyanın başlangıcında, Harrison arabaya ilk bindiği sırada öldürmüş." "İzleme arabasından da en son gece birde haber aldınız, öyle mi?"

"Kesinlikle. Difford gece yarısından bir süre sonra arayıp haber vermiş. Yani Difford gece yarısı ile gece iki arasında bir ara..."

"Harika. Ulusal Muhafızlara haber verdiniz mi?"

"Şaka mı yapıyorsun? Şu anda üzerinde üniforması olan herkese Jim Beckett'i arattırıyorum. Elli millik bir alanı kordon altına aldık. Samantha Williams'in fotoğrafı tüm televizyon kanallarına ve bölgedeki tüm gazetelere gönderildi." "Fena bir başlangıç sayılmaz."

"Onu yakalayacağız Quincy. Dört yaşında bir kızı nasıl saklayacak ki? İşte en sonunda her şeyi eline yüzüne bulaştırdı, onu kışından zımbalayacağız."

"Hım." Quincy ikna olmamıştı. Arkasına yaslandı ve kalitesiz beyaz tavanı inceledi; bir dart tahtası görevi görebilecek türdendi, hatta sakın gecelerde muhtemelen görüyordu da. Tavandaki gömme ışıklar Quincy'nin şakaklarındaki zonklamayı artırmıştı. Bazı günler bu basınç yüzünden başını tuvalete sokup sifonu çekmeyi istiyor, ama yine de işini bırakmıyordu. Nasıl bir hastalıklı piç kurusu olmuştu böyle?

"Birkaç fikir daha ister misin?" Bunu bir soru cümlesi olarak kurmuştu çünkü görev kuvvetinin sorumluluğu Houlihan'a aitti ve Quincy idareyi devralıyormuş gibi görünmek istemiyordu. Yetki kargaşasının koordine edilmesi en iyi şartlarda bile asla kolay değildi, özellikle de herkes tüm geceyi ayakta geçirmişken.

"Eh, Einstein olan sensin. Jim Beckett'i yakalamak için gizli formülü biliyorsan öt bakalım. Departmanımız artık bunun gibi kahrolası geceleri kaldıramaz." Houlihan'ın sesinde ikisinin de hissettiği bir acılık vardı. Quincy kariyeri boyunca sekiz polis memurunun ve çok iyi iki federal ajanın öldürülmesine tanık olmuştu. Tabancaların o kasvetli sesini kim bilir kaç kez işitmişti? Ama hiçbir zaman kolay olmuyordu. Hiçbir zaman kendini soyutlayamıyordu.

"Pekâlâ, ikimiz de biliyoruz ki Beckett kızını çok seviyor. Samantha'nın tehlikede olduğuna inanmıyoruz. Yani haklısın, bundan mümkün olduğunca faydalanalım. Mutlu tutman gereken dört yaşında bir kızın var. Dört yaşındaki çocuklar ne ister?"

"Benim sadece iki Doberman köpeğim var Quincy. Çocukların ne isteyeceğini nereden bileyim?"

"Hımm, ben Japon balıklarıyla bile baş edemiyorum." "Bir saniye bekle." Teğmen Houlihan odasının kapısını açıp seslendi: "Rich, buraya gel!"

Orta yaşlı cinayet dedektifi birkaç saniye sonra kapıda belirdi. O da bütün gece uyumamıştı ama bu konu hakkında yorum yapmıyordu. Tüm ekip üyeleri gibi yüzü bitkindi ve omuzları düşmüştü. Son yirmi dört saat içinde Teğmen Difford ve Memur

Harrison'un vahşice öldürülmesine tanık olmuşlardı. Büyük ihtimalle Çavuş Wilcox da aynı kaderi paylaşmıştı. Kızgınlardı. Adalet istiyorlardı, intikam almak istiyorlardı. Beckett'in canlı olarak yakalanma ihtimali gitgide azalıyordu -Quincy buna çok üzülüyordu. Hâlâ Beckett gibi bir adamdan öğrenecekleri çok şey vardı. Tek sorun, bunun bedelinin gitgide artıyor olmasıydı.

"Senin iki çocuğun var değil mi?" diye sordu Houlihan, Dedektif Rich'e.

"Bir kız ve bir oğlan. Üç ve beş yaşlarında."

"Güzel. Şimdi bizim için dört yaşındaymış gibi düşün." "Tanrım."

"Gecenin yarısı uyandırıldın," diye ekledi Quincy. "Yorgun ve huysuzsun. Beckett büyük ihtimalle bir otel aramak zorunda kalmıştır, değil mi?"

Rich kafasını hayır anlamında salladı. "Beckett, Difford'un arabasını aldı, değil mi? Çocuklar arabada harika uyur. Dış çıkarırken Shawn'u tüm gece arabayla gezdirirdik. Onu uyutmanın tek yolu buydu."

"Kahretsin. Yani Beckett bir saatlik avantajıyla çoktan şehir dışına çıkmış olabilir. Peki ya sabah? Kız uyandığı zaman korkmuş, tereddütlü ve huysuz olacak..."

"Çocuk Menüleri," dedi Rich tereddüt etmeden.

"Ne?"

"Gezegendeki en büyük rüşvetçilik şekli. Çocuğun mutsuzsa ya da mızımlanıyorsa onları McDonald's a götürürsün. Beckett iyi bir aşçı mıdır?"

"Hayır, şovenist domuzun tekidir."

"Eh, çocuklar pek restorana falan gitmeyi sevmezler, özellikle de dört yaşındakiler. O yüzden bütün fast food mekânlarını kontrol edin. Samantha'nın yemek yemeye ihtiyacı olacak ve ağzını bilen her çocuk gibi McDonald's, Burger King ya da bunun gibi bir yerde yemek yemek isteyecektir. Şu reklamlar gerçekten de ufaklıkların beyinlerini yıkıyor."

Quincy başıyla onayladı. "Budur işte. Bir harita alıp, Beckett'in bir gecede ne kadar yol gidebileceğini hesaplayalım ve tüm fast food restoranlarına Samantha'nın resmini ulaştıralım. Koordinasyon bürosundan yardım isteyebilirim." "Bana uyar," dedi Houlihan kısaca. Rich odadan gönderildi. "Havaalanlarının da alarmda olmasını istiyorum. LaGuardia, Logan, JFK falan, hepsi. Bunu ayarlayabilir misin?" "Henüz ülkeyi terk etmeye kalkışmayacak."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Tess hâlâ hayatta. Onu bulmadan gitmez."

"Hadi ama. Dört yaşındaki bir çocukla Tess'in izini nasıl süreceksin?"

"Sanıyorum bir planı var." Quincy öne eğildi. "Havaalanları zaten alarmda Teğmen. Beckett hapishaneden kaçtıktan sonra resimleri tüm dış hat terminallerine dağıtıldı. Onlara şimdi Sam'in resmini de ulaştırabiliriz ama henüz ülkeyi terk etmeye çalışacağını sanmıyorum. Sam birinci adımdı, ikinci adım Tess Williams'i öldürmek olacak."

"Sonra gidecek mi?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun? Bu işin uzmanısın ve biliyorsun, öyle mi?"

Quincy bir an için sessiz kaldı, Houlihan'a derin bir nefes alması ve kendini toparlaması için bir şans verdi. Teğmen ellerini yanlarında yumruk yapmayı başardığında, Quincy bilgisayarının ekranına hafifçe tıklattı. "Şablonu hatırla..." "Tanrı aşkına, şablonun canı cehennemle! Şu anda ne yapıyorsa kişisel amaçları için yapıyor, sayılara göre değil." "İkisini de yapıyor. Düşün, Houlihan. Küçük oyunlarını oynamak için, cesetleri bıraktığı yerlerin ilk harflerini kullanıyor. Walpole'de iki gardiyan, W. Avon'da Shelly Zane, A. Harrison ve büyük ihtimalle Çavuş Wilcox da Springfield'da öldürüldü, yani 5. WAS. *Jim Beckett was..*

"Jim Beckett *en iyisiydi.*"

* *Jim Beckett was...*: İng. 'Jim Beckett... idi' anlamına gelen, bir yargı ya da eylem bildiren geçmiş zaman cümlesi -ed.n

"*Bir numaraydı. Buradaydı. Üstündü.* Birçok şey olabilir. Esas mesele, cümlelerin hâlâ bitmemiş olması. Ayrıca Difford'un cesedini de hâlâ bulamadık. Tahminimce onu sıradaki harf için uygun bir yerde bırakacak. Belki de Wilcox'un cesedini aynı şekilde başka bir yere bıraktı -cesetleri bulana kadar asla bilemeyeceğiz. Ama Beckett hâlâ küçük oyununu oynuyor ve başladığı şeyi bitirmeye çalışıyor. Belki de harfleri ülke dışında tamamlayacak. Belki de bir yıl hiçbir şey yapmayacak ve sonra kaldığı yerden devam edecek. Ama mutlaka yeniden cinayet işleyecek. Biz onu bulana kadar Tess Williams'in ve başkalarının peşinden gidecek."

Başlayan sessizlik gitgide uzadı. Houlihan'ın çenesi öylesine kasılmıştı ki, Quincy, Teğmen'in dişlerini gıcırdattığını duyabiliyordu. Hiçbir şey söylemedi. Şu anda yapılacak herhangi bir yorum, Teğmen'in tepesini attırmaya yarardı sadece. Oturdu ve bekledi.

"Ona polis koruması teklif ettim," dedi Houlihan ansızın, sesi gergindi. "Beni reddetti. İstemedi."

"Tess Williams'a mı?"

"Evet. Difford onun irtibat numarasını kiralık bir banka kasasına koydu. Böylelikle eğer Difford'a bir şey olursa, biz de kadına haber verebilecektik. Difford tüm açılardan düşünmeyi severdi, tüm olasılıklara göre plan yapardı."

“Beckett büyük ihtimalle kadının nerede olduğunu biliyor,” dedi Quincy sessizce. “Koruma evinin bilgisini Wilcox’tan almış olmalı. Aynı taktikleri Difford’un üzerinde de kullanmıştır.”

“Evet. Şu işe bak,” diyerek yutkundu Houlihan, sonra da omuzlarını dikleştirdi. “Tess’e bunu açıkça söyledim. Yapa-bileceğim her şeyi teklif ettim. Bana polisin şimdiden yeterince şey yaptığını söyledi...”

Quincy irkildi.

“İşleri kendi yöntemiyle halletmek istedi.”

“Aman Tanrım.”

“Paralı bir askerle idman yapıyor.”

“Şaka yapıyorsun.”

“Hayır. Adaleti kendi eliyle sağlamak istiyor.” Houlihan zorlama bir kahkaha attı. “Bunun için onu suçlayabilir misin?”

Quincy yorgun bir ifadeyle kafasını iki yana salladı. “Umalım ki aptalca bir şey yapmasın.”

“Bu çok aptalca.”

“Eğer istemiyorsan burada olmak zorunda değilsin.”

“Tess bunu bir dakika düşün. Beckett kızını kaçırıyor. Peki sen ne yapıyorsun? Onun arka bahçesine geri dönüyorsun. Amacı tam da bu değil mi zaten?”

Tess inatla pencereden dışarı baktı. Saat gece yarısını geçmişti ve Mass Pike üzerinden Springfield’a doğru yol alıyorlardı. Yolda birkaç araba vardı sadece. Ay ışığı zayıftı ve yağmur çiseliyordu. Arabanın ön cam silecekleri ritmik şekilde, *tam tam, tam tam* diye ses çıkarıyordu, onun dışında kiralık arabanın içi sessizdi.

J.T. direksiyon başında yorgun ve huysuzdu. Şimdiden güneşi ve çölü özlemişti. Altı saat önce üzerinde bir tişörtle bahçesine hayran hayran bakıyordu. Şimdiyse Tess’le birlikte son derece soğuk bir eyalete girerlerken, villasına ve Glug’a Rosalita göz kulak oluyordu. Burası misafirperver bir yer değildi.

J.T., Massachusetts’i sevmezdi. Boston’da tüm dünyadan farklı etnik kökenlere sahip yüz binlerce insan -İrlandalılar, İtalyanlar, Çinliler- yaşırdı ama yine de herkesin kendisini gerçek bir Boston’lu olarak görmesi için aynı üç soruya cevap vermesi gerekirdi: Ataları Amerika’ya *Mayflower* gemisiyle mi gelmişti? Harvard’a gitmişler miydi? Aileleri Kennedy’lerden herhangi birini şahsen tanıyor muydu?

Bu sorulara olumlu cevap veremiyorsanız Boston’lu olmayı unutmalydınız. Boston’da yüz elli yaşına kadar yaşayabilirdiniz ama hâlâ Boston’lu olamazdınız.

“Beckett’in Sam’i sevdiğini söylemiştin öyle değil mi?” diye listelemeye devam etti J.T. “Yani acil bir tehlike içerisinde değil.”

“Acil bir tehlike içerisinde değil mi? Tanrı aşkına, hobi olarak kadınlara tecavüz edip onları boğarak öldüren sado-mazoşist bir seri katil tarafından kaçırıldı. Ne kadar güvende olabilir? Beckett ona asla vuramaz, evet, ama şu anda kaçış halinde. Ya polis onu köşeye sıkıştırırsa? Ya silahlı çatışma çıkarsa? Aman Tanrım, ya silahlı çatışma çıkarsa?”

“Tess...”

“Hayır.” Theresa ona arkasını döndü. “Basmakalıp sözler istemiyorum.”

“Aman Tanrım, şimdi ne söyleyeceğim ben? Bak, beni can kulağıyla dinle. Senin de kabul edeceğin gibi, şu anda Jim’in başlıca hedefi sensin. Ama onca yolu kat edip onun daha da yakınma sokuluyorsun.”

“Polislere göre, Beckett zaten benim Arizona’daki yerimi nasıl bulacağını biliyormuş.”

“Evet ama dört yaşındaki bir kızla oraya gelmesi biraz zor olurdu. Kahretsin Tess, tam da onun istediği şeyi yapıyorsun.”

Tess öylece omuz silkti. “Jim becerikli bir adamdır. Bir yolunu bulurdu. Şimdi bunu benim yöntemimle halledeceğiz.”

“Sen bunun için hazır değilsin.”

“Öyle mi? Peki bir insan hangi noktada Jim Beckett’in üstesinden gelmeye hazır olur? On yıl, yirmi yıl, otuz yıl cinayet polisi olarak görev yaptıktan sonra mı? Upps, özür dilerim. Onları da öldürdü.”

J.T. direksiyonu daha sıkı kavradı. Theresa haberleri aldığından beri içekapanık, alaycı ve acımasız olmuştu. Şimdiye kadar korku haricinde her duyguya girip çıkmıştı. Bu kötü bir işaretti. Korku faydalı bir duyguydu; insanların güvende olmalarına yardım ederdi.

“Seni arabayla bir otele bırakayım,” diye tekrar denedi J.T.

“Ben koruma evini kontrol eder, öğrenilecek bir şey var mı yok mu diye bakarım. Eğer bir iz varsa onu bulurum. Oradan devam ederiz.”

“Hayır.”

“Aksiyonun bir parçası olmak için çok mu heveslisin?” “Benim kızım, benim eski kocam, benim problemim.” “Senin ölümün.”

Kadının çenesi kilitlendi.

“Tess,” dedi J.T. sessizce. “Kendini cezalandırmaya ne kadar daha devam edeceksin?”

“Ne?”

J.T., Springfield sapağından saptı. “Beni duydun. Kafanda Jim Beckett’ten daha fazlası var. O düşünceleri kafandan çıkarsan iyi edersin. Çünkü Beckett’e öfkeyle giriyorsun. Öfkeni kontrol edemezsen Beckett seni canlı canlı yer.” “Neden bahsettiğini anlamıyorum.”

“Kızgınsın.”

“Arkadaşımı öldürdü! Çocuğumu kaçırdı!”

“Ona değil kızgınlığın. Kendine kızgınsın.”

“Peki neden kızgın olayım ki? Kızımı yalnız bıraktığım için mi? Eyaleti terk ettiğim ve bu yüzden benim yerime Difford öldürüldüğü için mi?”

“Samantha sen eski bir paralı askerle düzüşürken kaçırıldığın için olabilir mi?” diye tamamladı J.T. kadının lafını. “Hadi Tess. Çıkar bunu kafandan. Hepsini çıkar. İstiyorsan bana vur. Kendine vur. Sonra da toparlan. Çünkü kafanı yüzde yüz önümüzdeki meseleye verdiğinden emin olana kadar seni bu arabadan dışarı bırakmayacağım. Aksi takdirde hiçbir işe yaramazsın.”

“Kahretsin!” diye haykırdı Theresa. Sonra J.T.’ye vurdu. Omzuna sert bir yumruk geçirdi. Sonra da üç kez göğsüne vurdu. J.T. kadının hüsrânını ve öfkesini hissedebiliyordu.

“Sam’in yanında kalmam gerekirdi,” diye fısıldadı sefil bir halde. “Kızımın yanında kalmam gerekirdi.”

“O zaman sen de ölmüş olurdun. Sen değişim istedin, Tess. Hepsini bu. Mazlum olmayı bırak ve savaşı olmayı öğren.” Etraflarında mahalleler görünmeye başladı. J.T. yaklaştıklarını anladı. Tess hafif bir sesle ona eski koruma evinin yolunu tarif etti. Mahallelerin çoğu eski görünümlüydü; iki pencere, bir bacası ve başka pek fazla özellikleri olmayan tek katlı çiftlik evlerinden oluşuyorlardı.

J.T. başka bir caddeye saptı. Bu geç saatte etrafta hiç kimse yoktu. Yolun kenarına arabalar park edilmişti. Evler kendi temelleri üzerine çömelmişti adeta. Tekbir veranda ışığı bile yanmıyordu.

Tess’e baktı. Kadın çok solgun görünüyordu.

“Seni hâlâ bir otele götürebilirim.”

“Cehenneme kadar yolun var.”

“Ah evet, Tess. Gerçekten sıkı kadınsın.”

Tess kaş çatıttıktan sonra iki başka evin arasına sıkışmış bir evi gösterdi. Sarı renkli suç mahalli şeridi evi gösterişli bir boya yılanı gibi sarmıştı.

J.T. arabayı kaldırım kenarına park etti. Evi gözleyen sivil bir polis arabası var mı yok diye sokağa doğru baktı. Hiçbir şey yoktu. Tabii buradaki aksiyon çoktan olup bitmişti. Kriminal laboratuvarın kimyageri hiç kuşku yok ki burada tam bir gün geçirmişti. Mekânı analiz etmiş, parmak izi toplamış ve kanıtların listesini yapmıştı. Difford’un cesedini bulmak için eve köpekler getirilmişti ama Tess’in söylediğine göre hâlâ bulamamışlardı. Şimdi asıl polislik çalışması laboratuvarda yapılacaktı, ev şiddete adanmış eski bir anıttı sadece.

J.T. ve Tess de eve bunun için gelmişlerdi. Beckett’in izini sürmek için bir başlangıç noktasına ihtiyaçları vardı ve son suç mahalli de, diğer herhangi biri kadar iyi görünüyordu. Belki onlara bir şey anlatırdı, kim bilir belki de anlatmazdı.

J.T. arabanın kapısını açtı ve hayret verici soğukluktaki sonbahar gecesine adımını attı.

“Tanrım,” diye homurdandı. “Kaktüslerin gözünü seveyim.”

Çıplak ellerini kot pantolonunun ön ceplerine soktu ve deri ceketinin içinde sırtını kamburlaştı. Tess de arabanın kendi oturduğu tarafından iniyordu, havaya daha uygun giyinmişti.

“Sen burada kal.” J.T. kaldırıma doğru adım attı.

“Hayır.” Tess arabanın kapısını kapadı ve omuzlarını dikleştirdi.

J.T. tartışmak niyetinde değildi. Doğruca Tess’in üzerine yürüdü ve kendi bedeniyle kadını arabanın üzerine bastırdı. Koyu renk gözleri kadının gözlerini delip geçerken haşın ve sabırsızdı.

“Profesyonel olan benim.”

“Ben de müşteriyim.”

“Tess sen sadece işleri berbat edersin. Şimdi tekrar arabaya dön.”

Tess ona isyankâr gözlerle baktı. “Zaten Sam’i aldı. İşler daha ne kadar berbat olabilir ki?”

“Çok fazla daha,” dedi J.T. açık açık. Tess’i olduğu yere mıhlayıp daha da üzerine eğildi. Kadın ne ürktü ne de sindi. Kahverengi bakışları sabit kaldı. “Beckett bir saman balyası değil, Tess,” dedi J.T.

“Biliyorum. Saman balyalarına bir miktar acıyordum. Ama Jim’e karşı hiçbir acıma hissim yok.”

Tess onu sert bir şekilde itti ama J.T.’nin vücudu yerinden oynamadı.

“Arabaya.”

“Hayır.”

Kadın tekrar itti ve J.T. vücudunu bu çelimsiz gayret karşısında sabit tutarken, Tess onun kolunun altından başını eğerek sıvıştı. Adım atıp hızla döndü, artık özgürdü. Dudaklarında alaycı bir tebessüm vardı.

“Kabul etmelisin, çok büyük bir aşama kaydettim.”

J.T. kaşlarını çattı. “Bu bir oyun değil.”

Tess’in arabada kalmasını, güvende olmasını istiyordu.

Tess ön kapıya doğru yürümeye başladı. “Beckett’in gerçekten burada olduğunu mu sanıyorsun? Samantha için geldi ve istediği şeyi alıp gitti.”

“İşimi şansa bırakmak istemiyorum.” J.T. bir an Tess’i bayılıp, her şey bitene kadar bagaja kilitlemeyi düşündü. Bu aptal kadına müstahaktı.

“Sam onda,” dedi Tess düz bir sesle. “Beckett geceyi onunla geçirmek zorunda.”

“Belki de güzel bir sarışın bulup ona göz kulak olmasını sağlamıştır.”

Tess duraksadı. J.T. kadının hafif bir korkuyla ürperdiğini fark etti. Ama Tess inatla çenesini yukarı kaldırdı. Arkasında esen rüzgâr J.T.’ye hoş bir parfüm kokusu getirdi. Ay ışığı kadının koyu renkli saçlarını aydınlatıyor, kalp şeklindeki yüzünü okşuyordu.

J.T., “Tanrım,” diye homurdanıp gözlerini kaçırdı. Tess son derece güzel, son derece kıymetli görünüyordu ve J.T. de bunu görmek istemiyordu -güzel ve kıymetli şeylere ne yaptığını biliyordu. Otuz altı yaşındaydı ve hayatı hâlâ aynı eski meselelerde takılıp kalmıştı, dönüp dolaşıp hep aynı acı sona geliyordu. Bundan nefret ediyordu. “Silahını aldın mı?” “Evet.” Şimdi de Tess’in sesi sarsılmış gibi geliyordu. “Silahını çıkar.”

“Beckett’in içeride olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Şu lanet olası silahı çıkar! Askerlik mi oynamak istiyorsun? Askerler emirleri sorgulamaz. Sana bir şey söylendiğinde söyleneni yaparsın. Anlaşıldı mı?”

“Emredersiniz komutanım.”

“Buna inansan iyi olur.” J.T. de kendini silahını çıkardı ve emniyetini açtı. Horozu kaldırılmış ve kullanıma hazır: bir deniz piyadesinin herhangi bir tehlikenin içine tek giriş şekli. “Beni takip et ve ne dersem onu yap. Hiç ses çıkarma, yanımdan ayrılma. Bana bir kez itaatsizlik edersen seni kendim vururum.”

“Emredersiniz komutanım.”

“Saat yöntemi nedir biliyor musun?”

Tess öyle kızgın bir ifadeyle baktı ki, saat yönteminin ne olduğunu bildiği net bir şekilde anlaşıldı.

“Güzel.” J.T. kadının tutumunu umursamadı. “Bir şey olursa, işler şöyle yürüyecek: Sen altıdan on ikiye kadar olan kısımdan sorumlusun, ben de on ikiden altıya kadar olan kısmı alacağım.”

“Şey... ateş etmeyi kast ediyorsun değil mi?”

“Eh, istiyorsan elini sıkabilirsin ama bunu pek tavsiye etmem.”

“Tamam tamam,” dedi Theresa aceleyle. Tedirginliği geri dönmüştü. Derken yüzünün ifadesini düzeltip omuzlarını dimdik kaldırdı ve yeniden iyi bir asker oldu. Bu halleri J.T.’yi mahvediyordu.

“Araba,” diyerek son bir kez daha şansını denedi J.T.

“Hayır.”

“Ne kadar inatçısın!”

“Evet. Tüm gece konuşacak mıyız, yoksa bu işi halledecek miyiz?”

“İyi, tamam.” J.T.’nin sesi öfkeliydi ve buna engel olamıyordu. “Ama seni uyarmadığımı söyleme.”

“Merak etme, sana mezar taşıma ‘J.T. haklıydı’ yazman için tüm izinleri veriyorum.”

“Vay be, teşekkürler. Bunu dört gözle bekliyorum.”

J.T. dönüp son bir kez Tess’e baktı. Kadının elleri hafifçe titriyordu ama silahı ona öğrettiği gibi tutuyordu.

J.T. aldırmaazlığı bir kenara bıraktı.

Tamam, Tanrım, diye utanmazca pazarlığa girişti kendi kafasında. Marion’ı aldın. Rachel’i aldın. Teddy’yi aldın. Albayın prostat kanseri güzel bir şiirsel dokunuş oldu ama otuz yıl geç geldi. Tess’i bana ver. Bari onu bana ver.

Böylece ödeşmiş olacağız. Senden başka bir şey istemeyeceğim. Müthiş bir anlaşma işte. Bunu kabul et.

Hiçbir cevap alamadı ama zaten hiç alamamıştı. Acı acı gülümsedi.

“İçeri giriyoruz. Semperfi.”

İçeri ilk J.T. girdi. Sırtını antrenin duvarına yaslayarak gördüğü her gölgeye nişan alırken kolu düzgün bir şekilde havaya kalkıp tekrar iniyordu. Sol koluyla da antreye elindeki fenerle ışık tutuyordu. Rambo’ya benziyordu.

Tess kendini gönülsüz bir yardımcı oyuncu gibi hissediyordu.

J.T. köşeyi döndü ve o da çabucak peşinden gitti, sessiz ve sığ nefesler almaya çalışıyordu. Uzun ve karanlık koridor, evi bir bulvar gibi iki eşit parçaya bölüyordu. Tess’in burnu seğirdi. Yıllar öncesinden hatırladığı kokuları tamdı. Halının üzerine sıkılan kimyasalların keskin kokusunu, havayı ağırlaştıran parmak izi tozunun yağlı kalıntıları. Aklına getirmek istemediği bir şeyin uzaktan gelen paslı kokusunu. Suç mahallerinin kendilerine özgü farklı bir kokuları oluyordu: mekânda yaşanan şiddet olayının ve sonradan delil toplamak için kullanılan kimyasalların kokusu. Tess’in midesi bulanır gibi oldu, ama yutkunarak bulantısını bastırdı.

J.T. sağı döndü ve ikisi birlikte küçük bir mutfığa girdiler. Bulaşıklar hâlâ evyede yığılıydı ve mutfak masasının üzerinde açık bir gazete vardı, yarıda kesilmiş hayatı ürkütücü şekilde hissettiriyordu. Ama vinil döşemeler artık bir mutfak zeminine benzemiyordu. Yerden büyük parçalar kesilip sökülmiş ve eyalet kriminal laboratuvarına gönderilmişti. Büyük ihtimalle kan için analiz ediliyorlardı.

J.T. alt dolapları açtı ve rafların rutubetli derinliklerini elindeki fenerin keskin ışığıyla taradı. Sonra ışığı yukarı kaldırdı ve şu anda üzeri parlak kimyasallarla kaplı olan eski mutfak tezgâhını taradı.

Fener ışığı mutfağın her köşesini tarıyordu. Işık çeşitli kalıntılar yakalarken duvarlar parıltıydı. J.T. başını kaldırıp yukarı baktığında ışığın tavanda gökkuşağı gibi karanlık noktalar ortaya çıkardığını gördü. Sıçrama izleri. Bu, Difford'un ağaç dalı, paspas sapı ya da beyzbol sopası gibi tahta bir aletle dövüldüğüne işaret ediyordu.

Tess daha da güçlükle nefes alıyordu. Gözlerini sıkıca kapattı ve Sam'i hayal etti. *Bunu kızın için yapıyorsun. Kızın için güçlü olacaksın.*

“Dağılma,” diye homurdanan J.T. oturma odasına geçti.

Tekrar derin bir nefes aldıktan sonra Tess onun peşinden gitti. Burası mutfak kadar dağılmamıştı. Mobilyalar kanıt arayan polisler tarafından aceleyle yeniden düzenlenmişe benziyordu. Halılardan kare şeklinde rasgele parçalar kesilmiş ve laboratuvarlara gönderilmişti. Ne var ki asıl şiddet olayının mutfakta gerçekleştiği açıkça belliydi.

“Burada kal,” dedi J.T. sertçe. “Ben diğer tarafları kontrol edeceğim.”

“Benim altıdan on ikiye kadar olan sorumluluklarım ne olacak?”

“Duvara yaslanmasan düşecek durumdasın. Şansını daha fazla zorlama.”

J.T. tek kelime daha etmeden, fenerini de yanına alarak koridora çıktı. Tess silahını terli avuçlarında daha da sıkı tuttu. Dikkatle duvardan ayrıldı. Kusmayacaktı, bayılmayacaktı, korkmayacaktı. Güçlü olacaktı, sert olacaktı.

Tam bu sırada Jim arkasından yanaştı ve plastik poşeti kafasına geçirdi.

“Theresa,” diye fısıldadı kulağına. “Bakıyorum da davetime cevap vermişsin. Ayrıca görünüşe bakılırsa beni öldürmesi için paralı askerini de getirmişsin.”

J.T. boş odadaki şifonyerin son çekmecesini açmıştı ki artık yalnız olmadığını anladı. Tess? Hayır Tess o kadar sessiz hareket edemezdi. Bunlar bir profesyonelin düzenli ayak sesleriydi.

Beckett. Nasıl olur?

Parmağını tabancasının tetiğinin etrafında sıkılaştırdı ve tam zamanında ayak uçlarında doğrularak bir beyzbol sopasının ince bir ses çıkararak aşağı doğru savrulduğunu işitti. Yana doğru sıçrayıp iki kez ateş etti. Sopa da şifonyere çarptı.

J.T. kendi ekseninde döndü, nişan almaya çalıştı ve bu sırada böbreklerine iki sert darbe aldı. Silahı elinden savruldu. Bu kez ayaklarıyla saldırıya geçti ve Beckett'in darbeleri karşılarken çıkardığı homurtu seslerini işitti.

Kafasını hızla arkaya çevirince yerde silahını gördü. Almak için hemen hamle yaptı. Aynı anda da Beckett sopayı kaldırdı.

Tıpkı bir atış eğitiminde olduğu gibi yuvarlanarak ateş etmesi gerekiyordu. Tek fark, Beckett'in karton bir hedef olmaması ve alınan riskin gerçek olmasıydı.

Tetiğin üzerindeki parmağını keskin bir şekilde geriye çekti: bir, iki, üç ve kulaklarındaki çınlamaların arasından Beckett'in keskin bir şekilde içine çektiği nefesi duydu. Ne var ki sopa bir kez daha havaya kalktı.

J.T. hareket ettiyse de yeterince hızlı olamadı ve beyzbol sopası iğrenç bir çatırtı sesi eşliğinde kolunun ön kısmına indi. Hemen hissizleşen parmakları acıyla kızardı. Silah cansız elinden düştü.

“Kahretsin.”

Sopa havaya kalktı.

Artık düşünmeye zaman yoktu. Artık adrenalin zamanıydı. Öfke zamanıydı. Zaten J.T. de şu anda bunların hepsini fazlasıyla içinde taşıyordu.

Yaralı kolunu kaburgalarına üzerinde tutup sol bacağıyla çok sert bir tekme savurdu. Attığı tekme Beckett'in diz kapağına geldi. Adamın soluksuz homurtusunu duydu ve kana susamışlığının arttığını hissetti.

Tekrar saldıracak tekmesini adamın kaya sertliğindeki karnına indirdi. Sonra aceleyle kendi ekseninde dönerek Beckett'in kolunun üst kısmına ayağıyla vurdu. Sopa yere düştü. J.T. öldürmek için yaklaştı.

Ama tam öne doğru hamle yaptığı anda, Beckett ayağıyla çelme takarak onu havaya savurdu. J.T. çok sert şekilde yere düştü elleri, onu yakalayamayacak kadar hissizdi. Düşmenin etkisiyle ciğerlerindeki tüm hava büyük bir basınçla dışarı çıktı, göğsü karıncalanıyordu. Gözlerinin önünde küçük benekler dolaşıyor, morarmış kalçası acıyla kükrüyordu.

Yine de hareket etmeye devam etti. İçgüdüleri haykırıyordu: *Yuvarlan, yuvarlan, yoksa öleceksin.*

Sendeleyerek ayağa kalktı ve Beckett'i görmeye çalıştı. Baş dönüyor, midesi bulanıyordu. Dengesini kuramıyordu. Silahını bulamıyordu.

Kahretsin, başı dertteydi. *Odaklan, kahretsin, odaklan.*

Bulanık gözleri en sonunda Beckett'i buldu: Uzun, adeta bir hayalete benzeyen uzun boylu, soluk bir gölge. J.T.'nin bunun

nedenini anlaması bir dakikasını aldı. Beckett'in kafasında, kaşlarında, hiçbir yerinde tek bir saç ya da kıl yoktu. Gözleri yüzünde geri çekilmiş gibi görünüyordu; kaşları olmadan daha küçük ve daha delici bir görünümüleri vardı. Bir yılan başı. Evet bir yılan başına benziyordu.

İki adam birbirlerine baktılar.

J.T. kolunu vücudunun yanında tutarken, Beckett'in omzundan kan akıyordu.

Beckett hareket etti. Dişlerini aşikâr bir hayal kırıklığıyla sıkı ve pencereye doğru hamle yaptı. J.T. de peşinden fırladı.

Ama son anda Beckett arkasına döndü, bir ayağı pencere eşiğinden aşağı sallanıyordu.

"Theresa," dedi. "Şimdiye kadar oksijeni kalmamıştır sanırım."

J.T. durdu.

Beckett gülümsedi. "Seni aptal. Ona yıllar boyu sahip oldum. Uyarayım, o bunlara değmez."

"Seni geberteceğim."

"O benim olacak. Ona yardım edersen sen de benim olacaksın. Difford'u tekrar gördüğünde ona bir sor istersen."

Beckett pencereden sıvışırken, J.T. hiçbir şey yapamadı. Yapacağı her şey Tess'in hayatına mal olacaktı. Silahını yerden aldı, sol kolunu kaburgalarına bastırdı ve aceleyle oturma odasına koştu.

Tess'in elleri kahve masasına kelepçelenmiş, kafasına da plastik bir fırın poşeti geçirilmişti.

J.T. ayak bileğindeki bıçağı çıkardı, plastik poşeti keserek açtı ve Tess'in yüzünden çıkardı. Kadının kafası yana düştü. Solgun rengi mavileşmeye başlamıştı.

"Tess, Tess, hadi, hadi!"

Bu sefer Tess'in kafası göğsüne düştü.

J.T. kadını çok sert şekilde tokatladı ve en sonunda Tess'in keskin bir şekilde nefes almasını sağladı. Yaşıyordu. J.T. her şeyi eline yüzüne bulaştırmıştı ama Tess nasıl olduysa yaşıyordu. Kadını omuzlarından tutup sarstı. Kendi aptallığına lanet etti. Hemen işe koyuldu.

Gitmek zorundaydılar. Hemen şimdi.

"Jim," diye fısıldadı Tess boğuk bir sesle. Gözleri donuk bakıyordu.

"Jim gitti. Ama geri gelebilir. Yürüyebilir misin?"

"Onu vurmaya çalıştım. Silahımı kaldırdım ama..."

"Şşş, toparla kendini. Hadi Tess."

J.T. kahve masasını kaldırdı ve kelepçelerin diğer yansını aşağı kaydırarak çıkardı. Sonra da Tess'i ayağa kaldırdı. Tess tüm vücuduyla ona yaslanıyor, hâlâ güçlkle nefes alıyordu.

"Tamam. Sen nefes al. Hareket etmeyi bana bırak. Hadi bakalım."

Kadını ön kapıdan dışarı çıkarırken, gece havası onları hınçlı bir kadın gibi tokatladı, soğuktu ve yanaklarını sızlatıyordu.

Kaçın, diye tıslıyordu sanki kulaklarına.

J.T. buna karşı gelmedi.

"Ölmüş."

Marion şömineyi izlerken başını kaldırıp baktı, yanakları şöminenin sıcak alevlerinden dolayı pek alışılmadık şekilde pembeleşmişti. Beyaz, deri bir taburenin ucunda oturuyordu. Kaliteli İtalyan derisi. Bunu ve ona uyumlu kanepe ve koltuğu kendi seçmişti. Beyaz deriden ve çerçevesiz camlardan oluşan bu minimalist motif oturma odasına çok yakışmıştı. Virginia'daki lüks evinin bu odasını hep sevmişti.

Ama Arizona'nın sıcak toprak tonlarından, canlı yeşillerinden ve kırmızılarından sonra bütün bu beyazlık birdenbire bunalıcı gelmeye başlamıştı.

"Beni duydun mu?" Roger kapı eşiğinde gergince duruyor, sanki içeri girmenin güvenli olup olmadığına karar veremiyordu. Marion, kocasının karar vermesine yardım edecek en ufak bir ipucu vermeden soğuk soğuk bakmakla yetindi.

Bir süredir yavaş yavaş yudumlamakta olduğu brendiyi kafasına dikip bitirdi. "Duydum."

"Onun yanında olacağını sanıyordum."

"Belli ki yetişemedim."

"Sen iyi misin Marion? Pek iyi görün...Adamın sesi giderek azaldı. Yüzünde gerçek bir endişe vardı. Marion bundan nefret ediyordu.

"Kokteyl garsonuna geri dön Roger. Sana burada ihtiyacım yok."

Bu kez Roger onu dinlemedi ve odaya adımını attı. Marion bir kaşını kaldırdı. "Bak sen şu işe, ben yokken omurgalı bir adam olmaya mı karar verdin yoksa?"

Roger'in kasılır gibi olan yüzü bu iğneleyici sözden ne kadar etkilendiğini açığa vurdu. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum Marion," diyerek şansını denedi.

"Hadi be sen de."

“Biliyorum şu anda çok kırgınsın. Artık senin kocan olamam. Üzgünüm. Ama düşündüm ki... düşündüm ki hâlâ arkadaşın olabilirim.”

“Neden bir arkadaşına ihtiyacım olsun?”

“Babanı çok sevdiğini biliyorum,” diye fısıldadı Roger boğuk bir sesle. “Onu ben de seviyordum Marion. Benim arkadaşımdı, benim kılavuzumdu... onu şimdiden özledim. Senin ne kadar canının yandığını hayal bile edemiyorum.” Yüzünde acılı bir ifade vardı. Kendine hâkim olmaya fırsat bulamadan, Marion kocasının gözlerindeki dürüst gözyaşlarının parıltısını gördü.

Adama boş boş baktı. Kendisinin de ağlıyor olması gerekirdi. Üzüntü ve keder duyması gerekirdi. Ama hiçbir şey hissetmiyordu, sadece damarlarında buz parçalarının dolaştığını ve katı bir kütle gibi karnında donduğunu hissediyordu. İki gecedен beri yalnızca bunu hissedebiliyordu içinde: sert bir buz kütlesi.

Çünkü bazen bu kütle çatırdadığında, bir anlığına gözünün önüne bilmek istemediği şeyler geliyordu.

Roger öne doğru adım attı. Takım elbisesinin içinde yakışıklı ve seçkin görünüyordu; kristal avizenin ışıkları açık kahverengi saçlarına ve zarif yüz hatlarına yansiyordu. Şanslı doğmuştu: Görgünün, zarafetin ve seçkinliğin somut bir örneği.

Roger’ı ilk gördüğünde Marion, üzerinde dökümlü beyaz bir elbiseyle aile evlerindeki büyük, dönemeçli merdivenden on sekizinci doğum günü partisine dramatik bir giriş yapmak için yavaş yavaş iniyordu. Roger, albayın yanında askeri üniforması içinde dururken ona büyülenmiş şekilde bakıyor, avize ışıkları göğsündeki madalyaları iyice parlatıyordu. Marion’ın bakışlarının, tüm salonu, soylu ayrıcalıklar bahşeden bir düşesin gözleri gibi taraması gerekiyordu. Bunun yerine Marion sadece Roger’a bakmıştı. Onun kendisini alıp götürmeye gelmiş bir prens olduğunu düşünmüştü.

Eğer Roger şimdi kollarını onun bedenine sararsa, kötü hayallerin gitmesini sağlayabilir miydi? Marion’ı içini tüketen buz kütlesinden kurtarabilir miydi?

Kendi içimde kayboldum ve kimse çılgılığımı duymuyor.

“Marion...”

“Eve git Roger. Seni burada istemiyorum.”

“Yalnız kalmamalısın...”

“Eve git lanet olası! Eve git, yoksa senin şu kokteyl garsonunu arar, gerçekten ne kadar güçlü ve cesur olduğunu anlatırım! Evimden çık. Oturma odamdan çık. Matem tutan zavallı adam rollerini kendi evinde oynat!”

Roger yaralanmış gibi görünüyordu. Marion öne doğru bir adım atınca, adam geri çekildi. Yüzü gölgelenmişti, gözleri suçlayıcıydı. İçinden geçenleri Marion’ın anlaması için dudaklarını oynatması gerekmiyordu.

Soğuk Marion, duygusuz Marion, soğuk Marion.

Marion’a gelince, o masal gibi geçen düğünlerinden sonra olanları hatırlıyordu. Bir gün banyoda yüzünü yıkarken olanları hatırlıyordu; Roger kapıyı çarparak banyoya girmiş ve Marion’ın şaşkın bakışları altında fermuarını açıp çişini yapmıştı. Sonra da dönüp ona kınar gözlerle bakmıştı. “Beş yıllık evlilik hayatından sonra en azından birbirimizin yanında işeyecek kadar rahat olabilmeliyiz Marion. Ben bu tür bir yakınlık istiyorum!” Marion ona öylece bakakalmış, yüzündeki korku ve iğrenme ifadesini saklayamamıştı. Roger bunu bir daha asla yapmamıştı.

“Pekâlâ,” dedi şimdi Roger, kapıya doğru geri çekilirken. “İstediğin buysa giderim.”

“Bunu kaç kere söylemem gerekiyor?”

Roger kapıyı açtı, sonra da kafasını sağa sola sallamaya yetecek kadar duraksadı. “Hep mesafeli oldun Marion,” dedi sessizce. “Ama senin bu kadar zalim davrandığını hiç hatırlamıyorum.”

“Sadece akıllanıyorum.”

“Çok fazla akıllanma Marion. Pek hoşlanmadığın Emma ve nefret ettiğin J.T. fazla arkadaşın kalmadı.”

“Emma deli, J.T. de ayyaşın teki. İkisi de umurumda değil.”

“J.T. ayyaş mı?”

“Kesinlikle,” dedi Marion soğukkanlılıkla. Başkalarına yaranmaya bayılan Roger, Marion’ın ağabeyine hep hayranlıkla bakmıştı. Kibirleri tavırlarına ise daha da hayran olmuştu. “Bu yüzden mi geri dönmedi?”

“Bundan eminim. Bunu kabullenmek zorundasın, Roger. Ağabeyim artık cesur bir serseri değil. Sadece pis bir alkolik. Ve şu anda her neredeyse, eminim tekila içiyordur.”

Bölüm Yirmi İki

Motel odası kahverengiydi, daha doğrusu bok rengiydi. Kahverengi döşemeler, kahverengi yataklar, kahverengi perdeler. Seyahat eden bir satış elemanı bile bu odayı beğenmezdi. Tess ise uygun olduğunu düşünmüştü.

J.T. buz alıp getirmeye gitmişti. Tess odanın ortasında kollarını bedenine sarmış vaziyette tek başına duruyordu. Kulaklarında hafif bir çınlama sesi duyuyordu. Nefes aldığı anda boğazı kaşınıyordu.

Teğmen Houlihan'ı aramış ve olanları anlatmıştı. Arama bülteni Jim'in en son görüldüğü yer ve zamana göre güncellenmiş, yerel arama çabaları da yoğunlaştırılmıştı. Teğmen ondan merkeze gelmesini istemiş, Tess ise bunun hiçbir işe yaramayacağını düşünmüştü. Onu bir eve yerleştireceklerdi. İki buçuk yıl önce yaptığı gibi oturup bekleyecekti. Kedinin üzerine atılmasını bekleyen bir fare gibi oturup bekleyecekti. Bunu yapamazdı artık.

Güçlü olacaktın. Ama gidip Jim'in tuzağına kendi ayaklarınla düştün.

Çantasında kalın yün bir kazak buldu ve çekip dışarı çıkardı. Elleri öyle kötü titriyordu ki, kazağı ancak birkaç denemede üzerine giyebildi. Hâlâ dışlerinin soğuktan takırdadığını duyuyordu.

Samantha nerede acaba? Şu anda seni soruyor mudur? Yatağında kıvrılmış yatarken, senin neden gelip kendisini kurtarmadığımı düşünüyor mudur?

Neden kızım kurtarmadın?

Gece çok karanlıktı. Oda çok boştu. Gerçek acı yüzünü gösteriyordu ve ondan kaçmanın bir yolu yoktu: Kızını hayal kırıklığına uğratmıştı. Başarısız olmuştu.

J.T. odaya girdi. Kapının çarpması sessizlikte büyük bir gürültü çıkardı. "İyi misin?"

"Hayır." Tess'in sesi kaba çıkmıştı.

"Bir bardak su iç." J.T. rıza göstermesini beklemeden plastik bardağı eline tutuşturdu. "İç şunu. Kendini toparla. Yeni bir plana ihtiyacımız var."

Tess, J.T.'ye en sonunda adam eski püskü kahverengi bir masaya otururken baktı. J.T. buz getirirken sigara da almıştı ve şu anda sigara yakmakla meşguldü. Bunun için yalnızca tek elini kullanıyordu. Diğer elini göğsünün üzerinde tutuyordu.

"Yaralanmışsın."

"Bir şeyim yok."

"Kolun."

"Kırılan kemikleri yerine oturtmayı biliyor musun?"

"Pek sayılmaz. Babam, acemi asistan doktorlara merdivenlerden düştüğümüzü söyleyebilelim diye beni ve annemi hep acil servise götürürdü."

"Şu anda acil servise falan gitmiyoruz. İyiyim ben."

Tess yüzünü yana çevirdi. Sigara dumanının keskin kokusu gözlerini sıplatıyordu. Gözyaşlarının sıcak ve tuzlu düğümlerini göğsünde hissedebiliyor ama ağlayamıyordu.

Samantha. Difford. Jim'in senden daha neler almasına izin vereceksin?

"Onu vurdum," dedi J.T. sonunda.

Tess'in gözleri açıldı.

"Jim'le birlikte arka yatak odasında küçük bir toplantı yaptık. O sopasını getirdi, bense tabancamı. Bir dahaki sefere 9 mm'liğimi evde bırakıp AK-47'imi getireceğim."

"Yarası ciddi mi peki?"

"Hayır." J.T.'nin sesi öfkeliydi. "Büyük ihtimalle basit bir - sıyrık sadece. Bana mısın demedi."

"Jim'in neden orada olduğunu anlamıyorum," diye mırıldandı Tess. "Neden geri döndü ve Sam nerede?"

"Senin için geldi, Tess. Bir taşla iki kuş vurmak istedi -hem kızını geri alacak, hem de eski karısını öldürmüş olacaktı."

"Nereden geldi?" diye fısıldadı Tess. "Sen gider gitmez bir baktım ..."

J.T. dişlerini sıktı. "Her şeyi mahvettim," dedi kısaca. "Çemberi muhafaza edemedim, seni yalnız bırakmadan önce evin her yerini aramam gerekirdi. Ben gerçekten ummuyordum.. Her şeyi mahvettim işte. Bu kadar basit."

"Nereden bilecektin ki?"

"Bilmem gerekirdi."

"Şimdi ne yapacağız?"

"Uyuyacağız, yemek yiyeceğiz ve sabaha yeniden toplanacağız."

Oda tekrar gergin bir sessizliğe sürüklendi. Buna bir son vermek için Tess televizyonu açtı. İlk gördüğü görüntü, Sam'in görüntüsüydü.

"Samantha Williams dün gece geç saatlerde Springfield'daki polis koruma evinden kaçırıldı. İki polis memuru, silahlı ve tehlikeli olduğu düşünülen firari seri katil Jim Beckett tarafından öldürüldü. Samantha dört yaşında; pembe, kışkık bir palto giyiyor, uzun sarı saçlı ve mavi gözlü. Samantha ile ilgili bilgisi olanlar aşağıda belirttiğimiz ihbar hattını arayabilir.

“Bir kez daha belirtmek gerekirse; Jim Beckett’in silahlı ve tehlikeli olduğu düşünülüyor, o yüzden kendisine kesinlikle yaklaşılmaması gerekiyor. Sıklıkla polis memuru veya güvenlik görevlisi kılıklarına giriyor. Polis şu anda bölgeyi FBI ve Ulusal Muhafızların yardımıyla tarıyor. Beckett üç hafta önce yüksek güvenlikli Walpole Hapishanesi’nden iki gardiyanı öldürdükten sonra kaçımtı...”

Tess gözlerini ekrandan ayıramıyordu. Ekranda Samantha’nın bir anaokulu resmi gösteriliyordu. Omzunun üzerinden dişlerini gösteren bir gülümsemeyle bakıyordu;

mavi gözleri parlak, atkuyruğu yapılmış saçları da kıvrıkcıktı. Tess dizlerinin üzerine düştü.

“Bırak kendini,” dedi J.T. arkasından sessizce. “Bırak kendini, ağla.”

Ama Tess yapamıyordu. Ağlayamıyordu. Bağırarakıyordu.

Ne yapacaksın Theresa? Benimle dövüşecek misin? İkimiz de bunu yapamayacak kadar güçsüz olduğunı biliyoruz.

“Kendine hâkim ol Tess,” dedi J.T. daha keskin bir sesle. “Derin bir nefes al. Eğer yardımı olacaksa halıya odaklan.”

Güçsüzsün, aptalsın. Babanın karşısında bile duramadın. Baban anneni döverken ne yaptın? İzledin mi? Peki seni döverken ne yaptın? Bekledin mi?

“Tess! Lanet olsun, bunu yapma işte!” J.T. onu omuzlarından yakalayıp sert şekilde sarstı.

Bir an için Tess bez bebekler gibi sallandı. Gücünü bulamıyordu. Hiçbir ağırlığı, hiçbir kası, hiçbir kemiğı yoktu. Ruhu yoktu.

“Tess?” diye fısıldadı J.T. boğuk bir sesle. “Tatlım, lütfen...”

Baraj kapakları en sonunda kırıldı. Tess hıçkırmaya başladı; boğazı yanıyor, omuzları sarsılıyordu. Çok fazla gözyaşı. J.T. çirkin halının üzerinde onun yanına oturdu. Sağlam kolunu omzuna sardı ve onu göğsüne doğru çekti. Tess yüzünü adamın tişörtüne bastırmış ağlıyor, J.T.’nin üstünü başını sırlıklam yapıyor, bu da kendini daha kötü hissetmesine neden oluyordu. J.T. saçlarını okşadı.

“Şşş. Şşş. Sana yardım edeceğim. Sam’i bulacağız tatlım. Sana söz veriyorum Sam’i bulacağız.”

Bunu duyunca Tess daha da çok ağlamaya başladı. Adamın göğsünün üzerinde sarsılarak ağlıyordu.

“Tamam tatlım, tamam. Biliyorum. Biliyorum.” J.T. bunları Tess’in saçlarının arasından mırıldanıyordu. Tess titreyen vücudunu J.T.’ye yasladı.

Sarıl bana. Sarıl bana. Sarıl bana. Asla beni bırakma.

“Biliyorum,” diye fısıldadı J.T. “Biliyorum.”

“Koluna buz koymalıyız.” Bir saat geçmişti. Tess hıçkırarak hıçkırarak ağlamış, J.T. sigara içmişti. Şimdi ikisi de hurdası çıkmışa benzeyen aşırı yumuşak yatağın kenarında oturuyordu. “Koluna... koluna bakabilir miyim?”

J.T. omuz silkti ve ince, beyaz sigaranın etrafında dudaklarını büzdü. Sigaranın keskin dumanı Tess’in gözlerini yakıyordu.

“Sigara içmeyi keser misin?”

J.T. kaşlarından birini kaldırdı.

“Sana sunacağım sağlık hizmetlerine karşılık olarak,” diye pazarlık etti Tess.

“İlkyardım konusunda pek bir bilgin yok sanıyordum.” “En azından sigara içmemem gerektiğini biliyorum, o yüzden senden daha vasıflı sayılırım.”

J.T. hemen teslim olmadıysa da birkaç saniye sonra sigarasını döşemelerin üzerinde söndürdü. “Çok bilmiş Tess,” diye homurdandı.

Tess, J.T.’nin bu yorumunu duymazdan geldi ve kahverengi halının üzerinde yere çömeldi. J.T. de dizlerini açarak onun yanına gelmesine izin verdi. Bacakları Tess’in omuzlarına değiyordu. Tess parmaklarını J.T.’nin koluna yerleştirdi ve adamın haşin nefesini işitti.

J.T.’ye gerçeği daha önce söylemişti. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Annesinin evinde, yaraların ve sıyrıkların üzerine merhem sürmeyi değil makyaj yapmayı öğrenmişti. Kemik kırıklarını doktorlara dikkatle söylediği yalanlarla onarmayı öğrenmişti. En büyük darbelerde bile acıyı- muş gibi yapmayı öğrenmişti.

Şimdi J.T.’nin yaralı kolunu çaresizce inceliyordu. Adamın kolunun ön kısmı kıpkırmızıydı; kemiğin kırıldığı yer şişmişti ve dokunmaya karşı hassaslaşmıştı. Tess parmakları hâlâ adamın kolunun üzerinde narince dururken başını yukarı çevirip J.T.’nin yüzüne baktı. Adamın beti benzi atmıştı. Üst dudağında boncuk boncuk ter birikmişti. Ses çıkarmamak için avutlarını dişlediği anlaşıyordu.

“Sanırım senin gerçek bir doktora ihtiyacın var,” dedi Tess sessizce.

“Ne yapabiliyorsan yap Tess. Yoksa bu işi eski usul halledeceğim.”

“Kolunu mu keseceksin?”

“Üzerine bourbon dökceğim.”

“Off.” Tess bir havlunun içine buz döktü ve şişliği alması için kolunun üzerine koydu. J.T. parmaklarını çok az kıpırdatabiliyordu. Bu, kolunun kırılmayıp sadece fena halde incindiği anlamına mı, yoksa daha kötü bir anlama mı geliyordu? Tess’in hiçbir fikri yoktu.

En sonunda J.T.’ye çantasından bir çift aspirin verdi.

“İki tane mi? Kolum bir beyzbol sopasıyla un ufak edildi ve sen bana iki tane Aspirin veriyorsun, öyle mi?”

“Haklısın.” Tess altı hap çıkardı ve J.T. altısını da avucuna alıp hepsini bir seferde yuttu.

Tess iki kişilik yatağın kenarına oturdu, dizleri J.T.’ninkilerden pek uzak değildi. Birlikte pek çok şey yaşamışlardı ama ikisi de bunları kelimelere nasıl dökceklerini bilmiyordu. J.T.’yle yatmıştı ama ondan kendisine sarılmasını nasıl isteyeceğini bilmiyordu. Omzunda ağlamıştı ama şu an onu nasıl rahat ettireceğini bilmiyordu.

“Bütün gece bana öyle bakıp duracak mısın?”

“Belki de.”

“Sinirlerimi bozuyorsun.”

“Neden otele geldik? Neden doğrudan polise gitmedik?” J.T. bir an için sessiz kaldı. “Çünkü onlar polis.”

“Onlara güvenmiyor musun?”

“Evet, sanırım güvenmiyorum. Jim onları nasıl alt edeceğini biliyor gibi görünüyor. Kendi başımıza daha iyiyiz.”

“Baksana kolun kırıldı, ben de az daha ölüyordum. Bu söylediğinden emin misin?”

“Ve ikimiz de hayattayız. Yani şimdiye kadar polisten epey önde sayılırız.”

“J.T., kızım onun elinde.”

“Merak etme, onu bulacağız.”

“Nasıl?” Tess kendi sesindeki asap bozukluğunu duyabiliyordu. “Gazeteye ilan mı vereceğiz? Fal mı baktıracağız?”

“Bilmiyorum.”

“*Bilmiyor musun?*” Tess bağırıyordu. Böyle bir niyeti olmamasına rağmen bağırıyordu.

“Tess, ben Süpermen falan değilim! Dünyadaki bütün soruların cevabım bilmiyorum. Elimden geldiğince hızlı olmaya çalışıyorum.” J.T. bir sigara daha çıkardı ve çıkardığı sigarayı kazayla kırdı. “Kahretsin,” dedi ve bir tane daha almak için uzandı. “Saat kaç?”

“Sabahın üçü! Kızım yirmi dört saattir onun yanında. Yirmi dört saat ve elimizde hiçbir şey yok!”

“Bu bölgede olduğunu biliyoruz. Suç mahalline geri dönmesi için onu risk almaya zorladık. Er ya da geç yakayı ele verecek.”

“Ah, ne güzel bir strateji! Polis de son üç yıldır aynı stratejiyi kullanıyor, hem de büyük bir başarıyla!”

“Peki Tess.” Şimdi J.T.’nin sesi soğuktu. “Sen ne öneriyorsun?”

“Ben... ben...” Tess bilmiyordu. Sadece Jim’in ölmesini istiyordu. Ve Samantha’yı tekrar kollarına almayı.

Gözlerini kapadı. Derin bir nefes alıp ellerini saçlarına götürdü. Birdenbire, düşünemeyecek kadar yorgun hissetmeye başlamıştı kendini. Duyduğu acı çok derinlere nüfuz ediyordu

Kızı dışarıda bir yerde yalnızdı. Kendisiyse ucuz bir yol kenarı moteline oturuyor ve ne yapacağını bilmiyordu. Baş dayanılmayacak derecede ağrıyordu ve J.T. haklıydı. O Süpermen falan değildi. Ondan bu kadar çok şey beklemek aptallıktı.

Kendi kendine ayakta durmayı öğrenmek zorundasın. Güçlü olmak zorundasın. Kendini toparlamak ve kızım geri almak zorundasın.

Ayağa kalkıp elini uzattı. “Yatağa gel.”

J.T. söylendi: “Tatlım, sana yardım edebilmek için gerçekten çok çabalıyorum ama kollarımdan birini kaybetmem yüzünden benim bile yeteneklerim sınırlı kaldı.”

“Senden beni becermeni istemedim,” dedi Tess açık bir dille. “Bunu yapacak kadar öfkeli olmadığını biliyorum.” J.T.’nin siyah gözleri açıldı, sonra da tehlikeli bir şekilde kısıldı. “Eğer seni sadece öfkeden beceriyorsam, neden bir yandan da gözüme seksi görünüyorsun?”

“Şehvet. Safı şehvet. Duymak istediğin bu değil mi?”

J.T. cevap vermedi. Ayrıca Tess’in uzanmış elini de kabul etmedi. Tess hem kendisinden hem de J.T.’den öğrenerek kafasını sağa sola salladı. Kendisi gibi bir kadın için safı şehvet diye bir şey olmadığını, hatta olmasını istese bile olmadığını neden anlayamıyordu J.T.?

Elini uzatıp J.T.’nin sağ elini sıkıca kavradı çünkü onun bunu asla kendiliğinden yapmayacağını biliyordu. Sonra da ani bir hareketle J.T.’yi çekip ayağa kaldırdı.

J.T. önünde yükseldi, yüzü artık pasif ve anlaşılmaz değildi.

“Fikrimi değiştirdim,” diye mırıldandı. “Sonuçta gayet öfkeli sayılırım.”

“Hadi canım sen de.” Tess onu yatağa doğru itti. “Orada uzanıp yatacaksın, o buzu kolunun üzerinde tutacaksın ve ne dersem yapacaksın.”

İki dizini de yatağa koyunca, yatak tehlikeli bir şekilde çöker gibi oldu. J.T. onu göz kapakları yarıya inmiş şekilde hâlâ izliyordu. Tess yatağın yanındaki başucu lambasına uzanıp lambayı kapadı.

“Görmeyi tercih ederim,” diye yorum yaptı J.T.

Lambaya uzanırken Tess’in göğüsleri J.T.’nin göğsüne sürtünmüştü. Teması sürdürmek istemediği için olmasa da J.T.’nin koluna zarar vermek istemediği için dikkatle geri çekildi. “Hadi uyu.”

“Uyu mu?”

“Uyumak da iyi bir yetenektir, unuttun mu?”

“Sadece sabah sekize kadar.”

“İyi. Sadece sekize kadar.”

“Şam’a bakacak birisini bulmuş olmalı,” diye ısrar ediyordu J.T. “Bilmediğimiz bir akraba. Eski bir arkadaş. Habersiz bir suç ortağı. Kızı öylece tek başına bırakıp Difford’un evine dönmüş olamaz.”

“Bilmiyorum,” dedi Tess. J.T.’nin kucağına oturmuş kolunu inceliyordu. Sabah ışığında daha da kötü görünüyordu. Şu anda J.T. parmaklarını hiç oynatamıyordu.

“Düşün Tess.”

“Düşündüm! Sana söylüyorum işte, Jim’in ailesi hayatta değil, hiç arkadaşı yok, sadece iş arkadaşları var ve şu anda gidip yardım isteyebileceği hiç kimsesi yok. Ama kadınları tavlamakta üstüne yoktur. Belki bu günlerde bir kız arkadaşı vardır. Bilmiyorum.”

“En son nerede saklanmıştı?”

“Bilmiyorum.”

“Altı ay ortadan kayboldu ve polisler bunu nasıl yaptığını hâlâ bilmiyor mu?”

“Üzgünüm J.T. ama yakalandığında tüm bilgileri vermek için gönüllü olmadı tabii ki. Bu sadece filmlerde olur.”

“En son nerede aramışlardı?”

“Başlangıçta her yerde, tıpkı şu anda yaptıkları gibi. Fotoğrafi televizyonlarda yayınlanmış, bir ihbar hattı kurulmuştu. New England’ın her yerinde geçerli bir tutuklama emri çıkartmışlardı. Ne var ki zaman geçtikçe görev kuvveti küçüldü, gösterilen gayretler yoğunluk kaybetti. Emniyet müdürlükleri altı ay boyunca bu seviyede bir işgücünü ve çalışma dikkatini sürdürebilecek bütçeye sahip değil.”

“Jim de bunu çok iyi biliyor. O yüzden bekledi, dosya üzerinde çalışan memur sayısı yavaşça azaldı ve en sonunda sen de eski bir evde vardiyalı çalışan bir çift polisle kalakaldın.”

“Geri döneceğinden emin bile değildik,” diye fısıldadı Tess. “Sadece Quincy bunun mümkün olabileceğini düşünüyordu.”

J.T. sessiz kaldı. Cildi çok sağlıklı bir renkteydi. “Bunu tekrar yapabilir, biliyorsun.”

“Samantha’yı ele geçirdi bile.”

“Kesinlikle. Ayrıca bu Jim’in işleri ağırdan alması için daha da iyi bir sebep. Bir gizlenme mekânı var ve belki bir de yardımcısı. Şimdilik böyle varsayalım. En son ortadan kaybolduğunda o mekânı kullanmıştı. Muhtemelen şimdi de aynı yeri kullanıyor. Haklısın. Dikkat çekmemeye çalışıyor ve bundan altı ay sonra görev kuvvetindeki memurların sayısı yarıya düşecek. Jim’i ellerinden kaçırdıklarını düşünmeye başlayacaklar, böylece polislerin yarısı daha aktif görevlere çekilecek. Evet, eğer sabırlı olursa işe yarayabilir.”

“O zaman onu hemen bulacağız,” dedi Tess bir çırpıda. “Samantha’nın altı ay ya da bir sene onun elinde kalmasına izin veremem.”

“Buna bir şey demiyorum. Ama bir başlama noktamız olması gerekiyor. Bilgiye ihtiyacımız var.”

Tess derin bir nefes aldı. “Kesinlikle haklısın J.T.”

Ama ses tonu onu ele vermişti. J.T. hemen kafasını sağa sola salladı. “Zorla güzellik olmaz, Tess.”

“Ben kimseyi zorlamıyorum. Burada senden, senin kız kardeşinden ve ikinize de ihtiyacı olan kendi kızımдан bahsediyorum!”

“Kız kardeşimle aramı mı düzeltmeye çalışıyorsun?” “Samantha için en iyisini yapmaya çalışıyorum.”

J.T. kaskatı kesilince, Tess çok derinlere indiğini anladı. J.T. yatağın üzerinde dönerek ayağa kalktı ve böylece aralarına belli bir mesafe koymuş oldu. “Marion yardım etmek istemeyebilir. Şu anda benim hakkımda neler hissettiğini düşünürsek...”

“O senden senin ondan ettiğin kadar nefret etmiyor.” “Bunu şu kristal kürenden mi çıkardın?”

Tess, J.T.’ye doğru yürüdü ve parmaklarını adamın köprücük kemiğine koydu. J.T.’nin aralarına koyduğu mesafeyi kabul etmek istemiyordu. Ayrıca kendisini itmesini de kabul etmek istemiyordu. “O zamanlar sen küçük bir çocuktun sadece J.T. Onu kendini koruduğun gibi koruyamamış olmanı anlaması gerekiyor.”

“Korumak mı? Tess, Marion başına gelenleri kabul etmiyor bile.”

“Biliyorum. Bu ensest mağdurları arasında nadir rastlanan bir şey değil...”

J.T. bu kelimeyi duyunca irkildi, yüzü titriyordu.

“Bu kelimeyi telaffuz bile edemiyorsun, değil mi?” diye fısıldadı Tess.

“Ben... ben hayır... Bu çirkin bir kelime.”

Tess onun yüzüne bakmaya devam etti, parmaklarıyla omuzlarını ovuyordu.

“Hâlâ hepsini çok net şekilde hatırlıyorum,” diye mırıldandı J.T. “Marion bana böyle bir şeyin asla olmadığını söylüyor ama ben tüm ayrıntıları hâlâ hatırlıyorum. Bizi sürekli döverdi. Her seferinde de kız kardeşim yatağımın ayakucun- da dikilir ve onu korumam için bana yalvarırd...”

Tess’i itip kendini geri çekti.

“Kes şunu!” J.T. sağ eliyle saçını taradı. “Oldu işte. O pislik herife rağmen büyüdük. Umarım cehennemde çürür.” “Ama sen hâlâ kız kardeşini seviyorsun,” dedi Tess usulca. J.T.’nin eli yumruk oldu. Çenesi kasıldı. “Evet,” dedi pencereden dışarı bakarak. “Ve o hâlâ benim bir ahmak olduğumu düşünüyor.”

“Sanmıyorum J.T. Bence senin haklı olduğunu düşünmeye başladım, onu bu kadar korkutan şey de bu.”

J.T.’ye doğru bir adım atıp elini uzattı. J.T. geri çekildi. “Yapma.”

Tess duraksadı, reddedildiği için incinmişti. Kendini zorlayarak elini indirdi, bakışları hâlâ J.T.’nin yüzündeydi. J.T.’nin canı yanıyordu, bunu çok iyi biliyordu Tess. Bunu J.T.’nin yüz ifadesindeki mesafede görebiliyordu. *Bırak sana yaklaşayım, eğer başarabilirsem bırak birazcık yardım edeyim.*

Ama J.T. o kararlı tavrından vazgeçmedi. Tess onun kadar sert olabilecek hiç kimseyi tanımiyordu.

Derin bir nefes aldı. Gözleri sızlıyordu.

“Pekâlâ,” dedi sessizce. “Ben düş alacağım. Sen... sen en iyisinin ne olduğunu düşünüyorsan onu yap.”

“Evet öyle yapacağım.”

“Profesyonel olan sensin.”

Tess banyo kapısını arkasından kapar kapamaz, J.T. bir sigara çıkardı. Pencereyi açtı ve New England soğuğuyla ürperdi. Sonra sigarayı dudaklarına götürüp sakarca yaktı ve minnetle içine çekti.

Açık hava soğuktu, gökyüzü griydi ama gözlerini acıtmaya yetecek kadar da berraktı. Yine de ilk sigarasını içerken nefesini pencereden dışarı vererek ve gözlerini kısarak orada öylece durmaya devam etti. Sonra İkinciye yaktı.

Sonra da telefonu kaldırdı.

Numarayı tuşlarken parmakları titriyordu. Bunun nikontinden kaynaklandığını söyledi kendine. Üçüncü çalışta Marion telefonu açtı. Bir an J.T. ses çıkaramadı.

“Alo? Alo?” Arayanın J.T. olduğunu bilmediği halde, Marion’ın sesi şimdiden sinirli geliyordu. J.T. bir an telefonu kapatmayı düşündü fakat bunu yapmadı.

“Merhaba Marion,” dedi en sonunda.

Kız kardeşi sessiz kalınca, J.T. bunu sigarasını derin derin içine çekmek için fırsat bildi. Hattın diğer ucunda Marion da aynısını mı yapıyordu acaba? Güzel bir resimdi bu: Birbirleriyle otuz saniye bile muhabbet edemeyen, ama karşılıklı sigara içebilen iki kardeş.

“Benimle konuşacak mısın, konuşmayacak mısın?” “Konuşmamı gerektirecek bir sebep söyle.”

“Beckett ile ilgili.”

“Beckett mi?” Marion’ın sesi şüpheliydi. “Ne istiyorsun J.T.?”

“Kendim için istemiyorum Marion. Tess istiyor. Ayrıca unutmayalım ki bu kariyer yükseltecek türden bir dava.” J.T. sesindeki sinir bozukluğuna engel olamamıştı.

“Ne istediğini söylemen için iki dakikan var, yoksa kapatıyorum.”

“Bilgi.”

“Bilgi mi?”

“Beckett, Mass’e geri döndü. Tess’in kızına bakan polisi öldürüp kızı kaçırdı.”

“Kahretsin.” Marion’ın sesinde belirgin bir yumuşama olmuştu. Şaşkınlığı gerçektir.

“Bence Sam’i bir arkadaşının evinde saklıyor,” dedi J.T. sessizce. “Ama Tess’in aklına hiç kimse gelmiyor. Telefon dinlemeleri ve kamera gözetlemeleri FBI’nın sorumluluğunda. Belki de o kayıtlarda bize Jim’in nereye gittiğini, ona kimin yardım ediyor olabileceğini söyleyecek bir şey vardır.” “Belki de.” Marion bir an sessiz kaldı. “Peki bunun için neden beni arıyorsun J.T.? Neden bu dosyadan sorumlu olan özel ajanla temas kurmadın? İstersen sana bir isim verebilirim.”

“Bunu mu yapmamı istiyorsun Marion? Dosyadan sorumlu özel ajanla bağlantı kurmamı mı?”

Bu sefer sessizlik uzun sürdü. J.T. elindeki sigarasını bile unuttu.

“Geleceğim,” dedi Marion aniden. “Neredesin?” “Springfield’in dışında bir motelde.” J.T. çabucak telefon numarasını söyledi ve sesini sakın tutmaya çalıştı.

Ne hissedeceğinden emin değildi henüz. Hatta bir şey hissetmesi gerekip gerekmediğinden de emin değildi. “Şey... Logan’a indiğinde bizi ara. Sana yolu tarif ederim.”

“Tamam, sanıyorum gün ortasında orada olurum.”

“Tamam.”

J.T. telefonu kapatmadan önce kardeşinin hoşça kal demesini bekledi. Belki de bir şeyler hatırladığını söylemesini, hatta güzel günleri hatırladığını söylemesini bekliyordu. Sıcak yaz aylarında yüzme havuzuna bombalama atladıkları ya da akşamüzerleri Marion’ı ata binerken izlediği güzel günleri.

Marion birdenbire, “Babamız öldü,” dedi.

“Tamam.”

“Cenaze önümüzdeki cuma günü olacak. Arlington’da askeri bir törenle defnedilecek.”

“Peki.”

“Gelecek misin J.T.?”

“Hayır.”

“Nefretin bu kadar güçlü, öyle mi?”

“Seninki değil mi Merry Berry?”

Marion telefonu kapadı ve çevir sesi J.T.’nin kulağında çınladı.

Tess duş yaparken, J.T. aniden banyoya girdi. Kadın durup ona baktı; elleri saçlarını şampuanlamakla meşguldü, gözleriyse sorgulayıcıydı. J.T., Tess’in narince sabun köpüğüne bulanmış vücudunu inceledi. Kol ve bacaklarında yeni yeni kaslar belirmişti. Tess’in geldiği ilk gün neye benzediğini hatırlamıyordu artık J.T. Ona şimdi bakarken karşısında güzel bir kadın görüyordu.

Bakışları Tess’in boynunu çevreleyen kırmızı çizginin üzerinde kaldı. Plastik poşetin bağlanma hattıydı bu.

“Ne yapıyorsun?” Tess’in sesi boğuk ve belirsiz çıkmıştı.

“Sırtımı keseleyecek birim arıyorum.”

“Böyle bir şeyi yapacağımı nereden çıkarıyorsun?”

“Ben sakat bir adamın. Bana yardım etmen gerekiyor.” J.T. göğsüne sıçrayan sıcak suya aldırış etmeden duş perdesini tamamen geriye çekti. Sağ elini pantolonunun ön tarafına getirip çabucak düğmelerini çözdü.

Tess duş başlığının altında dikilmeye devam ediyor; ağzı açık, onun soyunmasını izliyordu. J.T. soyunduktan sonra küvete girdi, bacakları birbirine dolanmıştı.

Hiç sormadan sabunu Tess’in elinden aldı ve kadının göğüsleriyle düz karnına sürmeye başladı. Dokundukça Tess’in teninin ürperdiğini hissediyordu. Tek kelime etmeden sabunu yukarı kaldırdı ve kadının boynunu çevreleyen kırmızı çizginin üzerinde kaydırdı. Sanki bu çizgiyi bu şekilde yok edebilirmiş gibi. Sanki bir insanın böyle yetenekleri olabilirmiş gibi. *Tanrım*, bunu yapabilmeyi ne kadar çok istiyordu. Dünyayı Tess için daha güzel bir yer haline getirmek, Marion’a veremediği her şeyi, Rachel

ve Teddy'ye veremediği her Şeyi ona vermek istiyordu. Birçok kez başarısız olmuştu. Bunu denemek onu ölümüne korkutuyordu; hatta Tess'i tek başına Jim Beckett gibi bir adamın merhametine bırakmaktan bile daha çok korkutuyordu.

Parmaklarıyla kırmızı çizgiye tekrar masaj yaptı. Jim Beckett'i tekrar gördüğünde onu uzun ve acılı bir ölümle öldüreceğini düşündü.

Lanet olsun, Tanrım, lütfen bir insanı koruyabileyim. Lütfen Tess'e yardım edebileyim, Samantha'ya yardım edebileyim. Ringe çıkayım ve sonunda gerçek bir erkek olabileyim.

Tess sessizce, "Onu aradın değil mi?" diye sordu.

J.T. başparmağıyla kırmızı çizgiyi tekrar okşadı, sessizliği onun yerine cevap veriyordu.

"J.T., seninle gurur duyuyorum"

"Benimle gurur duymana ihtiyacım yok." J.T. sabunu bıraktı. Tess'in gözlerinin içine baktı, kelimelere dökemeyecek kadar korktuğu bir Şey arıyordu. Kadının gözleri o kadar iri

ve berraktı ki. J.T.'ye o kadar güveniyordu ki... *Tanrı bana yardım etsin*, diye düşündü J.T. *Tanrı Tess'e yardım etsin*.

Parmakları Tess'in kahverengi kasık tüylerine kaydı ve onu buldu. Tess ıslanmıştı, ateşliydi ve hazırды. J.T.'ye doğru kamburlaştı ve elleriyle omuzlarını kavradı. İsmi ni fısıldadı: Sadece bu fısıltı bile J.T.'nin kontrolünü yitirmesine yetti.

Tess ona umut veriyordu. Hatta belki de daha fazlasını.

Tess alnını J.T.'nin göğsüne yasladı ve parmakları hareket etmeye başladı. "Biliyorum," diye fısıldadı J.T.'nin göğsünün üzerinde. "Ama yine de seninle gurur duyuyorum."

"Ben annemi istiyorum."

"Biliyorum." Jim kızının sade beyaz yastık kılıfına düşen sarı saçlarına hafifçe dokundu. Bunun üzerine Samantha yastığa daha da gömüldü, pek sinmiş değildi ama pek temas kurmak da istemiyordu. Babasını karşısında görmesinin şokunu atlattıktan sonra kaygıya kapılmış, endişelenmişti. Babasına karşı koymamıştı ama eskiden olduğu gibi eline de yapışmamıştı. Jim bunu kabullenmişti. Ne de olsa kızı onu görmeyeli iki yıl olmuştu ve Jim pek de eski haline benzemiyordu.

Yumuşak bir sesle devam etti: "Sana söylediğim gibi, annen geri dönmeyecek."

Sam alt dudağını sarkıttı. Mavi gözleri yaşardı. "Ama söz vermişti"

Kızın sesindeki mızımızlanmaya tepki vermedi Jim. Böyle bir harekete ilgi gösterip de onu ödüllendirirsen, çocuk hiçbir şey öğrenemezdi. Onun yerine Jim açık açık, "Theresa sana yalan söylemiş Sam," dedi.

"Annem yalan söylemez!"

"Söyler. Sana benim asla geri dönmeyeceğimi söylemişti değil mi?" Samantha acınacak bir şekilde kafasını salladı. "Annen yalan söylemiş Sam. Söylemiş işte, ama önemli değil, çünkü ben artık senin için buradayım."

Küçük kız, ağlayarak babasının sözlerini çürütebilirmiş gibi bir müddet ağladı. Jim ise sabırla oturmaya devam etti. Sonunda Samantha yüzündeki gözyaşlarını sildi ve küçük bir kızın kalp kırıklığıyla iç çekti. Jim kızını ne teselli etti, ne de ona sarıldı. Sadece bekledi. Birkaç hafta içinde Theresa'nın görüntüsü Sam'in zihninde solacaktı, birkaç ay sonra annesi uzak bir gölge gibi görünecekti ve birkaç yıl içinde Theresa'nın adı bile anılmayacaktı. Her şeye böyle sıfırdan başlamak küçük bir kız çocuğu olmanın ayrıcalığıydı.

Gözyaşları kuruyup da Samantha tekrar sakinleşince Jim battaniyeyi kızın çenesine kadar çekip omzunu okşadı. "Sana bir sürprizim var," dedi neşeli bir tavırla, ona yeni durumunu bu kadar güzel kabullendiği için bir ödül verecekti.

"Sürpriz mi?" Samantha bir süre sürprizin ne olabileceğini düşündü. "*Oyuncak Hikâyesi* mi?"

Küçük kızın gözleri öyle parlaktı ki, Jim ona bu filmi almadığı için acı bir pişmanlık duydu. Şimdi böyle şeyler yapmak için zamanı yoktu. Dün gece Theresa'yla olan talihsiz randevusu, planını şimdiden sekteye uğratmıştı. Ayrıca uzun kollu, siyah, balıkçı kazağının altında omzu da kurşun yarasından dolayı zonkluyordu. Gergin bir şekilde hareket ediyor ve buna büyük bir hınç duyuyordu.

"*Oyuncak Hikâyesi* değil" dedi daha sert bir sesle. Samantha korkuyla sinerken, Jim gülümsemek için kendini zorladı.

Çocukların ne kadar hassas olabildiğini unutmıştı. Kendisinin rahatlamasıyla kız da rahatladı. Gözleri tekrar düşüncelere daldı.

"Bana... bana..." Samantha'nın yüzü bir hayli neşeliydi. "Yeni bir kardeş mi getirdin?"

Jim gözlerini şaşkınlıkla kırıştırdı. "Hayır," dedi yavaşça. "Annen sana yeni bir kardeş yapacağından mı bahsetti?"

Sam hüzünlü bir şekilde kafasını salladı. "Hayır ama hep olsun istedim."

Jim gülümsedi, bu seferki yüz ifadesi gerçektir. Samantha'yı hastanede Theresa'nın göğsünün üzerinde gördüğü ilk an- d\$ beri kızına tapıyordu. Samantha canının yarısıydı onun, kanıydı. Onun parlak mavi gözlerinde kendini görebiliyordu. Ayrıca küçük kız bir hayli zeki ydi, son derece dirençliydi. Bebekken bile diğer bebekler kadar ağlamazdı. Hepsinden daha iyiydi. Tatlı, samimi ve güçlü. Kızı onun iyi özelliklerinin toplamıydı.

"Baba," dedi Samantha, bu sefer sabırsızdı.

Jim'in gülümsemesi genişledi. Samantha'nın kendisine *baba* diye hitap etmesi hoşuna gitmişti. "Sürprizim, kardeşten daha iyi bir şey. Sana yeni bir büyükanne buldum." "Büyük anne mi? Yani Büyükanne Matthews burada mı demek istiyorsun?" Kızın kafası çok karışmış görünüyordu.

"Hayır, yeni bir büyükanne. Artık iki tane büyükanne var."

Kız kafasını yavaşça aşağı yukarı salladı. "*İki* büyükanne. Onu ne zaman göreceğim?"

"Sabah olunca." Jim kızının saçını geriye doğru taradı. "Bir süreliğine buradan gitmem gerekiyor ama uyandığında büyükannele tanışacaksın. Uzun boylu ve irice bir kadın, İngilizceyi de komik bulacağından emin olduğum hafif bir aksanla konuşuyor. O ne derse yapmanı istiyorum Sam. Sana çok iyi bakacak."

Sam ikna olmuşa benzemiyordu.

Jim başparmağıyla kızının çenesini okşadı. "Bana güveniyor musun Sammy?"

Sam kafasını bu kez daha yavaş bir şekilde salladı.

"Güzel. Ben her şeyi halledeceğim. Sadece birkaç gün içinde döneceğim. Sonra da buradan gideceğiz. Sanırım sıcak bir yerlere gideriz, ne dersin?"

“Annem de bizimle gelecek mi?” diye fısıldadı küçük kız. “Hayır.”

“Büyükanne ve büyükbaba Matthews?”

“Hayır.”

“Ye... yeni büyükanne?”

Jim’in gözleri donuklaştı. “Belki,” dedi sonunda. “Henüz karar vermedim.”

Edith sabah çayıyla yün battaniyesini alıp verandasında tam oturmuştu ki Martha’nın ön kapısı açıldı. Edith bir an ürker gibi oldu. Dışarısı hâlâ karanlıktı; her zaman erken kalkardı ama son günlerde uykusuzluk sorunu onu güneş doğmadan ayağa diker olmuştu. Şafağın ilk saatlerinde mahallenin havası neredeyse tekrar normale dönmüştü, neredeyse tekrar huzur bulmuştu.

Ama kapı açıldı ve bu hava paramparça oldu. Edith’in tüyleri diken diken oldu. İlk fincanını daha sıkı kavradı. Martha dışarı adım attı ve yolun karşısından ona baktı.

Aralarında gerilim vardı. Bu gerilim Martha’nın geri dönüşünden beri artarak büyüyor ve dudaklarından açıklanamayacak şekilde dökülen çok sayıda küçük yalanlarla şekillenip cisim kazanıyordu. Dün Martha’nın öylece ortadan kaybolmasıyla birlikte iyice tescillenmişti artık. Edith birlikte puro içmek için geceleyin ona gittiğinde evi boş bulmuştu. Martha’nın ona herhangi bir açıklama yapma mecburiyeti yoktu tabii. Kadın kendi hayatından mesuldü ama bu gizemli yokluğu, bu belirsiz yok oluşu aralarındaki hassas arkadaşlığa inen son darbe olmuştu.

Bunun üzerine Edith, Martha’yı ne kadar az tanıdığını, kadının kendinden ne kadar az bahsettiğini düşünmüştü. Martha mahalleye ondan iki yıl önce taşınmış, bir süre orada yaşamış, sonra da neredeyse veda bile etmeden kaçarcasına Florida’ya gitmişti. Aralarında yaptıkları telefon görüşmeleri Martha’nın yokluğunu daha az hissettirmişti ama Edith artık dikkat ediyor, komşusunu aslında hiç de tanımadığını fark ediyordu.

Martha verandasından yola inerek Edith’in bahçesine geçti.

Aniden Edith’in kollarındaki tüyler diken diken oldu. Kulakları uğuldamaya başladı. İşkence görmüş zavallı kızlar, sanki ona söylemeleri gereken çok önemli bir şey varmış da ölü oldukları için sesleri çıkmıyormuşçasına verandasında dolaşp duruyorlardı. Bunu bilmek için arkasına dönmesine gerek yoktu.

Çay fincanı ellerinin arasında şiddetle titrerken, kaynar çay ellerine döküldü.

“Edith,” dedi Martha, basamakların başladığı yerde durarak.

Edith bir şey söylemedi. Sadece komşusuna baktı.

Birbirlerine bu kadar yakinken, Martha’daki küçük değişiklikleri görebiliyordu. Kadının gözleri, bitkinlik ve gerginlik yüzünden donuklaşmıştı. Hareket etmesi de değişmişti ayrıca. Gergin bir şekilde yürüyordu. Yaşı geriden gelerek ona aniden yetişmiş ve ağır bir şekilde üzerine oturmuştu sanki.

“Martha,” diyerek karşılık verdi Edith en sonunda.

“İzinsiz girdiğim için özür dilerim.”

“Gerek yok.”

Martha omuzlarını dikleştirdi. “Bir misafirim var,” dedi. Bakışları Edith’inkilerle buluştu. Meydan okuyan bir bakıştı bu.

“Misafir mi?” Edith’in kollarındaki tüyler hâlâ diken dikendi. Göğsü tanıdık bir acıyla sıkıştıyordu.

“Torunum.”

“Senin torunun mu var?”

“Oğlumun kızı. Hani şu sürekli seyahat eden oğlumun.”

“Anladım.”

“Beklenmedik şekilde onunla buluşmam gerekti. Bir işi çıktı; onun için torunuma bakmam gerekiyor.”

“Hı-hı.”

Martha tekrar ona baktı. Şafaktan önceki bu karanlık anda gözleri bir hayli donuk bakıyordu. “Sabah olunca onunla tanışmak ister misin?”

Edith emin değildi. Sonunda başıyla onayladı. “Eğer istersen.”

“Eğer... eğer bana bir şey olursa ona sen bakar mısın Edith? Onu sana emanet edebilirim.”

Tekrar o bakış. O donuk bakış. Martha’nın sesinde bir yalvarma yoktu, korku bile yoktu. Tuhaf bir şekilde gerçekçiydi ve bu Edith’i daha fazla korkutuyordu.

“Evet bakarım,” diye karşılık verdi yumuşak bir sesle. “Ama oğlunun adresine ve telefon numarasına ihtiyacım olacak.”

Martha omuz silkti. “Merak etme. O seni bulur.”

Bölüm Yirmi Üç

İnsanların çocuklarını dondurması hamburgerinden daha güzel diye getirdikleri ve yaşlıların “2,22 dolara iki yumurta, iki dilim jambon ve iki parça tost ekmeği” yemek için köşelerdeki masalarda adeta hak iddia ettikleri türden küçük bir lokantada buluştular.

Kırmızı ve mavi çiçeklerle süslü alışılmadık bir duvar halısının önünde Marion kahverengi vinil bir masanın kenarına tünemiş, sabırsızca ağabeyinin ve Tess’in gelmesini bekliyordu.

Uzun ince bacaklarından birini dikkatle diğerinin üzerine atmıştı. Sırtı dümdüzdü. Etrafa göre giyinmemişti; yakası ve manşetleri altın rengi şeritlerle süslenmiş lacivert pantolonlu bir döpiyes vardı üzerinde. Kıyafetini gören iki yaşındaki bir çocuk saygıyla karışık bir korku duyarak duraksadı ve selam vermesi gerekip gerekmediğini düşünür gibi onun soğuk ve mükemmel duruşuna baktı. Marion’ın arkaya sıkıca çekilerek Fransız topuzu yapılmış saçları bile itatkârdı, tek bir saç teli bile yanaklarına düşüp kıvrılmıyordu.

Başını eğip küçük çocuğu baktı, mavi gözleri soğuk ve anlaşılmazdı. Çocuk korku dolu bir sesle cıyaklayarak kısa bacaklarının üzerinde kaçıp gitti: Marion ise bundan hiç etkilenmeyip sigarasını pembe dudaklarına götürdü ve içine çekti.

“Bakıyorum da başka bir hayranımı daha korkutup kaçırıyorsun,” dedi J.T., yanında Tess’le birlikte masaya doğru yürürken.

Bir süre sonra poposunu dışarı çıkararak masaya doğru eğildi. Kolunu ev yapımı bir askı süslüyordu.

Marion sigara dumanını ağabeyinin yüzüne doğru üfledi. “Bu bir yetenek.” İlk hırı kim çıkaracak diye beklerken bakışlarını J.T.’nin yüzünden ayırmadı.

Tess iki kardeşin arasına girince, Marion ona soğuk bir bakış attı. “Sen de hakemi mi oynuyorsun?”

“Öyle görünüyor,” dedi Tess, ancak sesi bundan mutluymuş gibi çıkmıyordu. Marion kafasını sağa sola sallarken, o da masanın kenarındaki koltuğa yerleşmeye yeni başlamıştı.

“Burada olmaz. Çok kalabalık.”

Havalı ajan masanın üzerindeki sigarasını alıp onları, ziyafet salonlarının açık ve boş olduğu lokantanın arka tarafına doğru götürdü. Salonlardan en küçük olanını seçti, arkalarından kapıyı kapadı ve başıyla boş masaları işaret etti.

Tess odanın ortasındaki bir masayı seçti. J.T. gidip onun yanına otururken, Marion da karşılarına oturdu.

“Güzel,” diye yorum yaptı Marion, çenesiyle J.T.’nin kol askısını göstererek. “Yeni moda mı?”

“Beckett.”

Marion bir kaşını kaldırıp, bitmekte olan sigarasını söndürdü ve yeni bir sigara almak için paketine uzandı. “Onu şimdiden buldunuz mu? O zaman neden bana ihtiyacınız var ki?”

“O bizi buldu. Dün gece.” J.T. olanları kısaca özetlerken, Tess boşlukları doldurdu. Marion da onları dinlerken sigara içti, zaman zaman başını salladı ve biraz daha sigara içti.

Olanları anlatmayı bitirdiklerinde, Marion ikisine de onaylamayan gözlerle baktı. Kolluk kuvvetleri, sivillerin işleri kendi kendilerine halletme çabalarına hoş bakmazdı ve Marion da bir istisna değildi.

“Bir psikopati elektrotla bağlayıp ona elektrik vereceğini söyleyince ne olur biliyor musun?” diye sordu Marion.

“Pek değil.” J.T.’nin sesi sert ve anlamlı çıkmıştı. Tess onun tüm savunma mekanizmalarını harekete geçirdiğini anlayabiliyordu.

Aynı şeyi hisseden Marion gözlerini Tess’e çevirdi. “Hiçbir şey olmaz,” dedi.

“Hiçbir şey mi?”

“Hiçbir şey. Kalp atışları hızlanmaz, terlemez. Hiçbir tepki, hiçbir korku emaresi göstermez. Psikopatların tabiatı bu- dur - anlaşılmaz, soğuk ve korkuya karşı bağışık.”

Kelimeleri sessizce söylemişti ama Tess, Marion’un nereye varmak istediğini anlamıştı.

Marion sigarasını söndürdü. “İstedığınız gibi Beckett’in dosyasını getirdim, J.T. dosyayı uçaktayken ben de okudum. Bunu sana sadece bir kez söyleyeceğim: Boyunu aşan bir işin içine girmişsin.”

“Teşekkürler. Şimdi bana dosyada ne var onu söyle.”

Marion’ın bakışı Tess’in üzerinde kaldı. “Jim Beckett tam bir psikopat. Ondan bir kere kurtuldun, şimdi de ikinci kez kurtulmuşsun. Buna minnettar ol Tess. Ve bırak bu işi polis halletsin, bırak FBI halletsin çünkü bir dahaki sefere bu kadar şanslı olamayabilirsin. Beckett çok fazla hata yapan biri değil.”

“Onu dansa davet etmeyi planlamıyorum,” dedi J.T. ters bir şekilde. “Ayrıca çektiğin nutukları dinlemek için de çok yaşlıyım. Bir kez olsun bana güven Marion. Ne yaptığımı biliyorum.”

Marion’ın gergin dudakları bundan şüphe ettiğinin göstergesiydi.

J.T. kafasını bezgin bir şekilde sağa sola sallayarak pes etti. “Tamam, ön sevişmeyi geçelim. Beckett’in nerede olduğunu söyle.”

Marion yeni bir sigara yaktı. “Ah, kahretsin.” Kelimeleri ağabeyinin ruh haline tamı tamına denk gelecek şekilde söylemişti. “Onun saklandığı yeri gösteren sihirli haritayı getirmek istiyordum ama heralde uçakta unuttum. Şimdi ne yapacağız?”

“Ukala.”

“Bunu senden öğrendim.”

“Gurur duydum.” J.T. kısık gözleriyle Marion’ı olduğu yere mıhladı. “Arkadaşları ve işbirlikçileri. Hapishaneden, hayranı olan bir kadının yardımıyla kaçtı demiştin.”

“O kadın öldü.”

“Öldü mü?”

“Yani hayranı olan kadını öldürdü. Sonra da koruma evine mi girdi?”

“Hayır, sonra Çavuş Wilcox’u kaçırdı ve işkence edip öldürdü. Wilcox’un cesedi bu sabah erken saatlerde iki çocuk tarafından ormanda buldu. Beckett elleri hariç vücudunun her yerini taş ve kayalarla kaplamış. Tabii, vahşi hayat da adamın ellerine yapacağını yapmış.”

“Jim insanların ellerini sakat bırakmayı sever,” diye fısıldadı Tess.

Marion merakla ona baktı. “Bu doğru. Quantico nedeninden emin değil. Belki eller çok kişisel olduğu içindir. Belki de cesedi tanımlama işlemini çok daha fazla zorlaştırdığı için filandır.”

“Difford’un cesedini buldular mı?” diye sordu J.T. “Hayır. Ama arabasını buldular. Difford’un evinden yirmi mil ötede, yani Beckett araba değiştirmek için büyük ihtimalle orada başka bir aracı hazır tutmuş. Difford’un arabasının bagajı kan gölüydü. Öldüğünden eminiz. Ama Jim’in cesedi neden hâlâ elinde tuttuğundan emin değiliz.”

“Peki ya Sam?” diye sordu Tess. Sesindeki yalvarma ifadesine engel olamamıştı.

Marion gözlerini kaçırdı. “Elimizde hiçbir şey yok. Ben... ben üzgünüm.”

“Jim bana Difford’u tekrar göreceğimizi söyledi.”

“Ne?” Marion ve Tess’in ikisi birden J.T.’ye baktı. “Arkadaki yatak odasında, ‘Difford’u tekrar gördüğünde ona bir sor istersen,’ demişti.”

“Yani Difford’un hâlâ hayatta olduğunu mu düşünüyorsun?” diye üsteledi Marion.

J.T. kafasını sağa sola salladı. “Çok riskli, özellikle de Samantha yanındayken. Ama Jim hiçbir şeyi rasgele yapmıyor. Cesedi elinde tutmasının mutlaka bir sebebi olmalı. Onun ne yapacağını önceden tahmin etmekte daha başarılı olmak zorundayız. Sonuçta o bizim yapacaklarımızı kestirmekte gayet başarılı.”

“Şablon..n” diye mırıldandı Tess. Kendini sersem gibi hissediyordu. Sıradan bir şehirde, sıradan bir restoranda, sıradan bir ziyafet salonunda öylece oturuyorlardı. Gayet sıradan bir şekilde cinayet, işkenceden ve bir cesedin en iyi ne şekilde kullanılacağından konuşuyorlardı. Jim’in oyunlar oynamasının nedeni de buydu. Çünkü öldürmekten çok işkence etmeyi seviyordu. Tess emindi, Jim şu anda bir yerde oturmuş onun hayatına neler yaptığını düşünüyor ve bunun her bir dakikasının keyfini çıkarıyordu. Ama Tess ona bu tatmini yaşatmak istemiyordu.

“Şablon mu?” diye sordu J.T.

“İdi diyerek bilgi verdi Marion. “*Jim Beckett ... idi şablonu.*” Quincy’nin bazı teorileri var: *Jim Beckett bir numaraydı. Jim Beckett buradaydı. Jim Beckett en iyisiydi.* Her neyse artık. Bizi asıl ilgilendiren; Beckett’in şablonunu cesetleri bıraktığı yerlere göre şekillendiriyor olması. Belli ki Difford’un cesedini de bu yüzden yanına aldı.”

J.T. kaşlarını çatı. “Başka bir deyişle, zamanı azalıyor.” Marion ağabeye kafası karışmış bir bakışla baktı. “Bu sonuca nereden vardı?”

“Eh, her yerde öldürüyor, öyle değil mi? Ama şimdi... deyim yerindeyse, cesetlerin geri dönüşümünü sağlıyor. Difford’u diğerleri ile birlikte Springfield’da bırakmak yerine, yeni bir harf kazanmak için cesedi farklı bir şehre götürdü. Belli ki kurmak istediği cümleyi bitirmek istiyor ama fark ediyor ki zamanı sınırsız değil. Belki de Sam’i yanına aldıktan sonra işleri toparlayıp bu şekilde devam etmesi gerektiğine karar verdi. Oysa ben saklanacağını düşünmüştüm.”

Tess şakaklarını ovuşturmaya başladı. Hâlâ o görüntüleri kafasından atamıyordu. Dört yaşındaki kızı, bagajında Difford’un cesedini taşıyan bir arabada oradan oraya götürülüyordu.

“Bak Marion, bu adamın saklanacağı bir yer ya da bir suç ortağı olmalı,” diye devam etti J.T. “Eminim siz de bu olasılığı araştırıyorsunuzdur.”

“Ah hayır J.T., biz düşünüyorduk ki şöyle arkamıza yaslanıp otururuz ve daha ne kadar polis öldürecek diye izleriz. Tabii ki bu olasılığı araştırıyoruz! Ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, bir araştırmaya başlamanın en mantıklı yeri katilin arkadaşları ve akrabalarıdır. Ne var ki Beckett’in herhangi bir arkadaşı ya da akrabası yok.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Raporları okuduğum için tabii ki! Annesi babası ölmüş...”

“Ölüm belgelerini kontrol etmişler mi?”

“FBI ve Emniyet çalışanları aptal değil J.T.! Elbette kontrol etmişler.”

“Ölüm belgelerinin sahtesi yapılabilir. Ne kadar detaylı kontrol etmişler?”

Marion ilk kez tereddüt etti. “Ne demek istiyorsun?” “Belgeleri imzalayan doktor veya hastaneleri aramışlar mı? Hadi ama yapma, bu yeni bir hayata başlamanın en basit yoludur. Kendi ölüm belgeni düzenlersin, sonra da başkasının doğum belgesini

kendi üzerine alırsın.”

“Bil... bilmiyorum. Sormam gerek.”

“Sor o zaman.”

“Emredersiniz komutanım! Yine de Beckett’in ailesinden birinin bir katili saklamak için kendine sahte bir ölüm belgesi düzenlemiş olması kulağa pek mantıklı gelmiyor. Daha muhtemel olan, Beckett’in yeni bir arkadaş bulmuş olması. Adam, kadınlar konusunda çok başarılı.” Marion’ın gözleri Tess’e kaydı.

Tess utançla başını öne eğdi. Evet, o Frankenstein’ın

Karısı’ydı. Bir katili yedirip giydirmişti. Hatta onun çocuğunu bile doğurmuştu. Bazı geceler Samantha’yı çok tatlı bir şekilde uyurken izler ve kızı babasının şeytani özelliklerini almış mıdır diye merakla düşünürdü. Psikopat olmanın sebebini kimse bilmiyordu. Doğuştan mı öyle oluyorlardı? Yoksa sonradan mı? Bu zalim özelliklerini çocuklarına geçirebiliyorlar mıydı?

J.T., Tess’in elini tuttu. “Eğer Jim birini bulacaksa, Tess,” diye sordu usulca, “nelerin peşinden gitmeliyiz?”

Tess omuz silkti. Yine üzerinde bir bezginlik hissediyordu, fakat kendini görevini yapmaya zorladı. Olay bundan ibaretti zaten. Pes etmemek. Onun kazanmasına izin vermemek. “Kız büyük ihtimalle sarışın, güzel ve yirmili yaşların başında olacaktır. Bir profesyonel ya da üniversite mezunu olacağını sanmıyorum. Bir garson olabilir, hostes olabilir, kuru temizlemecide çalışan bir kadın olabilir. Emniyet Müdürlüğü’nde görevli bir resepsiyon görevlisi bile olabilir. Böyle bir şey Jim’in çok hoşuna gider.”

“Bunlar zor kriterler,” diye mırıldandı Marion. “Tabii bölgedeki tüm genç ve güzel sarışınların listesini çıkaracak polis memuru bu işten çok hoşlanacaktır, orası kesin.”

J.T. kafasını sağa sola sallayıp sağlam eliyle ensesini ovuşturdu. “Başka bir deyişle, elimizde hiçbir ipucu yok. Bir adam nasıl on altı kişiyi öldürür ve bir çocuğu polisin burnunun dibinden kaçırır da tek bir iz bırakmaz?”

“Bu onun uzmanlık alanı. Özel olarak buna çalıştı. Çok dikkatlidir.”

“Anahtar kelime, disiplin,” diye fısıldadı Tess. Gözlerini sımsıkı kapadı. Çok korkuyordu, çünkü gerçeği biliyordu. Kızlarının elinde olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Difford’u vahşice parçalamış olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Jim’in işi hâlâ bitmemişti. “Tekrar saldıracak. Başladığı işi her zaman bitirir. Şablonu tamamlayacak. Benim peşimden gelecek.”

Kendisine her şeyin düzeleceğini söyleyen Difford’u görür gibi oldu. Kendisine neden gitmek zorunda olduğunu, neden bir arada olamadıklarını soran Sam’i görür gibi oldu.

Sonra da kendini görür gibi oldu. Kilise sunağında rahibin, “Jim Beckett’le evlenmeyi kabul ediyor musun?” sorusuna, “Ediyorum,” diye cevap veren gençlik halini...

“Tess, sen iyi misin?”

Tess kafasını yavaşça çevirip J.T.’ye baktı. Acaba Beckett, J.T.’yi de öldürür müydü?

“Benim... benim biraz temiz havaya ihtiyacım var.”

Marion ve J.T. birbirlerine baktı.

“Lütfen. Bir dakikada... dönerim.” Sandalyesini iterek ayağa kalktı.

“Tess...”

Tess başını iki yana sallayarak, J.T.’nin uzattığı eli görmezden geldi. Ziyafet salonunun kapısına doğru yürüdü, kapıyı iterek açtı ve gün ışığına doğru yürüdü. Güneş, mavi ve kırmızı renklerdeki vitray camlardan süzülerek içeri akıyordu.

Koridor duvarına yaslanırken ellerindeki yansımaya gördü ve bunun kana benzediğini düşündü.

“Durumu pek iyi görünmüyor.”

“Güçlü bir kadın. Bununla baş edebilir.” J.T. sesinin kendinden emin çıkmasını istemiş ama öyle olmamıştı. İnsanların içini rahatlatmak, başarılı olduğu bir konu değildi. Ayrıca Tess’in acı çektiğini görmek de kendisini istemediği şekilde yaralıyordu.

Marion’a baktı. O da görünmeye çalıştığı kadar sakin değildi. Sigarasını her kaldırışında kız kardeşinin ellerinin titrediğini görebiliyordu J.T. Bir süre sonra Marion sigara paketini ona uzattı. J.T. de teklifi kabul edip hemen bir sigara yaktı. Orada öylece oturup karşılıklı olarak sigara içiyorlardı.

“Sen nasılsın?” diye sordu J.T. en sonunda sessizliği bozmak için.

“Mükemmel. Roger’a malvarlığı davası açmayı düşünüyorum. Ailesinden kalan büyük bir serveti var. Başka ne isterim ki?”

“Fiziksel zarar,” diye öneride bulundu J.T. “Eğer istersen onun evini yakmana yardım edebilirim. Patlayıcı yerleştirme konusunda bir-iki şey biliyorum.”

“Gerçekten mi? Himm. Onu havaya uçuracağız demek. Neden olmasın? Gayet eğlenceli olabilir.”

“Sen eğitilmiş bir profesyonelsin Marion. Onun başına nasıl bela olabileceğini bir düşünsene. Bu, kocası tarafından aldatılan yüzlerce kadına örnek olur.”

Marion’ın dudaklarında anlık bir tebessüm belirdi. J.T. uzanıp kız kardeşinin elini tutmak gibi aptalca bir şey yapmamak için sigarasını daha da sıkı kavradı.

“Gelmene sevindim,” dedi aniden.

“Neden gelmemi istedin?” Marion’ın yüzündeki tebessüm gitmişti. Artık soğuktu, hatta biraz da sinirliydi belki.

“Çünkü bilgiye ihtiyacım vardı ve senin bu bilgiye ulaşabileceğini biliyordum.”

“Başka bir sebebi yok mu?”

“Yok. Sen neden geldin?”

“Çünkü Beckett’i yakalamak istiyorum.”

“Başka sebep yok mu?”

“Yok.”

“İkimiz de kötü yalancılarız Marion.”

Marion yüzünü çevirdi, yine de J.T. kız kardeşinin yüzündeki kırılğan ifadeyi görebilmişti. Vücudundaki gerilim iyice artıyordu.

“Bir dahaki sefere Beckett seni öldürür, J.T.” Marion başıyla ağabeyinin kolunu gösterdi. “İki elle onu alt edememişsin. Tek elle ne yapacaksın?”

“Tabancamı daha hızlı ateşleyeceğim.”

“Aptal olma. Tess’i al ve Massachusetts’ten uzaklaş. Özel

Ajan Quincy işinin en iyilerinden biridir. Bu işi çözecektir.” Marion bir an duraksadı. “Sanırım ben de gönüllü olarak bu dosyayla ilgilenebilirim. FBI hâlâ kadın ajanlarını bunun gibi şiddet içerikli dosyalara vermekten kaçınıyor ama şu anda iş yüküm oldukça hafif. Daha fazla işgücüne ihtiyaçları olduğunu biliyorum. Belki bir şeyler ayarlanabilir.”

“Sen Beckett’i alt edebileceğini mi düşünüyorsun?” J.T. sesini sakın tutmaya çalıştı.

“Ben eğitilmiş bir profesyonelim.”

“Evet Marion, ben de öyleyim. Ama sen kurallara uymak üzere eğitildin. Benim bulunduğum yerlerdeyse hiçbir kural yoktu. Beckett kolluk kuvvetlerinin nasıl hareket edeceğini çok iyi biliyor. Sizin ne yapacağınızı kolayca tahmin ediyor, sizler gibi düşünüyor. Ama daha önce benim gibilerle hiç tanışmadı.”

“Evet J.T. Sen bu işin ustasısın, kolun da bunu kanıtlıyor zaten.”

“Ben de Tess de o evden sağ çıktık. En azından bunu şimdiye kadar hiç kimse başaramadı.”

Marion öfkeyle kafasını salladı. “O kadar kibirli ve küstahsın ki! Tanrı’yla tanışacak olsan yapacağın ilk şey, *Koltuğumda ne yapıyorsun?* diye sormak olur.”

“Kendiliğinden kalkıp de yerini bana devrederse, hiçbir sorun olmaz.”

“Bırak bunları, J.T. Dışarı çık. Kaçmakta üstüne yoktur, neden şimdi kaçmaktan vazgeçiyorsun ki?”

J.T.’nin yüzü karardı. “Hayır.”

“Neden?”

“Çünkü seni kızdırmaktan başka yapacak bir işim yok, sen neden sandın? Marion, bu işi üzerime aldım, anla artık. Ve devamını getirmeye çalışıyorum. Bana hep yapmam gerektiğini söylediğin şey bu değil miydi? Hep istediğin şey bu değil miydi?” Aniden öne doğru eğildi. “Ayrıca bir de Beckett’i *istiyorum*. Onu ölü istiyorum.”

“Böylece gelmiş geçmiş en güçlü, en sıkı ve en zorlu asker olduğunu ispatlayacaksın, öyle mi?”

“Hayır,” dedi J.T., gerçeği apaçık söyleyecek kadar büyük bir öfkeyle. “Böylece Tess geceleri uyuyabilecek. Böylece kızını geri alabilecek. Böylece iki insan hayatlarını birlikte sürdürebilecekler, çünkü lanet olsun ki biz bir arada olmayı kesinlikle beceremiyoruz.”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum.”

J.T. masaya yumruğunu geçirdi. “Bal gibi biliyorsun Marion. Bildiğini biliyorum. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Buraya gelmenin gerçek nedeni bu, tıpkı seni aramamın gerçek nedeninin de bu olması gibi.”

Marion’ın yüzü kıpkırmızı kesildi. Yüzünde öyle zehirleyici bir öfke vardı ki, J.T. ciğerlerindeki havanın donduğunu hissetti. Bu öfkeyi biliyordu. Bu nefreti biliyordu.

“Babam her şeyi sana bırakmış, seni piç kurusu!” dedi Marion büyük bir hiddetle. “Her şeyi *sana* bırakmış”

J.T. düşünemiyor, cevap veremiyordu. Orada öylece oturup dinlemeye devam etti.

“Ondan nefret ediyordun. Onu bırakıp öylece gittin, her şeyi yüzüne fırlattın, soyadımızı karaladın ve işin sonunda birinci sınıf bir kaybeden olup çıktın... ama o neredeyse bütün malvarlığını sana bıraktı! Emma’ya akıl sağlığını tamamen kaybedene kadar alışveriş yapabilmesi için bir banka fonu bırakmış. Benim *çocuğuma* bir banka fonu bırakmış. Ama geri kalan diğer her şey *senin*. Seni piç kurusu. Piç kurusu, piç kurusu, piç kurusu!”

Marion tüm soğukkanlılığını yitirmişti; vahşiydi ve dayanılmaz şekilde işkence çekiyordu. J.T.’nin eli titremeye başladı. Artık her şey açığa çıkmıştı. Bu durum Marion’ın canını, onun tahmin ettiğinden çok daha fazla acıtırıyordu.

“Ben parayı istemiyorum. Kabul etmeyeceğim. Hepsini sen al.”

“Hepsini sana bıraktı kahrolası. En azından kabul edebi- ' lirsini!”

“Hayır. O alçak herifin tekiydi Marion, kahrolası vasiyeti de sadece bunu kanıtlamaya yarıyor. Her şey senin olsun. Sen... sen bunu hak ediyorsun”

“Hatta belki de hakkımla *kazanmışımdır*, ne dersin?” Dünya bir anda dönüp durmaktan vazgeçti. J.T. beynine hücum eden

hatıraları, duyguları ve tepkileri tam olarak idrak edemiyordu. Hafifçe fısıldadı: “Demek hatırlıyorsun. Demek gerçekten hatırlıyorsun.”

“Hayır!” diye karşılık verdi Marion hiç beklemeden. Ama ikisi de buna inanmadı.

“Marion...” J.T. elini uzatınca, Marion hemen geriye doğru çekildi. “Sana yaptığı şey çok yanlış,” diye fısıldadı. “İnanamıyorum, pislik herif sana tecavüz et...”

Marion ırkilse de, J.T. durmadı. Bunun söylenmesi gerekiyordu. Devam etmenin başka bir yolunu bilmiyordu.

“Bu senin hatan değildi Marion.” Sözcükler dudaklarından dökülüyordu. Bunları neredeyse can havliyle söylüyordu; bu şekilde konuşmasına Marion’ın daha ne kadar izin vereceğinden emin değildi ve söylemesi *gereken* çok fazla şey vardı. “Bunun senin hatan olmadığını anlamak zorundasın. Senin hatan *değildi*. O bir hastaydı ve çarpık bir kişilikti, ikimizin de hayatını spor olsun diye mahvetti. Ama şimdi öldü. O öldü ve biz yaşıyoruz, her şeyi arkamızda bırakabiliriz. Birlikte ayakta duracağız, durabiliriz, sen ve ben. Hatırlamıyor musun?”

Kız kardeşinin elini tutmaya çalıştı ama Marion hâlâ izin vermiyordu.

“Beni yalnız bırak,” diye fısıldadı. “Ben senin gibi değilim, J.T. Senin gibi ayyaş bir fiyasko değilim.”

“Çocukken, hep bir kız çocuğu olmak isterdim. Nedenini bilmek ister misin?”

Marion ona kuşkulu bir şekilde baktı.

J.T. devam etti: “Eğer kız olursam belki seni rahat bırakır diye. Eğer ben kız olarak doğmuş olsaydım, en azından sen rahat bırakırdı diye düşünürdüm.”

Kız kardeşine samimi gözlerle baktı; artık iğneli sözler, savunma mekanizmaları ve kendini koruma çabaları yoktu. Daha fazla dürüst olamazdı.

Ve en sonunda kız kardeşinin etrafındaki o soğuk çemberim çatladığını gördü. Marion gitmişti ve artık karşısında Merry Berry oturuyordu. O kadar yitik, o kadar yalnız görünüyordu ki J.T. gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. *Aman Tanrım, albay onlara neler yapmıştı böyle? Neden şimdi, babaları öldükten sonra bile bunu düzeltemiyorlardı?*

“Ben yastık kalelerini hatırlıyorum,” diye fısıldadı boğuk bir sesle. “Bana yastık kalelerini hatırladığını söyle. Hizmetçiye nasıl çorap fırlattığımızı, kadının sonra onları bize nasıl geri fırlattığını ve çığlık atıp nasıl kahkahalarla güldüğümüzü hatırladığını söyle.”

Marion başını iki yana salladı. J.T. kız kardeşinin gözlerinin kenarlarındaki gözyaşlarını görebiliyordu.

“Geceleri benim odama gelirdin ve çarşafın altına dolanırdık. Elimizde bir el feneriyle GI Joe çizgi romanlarını okurduk. Sen Snake karakterini severdin. Onun bir gün gelip bizi kurtaracağını düşünürdün.”

“Hayır.”

“Sürekli taşınırdık, hep yeni şehirler, yeni okullar ve yeni çocuklar olurdu. Ama en azından birbirimize sahiptik. Okulun ilk gününde elimi tutardın ve ben de sana her şeyin iyi olacağını söylerdim.”

“Hayır.”

“Bir keresinde bir okul müdürüne albayın bize vurduğunu söyledim. Adama albayın her gece senin odana girdiğini söyledim...”

“Hayır”

“O da bana yalancı olduğumu söyledi ve söylenti çıkardığım için okuldan uzaklaştırma cezası verdi. Albay beni öyle feci dövdü ki bir hafta oturamadım. Sen de benimle konuşmak istemedin. Onun sana ne söylediği ya da kimsenin bana neden inanmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Neden Snake gibi birinin gece gelip de bizi kurtarmadığını anlamıyordum.”

“Lanet olsun sana, lanet olsun, lanet olsun.”

“Ondan nefret ediyordum Marion. Ama senden asla nefret etmedim. Sen benim çocukluğumun tek iyi tarafıydın. Bana umut veren tek insandın. Sevdiğim tek insan.”

“Kapa çeneni!” Marion gözyaşlarını tutamamıştı. J.T. kız kardeşine dokunmayı fena halde istiyordu. Gözyaşlarını silip ona sıkıca sarılmak istiyordu, çünkü gözyaşlarını kendi gözlerinde de hissedebiliyordu. İçinde büyük bir boşluk, öfke ve nasıl tamir edeceğini asla bilmediği inanılmaz bir acı vardı.

“Daha fazlasını duymak istemiyorum!” diye fısıldadı Marion kesik kesik. Sigarasını tir tir titreyen eliyle tekrar dudaklarına götürdü.

“Marion,” dedi J.T. hızla atılarak, “bu konuyu konuşmak zorundayız.”

“Ben... ben bunu yapamam.”

“Merry Beryy...”

Marion öne doğru eğildi, mavi gözleri umutsuzdu ve yalvarıyordu. “Jordan Terrance, eğer beni gerçekten seviyorsan, bana bir daha asla babamdan söz etmeyeceksin. Yemin etmeni istiyorum! Yemin et!”

J.T. kafasını iki yana salladı.

“Yemin et!” diye üsteledi Marion hiddetle.

“Hiç bahsetmeyince bütün bunlar yaşanmamış mı olacak?”

“Yemin et!”

J.T. tekrar kafasını iki yana salladı. Ama bu Marion'ı fikrinden vazgeçirmedi. J.T. yalvardı. Yine hiçbir şey değişmedi. Kız kardeşi inatçıydı ve J.T. de onunla tartışamayacak kadar suçluluk duyuyordu. En sonunda Marion kazandı. "Pekâlâ Marion," dedi J.T. "Pekâlâ."

Marion nefesini verdi ve titrek bir iç çekişle arkasına yaslandı.

"Ben senin gibi değilim," dedi sonunda. Sen doğru şeyi yaptın J.T. Onu terk etmekle, ondan nefret etmekle doğru şeyi yaptın. Bense... bense nefret edemiyorum. Hepsini çapraşık bir şekilde içimde taşıyorum ve... işin içinden çıkamıyorum. Belki de elimden gelmiyordur. Bilmiyorum."

"Buraya kadar getirdin. Benimle konuş. Bana bu kadarcık güven..."

Marion başını hafifçe çevirdi. Gözleri suçluluk, kızgınlık ve acıyla doluydu. J.T. yıllar önce onu nasıl yüzüstü bıraktığını, onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığını yavaş yavaş anlıyordu.

Tanrım. "Marion..."

Marion başını iyice çevirdi. Bu sırada J.T. arkadan Tess'in ayak seslerini duydu ve göz açıp kapayıncaya kadar bir sürede Marion'ın o bitkin yüz ifadesi uçup gitti. Kız kardeşi gitmiş ve yerine bir kez daha o soğukkanlı FBI ajanı gelmişti. Herkesin hızla kostüm değiştiren birer oyuncu olduğu, maskelerle dolu bir evde büyümüşlerdi. Bazı alışkanlıklardan vazgeçilemiyordu.

"Yemin ettin," diye hatırlatmada bulundu Marion. "Bunu unutma."

Tess masaya gelir gelmez, hiçbir başlangıç cümlesi kurmadan, "Bir planım var," dedi.

Ellerini masaya koydu. "Her şeyin başladığı yere geri döneceğiz. Williamstown'daki eski eve. Jim'e her şeyden çok istediği şeyi vereceğiz. Yani beni öldürmesi için ikinci bir şans."

Bölüm Yirmi Dört

"Bay Dillon, bu bir miktar acıtacak"

"Yok ya."

Doktor, J.T.'nin yaralı elinin parmaklarını sıkıca tuttu ve sıkıca çekti. Kemik yerine otururken Tess önce J.T.'nin dişlerini gıcırdatmasını, sonra da kemiğin yerine oturma sesini duydu. J.T.'nin beti benzi atmıştı, acısı kör ediciydi ama tek bir kelime etmedi. Gözleri donuk bir şekilde, uzaktaki duvarın önünde onun yerine irkilen Tess'e takılmıştı.

Doktor yerine oturttuğu kemiği incelemeyi bitirirken, Marion ve Tess metal sandalyelerde oturmuş bekliyorlardı. Marion ağabeyine bakamıyordu. Küçük odadaki başka her şeye; ayarlanabilir yatağa, aletlerin durduğu tepsiye, duvardaki ışıklandırılmış sol kol röntgenine, üzeri ilaçlı pamuklarla dolu tezgâha, dil basacağına ve tansiyon aletine bakıyor ama ağabeyine bakamıyordu. Doktor güç kullanarak ağabeyinin kolunu yerine oturturken, Marion irkilmişti. Fakat onun dışında, sanki odada bile değilmiş gibi sessiz ve hareketsiz oturuyordu.

Tess bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Marion ağabeyinin acısını hissediyor ve bu acıyı dışarıda bırakmaya çalışıyordu. J.T. de hem kendi acısını hem kardeşinin acısını hissediyor ve her iki acıyı da dışarıda bırakmak istiyordu. Merakla düşündü Tess: Acaba bu kapalılığı becerebilmek için ne kadar çalışmışlardı? Kendinin de kapalılıkları vardı; zihninin ücra bir köşesine saklanır ve babasının elinin annesinin yanağına inme sesini duymamaya ya da kocasının vücudunun kendi vücudu üzerinde gidip gelmesini hissetmemeye çalışırdı. Geçmiş, insanların içine çok sinsi şekillerde sızıyordu.

Bu sırada Doktor, J.T.'nin dirseğinden eline kadar sarılı olan özel polimer maddeyi kurutma işlemini bitirdi. J.T.'nin parmakları, bu beyaz hapishanenin içinden komik bir şekilde dışarı fırlamıştı. Kullanılan polimer madde su geçirmezdi, bu nedenle J.T. istediği zaman yüzmekte serbestti. Ama onun dışında kolu işlevini yerine getiremez durumdaydı. Doktor en sonunda J.T.'ye bir kol askısı verdi.

"İyileşmesi altı ila sekiz hafta sürer, sonra tamamen iyileşmiş olacaksın."

"Hı-hı."

"Askıyı takmak zorunda değilsin, ama senin yerinde olsam kolunun ilk birkaç gün hareketsiz kalması için takmanı öneririm, böylece kırık daha çabuk iyileşmeye başlar." "Hı-hı." J.T. buruşuk askıyı yere attı ve öylece bıraktı. Doktor kaşlarını çatı. "Alçı çıkana kadar koşmak ya da aşırı aktiviteler yapmak yok. Üzerine tekrar düşersen ya da kolunu sarsarsan, o zaman ciddi bir kırığın olur."

"Hı-hı."

Doktor daha da huzursuz görünüyordu. "Herhangi bir sorunuz var mı?"

J.T. adama ilk kez bakınca, Tess doktorun içgüdüsel olarak irkildiğini gördü. Bunun için doktoru suçlayamazdı. J.T. şeytani görünüyordu.

"Son günlerde silahla yaralanmış bir adamı tedavi ettin mi?"

"Pardon?"

"Silahla yaralanmış bir adamı tedavi ettin mi? Büyük ihtimalle omuzdan yaralanmış. Kel bir adam, kaşları bile yok. Görsen unutmayacağın türden."

Doktor, yardım için yalvarırmışçasına Marion ve Tess'e baktı. Marion, FBI kimliğini gösterdi.

"Sorusuna cevap ver."

"Ah... hayır. Gerçekten hayır. Ama eğer isterseniz etrafa sorabilirim." Marion'ın soğukkanlılığı ve J.T.'nin sertliği karşısında adam birdenbire yardım etmeye hevesli olmuştu.

"Gerçeği mi söylüyorsun?"

"Bay Dillon, ben bir doktorem, bir suçlu değil." Doktor ciddiyetini gözler önüne sermek istercesine daha düz oturdu.

J.T. omuz silkip yataktan yere sıçradı. "Eğer öyle diyorsan öyledir. Borcum ne kadar?"

Doktor gözlerini kırıştırmaya devam ederken, J.T. cebinden kalın bir tomar para çıkardı ve yüzlükleri saymaya başladı.

Doktorun muayenehanesinin otoparkında Marion onlara veda etti. Tess'in fikri hakkında Özel Ajan Quincy ile konuşmayı kabul etmişti. Yine de Tess kendini yem olarak kullanma konusundaki fikrine Marion'ın şüpheyle baktığını biliyordu.

Bu fikrini Quincy'ye Marion'ın söylemesini istiyordu. Quincy bunu kendi meslektaşısı olan bir FBI ajanından duyacak olursa belki de daha çok ciddiye alırdı.

Marion arabasına geçti ve arabanın kapısını açmadan önce gözleri iki kez J.T.'ye kaydı.

"Unutma," dedi J.T. "İstedığın zaman arayabilirsin."

Marion önce tereddüt etti, sonra başıyla onayladı.

Tess, J.T.'nin tuttuğu nefesi bıraktığını duydu. J.T. kız kardeşinin arabayla uzaklaşmasını kısık gözlerle izledi.

"İyi misin sen?" diye sordu Tess sessizce.

"Üff ne demezsin. Mükemmelim."

"Hiç şaşırmadım."

J.T. kiraladıkları arabanın ön koltuğuna oturdu. Tess de sürücü koltuğuna geçti ve motoru çalıştırdı. Bunu yaparken de merakla düşündü: Acaba J.T. kız kardeşiyle olan konuşması hakkında bilgi verecek miydi, yoksa lafı ağzından kerpetenle mi aldıracaktı? Derken ikinci seçeneğin daha muhtemel olduğuna karar verdi.

"İyi olduğuna emin misin sen?"

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Belki de konuşman gerekiyordur."

"Beni rahat bırak Tess."

Ama Tess bunu yapamadı. "Sen nasıl benim yanımdaysan ben de senin yanında olmak istiyorum J.T."

"Marion bir seri katile dönüştüğünde konuşuruz."

"Bu hiç komik değil."

"Evet, bence de değil" J.T.'nin bakışı pencereden dışarı doğru kaydı. "Sen sadece arabayı sür. Teklifin için teşekkür ederim, ama şimdilik arabayı sürmen yeterli."

Tess boyun eğdi. Otuz dakika sonra motelin otoparkına girdi, motoru kapadı ve arabadan indi. Otoparkta iki adım atmıştı ki J.T. nihayet konuştu.

"Ben biraz arabayla dolaşmaya çıkıyorum."

"J.T. bu berbat bir fikir."

"Zor ama yine de yapacağım."

Tess kendini tutamadı: "Peki ben ne yapacağım? Oturup örgü mü öreyim? Bir başıma Jim'in saldırmasını mı bekleyeyim? Beni ne güzel koruyorsun sen öyle!"

"Haklısın. Arabaya bin."

"Ne?"

"Arabaya bin. Ya da tek başına beni bekle."

J.T. çoktan direksiyonun başına geçmişti bile. Açıkça belliydi ki, konu artık tartışmaya açık değildi. Tess sürücü koltuğunun yanındaki koltuğa sert bir şekilde oturdu ve isyankâr bir şekilde J.T.'ye dik dik baktı.

"Sen araba kullanamazsın, sadece bir kolunu kullanabiliyorsun!"

"Muhtemelen haklısın." J.T. motoru çalıştırdı. Tess'e acı acı gülümsemeye yetecek kadar uzun baktı. "Emniyet kemerini bağla," dedikten sonra da sert bir hareketle arabayı vitesine taktı. Her kavşakta arabayı bağırtırken, Tess iki eliyle sıkı sıkı tutunuyordu.

"Yavaşla! Tanrı aşkına, yavaşla!"

"Yoksa korkuyor musun Tess?" diye homurdandı J.T., dar ve karanlık yolun ilerisinde keskin bir viraj görüldüğünde dönüp ona bakarken. "Korkma, sen Beckett'i alt etmeyi planlıyorsun. Benim araba sürüşüm, bunun yanında sıkıcı kalır."

"Köşeye dikkat et, köşeye dikkat!" diye çığlık attı Tess.

J.T. dönüp ona gülümsedi ve direksiyonu çevirerek Tess'in kapıya doğru yan yatmasına neden oldu. "Zorlu değil."

Tess kalbi göğsünün içinde küt küt atıyordu. Üst dudağında biriken ter damlalarının tadını alabiliyordu. J.T.'nin ne yaptığını

ve asla yavaşlamayacağını şimdi anlamıştı. J.T. kızgındı ve kızgın olduğunda çocuksu, bencil ve tehlikeli olabiliyordu.

“Fikrimi değiştirmeyeceğim J.T. Ayrıca bu oyunlardan da sıkıldım.”

J.T. cevap vermedi. Çenesi kasılırken, pazuları iyice şişti. Yan tarafta toprak bir yol vardı; girintili çıkıntılı ve unutulmuş görünüyordu. Belki saatte beş mille giden traktörlerin ya da ağır iş makinelerinin kullanması içindi.

Tess gözlerini sımsıkı kapadı.

J.T. gaz pedalına basarak yola büyük bir hızla girdi. Arabanın bir tümseğe çarpmasıyla üç saniyeliğine havalandılar. Araç toprak yolun üzerine çok kötü iniş yaparken her yeri zangır zangır titredi. Bu arada kapıları çatırdarken, bagaj kapağı da havaya kalktı. Tess dişlerinin gıcırdayıp kemiklerinin çıtırdadığını duydu. Yanında, J.T.’nin de canının acıdığını anladı.

Gözlerini açtı ve hızla J.T.’ye döndü.

“Yeter!” diye bağırdı. “Bu ahmaklığı bırak artık! Hemen şimdi!”

Bunu duyduğu anda J.T. frene asıldı.

Araba sert bir şekilde durdu. Hazırlıksız olan Tess sert bir şekilde arabanın ön paneline çarptı. Ama J.T. özür dilemediği gibi, hızla kapısını açtı ve arabadan fırladı.

Tess takip etmek için kendini toparladı, vazgeçmeye niyeti yoktu.

Kaldırdıkları tozlar hâlâ ayaklarının etrafında anafor gibi dönüyordu, sonbahar soğuğu hemen hissediliyordu. Tess etrafta hiçbir ev ya da araba görmüyordu. Sadece donmaya yüz tutmuş çorak tarlalarla uzakta dağlar vardı.

J.T. arabanın etrafında hiddetle dolarken, gözleri Tess’in gözler indeydi.

“Sen yem falan olmayacaksın,” diye bağırdı. “Bunu yapmanı yasaklıyorum!”

Tess karşı çıkmak için ağzını açıtıysa da J.T. ansızın üzerine saldırarak onu arabaya yasladı ve vücuduyla üzerine kapandı. Gülümsüyordu ama bu sevimli bir gülümseme değildi.

“Ölmek için çok mu heveslisin Tess?”

“Hayır,” dedi Tess nefes nefese. Elleri vücudunun iki yanına mihlanmıştı, J.T. vücudunu kullanarak onun hareket etmesine izin vermiyordu. Ama Tess ellerini çekerek kurtardı ve J.T.’nin göğsüne koydu. Eğer J.T. savaştırmak istiyorsa, o da savaşıyordu. Karşılık vermeyi öğrenmişti.

“Bunu yapmayacaksın,” dedi J.T. kısaca.

“Hayır, yapacağım.”

“Planında bir hata var Tess -öyle bir adam acıdan korkmaz. Eğer saldırırsa onu durdurmanın tek yolu muhtemelen silahı çekip adamı vurmak olacak. Peki ya sonra ne olacak Tess?”

“Ölecek.”

“Peki ya Sam? Ya Sam ne olacak? O ölürse kızını nasıl bulacaksın?”

“Ben... ben...” Tess bunun cevabını bilmiyordu. “Ona Sam’in nerede olduğunu söyletirim,” dedi inatçı bir tavırla. “Söyletirim.”

“Kahretsin!” diye kükredi J.T. “Bunu yapmana izin vermeyeceğim!”

“Çok zor!” Tess elleriyle J.T.’yi itmeye çalıştı.

J.T. ona daha da yaklaşırken gözleri tehlikeli bakıyordu. “Yaralı bir adama mı saldırıyorsun Tess?”

“İstediğin gibi yorumlayabilirsin.” Tess çırpınarak J.T.’nin boyunduruğundan kurtulmaya çalıştı. Ama işe yaramıyordu.

“Bu yaralı adam senin hayatını kurtarmaya çalışıyor!” diye söylendi J.T. daha da eğilerek. Tess adamın nefesini yanağında hissediyordu.

“Benim hayatımı kurtarmak mı? Neden benim hayatımı umursayasın ki? Son iki saattir varlığımın farkında bile değilsin!”

“Duygular canını mı acıtıyor? Sana hiç iltifat etmedim ya da kahverengi gözlerine uzun uzun bakmadım diye mi?” Aniden J.T.’nin sağ eli Tess’in kazağının içine kaydı ve göğsünü kavradı. Onun vücudunu çok iyi biliyordu. Başparmağıyla şöyle bir dokunsa göğüs ucu sertleşirdi. Tess onun bu hareketine içerlese de çaresizce karşılık verdi ve içten içe J.T.’nin kendisine tekrar dokunmasını istedi.

“Seni düşünüyordum,” diye fısıldadı J.T. “Göğsünün ağzımda olduğunu düşünüyordum. Ellerinin saçlarımda olduğunu. Seni yatırıp becermeyi düşünüyordum. Duymak istediğin bu mu? Bu senin için yeterince romantik mi Tess?”

J.T.’nin kasıkları şehvetli bir şekilde Tess’e sürtünüyordu. Tess alt dudağını ısırdı, kendisini böyle şehvete davet ettiği ve bu hiç de önemli bir şey değişmiş gibi davrandığı için J.T.’den nefret ediyordu.

“Lanet olsun sana,” diye fısıldadı.

J.T. de cevap olarak onun alt dudağını kendi dudaklarının arasına alıp ısırdı. Tess ellerini adamın göğsünde açtı. Parmaklarını omuzlarına geçirip J.T.’yi daha da yakına çekti. Bu sırada zihni öfke çılgınlıkları atıyordu ve kendine aptal diye haykırıyordu.

Kafasını aniden geriye çekti. “Kes şunu. Ben senin oyuncağın değilim!”

“Beni kandırabilirsin.” J.T.’nin başparmağı Tess’in sertleşmiş göğüs ucunu daha da ısrarla okşamaya başladı. Tess de buna boynunu arkaya atıp göğsünü öne doğru çıkararak karşılık verdi.

“Fark etmez,” dedi boğuk bir sesle. “Yine de tuzağı kuracağım. Yine de tam olarak planladığım gibi yapacağım. Eğer kızmak istiyorsan kız. O zamana kadar bana işkence yapmak istiyorsan yap. Ama bunun senin için bir anlamı olmadığını ve hiçbir şeyi değiştirmedığını biliyorum!”

J.T. küfredti. Sonra onu sertçe öptü. Vahşi bir öpücüktü bu. Tess'in kasıkları J.T.'nin kasıklarına yaslanıyordu ve adamın büyüyen sertliğini hissediyordu.

Derken J.T. aniden geri çekildi. Tess yaşadığı hayal kırıklığından dolayı arsızca çığlık atarak ellerini J.T.'ye uzattı. J.T. ise hızlı bir hareketle onu omuzlarından yakaladı ve arkasını çevirdi. Tess yüzüstü kaportanın üzerine düşerken J.T.'nin nefesini kulaklarında hissetti. J.T. kasıklarını kalçalarına sürüp onu çıldırtıyordu.

“Kot pantolonunun düğmesini aç,” diye fısıldadı J.T. “Hemen.”

Tess kafasını iki yana salladı ama elleri çoktan pantolonunun fermuarına inmişti bile. J.T. kalın kot kumaşı kavradı ve Tess fermuarı açar açmaz pantolonu aşağı çekti.

Tess soğuk kış havasını açıkta kalan kalçalarında hissetti. J.T. kazağını da çıkarırken, elleri arabanın bagaj kapağının üzerindeydi.

J.T. ayaklarını onun ayaklarının arasına sokup bacaklarını açtı ve kalçasını daha da yakına çekti. İlk el ve kabaydı; Tess de öne doğru eğildi ve büyük bir heyecanla beklerken gözlerini kapadı.

“Beckett'in yemi olmana izin vermeyeceğim,” homurdandı J.T.

“Beni durduramazsın,” diye mırıldanan Tess bacaklarını daha çok açtı.

J.T., “Lanet olsun,” diye bağırdı ve sert bir şekilde girdi. İçine girince Tess çığlık attı. “Seni kurtaracağım,” dedi J.T., kalçaları çoktan hareket etmeye başlamıştı bile. “Kahretsin, seni kurtaracağım. Seni koruyacağım!”

“Koruyamazsın,” diye fısıldadı Tess. Ama şu an hiçbir şey düşünemiyordu. Hava soğuk ve ayaz, J.T.'nin vücudu ise sert ve sıcaktı.

Tempo iyice yükselirken, Tess sadece kendi gürleyen nabzını ve J.T.'nin gürültülü nefesini duyuyordu. J.T.'nin içinde hareket etmesini, gittikçe daha derinlere ulaşmasını hissediyordu. Bu J.T. için önemsiz bir şey olabilirdi, ama kendisi için her şeydi, her şeyden önemliydi. Her zaman öyle olacaktı.

“Albayın canı cehennemel!” diye fısıldadı J.T. aniden. “Jim Beckett'in canı cehenneme. Onların bir başkasını mahvetmelerine izin vermeyeceğim. İzin vermeyece...”

Sesi çatlayarak kesik bir çığlığa dönüştü ve Tess'in içine son kez sertçe girerek zirveye ulaştı. Tess de kendi rahatlamasıyla bir tatmin çığlığı attı.

Sonra J.T.'nin adını fısıldadı ve kalbinin derinliklerinde bir yerde, artık mantıklı olmak için çok geç olduğunu fark etti. J.T.'nin öfkesini anlıyordu, korkusunu anlıyordu. Adamın ihtiyacı olan şeyi anlıyordu. Onun sinirlerini bozmuş ve itiraf edemediği tüm iyilikleri, saklamaya çalıştığı korkusunu ve yokmuş gibi göstermeye çalıştığı yalnızlığını görmüştü.

J.T.'yi seviyordu.

Epey sonra, güneşin batıp da ayın gökyüzüyle flört ettiği sırada yeni bir motel odasına girdiler. J.T. tüm öğleden sonra olduğu gibi yine sessizdi. Çantasını yere bıraktıktan sonra

Tess ona aspirin şişesini verdi. J.T. şişenin içinden sekiz aspirin çıkardı ve hepsini bir seferde yuttu.

Yorgun bir tavırla üzerindeki giysileri çıkarmaya başladı. Tess tek kelime etmeden onu izliyordu.

“Beni utandırıyorsun,” diye mırıldandı J.T.

“Ben sadece hayranlıkla izliyorum. Sana hiç ne kadar yakışıklı olduğunu söyleyen oldu mu?”

“Stres senin beynini tüketmiş.”

“Ben ciddiym J.T. Benim için çok yakışıklısın.”

J.T. arkasını döndü ve yatağa girdi. Tess de kıyafetlerini çıkardı ve onun yanına sokuldu. Çoktan Teğmen Houlihan ile konuşmuşlardı. Jim'den hiçbir işaret yoktu. Aynı şekilde Sam'den de. Dışarıda bir yerde kızı tek başına uyuyordu. Acaba kızına iyi bakıyorlar mıydı? Karnını doyuruyorlar mıydı? Jim onu yatağa yatırmadan önce masal okuyor muydu?

Tess artık bu mesafeye dayanamıyordu. Sert çocuğu oynayan J.T.'ydi. Tess kendisinin bunalmış olduğunu, korktuğunu ve umutsuzluğun kıyısında olduğunu biliyordu. J.T.'nin temastan hoşlanmadığını bildiği halde, çıplak vücuduyla sokulup J.T.'ye bir kaşık gibi sarıldı.

Bunun üzerine J.T. kaskatı kesildi. Ama Tess yine de sarılmaya devam edip yanağını J.T.'nin sırtına yasladı. “Hatırlamaya başladı,” dedi J.T. aniden.

Tess bir an hareketsiz kaldıktan sonra yavaşça J.T.'nin omuzlarını okşadı. “Ona yardım edeceksin.”

“Albaydan bir daha bahsetmeyeceğime dair bana söz verdirdi.”

“Ona zaman ver. Er ya da geç bunun hakkında konuşmak isteyecek. Kendisi sana gelecek ve sen de hazır olacaksın.” “Rachel bana işleri olurla bırakmam gerektiğini, çok inatçı olduğumu söylerdi.”

“Belki de.”

“Onu ihmal ettim Tess, kardeşimi yüzüstü bıraktım. Gözlerindeki bakışları görmeliydin... Marion'ın gözlerinde anılarım görene kadar onu ne kadar ihmal ettiğimi bilmiyordum bile.”

J.T. uzun bir süre bir şey söylemedi. Sonra aniden dönüp sırtının üzerine uzandı. Karanlıkta Tess yüzünü göremese de,

J.T.'nin parmakları usulca yanaklarına dokunuyordu.

“Bunu yapma.”

“Mecburum. Benim haricimde herkes savaştı. Benim haricimde herkes bedel ödedi.”

“Yani o zaman mı mutlu olacaksın? O seni en sonunda öldürdüğü zaman?” J.T.'nin sesi gergindi.

Tess ağzını açıtıysa da sonra tekrar kapadı. “Bu konu hakkında artık konuşmak istemiyorum.”

“Ama ben istiyorum. Buradan uzaklaş Tess. Git ve Arizona’da bir otelde saklan, ben de Williamstown’daki eve gidip şenmişim gibi yaparım.”

“Ama yaralısın”

J.T. kaskatı kesilince, Tess onun erkeklik gururuna ölçülemez bir darbe vurduğunu anladı. “Bana güvenmiyor musun Tess?”

Tess yanağını J.T.'nin omzuna bastırdı. Parmaklarını adamın karnındaki tüylerin arasında gezdirdi. “J.T.,” diye fısıldadı, “dünyayı tek başına kurtarmaya çalışamazsın. Hiç kimse o kadar güçlü değildir. Sen ve ben evde birlikte olacağız. Ben yem olacağım, sen de fareyi yakalamaya hazır olacaksın.”

“Benim sorumluluğundayken ölmene izin veremem.”

“Ölmeyeceğim.”

“İnsanların benim sorumluluğumdayken ölmesinden çok yoruldum.” J.T.'nin sesi boğuktu.

Tess ona daha sıkı sarıldı. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı.

İkisi de konuşmadı.

Edith, Martha’nın oturma odasında oturuyordu. Elinde bir çay fincanı tutuyor ve Martha’nın torununun Martha’nın yanında kanepede oturmuş kitap okumasını izliyordu.

Oturma odasında fazla bir şey yoktu. Kanepe eskiydi ve yırtık pırtıktı, büyük ihtimalle Goodwill’den satın alınmıştı. Diğer birkaç parça mobilya gibi bu kanepede de Edith’e Martha’nın kıyafet seçimini hatırlatıyordu -eski ve birbiriyle uyumsuz. Duvarlarda herhangi resim bile yoktu. Edith bunu daha önce hiç fark etmemişti. Koca evde tek bir resim ya da çerçeveli bir fotoğraf bile yoktu.

Edith gözlerini tekrar küçük kıza çevirdi. Kızın adı Stephanie’ydi ve ağırbaşlı, sessiz bir çocuğa benziyordu. Üzerinde kalın bir eşofman, başında da saçlarını ve gözlerini kaplayan bir beyzbol şapkası vardı. Kızın yüzü Edith’e tanıdık geliyordu, sanki Stephanie’yi daha önce bir yerlerde görmüş gibiydi. Tabii ona göre küçük çocuklar hep birbirlerine benzerdi.

Stephanie, Külkedisi masalını yüksek sesle okurken Edith çayını incelemeye odaklandı.

Masaldaki balkabağı arabasını kafasında canlandırmaya çalışırken kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Kafasını kaldırıp baktı ve bakmamış olmayı diledi.

Kızlar, farklı farklı kızlar vardı karşısında. Daha önce hiç bu kadar kıızı bir arada görmemişti. Burada, bu evin oturma odasında kızların özellikleri o kadar belirgindi ki, uzansa onlara dokunabileceğini düşündü. Martha nasıl oluyordu da onları görmüyordu? Stephanie nasıl oluyordu da, etraflarını hayali şekillere sahip çıplak ve utangaç kızlar sarmışken, büyülü bir şekilde arabacıya dönüşen farelerden bahsedebiliyordu?

Göğsü, kaburgalarını mengene gibi sıkıştıran bir basıncın altında sıkışmaya başladı. Ağzını açtı. Kendisini yalnız bırakmaları için kızlara bağırırmaya çalıştı. O yaşlı bir kadındı sadece, bu kızların ne istediğini bilmiyordu.

Sonra kızların kendisine bakmadığını, işkence çeken gözlerle kendisine yalvarmadıklarını fark etti. Kızlar Martha ve ^ Stephanie’ye bakıyorlardı, ıstırapları çok açıktı.

Edith daha dik oturdu ve çayını kucağına koydu, fincanın sıcaklığından bacağına yandığını hissetmiyordu bile.

“Martha!” dedi nefes nefese. “Tehlikedesin! Korkunç, korkunç bir tehlike!”

Stephanie okumayı bıraktı ve iri mavi gözlerini Edith’e çevirdi. Martha ise kafasını daha yavaş kaldırdı.

“Stephanie lütfen odana git.”

Stephanie çabucak ayağa kalktı, kaçacağı için rahatlamış görünüyordu. Sonra Martha, Edith’e döndü.

“Nereden biliyorsun?”

“Bir şeyler görüyorum,” diye itiraf etti Edith telaşla. Daha önce bunu hiç böyle yüksek sesle söylememişti. Ama söyleyince göğsündeki baskının hafiflediğini hissetti. Sonra daha kararlı bir sesle, “Ben ölüleri görüyorum,” dedi.

Martha’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Edith, Martha’nın yüzünde bir şok, bir iğrenme ya da en azından düşmanca bir ifade görmeyi bekledi. Ama bunun yerine Martha’nın bakışları keskinleşti ve yoğun şekilde meraklandı.

“Ölüleri mi görüyorsun?”

“Evet.”

“Seninle konuşuyorlar mı?”

“Hayır, sadece görünüyorlar, çok işkence görmüş haldeler, sanki anlamamı istedikleri bir şey varmış gibi.”

Martha öne eğilip Edith’in elini tuttu. Kavrayışı şaşırtıcı şekilde güçlüydü.

“Anlat bana,” diye fısıldadı. “Bana her şeyi anlat.”

Yatak odasında Samantha kulağını kapıdan ayırdı. 911’i nasıl arayacağını, tam adını, adresini ve telefon numarasını nasıl vereceğini öğrenmişti. Ama bu odada telefon yoktu ve artık adresiyle telefon numarasını bilmiyordu. Şu anda ne yapması gerektiğinden emin değildi.

En sonunda, kendisine sadece birkaç gün önce verilmiş olan yatağa doğru yürüdü.

Yatağın kenarına oturdu ve bebeğinin saçlarını okşadı. “Bir şey yok,” dedi bebeğine. Tatlı pembe bebeği tekrar okşadı. “Annem gelecek. Annem gelecek ve her şey düzelecek.”

Bölüm Yirmi Beş

Polisler geçmişteki hatalarını düzeltmeye çalışıyordu. Artık memurlar brifing için kapıda rozetlerini göstermek zorundaydı. Görev kuvvetinin üç lideri resepsiyon görevlisinin yanında durup, her bir polisin kimliğini şahsen tespit ediyordu. Bu yöntemle grubu toplamak kırk beş dakika sürdü.

Tess brifing salonunun ön tarafında oturuyordu, J.T. de yanındaydı. Marion ise arkalarda oturuyordu ve Tess bu mesafenin kasıtlı olup olmadığına karar vermeye çalışıyordu. Son yirmi dört saattir Tess ve Marion, Özel Ajan Quincy ile Teğmen Houlihan'a Tess'in planını kabul ettirene kadar dil dökmüşlerdi. Dün geceyse Tess kendini galip hissetmişti; sonunda bir şeyler olacaktı. Bu sabah haberleri izlemiş, kızının fotoğrafının ekranda tekrar çıktığını görmüş ve yeniden dehşete kapılmıştı.

"Pekâlâ millet," dedi Teğmen Houlihan. "Şimdi herkes çok iyi dinlesin."

Quincy huzursuz bir yüz ifadesiyle salona girince Houlihan kaşlarını çatı. Quincy bir an tereddüt ettikten sonra, salonun ön kısmındaki sandalyesine yürümek yerine hemen Marion'ın yanındaki sandalyeye oturdu. Houlihan da bir şey demeyip sözlerine devam etti:

"Bildiginiz gibi, Jim Beckett'i yakalamak için yeni bir strateji oluşturduk. Bugün salonun ön kısmında Beckett'in eski karısı Tess Williams bizimle birlikte bulunuyor, zaten birçoğunuz kendisini önceden tanıyorsunuz. İki buçuk yıl önce evinde oturup Jim Beckett'i beklemeyi kabul etmişti. Biz de onu korumayı ve Jim Beckett'i yakalamayı kabul etmiştik. Ama anlaşmanın bize düşen kısmını pek hakkıyla yerine getiremedik. Şimdiyse Tess Williams aynı şeyi tekrar yapmak için gönüllü oldu ve biz de bu sefer bu işi doğru yapacağız."

"Burada üç ekibimiz var. Amirlerinize durumu özetledim, onlar sizinle detayları daha sonra paylaşacak. Bilmeniz gereken şu: Görev Kuvveti A, Samantha Williams ve Jim Beckett'in fotoğraflarını ilgili yerlere dağıtmaya devam edecek. İhbar hattının hâlâ çağrılar aldığını biliyorum. Buna ek olarak da, Beckett'in ailesinin ölüm belgelerinin geçerliliğini araştırmanız gerekiyor. Vardiyalarınız sekiz saatten on iki saate çıkıyor..."

Birkaç homurdanma sesi yükseldi.

Houlihan acımasızca devam etti: "Evet millet, hayatlarınız berbat. B ve C ekiplerine gelecek olursak, onlar da sekiz saatlik vardiya ile Tess Williams'a tahsis edildi. Üç ana amacınız var: Williamstown'da devriye gezmek, koruma evini izlemek ve büyük bir saldırı için her zaman hazırlıklı olmak. Memurlar çiftler halinde görevlendirilecek. Bazılarınız yayan olarak devriye gezerken, bazılarınız sivil arabalardan izleme yapacak. Her an on memur görevde olacak. FBI da kamerayla gözetleme ve telefon dinleme işlerini koordine edecek. Ayrıca bir SWAT takımı da size yardım edecek. Onları süresiz olarak alarmda tutamayız ama bize çatıları güvenlik altına alacak üç keskin nişancı vermeyi kabul ettiler. Raporlarınızda okuyacağınız gibi, ilk seferde Jim Beckett eve bu yoldan girdi. Bu sefer ona bu şansı vermeyeceğiz."

Arkalardan bir el havaya kalktı. İki buçuk yıl önceki görev kuvvetinde çalışmış olan yaşlıca bir dedektifti bu. "Saygısızlık etmek istemem ama Teğmen bunu sonsuza kadar sürdüremeyiz. Geçen sefer büyük bir dikkat ve hazırlıkla işe giriştik. Ama altı ay sonra evi izleyen iki adamımız kalmıştı. SWAT desteğimiz de geri çekilmişti. Bu sefer neden farklı olsun ki? Bütçemiz ve insan gücümüz kısıtlı, Beckett de bunu çok iyi biliyor."

Houlihan başıyla onayladı. "Güzel soru. Sırası gelmişken bunu da ele alalım. Özel Ajan Quincy..."

Houlihan kenara çekildi ve Quincy salonun ön tarafına doğru yürüdü. J.T.'ye ya da Tess'e bakmıyordu. Lacivert takım elbisesinin içinde sakın ve mesafeli görünüyordu. Tess onunla birçok kez konuşmuştu; daha önceden olduğu gibi şimdi de hayatları iç içe geçmişti. Ama adam ona hâlâ ilk ismiyle hitap etmiyor ve iş dışındaki herhangi bir konu hakkında çok nadiren konuşuyordu.

İşinden dolayı Quincy duygularını bir kenara koymayı çok iyi öğrenmişti. Tess'i korkutan şeyler onun için sıradan şeylerdi. Tess'in kaba ve mahrem bulduğu sorular onun için tamamen işle ilgiliydi. Mesleği onu medeni insanların dünyasından uzaklaştırmıştı ve Tess onun artık bu medeni dünyaya geri dönebileceğini pek sanmıyordu. Özel Quincy'ye son derece saygı duyuyor ve çoğu kez de onun için endişeleniyordu.

Quincy her zaman olduğu gibi yine herhangi bir girizgâh yapmadan konuşmaya başladı: "Beckett'in saldırısı için uzun süre beklemek zorunda kalacağımızı pek sanmıyoruz. Artık dekompanse olmaya başladığına inanıyoruz."

"İngilizce lütfen," diye homurdandı Teğmen Houlihan. "Bizim sizin gibi doktoramız yok."

"Jim Beckett dağılmaya başladı," dedi Quincy açık açık. Buna karşı çıkan mırıltılar yükseldi. Adam yirmi dört saat içerisinde üç polis memurunu öldürmüştü. Bu, onların dağılmaya başlayan insan tanımlarına pek uymuyordu.

Quincy elini kaldırıp homurdanmaları susturdu. "Dinleyin beni. Psikopatlar karmaşık yaratıklardır. Ama birçok yönden onları yaramaz bir çocuğa benzetebiliriz."

Salondan tekrar homurdanma sesleri yükseldi. Quincy ise sabırla bekledi.

"Kayıtları dinlediniz. Jim Beckett'in kendini benzeri gö-

rülmemiş bir kontrole sahip üstün bir insan olarak gördüğünü biliyorsunuz. ‘Anahtar kelime disiplin’ cümlesini söylemekten büyük bir zevk alıyor. Ama yanılıyor. Kendisinin bile açıklayamadığı bir dürtüyle hareket ediyor. Bir yandan kendini toplumun sınırlarının dışında görüyor -bu onun nevrozu. Diğer yandan ise ruhunun derinliklerinde bir yerlerde -her insan gibi- sınırlara ihtiyaç duyuyor. Cinayet işleyip de yakalanmadıkça daha cüretkâr ve tehlikeli gösterilere girişiyor. Bunun tek nedeni egosu değil, aynı zamanda bir parçası *yakalanmak da istiyor*. Tıpkı küçük bir çocuğun küçük huysuzlukları aşip ailesinin dikkatini çekmek için küçük suçlar işlemesi gibi, Beckett de bu bariyeri aşmak için gitgide daha riskli cinayetler işleyecek.

“Bu onun dekompanyonunun psikolojik tarafı. Araştırmalar için aynı zamanda bir de fizyolojik tarafı olduğuna işaret ediyor ama bunu o kadar iyi bilemiyoruz. Cinayet fiilinin beyinde çeşitli kimyasalların salgılanmasını beraberinde getirdiği düşünülüyor. Katiller tıpkı maratoncuların yarış sonunda salgıladıkları endorfin hormonu nedeniyle aşırı coşkulu bir ruh haline girmesi gibi yoğun bir mutluluk hissi yaşadıklarından bahsediyorlar. Cinayetten önce gergin, dikkatli ve aşırı heyecanlı oluyorlar. Sonraysa rahatlayıp sakinleşiyorlar. Zamanla bu yoğun mutluluk haline duyulan arzu ve *ihtiyaç*, katili yönetmeye başlıyor. Cinayetlerin daha sık periyotlar halinde işlendiğini görüyoruz, döngü süreleri altı aydan *altı güne* düşüyor. Jim Beckett’in şu anki durumuna bakacak olursak, bu süre *altı saate* inmiş durumda.”

Salon iyice sessizleşti.

“Çoğu örnekte, cinayetlerini büyük bir özenle işleyen seri katil zaman içerisinde, bizim uyuşturucu bağımlılarıyla ilişkilendirdiğimiz bazı özellikler göstermeye başlar. Artık o kadar sakin ve soğukkanlı değildir. Fiziksel sağlığı kötüye gitmektedir. Beyninin salgıladığı kimyasallar ve sürekli pompalanan adrenalin, seri katilin hareketlerine engel olmaya başlar. Kokain alan birinin uyumayı ve yemek yemeyi es geçmesi, kişisel hijyenine önem göstermemesi gibi. İkinci olarak da cinayetleri daha aceleci ve düzensiz olmaya başlar, tıpkı uyuşturucu krizine girmiş bir bağımlı gibi. Cinayetler aynı zamanda daha acımasızlaşır; katil dikkatle planlanmış cinayetlerden ani saldırı tarzına geçiş yapar, vur-kaç taktiğini benimser. Üçüncü olarak ise katil o yoğun mutluluk ve esrlik halini daha çabuk yaşamak için genelde alkol ve uyuşturucu kullanımını artırır. “Kısacası, katil düşüncesiz ve savunmasız hale gelir. Şimdiye kadar bu duruma Kemper’da, Dahmer’da, Bundy’de ve sayısız birçok katilde tanık olduk. Aynı şey Beckett için de geçerli. Şöyle göstereyim.”

Quincy elini salladı ve ışıklar söndü. Projeksiyon makinesini çalıştırınca duvarda bir zaman çizelgesi belirdi. Çizelgenin üzerinde önce kırmızı, sonra da mavi çizgiler göze çarpıyordu. Mavi çizgiler grafiğin sonuna doğru kontrolsüz bir şekilde yukarı fırlıyordu.

“Hapse girmeden önce Beckett on altı ayı aşkın bir sürede on kadını öldürdü. Grafikte bu cinayetleri kırmızı çizgilerle gösterdik. Cinayetler kızının doğumuyla başlayıp, yakalanmadan sekiz ay önce bitmiş. Mavi çizgilerse hapis sonrası davranışlarına işaret ediyor. Şu anda dört haftadan kısa bir sürede altı kişiyi öldürmüş durumda. İlk önce iki gardiyanı öldürdü. Üç hafta sessiz kaldı. Sonra da aniden dört günde dört kişiyi öldürdü.

“Bu ölümlerin tümü gerekli değildi. Shelly Zane onun suç ortağıydı ve ona yardım etmeye devam edebilirdi. Koruma evine girmek için daha az şiddet kullanabilirdi. Normalde her harf için tek bir kişiyi öldürüyordu. Mesela C harfi için, Clinton, Massachusetts’te bir kadın öldürdü. Şimdiyse aynı yerde birçok insan öldürüyor. W harfi için Walpole’da iki gardiyanı öldürdü. S harfi için Springfield’da hem Wilcox’u hem de Harrison’u öldürdü. Yani şu anda Beckett aşırı- öldürme düzenine geçmiş durumda.

“Aynı zamanda artık uyumuyor. Son dört güne ve suç mahalleri arasındaki mesafelere dikkat edin. İlk önce sabahın erken saatinde Shelly Zane’i öldürdü ve cesedini Avon, Connecticut’ta attı. Sonra arabayla Springfield bölgesine geldi. Sekiz saat sonra Wilcox’u kaçırdı, işkence edip adamı öldürdü. Sonra saklandığı yere gitmiş olmalı, büyük ihtimalle Springfield’in dışında bir yere, çünkü çevreyi altüst edip aradık. Sonra bir polis üniforması çalmak zorunda kaldı, kılık değiştirecekti. Sonra da her şeyi birleştirmesi gerekiyordu. Bıraktığı izleri kapamak için telefon görüşmeleri yapmak vs gibi. Sonra Springfield’a Memur Travis kılığında geri döndü. Ertesi gün akşam altıda sürpriz yapıp Harrison’u vurdu. Sonra sivil polis arabasında uyanık kalmak zorunda kaldı. Gece birde, otuz altı saat uykusuz kaldıktan sonra Difford’a saldırdı. Sonra Sam’i kaçırdı. Sonra tüm gece boyunca kaçmış olmalı. Difford’un cesedini yanındaydı ve Difford da ufak tefek bir adam değildi. Belki Sam uyurken o da sabaha karşı birkaç saat uyumuş olabilir. Ama kız muhtemelen kısa süre uyandı ve Beckett de kızını oyalamak zorunda kaldı. Son kırk sekiz saati çok az bir uykuyla geçirdi ve o gece yatağa gitmek yerine, Difford’u öldürdüğü koruma evine geri döndü. Bayan Williams ve Bay Dillon’a saldırıp omzundan yaralandı. Tekrar saklandığı yere geri dönmek zorunda kaldı, yaralıydı ve neredeyse hiç uyumadan elli altı saat geçirmişti. Samantha yakında uyanır, yani Beckett bir gün daha ayakta kalmak zorunda.

“Difford’un cesedi de hâlâ onda ve hâlâ gerçekleştirmediği bir planı bulunuyor.”

Quincy Tess’e baktı. “Bu planının size ulaşmak olduğunu düşünüyorum Bayan Williams. Öfkesi artıyor ve kana susamışlığı da kendine hâkim olmasını gittikçe zorlaştırıyor. Eğer sizi bulabilirse harekete geçecektir. Sizin yem olma fikriniz, büyük ihtimalle yapabileceğimiz en iyi şey. Er ya da geç bir karşılaşma olacak. Bu karşılaşmanın onun istediği koşullar yerine bizim istediğimiz koşullarda gerçekleşmesi çok daha iyi.”

Salon sessizliğini hâlâ koruyordu. Tess bu sessizliğin içinde yankılanmasını duydu. Başını yavaşça yukarı aşağı salladı.

Bu sırada aniden bir telefon çaldı, insanlar etrafa baktılar, sarsılmış ve kafaları karışmıştı. Bir süre sonra anlaşıldı ki, ses salonun arka tarafından geliyordu.

“Cep telefonum,” diye homurdandı Quincy. Evrak çantası arka tarafta, Marion’ın yanında duruyordu. Marion’a başıyla işaret etti ve kadın da telefonu alıp cevapladı.

Marion kaşlarını çattuktan sonra ahizeyi eliyle kapladı.

“Lawrence Talbert diye biri ‘Ajan Quincy’yi istiyor.”

Quincy olduğu yerde donakaldı. Hiçbir şey söylemiyordu, Tess hemen anladı. Bu oydu. Jim’di. *Tanrını*, arayan Jim’di.

Aniden Quincy vahşi bir el hareketi yaptı ve memurlardan bazıları koltuklarından kalkıp koşuşturmaya başladı. Aramanın yerini tespit etmek için yerlerine geçmeleri gerekiyordu.

Marion yavaşça salonun ön tarafına doğru yürüdü ve telefonu Quincy’ye verdi. Marion’ın yüzü sakin ve kontrollüydü. Tess ise parmaklarını J.T.’nin bacaklarına batırıyordu.

“Alo? Kimsiniz? Kahretsin, biliyorum sensin.”

Quincy’nin bakışı duvarın yukarısındaki havalandırma ızgarasına kaydı. “Hayır bekle, anlamıyorum, biraz daha bilgi ver. Aletim yok...” Quincy büyük bir heyecan ve aceleyle konuşuyordu. Telefonu kavrayan parmakları gerginlikten bembeyaz kesilmişti. “Bana bir dakika ver. Bir tornavida bulmam lazım. Ben ajanım, tamirci falan değilim. Bekle, seni duyamadım. Son söylediğini tekrarlayabilir misin? Telefonda parazit var galiba...”

“Kahretsin!” diye bağırdı Quincy. Beckett telefonu kapamıştı. Quincy şimdiye kadar hiç tanık olmadıkları bir öfkeyle telefonu salonun karşı tarafına fırlattı. Uzaktaki duvara büyük bir hızla çarpan telefon yere düşüp paramparça oldu.

“Piç kurusu, piç kurusu,” diye homurdanıyordu Quincy. Kafası aşağıda, dizlerinin arasındaydı. Sanki uzun bir yarışta koşmuş gibi zar zor nefes alıyordu. Yüzünde boncuk boncuk terler oluşmuştu.

Yavaşça doğruldu ve kendisini merakla izlemekte olan yüzlere baktı. Sonra da havalandırma ızgarasına doğru döndü.

“Birisi bana tornavida getirebilir mi lütfen?”

Hiç kimse yerinden kıpırdamadı. Hepsi duvarın üst tarafındaki ızgaraya bakıyordu. Tess sinirlerinin bozulduğunu hissetti. Hiçbir yer güvenli değildi. Hiçbir yer dokunulmaz kalmıyordu. Jim her yere girmişti. Bir veba mikrobi gibi her yere bulaşmıştı. Kendine de bulaştığını hissediyordu Tess. Quincy gibi o da medeni dünyadan o kadar uzaklaşmıştı ki, geri dönüş yolunu asla bulamayacaktı.

“Bana bak.” J.T., Tess’in önüne geçmişti. Ayaktaydı ve elleriyle Tess’in omuzlarını tutmuştu. Tess bakışlarını yukarı kaldırdı ve adamın sert gözleriyle buluştu. “Hadi. Odadan çıkmanı istiyorum.”

Birisi Quincy’ye tornavidalı bir İsviçre çakısı vermişti. Quincy ızgaranın önünde bir sandalyenin üzerine çıkmıştı.

“Hayır,” dedi Tess, J.T.ye.

“Kahretsin, kendini buna maruz bırakma. Onun istediği de bu.”

“Gidemem.”

“Tess, lanet olsun...”

“Ya o...Sam ise?” Sesi o kadar boğuk çıkmıştı ki, kendi bile sesini zar zor tanıdı. Kelimeler dudaklarından dökülene kadar gerçek korkusunu fark etmemişti. Şimdi içi büyük bir telaşla dolmuştu ve bayılacağını düşünüyordu.

Izgara demirleri yerinden çıkarken, Tess orada donakalmış vaziyette oturmaya devam etti.

“Bana odaklan, Tess. Bana odaklan.”

İlk önce burnuna keskin bir koku geldi. Öğürdü. Gözünün önünde noktalar belirdi. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Belli belirsiz bir şekilde Quincy’nin, “Şey... Teğmen Difford’un kafasını bulduk,” dediğini duydu.

Memurlardan biri onları ana odaya götürdü. J.T. kahve almaya giderken, Tess odanın ortasında öylece durdu ve konuşan insanlarla çalan telefonların güven verici gürültüsünü içine sindirmeye çalıştı.

Odanın tavanları yüksekti ve fazla penceresi yoktu. Bir zamanlar içeride çalışma bölmeleri olmuş olmalıydı, ama bölmelerin hepsi aşağıya indirilmiş ve yerlerine uzun masalar konmuştu. Operatörler bilgisayarlarının önünde dirsek dirseğe oturmuş ihbar hattı telefonlarını cevaplıyor ve notlar alıyordu. Telefonlar asla susmuyordu.

Birisi duvara Samantha’nın siyah-beyaz fotoğraflarını yapıştırmıştı. Küçük kızın gülümseyen masum yüzü, çalışanlara neden orada olduklarını ve saatlerini neden orada harcadıklarını hatırlatıyordu.

Tess fotoğraflara dokunmak istedi, sanki bu ona kızını geri getirebilirmiş gibi elini kızının solgun yanağında gezdirmek istedi.

Böyle bir hareketliliğin ortasında dikilmek ama yine de bununla ilgili yapabileceği hiçbir şeyi olmamak tuhaf bir duyguydu. Bir zamanlar Tess tüm bunların kendiye ilgili olduğunu düşünmüştü. Şimdiyse her şeyi çok daha iyi anlıyordu. Yarın ölecek olsa, Jim cinayet işlemeye aynen devam eder, kolluk kuvvetleri onu yakalamaya yönelik çalışmalarına aynı şekilde devam ederdi.

J.T. geri dönerek ılık bir fincan kahveyi ona uzattı. Quincy, Marion’ın hemen arkasındaydı.

“Neden görüşme odalarından birine geçmiyoruz?” diye öneride bulundu Quincy. “Teğmen Houlihan da en kısa zamanda bize katılacak.”

Quincy onları alıp, bir tarafında çift taraflı bir ayna bulunan küçük bir odaya götürdü. Odada yalnızca basit bir masa ve iki katlanır metal sandalye vardı. Quincy mırıldanarak özür dileyip üç sandalye daha getirmek için odadan çıktı.

“Nasılsın?” diye sordu J.T.

Tess cevap vermeden önce bir yudum kahve aldı. “Şu durumda ne kadar iyi olunabilirse o kadar iyiyim.”

“Bunu senin sinirlerini bozmak için yapıyor sadece.”

“O halde sinir bozmakta son derece başarılı.”

J.T. hemen yanında duruyordu. Tess, J.T.’nin neyi beklediğini biliyordu. Onun ne istediğini görmek için bekliyordu. Kollarını J.T.’nin boynuna dolamaya ihtiyacı var mıydı? Belki de yanağını omzuna yaslamaya? Tess bunu yapmayı düşünmüştü, ama Difford’un kesik kafasının görüntüsünü zihninden uzaklaştırmak için J.T.’nin herhangi bir şey yapabileceğini sanmıyordu.

Her şey düzelecek. Ben Sam’le ilgileneneğim. Houlihan ve Quincy de Beckett’i yakalayacak. Her şey düzelecek.

Quincy sandalyelerle geri döndü ve hepsi birer sandalyeye oturdu. Bir süre sonra Teğmen Houlihan da onlara katıldı. Yüzü hâlâ solgundu ve aim hüsran, öfke ve acıyla buruşmuştu.

“Kan yok,” dedi herhangi bir girizgâh yapmadan. “Kafa ölümünden hemen sonra kesilmiş, çürüme yavaş olsun diye dondurulmuş, sonra da havalandırma bacasına bırakılmış. Bacaya çatıdan ulaşılabilir. Piç kurusu biz hâlâ olay mahallindeyken sabahleyin gizlice gelmiş ve küçük hediyesini bırakmış olmalı.” Sonradan Tess ve Marion’a göz attı. “Kullandığım ifade için özür dilerim,” diye mırıldandı.

“Sorum değil,” dedi Tess fincanını daha sıkı kavrayarak. “Bu tür konuşmalara alışıyorum.”

“Özel Ajan Quincy’nin cep telefonu numarasını nereden bulmuş?” Marion kendisinin de bir güvenlik çalışanı olduğunu ve korkak bir kadın gözlemci olmadığını göstermek istiyordu. “Eminim sizin numaranız rehberde yoktur.”

“Difford’da vardı,” dedi Quincy. “Wilcox’ta da. Beckett bunu ya onların kişisel eşyalarından buldu ya da direkt onlardan istedi.”

Odadaki herkes Beckett’in bunu nasıl ‘istediğini’ gözünde canlandırdı ve hepsi rahatsız bir şekilde sandalyelerinde kımıldandı. Tess kendini tekrar J.T.’ye bakarken buldu. J.T.’nin gözleri uzaktaki duvara dalmıştı ama çenesini sıkıldığını görebiliyordu. J.T. kendisi için endişeleniyor olamazdı, bu onun doğasında yoktu. Ama Jim Beckett’in Tess’e ya da Marion’a saldırdığını gözünde canlandırıyor olabilir. Adamın hayatına korkunç bir şey sokmuştu Tess. Bu çok bariz bir haksızlıktı.

“Neden sadece kafa?” diye sordu bir süre sonra. “Bilmiyorum,” diye cevap verdi Quincy.

“Korkutma taktikleri,” diyerek fikrini belirtti J.T. “Birlikleri demoralize etmek için.”

Quincy kaşlarını çatı ama karşı çıkmadı. Ciddi FBI ajanının bir paralı askeri onaylamadığı aşikârdı.

“Difford’un cesedi hâlâ onda,” diyerek dikkat çekti Marion.

“Belki,” diyen Quincy omuz silkti. “Hiç kimse arabalarının bagajlarını kontrol etmedi.”

Hepsi sessizleşti. Odanın havası ağır ve gergindi.

“Sen kendinin de koruma altında olman gerektiğini düşünmüyor musun?” dedi Tess usulca. “Benim hedef olduğumu söyleyip duruyorsun ama Beckett daha önce yakalanmasında rol oynamış insanlara odaklanmış durumda. Bu insanlar da ben, Difford ve sensin Quincy.”

“Düşünmeye değer.”

“Ya koruma evini fırsat olarak kullanırsa? Polisler evin içinde beni izliyor olacak, böylece o da sana ulaşmak için imkân bulacak. Pekâlâ böyle bir şey yapabilir.”

“Kesinlikle.” Quincy masanın üzerinde parmaklarını tıkırdattı. “Ben gözetim faaliyetinin büyük kısmında Teğmen Houlihan ile birlikte izleme minibüsünde olacağım. Onlar beni koruyabilirler.”

“Keskin nişancılar mı?” diye sordu J.T. “Üç keskin nişancı bir şehir için çok yetersiz.”

“Williamstown küçük bir yer,” diyerek araya girdi Teğmen Houlihan. “Yirmi dakikada bir ucundan öbür ucuna yürüyebiliyorsun. Esasen Williams Koleji’ni meydana getiren eski yapılarla birkaç turistik dükkândan oluşan küçük bir kasaba. Tess’in evi Elm Sokağı’nda, ana caddeden on dakika mesafede. Tüm sokak, restore edilmiş eski sıra evlerden oluşuyor. Keskin nişancıları köşelere yerleştireceğiz, böylece sokağı havadan koruma altına almış olacağız.”

“Köşelerden biri açık kalacak.”

“Doğru, ama görüş mesafesi oldukça iyi. Keskin nişancılardan birini sağ tarafta sokağın ortasındaki bir binanın çatısına, diğer ikisini sol taraftaki köşelere yerleştireceğiz, böylece Tess’in evinin etrafında bir üçgen oluşturmuş olacağız. Bu şekilde evin çatısı da kontrol altında olacak.”

“Peki nöbetçi memurlar?” diye kuşkuyla ısrar etti J.T. Polisler ya da polislerin gayretleri hakkında pek olumlu düşünmediği aşikârdı.

“Ana bir izleme-gözetim minibüsümüz, iki sivil arabamız ve kasabayı ikili ekipler halinde dolaşan üç çift polisimiz olacak. Burası birçok genç öğrenciye ev sahipliği yapan bir üniversite kampusu. Herkesi tehlike hakkında uyaracağız ve kampusun her yerinde güçlü bir polis varlığı teşkil edeceğiz. Williams Koleji güvenliği ve yerel polis de düzenli devriye görevlerini yerine getirecek.”

“Hı-hı. Evin dışına park etmiş bir gözetim minibüsü biraz fazla göze batmaz mı?”

“Elm’de batmaz. Arnold, Hail, Maple ve Linden sokaklarının hepsi kesişiyor. Sokaklardan birini başlama noktası olarak seçip onların arasında hareket edeceğiz.”

“Geleceğinden neden bu kadar eminsiniz?” dedi Marion özellikle herhangi birine yönelmeden. “Onu ilk seferinde bu şekilde yakaladınız, yani bunun riskli olduğunu biliyor. İkincisi de, bu onun şablonuna uymuyor. JIM BECKETT BURA DAYDI ya da JİM BİR NUMARAYDI cümleleri mantıklı. Ama JİM BECKETT W...? Buradan ne çıkabileceğini ' hiç anlamıyorum.”

“Gelecek,” dedi Tess.

“Durumu kötüye gittiği için mi?”

“Her zaman başladığı şeyi bitirdiği için,” diye mırıldadı Tess. “Her zaman.”

Marion arkasına yaslandı. “Sanırım bu tür bir öfkeyi anlayamıyorum.”

“Anlayamazsın,” dedi Quincy. “Sen bir kadınsın.”

Marion itiraz etmeye giriştiği anda Quincy onu susturdu. “Ben istatistiklerden bahsediyorum, bu şovenizm falan değil. Seri katillerin çoğu erkektir. Belki kısmen hormonlardan kaynaklanıyordur ama kesin olan bir şey var ki o da davranışsal olduğu. Erkekler kızdıklarında diğerlerine saldırmayı öğrenmişlerdir. Kadınlarsa öfkelerini kendilerine çevirmeyi. Çok basit şekilde söyleyecek olursam, anneleriniz size işkence yaparlarsa alkolik, anoreksik ya da intihar riski olan tipler olursunuz. Katil olmazsınız.”

Bakışı Tess’e kayan Quincy gerçekçi bir şekilde konuştu: “Beckett gelecek, Bayan Williams. Ve geldiğinde de, çok kanlı olacak.”

Marion hamlesini yapmadan önce ağabeyi ve Tess’in motellerine dönmelerini bekledi. Saat altıyı geçmişti ama komuta odasının hiç yavaşlayacağı yoktu. Telefonlar çalıyor, operatörler cevap veriyordu. Teğmen Houlihan genç memurlardan birine bağıırıyordu. Binada gergin bir hava hüküm sürüyordu.

Marion yürümeye devam etti, boş bir görüşme odası ya da unutulmuş bir köşe arıyordu. Ama bunun yerine, Richie Cunningham’a son derece benzeyen kıvrıkcık saçlı genç polis memuru Louis’le karşılaştı. Memur Louis onun gelişini gördü, olduğu yerde dondu ve görülebilir şekilde yutkundu.

Marion bu çocukla o günün daha erken saatlerinde de karşılaşmıştı. Louis belki bir gün iyi bir polis memuru olabilirdi fakat Marion kişisel olarak onun bir süt çocuğu olduğunu düşünüyordu. Buna karşılık olarak çocuk da muhtemelen onu karadul örümceğinin insan versiyonu olarak görüyordu. Sorularını cevaplatmak için karşısındaki genç memuru ayartacak, sonra da çiftleşmeyi bitirmek için onun kafasını sakince koparacak tehlikeli bir örümcek.

“Özel Ajan Quincy’yi arıyorum.”

Memur Louis konuşmıyordu. Duvara yaslandı ve koridoru işaret etti. Marion kafasını sallayarak geçip giderken genç memurun rahatlayarak iç çektiğini duydu.

Quincy’yi kendi küçük çalışma alanında inzivaya çekilmiş halde buldu, etrafında suç mahalli fotoğrafları vardı. Ajan başını kaldırıp bakmayınca Marion da bu fırsattan yararlanıp etraftaki renkli fotoğrafları inceledi. Bunlar Jim Beckett’in dosyasına aitmiş gibi görünmüyordu. Fotoğraflardaki kurbanların çoğu orta yaşlı kadınlardı. Tırtıklı bir bıçakla vahşice katledilmişlerdi.

Quincy fotoğrafları sanki iskambil kâğıtlarını karıştırır gibi tek tek inceliyordu. En sonunda iç çekti, kafasını iki yana salladı ve fotoğrafları kenara koydu, aradığını bulamamış olduğu açıkça belliydi.

“Başka bir dosya mı?” diye saygıyla sordu Marion. Otomatik olarak askeri okul öğrencisi duruşuna geçmişti: bacaklar ayırık, omuzlar dik, eller arkada.

“Santa Cruz,” diye homurdandı Ajan Quincy, gözleri hâlâ fotoğraflardaydı. “Bir keresinde Santa Cruz’un aynı anda üç seri katile ev sahipliği yaptığına ve dünyanın seri katil başkenti olduğuna inanabiliyor musun? Şimdi aynı şehirde bir katilimiz daha oldu. İnsan acaba suyundan mı diye merak ediyor doğrusu.”

Quincy sandalyesini geriye itip külüstür masadan uzaklaştı. Marion adamın yüzünde büyük bir bitkinlik olduğunu görebiliyordu. Ajan eliyle ensesini ovuyordu.

“Peki ya şu?” diye sordu Marion. Aniden, Ajan Quincy’nin yanına gelme nedenini dile getiremeyecek kadar cesaretsiz hissetmeye başlamıştı kendini. Gülümseyen esmer bir kadının çerçeveli fotoğrafını gösterdi.

“Ah, o mu? Benim karım. Yani eski karım.” Quincy kederli bir şekilde gülümsedi. “Birkaç hafta önce boşandık. Sanırım hâlâ alışmaya çalışıyorum. Hep onun resmiyle seyahat ederdim. Gittiğim her ucuz motelde ya da geçi olarak görevlendirildiğim her karakolda masama onun resmini yerleştirirdim. Şimdi de onsuz çalışmadığımı fark ettim. Aptalca, değil mi?” Marion huzursuzca kıpırdandı, bu kişisel bilgi yüzünden daha da rahatsız olmuştu. “Pek sayılmaz. Ben... şey, ben de eşimden yeni ayrıldım. On yıldan sonra. Bu çok önemli bir alışma süreci.”

“Hem evli hem de ajan olmak zor bir şey.”

“Herkes böyle söylüyor.”

Quincy gülümsedi. “Ne kadar basmakalıp bir söz, değil mi?”

“Bilmem ki.”

Birdenbire ikisi de sessizliğe gömüldüler, ama bu her ikisi için de tedirgin ediciydi. “Sana nasıl yardımcı olabilirim, Ajan?” diye sordu Quincy canlı bir sesle.

“Ben... ben sizinle bu dosyadaki rolümle ilgili konuşmak istiyorum.”

“Rolün mü? Resmi olarak bu dosyaya dahil değilsin bile, Ajan. Şimdiye kadar bu işe karışmış olman koşullardan kaynaklandı, dosyaya atanmış olmaktan değil.”

“Anlıyorum. Eğer mümkünse bunu değiştirmek isterim. Uzun zamandır bu tür dosyalara ilgim var.”

“Sicil dosyana baktım.”

Marion sabırla bekledi.

“İyi bir sicil var. Zaman zaman dik başlı olabiliyormuşsun, ama genelde sakinliğini koruyorsun ve ortalama üstü bir çözümleme yeteneğine sahipsin.”

“Teşekkürler efendim.”

“Ama gördüğüm kadarıyla daha çok beyaz yakalı suçlarında, özellikle de banka sahtekârlıklarında tecrübeli...”

“Bazı cinayet dosyalarında da çalıştım,” diye araya girdi Marion. “Anlaşmaların bozulup muhbirlerin açığa çıktığı türden dosyalar...”

“Ama hep sahtekârlık dosyalarının kapsamı içinde.”

“Ölü, ölüdür efendim. Bizim işimizle bağlantılıydılar, suç mahalli bizim yetki alanımıza giriyordu ve biz de onları kimin öldürdüğünü bulmayı başardık.”

“Soruşturma Destek Birimi farklıdır, Ajan. Bizim tek yaptığımız budur. Normal bir polis yılda iki ya da üç kez korkunç bir cinayetle karşılaşır. *Kariyerleri* boyunca da yalnızca tek bir seri katil görürler.” Quincy masaya yayılmış olan fotoğraflara işaret etti. “Benim tüm gördüğümse bu. Yüz elli cinayet, tecavüz, çocuk tacizi ve kaçırma dosyası. Yalnızca aşırılık içeren dosyalara bakıyorum, hem de her gün. Yolda, ofiste, hepsi bu.”

“Anlıyorum.”

“Bütün bunların seni kötü etkilemeyeceğini söylesem yalan söylemiş olurum.”

Marion’ın çenesi kalktı. “Sanırım bunun üstesinden gelebilirim efendim.”

“‘Bu’nun ne olduğunu bildiğini pek sanmıyorum.” “Kadın olduğum için mi?”

“Kabalık yapmayın, Ajan.” Quincy’nin sesinde net bir uyarı vardı. Ama Marion yine de üsteledi.

“İstatistiklerden bahsediyorsunuz efendim. Peki, ama FBI istatistikleri kadın ajanların orantısız olarak beyaz yakalı dosyalarına verildiğini, cinayet dosyalarına pek verilmediğini gösteriyor.”

“FBI öyle. Ama Soruşturma Destek Birimi’nde kadın çalışanlarımız var ve hepsi işlerinde çok iyiler. Sen onlardan değilsin, Ajan. Onlar bunun bedelini ödediler. Polis olarak, adli patolog olarak ya da kriminolog olarak görev yaptılar. Her biri kapsamlı cinayet deneyimleriyle bize katıldılar. Eğer ASD’de çalışmak konusunda ciddiysen, amirinle değişik dosyalarda görev almak konusunda konuş. Okyanusa atlamadan önce kendini çocuk havuzunda kanıtlamaya çalış.”

“Şu anda önümde böyle bir fırsat var.” Marion’ın sesi sakindi ama gözleri yanıyordu. Yine birisi ona haddini bildiriyordu ve o bundan nefret ediyordu. Sanki tüm hayatı böyle geçmişti. Erkekler karşısına dikilip ona sürekli haddini bildirmişti. Oysa bunu yapmamaları gerekirdi, ona daha fazla güvenmeleri gerekirdi.

“Bazı fikirlerim var,” diye üsteledi.

“Ajan...”

“Beni bir dinleyin. Jim Beckett’in dosyasına baktım. Tess Williams’la da uzun süre konuştum. Bence Jim Beckett’in bir suç ortağı olduğu çok açık ve aşikâr. Onun bir kadın arkadaşı olmadan yapamayacağını söylediniz. Tess de onun hobi olarak kadınları ayartıp etkilediğini söyledi. Bence Beckett’e her konuda yardım eden birisi var. İki buçuk yıl önce ilk kez ortadan kaybolduğunda da bence yine aynı kişiden yardım almıştı. Sanırım ben bu kişiyi nasıl bulacağımızı biliyor olabilirim.”

Quincy kuşkucu görünüyordu ama Marion’ın sözünü kesmedi.

Marion cesaretini kaybetmemek için hiç beklemeden konuşmaya devam etti: “Bir an için bu kadının herhangi bir yabancı değil de onun bir süredir tanıdığı biri olduğunu düşünelim. Bu da şu anlama gelir: Beckett hapisteyken de o kişiyle irtibatım korumuştur.”

“Beckett’in tek ziyaretçisi Shelly Zane’di.”

“Evet ama ya *aradıkları*? Walpole’la görüştüm. Beckett örnek bir mahkûmuş. Hiçbir disiplin cezası almamış ve yüksek güvenli bir hapisanede ‘hiç ceza almamış’ bir mahkûm olarak ayda dört kez telefonla görüşme yapma hakkına sahip olmuş. Her bir telefon görüşmesi de otuz dakikaymış.” “Biliyorum, Ajan. Walpole’dan araştırıp bulmuş olman gerektiği üzere, o konuşmaların hepsi izleniyor. Mahkûmların tüm numaraları onaylanması için güvenlikten geçirmeleri gerekiyor. Numaraları kendileri bile çeviremiyorlar. Gardiyan telefonu hücreye indiriyor, fişini prize sokuyor, numarayı çeviriyor ve sonra ahizeyi pencereden mahkûma uzatıyor. Bir yerim aranabilmesi için dört rakamlı bir güvenlik kodu girilmek zorunda, yani mahkûmun o sırada gizlice başka bir numarayı araması imkânsız. Çift yönlü bir arama yapıldığına dair bir işaret alındığı anda, telefon otomatik

olarak bağlantıyı kesiyor. Yani sistem oldukça katı. Ayrıca biz de Beckett'in aradığı numaraları kontrol ettik. Ayda iki kez Shelly Zane'i, diğer ikisinde de avukatını aramış."

"Biliyorum efendim," dedi Marion. Ama bunu söylerken sabırlı olmak için kendini zorladı. "Konuyu inceledim. Çift yönlü aramalarda telefonun otomatik olarak kapandığını biliyorum, peki ama ya çağrı yönlendirme yöntemi kullanıldıysa?"

"Bir mahkûm için kim çağrı yönlendirme yapar ki?" "Shelly Zane."

Quincy bir an için sessiz kaldı. Sonra gözlerini kırptı. "Zane'in telefonunda çağrı yönlendirme özelliği olup olmadığını bilmiyorum."

"Var. Ben baktım. Hatta sık sık kullanmış. Son iki yıldır çağrılar iki yüz kırk yedi değişik numaraya yönlendirilmiş. Bu numaraların listesini çıkardım."

Quincy başını yavaşça aşağı yukarı salladı. "Bunu araştırmamız gerekiyor. Houlihan'dan Görev Kuvveti A'yı acilen bu konu üzerine yoğunlaştırmasını isteyebiliriz. Birkaç iyi ipucu işlerine yarayabilir."

"Teşekkürler efendim."

"Houlihan ve benimle birlikte gözetim minibüsünde oturabilirsin," dedi Quincy aniden. "Eğer bir aksiyon olursa, görürsün."

"Onun yerine A takımına yardımcı olsam?"

"Bu, ekip liderini ezmek olur, Ajan. Farklı devlet birimlerinin dahil olduğu soruşturmalarda ilk olarak şunu öğrenmen gerekiyor: Yerel kolluk kuvvetlerini asla ezmeyeceksin."

Marion kendisine nutuk atılmaya başlandığını hemen anladı. "Minibüste oturmak isterim. Teşekkürler efendim."

"O zaman anlaştık. Belki bana katılmayacaksın ama bu tür bir dosyada gözetim görevinin bir parçası olmak üzere davet edilmek bile çok büyük bir sorumluluktur. Bu fırsatı iyi değerlendir."

Quincy'nin sesi sert ve küstahtı. Gözlerini tekrar korkunç fotoğraf yığınının çevirdi. Marion'la daha fazla konuşmak istemediği aşikârı.

Marion başıyla bir kez selam verdi ve odadan çıktı. Büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordu. Daha fazlasını istemişti. Fikirleri için daha fazla övgü duymak, erkeklerin egemen olduğu bu tür şiddet içerikli suç dosyalarına daha fazla dahil olmak istemişti. Zeki ve sağduyulu olduğunun, yetenekli olduğunun daha fazla anlaşılmasını istemişti. Ama bunun yerine acemi bir çaylak gibi güzelce azarlanmış ve sonra da daha fazla mızımızlanmasını diye önüne bir kemik fırlatılmıştı.

Quincy'nin yanıldığını düşündü. Marion'ın kendi düşünceleri vardı, kendi fikirleri vardı. Ve aniden, hayatını başka insanların kurallarına göre yaşamaktan sıkıldığını hissetti.

Fırsatlar verilmezdi. Fırsatı sizin yaratmanız gerekirdi.

Marion da kendi fırsatını nasıl yaratacağını biliyordu.

Motel odasında telefon çalınca Tess ahizeyi kapar gibi eline aldı.

"Evet?" Sesi umutluydu. Teğmen Houlihan, Sam ile ilgili herhangi bir şey duyarlarsa onu arayacağını söylemişti. Tess son iki saattir telefona öylece bakıyordu; bu sırada güneş batmış, oda kararmış ve kendisi de J.T. de son derece bitkin oldukları için kalkıp ışığı bile yakamamışlardı.

"Ah merhaba Marion." Tess'in omuzları düştü. "Hayır, gayet iyiyiz. Sıradan bir motel işte. Ama havuzu var, J.T. gidip yüzdü. Yalnız bunun pek işe yaradığını sanmıyorum. Çünkü sıkıntıdan patlamak üzere. Onunla konuşmak ister misin?"

J.T. attığı adımın ortasında duraksadı. Yüzünde temkinli bir ifade vardı.

Tess telefonu ona uzattı. Marion'ın cevabı da ağabeyinin yüz ifadesinden farklı olmamıştı. Ama en azından ikisi de deniyordu.

"Alo?" dedi J.T. dikkatle. "Hayır, iyiyiz. Tess iskambil kâğıtlarıyla fâl açıyor, bense deliriyorum. Her zamanki gibi." Başını aşağı yukarı salladı ve bir müddet dinledi. "O senin için doğru kişi değildi," dedi en sonunda. Sesi garipti. "Başka... başka birini bulursun Marion. Daha iyi birini. Zor bir durum, biliyorum. Ama denizde başka balıklar da var, biliyorsun değil mi?" J.T.'nin gözleri Tess'e takıldı.

Birkaç dakika sonra kız kardeşine veda edip telefonu kapadı ve odanın içerisinde bir ileri bir geri yürümeye kaldığı yerden devam etti.

"İyiymiş?" diye sordu Tess sessizce.

"Bugün boşanma kâğıtları gelmiş. Hizmetçisi arayıp haber vermiş."

"Anladım," dedi Tess hisli bir şekilde. "Bu çok zor olmalı. Özellikle de şimdi, her şey devam ederken."

J.T. başıyla onayladı, ama Tess onun yüz ifadesini pek anlamlandıramadı.

"Seni araması çok iyi bir şey, J.T. Sana yakın olmaya çalışıyor."

"Evet." J.T. bir an sessiz kaldı. "Bunda hiç iyi değilim."

"Bence gayet iyi gidiyorsun."

"Ne söylemem gerektiğini bilmiyorum."

"Hiç kimse bilmez ki. Hiç dört yaşında bir çocuğa babasının katil olduğunu anlatmaya çalıştın mı? Sonuçta hepimiz yapa yapa

öğreniriz.”

“Hıh.” J.T.’nin sesi hâlâ mutlu gelmiyordu. Tess yataktan kalkıp onun yanına gitti.

Ay ışığı J.T.’nin yüzünü kamçılıyor, gözlerini gölgelerle kaplıyordu. Tess uzanıp omuzlarına dokundu, sonra da yanağına. Vücutları birbirine sürtünene kadar yaklaştı. J.T.’nin yüzü sertti, çenesinde ve ağzının etrafında kararlı çizgiler oluşmuştu. Güçlü görünüyordu ve aniden Tess bu güce ihtiyaç duyduğunu hissetti.

Kollarını adamın beline doladı. “Sarıl bana.”

“Ben... ben...” J.T.’nin kolları onu sardı. Belki sarılıyordu ama hâlâ bir parçası ulaşılmazdı.

Tess geri çekilip J.T.’nin elini tuttu. “Yatağa gidelim.”

J.T. orada öylece dikildi.

“J.T. bu bizim birlikte son gecemiz. Yarın Williamstown’dayız. Biliyorum bu işi farklı şekilde yapmamı istiyorsun, biliyorum en kötüsü olacak diye endişeleniyorsun. Ama ben kararımı verdim. Riski kabul ediyorum. Bu gecemi de seninle geçirmek istiyorum. Bana bu kadarını verebilir misin?”

J.T. bir cevap bulamıyordu.

Tess’in yüzü solgundu, hatta ruh gibiydi; gözleriyse iri, parlak ve zekiydi. J.T. yeterince sessiz ve mesafeli durursa Tess’in vazgeçip bırakacağını düşündü. Ama Tess’in ne kadar iyi savaştığını unutmuştu. Kadın kollarını boynuna doladı ve ince vücudunu onun bedenine yasladı.

J.T. soğuk durmak istedi. Hissiz olmak istedi.

Tess dudaklarıyla dudaklarına hafifçe dokununca J.T. daha fazla direnemedi. Başını yana eğip kadını büyük bir tutkuyla öpmeye başladı.

Tess aklından çıkmıyor, ama o Tess’i aklından çıkarmak istiyordu. Tess onu tüketiyor, ama o tükenmek istemiyordu. Farklı duygular üst üste biniyor ve kanım kaynatıyordu. Marion’ın sesini duymaya devam ediyordu: serinkanlı kelimelerinin altındaki savunmasızlığını ve nasıl cevap vereceğini bilemediği açığa vurulmamış yalnızlığını... Tess’i görmeye devam ediyordu: havalandırma ızgarası çıkarılıp da bir kez daha Jim Beckett’in neler yapabileceği gözler önüne serildiğinde korkudan fal taşı gibi açılan gözlerini.

Marion ve Tess. Sevdği kadınlar... Hayal kırıklığına uğratacağından emin olduğu kadınlar... Sıkı sıkı sarılmak istediği ama kendi zayıflığına tahammül edemediği için itmek istediği kadınlar... Tess’in haklı olduğu gerçeğine, dünyayı tek başına kurtaramayacağı ya da daha iyi bir yer haline getiremeyeceği gerçeğine tahammül edemiyordu.

Tess ona biraz daha yaklaştı; hem kırılğan hem güçlüydü, hem muhtaç hem fedakâr. J.T. kadını hissizce öptü; duyduğu arzuyu umutsuzca yenmeye, gerçek duyguları safi şehvetin kurşunu ağırlığı altında bastırmaya çalışıyordu.

Kadını yatağa sürükledi. Tatlı teninin tadına baktı, vücudunun yumuşak ve gizli kokusunu içine çekti. Gül yaprağına benzeyen tenini ve bitmez sıcaklığını hissetti.

Tess en başta J.T. ve Marion’ın güçlü ve sert karakterler olduğunu düşünmüştü -ama anlamıyordu. Ruhlarına biçim veren ateş onları son derece kırılğan yapmıştı. Çeliğin o hakiki sertliğine yalnızca Tess sahipti.

J.T. en sonunda Tess’in şehvetli sarılmalarına ve dudaklarından çıkan kıskırtıcı fısıltılara teslim oldu.

Sevişmeleri birdenbire acil ve hararetili bir nitelik kazandı, karmakarışık çarşafların arasında girilen bir savaşa dönüştü. Tess, J.T.’yi sırtüstü yatırdı ve utanmaksızın üzerine oturdu.

“Seni seviyorum J.T.,” diye fısıldadı. “Seni seviyorum.”

Sonunda hareket etmeye başladı. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Ağlıyor ve J.T.’nin üzerinde hareket ediyordu, bunu yaparken de J.T.’ye ağlamasını izlettiriyordu. J.T. başını çevirip gözlerini kaçırıyordu.

“Bunu yapma,” diye mırıldandı. “Tanrım, bunu bana yapma.”

Tess hareket etmeye devam etti. Aniden J.T. sağ elini kadının kalçasına koydu, parmaklarını tenine geçirdi ve güçlü koluyla hararetili bir tempo belirledi. Topuklarını yatağa bas- tirdi ve böylece kadının içine sertçe girerken kasıklarını iyice yukarı kaldırmış oldu. Tess onu tüketmek istemişti, ama şimdi J.T. onu tüketiyordu çünkü Tess sessiz gözyaşlarıyla onu öldürüyor ve J.T. de ne yapacağını bilmiyordu.

Tess’in kafası geriye düştü; yaşadığı zirve noktası uzun ve açılıydı, dudaklarından J.T.’nin adı dökülüyordu. J.T. ise merhamet etmedi; kadının içine büyük bir sertlikle girmeye devam ediyordu.

Ama o doruk noktasına erişemiyordu. Boynunda ince bir gerginlik dolaşıyor ve dayanılmaz bir acıyla vücudunda dalgalanıyordu. J.T. istiyordu, ihtiyaç duyuyordu.

Artık hiçbir şey bilmiyordu. Boşluk sonsuzdu. Ölüyordu ve onu kurtaracak tek kişi Tess’ti. Ama bu sözcükleri nasıl söyleyeceğini bile bilmiyordu.

Tess’i sert bir şekilde çevirip sırtüstü yatırdı ve sertçe becermeye başladı. Kadının nefesi kesilirken, J.T. duramıyordu. Zirve aslında çok yakındı ama ona erişemiyordu. Onu kucaklayamıyor, onu sevinçle karşılayamıyordu çünkü biliyordu ki oraya ulaştığında bu, kendisine Rachel’ı hatırlatan bir bahar yağmuru gibi olacaktı, güllerin kokusu gibi olacaktı.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı Tess onun terden sırlıslıkla olmuş bedenine doğru. “Seni seviyorum.”

Ve J.T. ilkel bir haykırıyla zirveye ulaştı.

Tess’in üzerine yıkılıp kaldı; titriyor, ürperiyor ve dağılıyordu. Tess ona sıkıca sarılıp saçlarını okşamaya başladı.

“Biliyorum,” diye fısıldadı. “Biliyorum.”

Daha sonra, çarşaf lar bacaklarına dolanmış ve terleri üzerlerinde kurumaya başlamışken J.T., “Ben Rachel’ı sevdim,” dedi.

“Anlıyorum.”

“O öldü.”

“Biliyorum.”

“Ona onu sevdiğimi hiç söylemedim.”

“Eminim bunu biliyordu.”

“Ama ona bunu hiç kimse söylemedi. Ne ailesi, ne albay. Ne de ben!”

“Ama sen bunu ona gösterdin J.T. Bu daha önemli.”

J.T. başını ona doğru çevirdi. Parmaklarını kolunda gezdirdi. “Bazen senden nefret ediyorum.”

“Biliyorum,” dedi Tess dürüstçe. “Beni umursadığım böyle anlıyorum zaten.”

Sabah güneşinin zayıf ışıkları cama hafifçe vuruyor, odayı puslu gri gölgelerle donatıyordu. İlk önce Tess yataktan çıktı, banyoya girdi ve arkasına bakmadan kapıyı kapadı.

J.T. düşün sus sesini duyana kadar bekledi. Sonra komodine uzandı ve sigara paketini buldu. Eli titriyor, paketten sigara çıkarmakta zorlanıyordu. Sonunda bir sigarayı dudaklarına götürmeyi başardı, plastik bir çakmakla yaktı ve derin derin içine çekti. Sırtüstü yatıp tavana baktı ve sigara dumanının sabahın erken saatlerinde etrafa dağılışını izledi.

Tek başına kaldığında kendi gibi olabiliyordu. Olması gerektiği gibi bir ağabey olamamıştı. Olması gerektiği gibi bir koca olamamıştı. Hayatı acıyla başlamıştı ve o da bu acılı hayata yeni acılar ilave etmişti.

Bu gece yeni bir acı daha eklenecekti. Bu sefer her şeyi gerektiği gibi yapmak istiyordu. İçindeki canavarın bunu yapmasına engel olmasından korkuyordu. İçinde çok fazla öfke vardı. Öfkesini bir kenara bırakmak konusunda başarılı değildi. Hepsini anlıyordu ve bunun herhangi bir fark yaratıp yaratmayacağını merak ediyordu.

Dudakları, söylemek istediği sözcükleri sessizce tam üç kez tekrarladı, ta ki bu kelimeleri yüksek sesle söyleyecek kadar kendine güvenene kadar. En sonunda fısıldadı: “Ben de seni seviyorum Tess.”

Bir saniye sonra da ekledi: “Jim Beckett’i geberteceğim.”

Bölüm Yirmi Altı

“Evet, işte geldik,” dedi Marion. Tess’in tüm evliliği boyunca dört yıl yaşadığı evi işaret etti. Ev iki yıl önce satılmış ama polis eve el koymuştu. Sahipleri mobilyalarıyla beraber dışarı çıkarılmış ve ev aceleyle, indirimden satın alınan eski püskü eşyalarla doldurulmuştu.

Tess dekoru kendi ruh hali gibi kasvetli buldu.

Oturma odasında sol taraftaki kahverengi halının ortasına iki kişilik mavi bir kanepe konmuştu. Duvarlara aceleyle kahverengi raflar eklenmiş ve üzerleri ikinci el ciltsiz kitaplarla doldurulmuştu. Bir sehpanın üzerine eski bir televizyon ve ondan daha modern görünen bir video oynatıcı yerleştirilmişti. Odadaki tek ışığı, şömine rafının üzerine konmuş metal masa lambası sağlıyordu. Merdivenler tam karşıdaydı. Küçük kahverengi mutfak sağ tarafında kalıyordu. Üst katta evin ana yatak odası ile iki başka oda vardı. Tess bu odalarda ne tür eşyalar olabileceğini düşününce içinde bir tiksinti duydu.

“Mutfakta ne ararsan var,” dedi Marion. “Ayrıca bir televizyonun, kitap rafların ve başka şeyler de var. Her şey eskisi gibi ola...”

“Yani tek başına hücre hapsi gibi,” diye araya girdi Tess.

Marion gözlerini J.T.’ye çevirdi. “Tam olarak tek başına sayılmaz.”

J.T. ikisine de bakmadı. Oturma odasını kolağan ederken, cumbalı pencerelerden dışarı bakıyordu.

“Bir süredir düzenli aralıklarla polis telsizi üzerinden konuşuyoruz,” diye devam etti Marion. “Gerçi çok fazla konuşma olmadı ama Williamstown’a ‘özel bir paket’in geldiği ve ‘dikkatle ele alınması’ gerektiği konusunda genel bir fikir vermeye yetecek kadar konuştuk. Quincy, Beckett’in polis telsizini takip ettiğinden emin. Er ya da geç konuşmaları duyacak ve planlarını yapacak.”

“Hangi çatılarda keskin nişancılar var?”

Marion, J.T.’ye keskin nişancıların durduğu çatıları gösterdi. “Bir tanesi hemen karşı çatıda, buranın ön kapısını gayet iyi görüyor. Diğer ikisi de sokağın bu tarafının köşelerinde.”

“Etrafta bir sürü baca ve süslü kemer var. Temiz bir atış şansı nedir?”

Marion omuz silkti. “Beckett’in nerede durduğuna göre değişir. Her halükârda keskin nişancılar onun geldiğini görecektir ve geri

kalanlarımız da hemen harekete geçecek.” “Hımm. Pencerelelere uyarı alarmları yerleştirildi mi?” “Hepsine yerleştirildi. Ayrıca her odada dinleme cihazı var.”

“Peki ya banyoda?” diye sordu Tess. Şimdi son sefere ait unuttuğu tüm anıları hatırlamaya başlamıştı. O gün yaşadıklarından nefret ediyordu.

“Her odada. Sonuçta hayatın söz konusu, öyle değil mi?” “Ah ne kadar şanslıyım.”

“Bir şeye ihtiyacın olursa yüksek sesle söylemen yeterli. Seni minibüsten her an izliyor olacağız.”

“Galiba bu seks yok anlamına geliyor,” dedi Tess. Kontrollü olmak için çabalıyordu.

“Eğer seyircilerin olsun istersen problem yok,” dedi Marion ifadesizce. “Başka soru var mı?”

“Bölgenin kanalizasyon haritasını çıkardınız mı? Lağım kapakları ya da buna benzer yeraltı sistemleri ne âlemde?” “J.T. ne yaptığımızı biliyoruz.”

“Bölgede tek bir kamyon görmek istemiyorum. Kablolı televizyon şirketi, telefon teknisyeni, elektrik idaresi. Hepsini arayın ve buraya gelmemelerini söyleyin yoksa şoförlerine mesajı bizzat ben veririm.”

“Kapı kapı dolaşan ansiklopedi satıcılarına bile izin vermeyeceğiz,” diyerek güvence verdi Marion.

“Peki.” J.T., Tess’e döndü. “Senin için her şey iyi mi?” “Ah ne demezsin! Her şey mükemmel.” Sesindeki acıyı gizlemek için kendini gülümsemeye zorladı. Ama hiçbir işe yaramadı. Hâlâ kendini kapana kısılmış bir fare gibi hissediyordu.

Gözlerini Marion’a çevirdi. “Sam’dan herhangi bir haber var mı?” diye fısıldadı, olmadığını bildiği halde.

“Şimdilik yok.”

“Difford’un cesedi?”

“Yok.”

J.T. kafasını iki yana sallayınca Marion kaşlarını çatı. “Görev kuvveti çok sıkı çalışıyor lanet olası. Herhangi bir şey bulursak size bildiririz. Şimdi izin verirseniz bazı yarım kalmış işleri tamamlamam gerekiyor. Gün batmadan dönerim.” Marion kapıya doğru yürürken J.T. peşinden gitti ve kapı eşiğinde kız kardeşine yetişti.

“Nasılsın?” diye sordu, kendine cesaretini kaybetme fırsatı tanımadan.

Marion hemen cevap vermedi. “İyiyim.” Önce Tess’e, sonra ağabeyine baktı. “Tebrikler.”

“Ne için?”

“O çok güçlü bir kadın J.T. Senin adına çok sevindim.” J.T. kaşlarını çatıysa da hemen pes etti. “Evet. Öyle. Teşekkürler.” Bir an başka tarafa baktı. Gökyüzü dayanılmaz şekilde parlak ve berraktı. “Aslında benden daha iyisini hak ediyor,” dedi.

“Sen de hiç fena sayılmazsın.”

“Fena sayılmaz mıyım?”

“Sayılmazsın.”

“Marion...” J.T. boğazına bir yumruk oturduğunu hissetti. Kelimeleri söyleyemiyordu. Aralarındaki sorunları genelde konuşarak çözmezlerdi. Onun yerine kardeşinin kolunu hafifçe okşamaya razı oldu. “Roger’la ilgili gelişmelerden beni haberdar et, olur mu? Doğru şeyleri söylemek konusunda çok başarılı değilimdir ama onu sevmiş olduğumu biliyorum Marion. Sana yardım etmek istiyorum. Yani eğer edebilirim.”

Marion yere baktı. “J.T., Rachel hakkında söylediğim kötü sözleri hatırlıyorsun değil mi?”

J.T. başıyla onayladı. Her birini hatırlıyordu.

“Onu sana ben gönderdim,” diye itiraf etti Marion aceleyle. “Yardım için bana geldi. Ve ben de... ben de ona yardım edemedim işte. Yüzüne baktım ve ondan sadece gitmesini istedim. Yüzüne bakmaya bile tahammül edemiyordum. Zavallı bir kızcağızın yüzüne bile bakamadım. Ne kadar aptalca, değil mi?”

Omuzlarını silkti. J.T. söylenmeden bırakılmış şeyleri duymaya başlamıştı.

“Ona senin adını verdim. Ona senin yardım edeceğini söyledim. Biliyordum... benim gösteremediğim cesareti senin göstereceğini biliyordum.”

“Doğru şeyi yapmışsın Marion. Teşekkür ederim.”

“Güzel,” dedi Marion sessizce. Sesi artık daha iyi geliyordu. “Bilmeni istedim.”

“Senin yanında olacağım Marion. Bunun için hazır olduğunda.”

Marion tekrar gülümsedi, yumuşak ve kararsız bir tebessümdü bu. Bir an için elini kaldırıp ağabeyinin yüzüne dokundu.

“Biliyorum.”

Bunu söyledikten sonra da kapıdan çıkıp gitti.

J.T. tekrar Tess’e döndü.

Tess hâlâ oturma odasının ortasında duruyor, geceyi uykusuz geçirdiği için yorgun görünüyordu. Parmakları huzursuzca hareket ediyordu. Dalgın bir hali vardı.

J.T. onun yanına yürüyüp parmaklarını okşadı. Tess bir an irkildi, üzgün görünüyordu.

“Silahım aldın mı?”

“Evet,” dedi Tess, korktuğu açıktı.

“Biraz alıştırma yapmak ister misin? Mermi kullanmadan gölge hedeflemesi yapabiliriz.”

Tess rahatlamıştı. “Pekâlâ.”

J.T. başını aşağı yukarı salladı, sırtındaki kılıfında duran 9 mm’lik tabancasına çoktan uzanmıştı bile. Sol ayak bileğinde bir tane .22’lik, sol kolundaki alçının içinde de bir avcı bıçağı vardı.

Hazırdı.

Tess de silahını çantasından alıp geldi.

“Hazırız Tess. Onu haklayacağız.”

Tess sadece gülümsedi. “Difford da böyle söylerdi.”

“Evet, doktorun öldüğünü anladım. Biz sadece bu ölüm belgesini doğrulamak için bir yol arıyoruz. Evet hanımefendi, yirmi yıl çok uzun bir zaman. Belgelerin birer nüshasını hastane dosyalarında tutuyor musunuz? Belki de o sırada görevde olan bir hemşire ya da başka biri hâlâ hastanede çalışıyordun Evet, bekliyorum.” Dedektif Epstein gözlerini devirdi. Bu tür angarya işlerden nefret ediyordu.

Jim Beckett’in üvey anne babası öleli on yıl olmamıştı, bu yüzden onların ölüm belgelerini doğrulamak o kadar zor olmamıştı. Öz babasının ölüm belgesini doğrulamakta da şansları yaver gitmişti -yirmi yıl önce trafik kazası mahalline ulaşan polis memuru hâlâ görevdeydi. James Beckett’in olay yerinde ölmüş olduğunu, dört arabanın karıştığı zincirleme bir trafik kazasının kurbanı olduğunu teyit etmişti.

Mary Beckett’in ölüm belgesini doğrulamaksa daha zordu. Orijinal ölüm belgesini imzalayan doktor ölmüştü ve hastane çalışanlarının yirmi yıl önce ölmüş birinin kayıtlarının peşine düşmekten daha önemli işleri vardı.

Telefonun diğer ucundaki kadın görevli hatta geri dönünce, Dedektif Epstein elindeki kalemi çevirmeyi bıraktı.

“Arşiv mi? Arşivden kastınız nedir? *Ayrı* bir depolama binası. Evet evet, kayıtlarınızın hacmini elbette anlıyorum. Peki arşivinizin belirli bir sistemi var mı? Gidip bakması için bezgin bir stajyerinizi oraya gönderebilir misiniz? Bakın hanımefendi, ben oraya bir memur yollarım, ama bizim tek başımıza kayıtlarınızı incelememize izin vermeyeceksiniz değil mi? Ben de öyle düşünmüştüm. Peki sizin için ne zaman uygun? Tamam, bir saat diyelim.”

Dedektif telefonu kapadı ve gözlerini ovuşturdu. Teknik olarak vardiyası iki saat önce bitmişti. Ama birkaç saat daha uzamak üzereydi.

Hava erken kararıyordu. Tess Williams eski evinde ilk gecesini geçiriyor ve A Takımı da üzerinde büyük bir baskı hissediyordu. Eğer Jim ya da Samantha Beckett’i önceden bulurlarsa herkesi birçok dertten kurtarmış olacaktı. Şu anda ekipte on iki polis çalışıyordu. Epstein son ölüm belgesini teyit etme görevini üstlenmişti. Memurlardan dördü, son iki yıldır Shelly Zane’in çağrı yönlendirdiği numaraları inceliyordu. Sekiz memur ise, hâlâ ihbar hattı kayıtlarını gözden geçiriyor, ipuçlarını takip ediyor, hayaletleri kovalıyordu. Lanet olsun, bu dosya hepsini mahvediyordu.

Epstein, Difford’u tanırdı. Teğmene büyük saygı duyardı. Bir keresinde Red Sox maçlarından birine beraber gitmişlerdi. Difford en kötü yıllarında bile Red Sox’a sadık kalmış az sayıdaki taraftardan biriydi.

Epstein ceketini aldı. “Andrews sen müsait misin?”

“Eğer gerekiyorsa.”

“Gerekliyor. Paltonu kap. Bir randevumuz var.”

“Nereye?”

“Bir depolama binasına. Samanlıkta iğne aramaya gidiyoruz.”

“Tanrım, Epstein. Bir adama nasıl iyi vakit geçirteceğini kesinlikle çok iyi biliyorsun.”

Marion ödünç aldığı ofisin ortasında, döşemenin üzerinde oturuyordu. Haritalardan oluşan bir denizle çevrelenmişti; her birinde pastel renklerin farklı tonları vardı: New England haritaları, Massachusetts haritaları, Berkshire County haritaları ve Williamstown haritaları. Hepsi Marion’ın etrafında dönüp duruyor, sanki içlerinde uzun yaşamın sırrını saklıyordu.

Marion sabahtan beri onlara bakıyor ve artık bulanık görüyordu. Ayrıca dikkatini vermekte de güçlük çekiyordu.

Hiçbir sebep olmaksızın, yedi yaşındayken J.T. ile birlikte bir kanepe minderinin arkasına saklanıp dekoratif yastıkları kalkan olarak kullanarak bakıcıları Melhelie’yı yeni bir çorap bombardımanına tutmalarını hatırladı.

J.T. gülüyor, Merry Berry kıkırdıyordu.

Başını iki yana salladı. Gözlerini üç kez kırıp sonra tekrar açtı ve haritalara odaklanmaya çalıştı. Ne kendini ne de eski günleri düşünmek istiyordu. Kahkaha atan Merry Berry’nin etrafında dolaşan gölgeyi aklına getirmek; tüm hatıralarının hatta iyi hatıralarının bile kenarında köşesinde gezinen o karanlık gölgeyi düşünmek istemiyordu.

Beckett’i düşünmek istiyordu. Onun arkasından yavaş yavaş yaklaşmak istiyordu.

“Tahmin edebileceğinden daha fazla ortak yanımız var Beckett,” diye mırıldandı. “Buz. Her şey buzla ilgili.”

Empati yoktu, şefkat yoktu. Sadece serinkanlı bir pratiklik ve ahlaksız dehanın etkili acımasızlığı vardı. Baskı yoktu, sınır yoktu. Eğer bir şeyi düşünebiliyorsan onu yapabiliirdin.

Haritalara daha dikkatle baktı, kanındaki serinkanlılığı istiyordu. Odaklan, odaklan, odaklan. Bu sırada ofis kapısından bir tıklama sesi gelince oturduğu yerde irkildi. Kaşlarını çatı, ensesini ovuşturdu ve kendini topladı. “Girin.”

Bir sekreter kapıyı araladı. “Roger MacAllister hatta sizi bekliyor.”

“Ona müsait olmadığımı söyle.”

“Çok kez aradı, Ajan.”

Marion, Williamstown haritasına döndü. “Zor.”

Parmağını caddelerin üzerinde gezdirdi, bu küçük ve garip kasabayı Beckett’in gördüğü gibi görmeye çalışıyor, onun tanıdığı gibi tanımaya çalışıyordu.

Jim Beckett bir numaraydı. Jim Beckett buradaydı. Jim Beckett *buradaydı*.

Haritaya ve X ile işaretlediği Tess’in evine daha da dikkatle baktı.

“Ah,” dedi en sonunda. Cinayet şablonu kafasında yavaş yavaş şekilleniyordu. “Ah.”

Akşam saat sekizdi. Güneş batmış, sokak lambaları yanmıştı. Sıradan beyaz bir minibüsün içinde Teğmen Houlihan ve Özel Ajan Quincy sessizce oturuyordu. Keskin nişancılar çatıdaki yerlerini almıştı, sıcak tutması için ellerinde parmaksız eldivenler vardı. Sokağın sonunda siyah çoraplı, siyah çizmeli, kısa kırmızı etekli ve bej ceketli üniversiteli bir kız sırt çantasıyla evine geldi, ön kapıyı açtı ve içeri girdi.

Saat altıda bu küçük sokak yaşam işaretleri göstermişti. Şimdiyse her şey durulmuştu. Sokakta yaşayan birkaç aile akşam yemeklerini yiyordu. Üniversite öğrencileri ise cuma gecesi eğlenceleri için çoktan dışarı çıkmışlardı. Teğmen, gece saat bir ya da ikiye kadar çok fazla bir insan trafiği görececeklerini sanmıyordu.

Linden Sokağı sakın bir yerdi.

Bu sırada bir telsiz sesi duyuldu. Alfa, Beta ve Omega kod adlı devriye ekipleri rapor verdi. Şimdiye kadar Jim’den herhangi bir işaret yoktu.

“Uzun bir haftaya hazır ol,” diye homurdandı Houlihan.

“Ajan MacAllister nerede?” diye sordu Quincy.

“Bilmiyorum. O senin ajanın.”

Quincy tekrar saatine bakıp kaşlarını çatı. “Bu şansı bu kadar erken çarçur edeceğine düşünmezdim,” diye mırıldandıktan sonra da tekrar camdan dışarı baktı. Gözetlemelerden nefret ediyordu.

Houlihan sonunda cep telefonunu alıp merkez büroyu aradı. “Haber var mı?” diye sordu görev başındaki çavuşa.

“Hayır efendim.”

“Peki A Takımı? Jim ya da Samantha ile ilgili herhangi bir ipucu buldular mı?”

“Hayır efendim.”

“Tüm ölüm belgeleri teyit edildi mi?” diye üsteledi Houlihan. ‘Hayır efendim’ cümlesini duymaktan çok sıkılmıştı.

“Evet efendim.”

“Herhangi bir ipucu var mı?”

“Az önce Dedektif Epstein’in kendisiyle konuştum. Hastane, Mary Beckett’in ölüm belgesinin bir kopyasını çıkarmış. Beckett’in ailesi ölmüş efendim. Eğer ona biri yardım ediyorsa, bu hiç tanımadığımız biri. Hâlâ telefon listesi üzerinde çalışıyorlar.”

“Harika.” Houlihan biraz daha söylendikten sonra telefonu kapadı. Quincy sessizdi.

Sokağa doğru bakıyor, bekliyorlardı.

Marion giysilerini değiştirdi. Üzerine pahalı bir kot pantolon, şeftali rengi ipek bir balıkçı yaka kazak ve İrlanda yününden el örmesi bir hırka giydi. Hırkanın düğmelerini iliklemedi, böylece silahına çabucak ulaşabilirdi.

Kıyafeti bir kolej öğrencisinin giyeceğinden çok daha güzeldi ama yine de işe yarardı.

Saçındaki küçük tokaları tek tek çıkardı. Açık sarı saçları, bu beklenmedik özgürlükten korkuyorlarmış gibi yavaşça açıldı. Bir fırça alıp saçlarını iyice parlayana kadar fırçaladı.

Saçları perçemli ya da dalgalı değildi. Sadece beline kadar inen ince lepiska saçları vardı. Kafasına bir saç bandı taktı ve Harikalar Diyarında’ki Alice’e benzediğini düşündü. Mükemmel.

Gri yün paltosunu üzerine girerken saat 08:30’u gösteriyordu. Omuzundaki tabanca kılıfı gayet iyi oturmuştu. Ayak bileğinde de bir ,22’lik vardı.

FBI rozetini çıkardı ve son bir kez inceledi. Üzerinde sadakat, cesaret ve dürüstlük yazıyordu. *Birleşik Devletler anayasasını*

tüm iç ve dış düşmanlara karşı koruyacağıma ant içerim.

Rozeti yatağın ortasına koydu. Halletmesi gereken son bir iş daha vardı. Notu oldukça kısa tuttu:

J.T.

Yastıklardan yaptığımız kaleyi, GI çizgi romanlarını ve Snake hâlâ gelip bizi kurtarmadığı için ağladığımız geceyi hatırlıyorum. Hâlâ bazen albayı rüyamda görüyorum: Hep cehennem alevleri arasında duruyor ve küçük zebaniler gelip derisini yüzüyor. Ben yoğun sıcaklığın dışından izliyorum ve hep bunun yeterli olmadığını düşünüyorum. Zaten yaptıkları karşısında hangi ceza yeterli olabilir ki? Hatırladığın için haklısın ama benim unutmam gerek. Beni genç olarak hatırla, ikimiz için.

Merry Berry

Bloknotu telefonun yanına bıraktıktan sonra, paltosunun cebine fazladan iki ataş daha koydu.

Kafası yukarda, omuzlar dik, odayı terk etti ve arkasına bakmadı.

★ ★ ★

Edith eski paltosuna sarınmış, evinin ön verandasında oturuyordu. Hava soğuktu, hatta olması gerektiğinden daha soğuktu.

Martha'ya gördüklerinden bahsettikten sonra her şeyin daha iyi olacağını düşünmüştü. Bunu açıkça konuşmuşlardı. Martha oğlundan korkuyordu. Onun kötü şeyler yapmış olduğunu düşünüyordu, o ölü kızlar Edith'e bunu anlatmaya çalışıyor olabilirdi. Bu gece Martha polise giderken küçük Stephanie'yi Edith'e bırakacaktı.

Edith kabul etmişti. Harekete geçiyorlardı. Planları vardı. O hayalet görüntülerinin ortadan kaybolması gerekiyordu.

Ama ön verandada dururken göğsünde yine o gerginlik hissini duyuyordu. Kollarındaki tüyler şimdiden diken diken olmaya başlamıştı. Korktuğunu biliyordu. Çok korkuyordu.

Martha tekrar evle sokak arasındaki yolda göründü. Arabasının bagajını dolduruyordu. Bir süredir bagajı bavullarla ve erzak torbalarıyla dolduruyordu. Martha'nın nasıl bu kadar fazla eşyaya sahip olduğu hakkında Edith'in hiçbir fikri yoktu.

Martha tekrar evine girip gözden kayboldu. Artık gergin hareket etmiyordu. Artık adımları uzun ve azimliydi, hatta neredeyse kaygısızdı. Planları Martha'ya büyük bir canlılık kazandırmıştı. Edith bunun geçici olacağından endişe ediyordu. Zira Martha'nın gözlerini kalın gölgeler çevreliyordu, bakışlarında da geceleri uyumayan insanlarda görülen o aşırı parlaklık vardı.

Edith yeniden bir ürperti hissetti ve tekrar kollarını ovdu. Bu sırada o kelebek dövmeli kız tekrar önünden geçti. Edith kafasını iki yana salladı. "Elimden geleni yapıyorum. Şimdi git buradan. Işığ bul, sizin gibiler ne yapıyorsa onu yap."

Martha tekrar göründü, Stephanie'nin eli elindeydi. Bahçeyi geçtiler ve Stephanie'nin küçük eli merasimli bir tavırla Edith'in eline geçti. Küçük kız mutlu görünmüyordu ama şikâyet de etmiyordu. Kafasından hiç çıkarmadığı beyzbol şapkasının siperliği altında, tüm bunları daha önce yaşamış birinin uysal ifadesi vardı.

Edith, bu kızın dört yaşındaki bir çocuğa göre çok güçlü olduğunu düşünüyordu.

"Her şey yolunda giderse sabaha kadar bir yasaklama emri çıkartmış olurum," dedi Martha.

"Yasaklama emri seni Jim Beckett'ten nasıl koruyacak?" diye söylendi Edith.

Martha kaskatı kesildi. Edith'e çok dikkatle baktı. "Sen Jim Beckett'i nereden biliyorsun?"

"Bi..." Edith'in dudakları ses çıkarmadan kıpırdadı. Kelimeleri yüksek sesle söyleyene kadar bildiğinin farkında olmadığı şeylerden biriydi bu. "Bi... biliyorum işte."

Martha başını aşağı yukarı salladı ama yüz ifadesinde yeni bir şey vardı. Edith'in kaskatı kesilmesine neden olan bir şey. Yanında duran Samantha da nefes almayı bırakmıştı, tehlikeyi o da seziyordu.

Yaşlı kadın ve çocuk çok sessiz bir şekilde yan yana duruyorlardı.

Martha yavaşça kafasını salladı. Sonra da yavaşça uzaklaştı.

Sonunda arabasına bindi ve kapıyı büyük bir gürültüyle çarpıp kapadı. Edith bir anda titremeye başladı; tüm vücudu aniden sarsılmaya başlamıştı.

Edith önce Stephanie'ye baktı; saçları, verandasında beliren o soluk yüzlü hayalet kızların saçları kadar altın sarısı olan uysal Stephanie'ye. Sonra da gözlerini, garaj yolundan sokağa çıkmakta olan eski kahverengi otomobile çevirdi.

Ve aniden o hayalet görüntüleri verandadan ayrıldı. Uzun sarı saçları ve o sessiz, hüzünlü yüzleriyle arabanın içine doluştular. Ağlıyorlar, ağıt yakıyorlardı. Saçlarını yoluyorlardı. Yardım için yalvarıyorlardı.

Edith gözlerini kaçırdı ve göğsünde tekrar o acıyı hissetti. İğne gibi sivri bir acı. Korkunç bir acı.

Bakışları, sokakta ilerlemekte olan arabanın arkasına kaydı. Martha'nın aşırı beyaz saçlarını gördüğü anda anladı. O hayalet görüntülerinin neden görünmeye başladığını anladı. Martha odadayken bu görüntülerin neden daha da şiddetlendiğini anladı. Martha'nın yüzünün neden o kadar kıvrıksız, ellerinin neden o kadar güçlü, omuzlarının neden o kadar geniş olduğunu anladı.

Martha, Jim Beckett'in annesi değildi. Martha, Jim Beckett'in ta kendisiydi.

Abranın fren ışıkları aniden parladı. Külüstür araba sokağın ortasında durdu.

Ve Edith anladı: Jim Beckett onun neyi anladığını anlamıştı.
Samantha'nın elini sıkıca tuttu.
"Koş çocuk koş," diye bağırp kızı verandadan hızla çekti. "Benimle birlikte koş!"

Tess pencerenin önünden çekildi. Televizyon koltuğunda oturmuş, avcı bıçağını parmaklarının etrafında çevirmekle meşgul olan J.T.'ye doğru döndü.
"İyi misin?" diye sordu J.T.
Tess kısaca, "Gece çökmek üzere," diye karşılık verdi.

Bölüm Yirmi Yedi

Marion, Williamstown sokaklarında korkusuzca yürüyordu. Buraları daha önceden keşfe çıkmış, binaları hafızasına kazıdığı sokak haritasıyla karşılaştırmıştı. Houlihan yalan söylememişti -Williamstown gerçekten küçüktü. 1753 senesinde West Hoosuck adıyla kurulan kasaba, 450 dönümlük kampus arazisiyle Berkshire Tepeleri'nin arasına sokulmuştu. Kasabanın etrafındaki arazide yemyeşil tarlalar uzanıyor, arada bir de taştan yapılmış etkileyici gotik kiliseler göze çarpıyordu. Tuğladan yapıma beyaz süslemeli binalar kasabaya prestijli bir hava kazandırırken, ufuktan dağlar yükseliyordu.

Ne var ki Williamstown'ın merkezi birkaç kilometrekareden daha fazla değildi. Marion merkezdeki Hoxsey Caddesi'nde şu an bulunduğu konumdan Tess'in Elm'deki evine on iki dakikada yürüyebilir, koşacak olsa oraya altı dakikada ulaşabilirdi. Dükkânların, öğrenci yurtlarının ve evlerin merkezi olarak toplanmış olması, Williamstown'ı vur-kaç için ideal bir konum haline getiriyordu. Ayrıca sıkı giyinmiş üniversite öğrencileriyle turistlerin oluşturduğu kalabalıklar da araya karışmayı bir hayli kolaylaştırıyordu.

Marion, Jim Beckett'in buraya geri dönmek için aklının çelinmesine neden izin verdiğini anlayabiliyordu.

Hoxsey Caddesi'nde öylece oyalanıyordu. Caddenin bir tarafında William Koleji bulunuyordu. Buradaki yaşlı çam

ağaçları, gölgeli karanlık binaların arasında uzanan zig-zaglı yürüme yollarının üzerlerini örtüyordu. Caddenin diğer tarafında da, kırmızı tuğlalardan yapıma Spencer Malikânesi yer alıyordu. Bu yapı, ana caddenin üzerindeki birçok öğrenci derneğinden bir diğerydi sadece. Caddenin geri kalanı ise, William Koleji öğrencileri için bölünüp dairelere dönüştürülmüş eski ve geleneksel evlere ev sahipliği yapıyordu. Küçük öğrenci hastanesi, caddenin sonunda yer alıyordu.

Saat henüz dokuz buçuktu ama cadde şimdiden sabit bir trafik akışına tanıklık ediyordu. Öğrenciler, bir blok ötedeki hareketli Spring Sokağı'ndan başlayıp onları önce üniversite binalarının arasından, sonra da Hoxsey Caddesi'nden karşıya geçiren ve nihayetinde dernek binalarının yanından yollarına devam etmelerini sağlayan yürüme yollarını takip ediyordu. Bu gece hareketli bir şekilde ve gruplar halinde yürüyorlardı. Belli ki etrafta kaçak bir katilin olabileceği uyarılarına kulak asmışlardı.

Marion onları zihnen teşvik ediyordu. *Koşun ve hızlı olun. Bu gece Jim Beckett ile karşılaşmak istemezsiniz.*

Jim Beckett buradaydı.

Cümleyi kafasının içinde çevirip duruyor ve bir tek bu cümle mantıklı geliyordu. 'Jim Beckett en iyisiydi' cümlesi küçük düşürücüydü; Beckett böyle bir şey söylemek istese geçmiş zaman kipiyle söylemez, doğrudan doğruya 'Jim Beckett en iyisidir' derdi. Aynı mantıkla 'Jim Beckett bir numaraydı' cümlesi de muhtemel değildi.

Jim Beckett buradaydı. Evet, bu cümle Jim'in kendisi kadar kibirli ve çocukçaydı. Ona uyuyordu.

Bu gece -ya da belki yarın gece veya bir sonraki gece- Jim, Tess'in peşine düşecekti. Fakat aynı zamanda şablonunu da tamamlayacaktı. Başladığı şeyi her zaman bitirirdi. Artık bunu şehir isimleriyle yapmaya vakti yoktu. Ama sokak isimlerini kullanabilirdi.

Tess, Elm Sokağı'nda yaşıyor; bu da *here*¹¹ sözcüğündeki *E* harflerinden birini sağlıyordu.

Ama başlangıç için *H* harfine ihtiyacı vardı.

Marion kendi ekseninde döndü ve Hoxsey'in diğer yanına doğru yürüdü. Burada bitecekti.

Birdenbire ana caddeden ayrılıp üniversite kampusundaki yürüyüş yollarından birine saptı. Yürüdükçe ayaklarının altındaki çakıl taşları takırdıyordu.

Dört kişilik bir öğrenci grubu yanından geçip gözden kayboldu.

İleriden mavi üniformalı bir güvenlik elemanı ona doğru yaklaşıyordu. Adamın şapkasının altından gri saçları görünüyor, şişkin göbeği jöle gibi sallanıyordu.

Marion kafasını iki yana salladı ve güçlükle yürürken soğuğa karşı korunmak için çenesini göğsüne bastırdı. *Güvenlik elemanı olarak çalışmaya başlamış başka bir polis emeklisi daha*, diye düşündü. Adam oldukça yavaş hareket ediyordu, vücudu bozulmuştu ve Jim Beckett gibi bir katilin karşısında hiçbir şansı olamazdı.

Marion göz ucuyla, güvenlik elemanının başını yukarı kaldırdığını gördü. Adamın yüzü kırışıklarla doluydu ve gıdığı vardı.

Aralarında otuz santimetre kalmıştı ki, Marion en sonunda adamın gözlerini tamdı.

Parlak mavi gözler.

Buz gibi soğuk gözler.

Hemen silahına davranırken, adam da ona doğru hamle yaptı.

“Marion nerede?” diye homurdandı J.T. Tess mutfakta acılı fasulye yaparak zaman geçirmeye çalışırken, o da mutfakta bir ileri bir geri yürüyüp duruyordu. Tess saplantılı bir şekilde fasulyeleri karıştırıyor ve tencerenin içine tereddütlü ellerle acı biber katıyordu.

J.T. beş dakika içinde dördüncü kez saate baktı.

Daha saat 09:35'ti ve şimdiden delirmeye başlamışlardı.

“Belki hâlâ ofistedir.”

“Belki.” J.T. içindeki gerilimin arttığını hissedebiliyordu, içinde vahşi savaş tamamları çalışıyordu. Bir türlü oturup da gevşeyemiyordu.

Telefonu kaldırıp dışarıdaki gözetleme minibüsünü aradı. T eğmen Houlihan ilk çalışta güvenlik hattını kaldırdı. “Ne?” dedi ters bir şekilde.

“Marion’ın buraya son bir kez daha uğrayacağını sanıyordum.”

“Demek ki fikrini değiştirmiş.”

Bu cümle J.T.’yi müthiş derecede sinirlendirdi. “Telefonu kardeşime ver.” Ses tonu sertti.

“Yapamam.”

“Yapamaz mısın?”

“Marion burada değil. Mesele nedir bilmiyorum. En son duyduğumuza göre, Alfa Takımı onu Hoxsey Caddesi’nde yürürken görmüş. Son anda yapması gereken şeyler çıkmış olmalı. Bunu Quincy’ye açıklamaya çalışmasını izlemek eğlenceli olacak. Zira Quincy gerçekten hiç mutlu görünmüyor.”

J.T. kaşlarını daha da çatı. “Neden etrafta dolaşsın ki? O böyle bir şey yapmaz.”

“Bilmiyorum. Hepimiz için zor bir hafta oldu.”

“Marion öyle kolay kolay yorulmaz.”

“J.T., kardeşin benim yetkim altında değil. Saat yedide burada olması gerekiyordu. Şu anda saat 09:38 ve en son Williamstown’da üzerinde bir palto ve günlük kıyafetlerle dolaştığını biliyoruz. Memurlar onu saçları açık halde neredeyse tanıyamıyormuş.”

“Ne?”

J.T.’nin kafasında tehlike çanları çoktan çalmaya başlamıştı. Onlara inanmak istemiyordu. “Kot pantolon giyiyordu ve *sarı* saçları da açıktı demek. Onun bir üniversite öğrencisi gibi görüldüğünü söyleyebilir misin? Genç sarışın bir öğrenci gibi?”

Houlihan şaşkın bir sessizliğe büründü. En sonunda, “Kahretsin,” dedi.

“Seni geri zekâlı,” diye küftetti J.T. Birdenbire o kadar büyük bir öfke ve dehşete kapıldı ki, telefonu kavrayan eli titremeye başladı. “Marion’ın ne yapmaya çalıştığını anlayamadın mı? Sana da, Marion’a da lanet olsun!” Cevap beklemeden telefonu çarparak kapadı ve belindeki silahı çekti.

Tess ona bakıyordu, eli fasulyeyi karıştırdığı tahta kaşığın üzerinde donmuştu.

“Arkamdan kapıyı kilitle,” diye emir verdi J.T. sert bir tavırla. “Hareket etme, göz kırpmay, lanet olası kapıyı hiç kimseye

11 Marion burada Jim Beckett’in, cinayetlerini işlediği yerlerin baş harfleriyle ‘Jim Beckett *buradaydı*’ (‘Jim Beckett was *here*’) cümlesini kurmak istediğine karar veriyor ve cümlemin son kelimesi olan *here* (burada) sözcüğünü oluşturmak için Beckett’in sırasıyla hangi sokak ve caddelerde cinayet işlemeyi planladığı üzerine akıl yürütüyor -ed.n.

açma. *Hiç kimseye.* Beni duyuyor musun!”

“E-evet,” diye fısıldadı Tess. J.T. kapıya doğru koşmaya çoktan başlamıştı. “Bekle! Gidemezsin...”
Artık çok geçti. J.T. çıkıp gitmişti.

★ ★ ★

“Kahretsin!” Houlihan minibüsün kapısını kavradı. Bunun üzerine Quincy elini uzatıp onu durdurdu.
Telsizler etraflarında hışırdıyordu. Keskin nişancılar J.T.’nin evden çıkıp koştuğunu rapor ediyordu. Alfa Takımı da, Öğrenci Birliği’nde çıktığı söylenen bir karışıklığa müdahale etmeye gidiyordu.
İşler kızışıyordu.
“Soğukkanlılığını kaybetme,” diye uyarıda bulundu Quincy. Houlihan’ı tutuşunu bir parça gevşetti ama bakışları hâlâ kararlıydı. “Alfa Takımı çıkan karışıklığı kontrol edecek. Omega Takımı’nın Marion’ın son görüldüğü noktaya gönderebilir miyiz?”

Houlihan yumruğunu sıktı ve iç çekerek nefesini verdi. “Evet evet, gönderelim.”

“Gözetimi tek başına idare edebilir misin?”

“Ne?”

“Minibüsü diyorum, tek başına idare edebilir misin?”

“Tabii ki edebilirim..

“Güzel. Bayan Williams şu anda evde yalnız Houlihan. Bu kabul edilemez. Ben gidiyorum.”

Houlihan bunu biraz düşündü. Sinirleri müthiş derecede gergindi. Lanet olsun, hepsinin sinirleri gergindi. Bu yetmiyormuş gibi şimdi de izin almadan görev yerini terk eden bir ajanları vardı ve onun paralı asker olan ağabeyi de aynı şeyi yapıyordu. Herkes neler olduğunu ve ne yapmak gerektiğini bilmek istiyordu. Ama şimdi panik yapma zamanı değildi. Beckett haklıydı. Anahtar kelime disiplindi. Houlihan derin bir nefes aldı ve “Unutma, Beckett’in üzerinde Difford’un evinden çaldığı silahlar var. Kurşun geçirmez yeleğini giydin mi?” dedi.

“Evet. Ben durumu evin içinden izleyeceğim. Sen de dışarıdan kontrol edersin.”

Quincy 9 mm’liğini çıkarıp emniyetini açtı. Özel donanımlı minibüslerinin çekmecelerinden iki şarjör daha alıp cebine attı. Houlihan’a son kez kafasını salladıktan sonra minibüsten dışarı çıktı.

Houlihan arkasından kapıyı kapayıp kilitledi. Artık yalnızdı. Gözleri tüm gölgeleri takip ediyordu. Koltuğuna biraz daha gömüldü.

Saat gece 09:41’di ve ekibi parçalanmıştı.

Bu iyiye işaret değildi.

Harekât odasında bir operatör çavuşa el salladı. Arayanı beklemeye alıp çavuşa, “Telefonda Jim Beckett’in nerede olduğunu bildiği konusunda ısrar eden bir kadın var,” dedi. “Neredeymiş peki?”

Operatör içini çekti. Son birkaç haftadır duyup duyabileceği her şeyi duyduğunu düşünüyordu. Bu iş bitene kadar, erkeklerin zekâsına inancı kalmayacaktı. “Kadın yan komşusunun Jim Beckett olduğunu iddia ediyor. Altmış yaşında Floridalı emekli bir kadın.”

“Altmış yaşında emekli bir kadın Jim Beckett miymiş yani?”

“Evet efendim.”

“Tabii, ben de ne sanıyorsam? Neden vaktimi bununla harcıyorsun?”

“Çünkü kadın aynı zamanda Samantha Williams’ın da yanında olduğunu iddia ediyor. Bir benzinciden aradığını söylüyor, Martha onları her an yakalayabilirmiş, hem kendisi hem de Samantha için çok korkuyormuş. Arkadan gelen trafik sesini duyabiliyorum. Bir de çocuk ağlamasına benzer bir ses geliyor. Biz oraya polis yollamadan telefonu kapamayacağını söylüyor ve ben de ona inanıyorum.”

Çavuş, kulaklığı takmak için harekete geçti. T aktıktan sonra da kadını beklemeden aldı. “Alo? Ben Çavuş McMurphy. Kiminle görüşüyorum? Edith? Edith Magher? Sana nasıl yardımcı olabilirim Edith?”

Çavuş kaş çatıyordu. Edith Magher. Bu isim neden tanıdık geliyordu? Kadın verandasında gördüğü ölü kızlardan ve puro içmeyi seven, fazlasıyla iriyarı, güçlü ve masmavi gözleri olan altmış yaşındaki komşusundan bahsederken çavuş kayıt defterine bakıyordu...

Kadının ismini kayıt defterinde göremedi. Bir sonraki sayfayı çevirip birkaç gün geriye gitti. Arkadan bir çocuğun' sessizce hıçkırarak ağladığını duyabiliyordu. Kadın çocuğa her şeyin düzeleceğini söyleyip duruyordu. Derken kahverengi bir Nissan arabanın içine doluşan ölü kızlardan ve Martha’nın yani Jim Beckett’in arabayla uzaklaştığından bahsetmeye başladı. Ama Martha yani Jim,-Edith’in anladığını anlamıştı. Er ya da geç Martha yani Jim geri dönüp onlara saldıracaktı.

Çavuşun gözü A Takımı’nın izini sürdüğü telefon numaraları listesine kaydı. Birdenbire isim, kâğıdın üzerinde parıldadı. *Edith Magher*. Son iki yıl içerisinde Shelly Zane o numaraya yedi kez çağrı yönlendirmişti.

Çavuş operatörün omzunu öyle sıkı kavradı ki, kadın irkildi. Çavuş heyecanla ekrana işaret etti. “Bu kahrolası bilgisayarda arayanın yeri nerede listeleniyor? Yerini bulmam lazım, hemen şimdi!”

Beckett ilk önce kolunu yakaladı. Marion ise ne panik yaptı ne de çok fazla çabaladı. Beckett’in kendisini çevreden daha fazla tecrit olacakları ağaçların arkasına doğru sürüklemesine izin verdi, bu sırada da zihni yapılabilecek en iyi saldırı planını hazırlıyordu. Beckett onun çaresiz olduğunu düşünüyordu. Ama Marion çaresiz değildi. Ne var ki oyunu hemen açık etmek istemiyordu. Beckett gibi bir adam karşısında sürpriz her şeydi.

Ayağını kaldırdı ve Beckett’in ayak parmaklarına sertçe vurdu. Beckett aniden çekildi, ama bu hareket dengesini bozdu. Marion da hızlı bir hamleyle dönüp paltosunun içinden sıyrılarak Beckett’in elinden kurtuldu.

Adamla yüz yüze gelmek için dönerken silahını kılıfından çıkardı ama Beckett iki elini yumruk yapıp çenesine sertçe geçirdi. Bunun üzerine Marion’ın kafası arkaya düştü.

Acıyı unut, diye emir verdi kendine Marion. Hareketine devam edip tabancasını çıkarırken, Beckett de copunu kolunun ön kısmına indirdi. Parmakları bir anda hissizleşti. Silah elinde sallandı ve bir an için onu kaybedeceğini düşündü. Silah yere düşünce çaresiz kalacaktı.

Silahım düşürme.

Tabancayı sol eliyle kavradı ve üç beceriksiz atış yaptı.

Beckett yere eğildi, sonra da hızla üzerine saldırdı. Sırtını kalın bir ağaca çarpıp ciğerlerindeki havayı boşalttı. Marion ise içgüdüsel olarak karşılık vererek tabancasının kabzasını adamın ensesine vurdu. Bunun üzerine Beckett homurdandı ve daha çok sıkmaya başladı. Hapishanede geçirdiği iki yıl boyunca ağırlık çalışmış olması ona inanılmaz bir kuvvet vermişti. Omzunu Marion’ın diyaframına bastırıyor, ciğerlerini sıkıyor, onu öldürüyordu.

Marion ona ateş edemiyordu. Ellerini kullanamıyordu. Gözlerinin önünde beyaz noktalar belirmeye başlamıştı. Dizini kaldırıp vurmaya çalıştı. Beckett bunu hiç çaba harcamadan engelledi. Adamın saçını çekmeye çalıştı ve bu sefer de elinde Beckett’in peruğuyla kalakaldı.

Başı dönüyordu. Göğsü yanıyordu. Vücudu oksijensizlikten çığlık atıyordu. Ağaç kabukları sırtına batıyordu. Bir insanı boğmanın pek çok yolu vardı. Marion bunu unutmuştu. Tam da unutulacak şey!

J.T. çok üzgünüm.

Son mantıklı düşüncesiyle silahı yeniden ateşleyerek dünyaya durumunu bildirdi. Sonra da Beckett’in omzuna pençe attı, eski kurşun yarasını arıyordu.

Önemli değildi.

Beckett sekiz saniye daha saydı, sonra Marion'ın vücudu gevşedi.

Beckett onun yere düşmesine izin verdi, geriye çekildi ve bir an için sarhoş gibi sendeledi. Ensesi kadının darbelerinden dolayı zonklamaya devam ediyordu. Yerde yatan kadına odaklanmaya çalışırken çift görüyordu.

Bu tür zayıflıklar için vakti yoktu. Anahtar kelime disiplindi.

Sopasını kaldırdı ve başladı. *Bir iki üç*. Bir süre pratik yaptıktan sonra insan bu konularda son derece etkili oluyordu.

Ağaçların arasından koşmaya başladı, koşarken de üzerindeki güvenlik görevlisi üniformasını çıkarmaya koyuldu. Birinci perde tamamlanmıştı. Şimdi ikinci perdeyi oynamaya gidiyordu.

★ ★ ★

J.T. ana caddede koşarken silah seslerini duyup Hoxsey'e saptı ve gözleri fal taşı gibi açılıp aniden duraksayan öğrencilerin arasından aceleyle koşmaya başladı.

"Çekilin, lanet olsun!" diye bağırdı. "Çekilin yolumdan!" Kardeşini bulduğu anda anladı, çünkü gölgeli yürüyüş yolunun girişinde insanlar ne yapacaklarını bilemeden kıpırdanıyorlardı. Olayın ne olduğundan emin değillerdi ve gidip öğrenme konusunda da pek hevesli görünmüyorlardı. Işıklandırılmış kaldırımların güvenliğinden boyunlarını uzatıp bakmakla yetiniyorlardı.

J.T. alçılı kolunu sopa gibi sallayarak yolunu açtı.

"Polis!" diye yalan söyledi cesurca. "Birisi 911'i arasın!" "Bir adam ağaçların arasından şu tarafa doğru koştu," dedi bir çocuk.

"Kampus güvenliğine benziyordu."

"Aptal kampus güvenlikleri," diye mırıldandı bir başka öğrenci. "Büyük ihtimalle bir sığana ateş etmiştir."

"Ya da ayak başparmağına."

J.T. aceleyle öne koştu. Beşinci ağacın yanından geçince Marion'ı gördü. Uzun, altın sarısı saçları ağaç gövdesinin arkasında etrafa saçılmıştı. Koyu kırmızı saç telleri yavaşça altın sarısı saçlarına karışıyordu.

"Hayır! Hayır hayır hayır hayır hayır!" J.T. dizlerinin üzerine çöküp kardeşinin başını tuttu. Sonra omuzlarını kavrayıp onu göğsüne bastırdı. Marion'ın kafası cansız bir şekilde öne düştü, kirpikleri yanaklarının üstünde hareketsizdi, saçlarına çam iğneleri dolanmıştı.

Çok fazla kan vardı. Kafatası paramparça olmuştu. J.T. onu bir arada tutmaya çalışıyordu. Onu tekrar eski haline getirmek istiyordu. Çocuklarken her gün nasıl dayanmasını istediye şimdi de dayanmasını istiyordu.

Yastıktan kaleler ve GI çizgi romanları.

Ölme, ölme, ölme.

Ata binmeleri ve havuzda oynadıkları intihar oyunları.

Beni bırakma, beni bırakma, beni bırakma.

Yatağının ayakucunda dikilip onu kurtarması için yalvarması.

Seni ikinci kez yüzüstü bırakmama izin verme.

"Lanet olsun sana!"

★ ★ *

Beckett gölgelerin arasından hızla ilerliyordu. Sonunda sık bir çalıla geldi ve toparlanmak için durdu. Nefesi zorlukla çıkıyor, soğuk gece havasında buhar oluştuyordu. Yanaklarındaki kan hissedebiliyordu, ayrıca kafasının arkası da şişmiş ve hassaslaşmıştı.

Normalde ona böyle şeylerin olmaması gerekirdi.

Zafer sarhoşluğu yavaş yavaş dinliyordu. Alttan alta hissettiği yorgunluk, tüm bünyesini çökertme tehdidinde bulunuyordu. Kafasını iki yana sallayarak bununla savaştı.

H harfini almıştı. Planını tamamlıyordu.

Bu arada bazı ayarlamaların yapılması gerekecekti. Edith onun gerçek kimliğini biliyordu ve Samantha da ondaydı. J.T. peşlerinden gitmeyi düşünmüştü ama kızının gözü önünde yaşlı bir kadını öldüremezdi, o yüzden şimdilik gitmelerine izin verecekti. Daha sonra Edith'e canını sıkan kadınların başına neler geldiğini gösterecekti. Ardından da kızını polislerin elinden alacaktı. Bunu daha önce yapmıştı, - yeniden yapabiliirdi.

Theresa hâlâ bölgedeydi, şu anda önemli olan buydu. Polis telsizinde ondan yeterince bahsetmişlerdi ve Jim de onlara katılması için davet edildiğini anlamıştı.

Tess'i tekrar görmeyi dört gözle bekliyordu.

Elini güvenlik görevlisi üniformasının altına giydiği lacivert takım elbisesinin üzerinde gezdirdi. Cebinden dört tane küçük havlu çıkardı ve bunları yüzündeki kalın makyajı silmek için kullanmaya başladı. Alt çenesindeki sıyrıklar sızlayınca irkildi. Sonra bir gözlük ve koyu renkli kısa bir peruk çıkardı.

Ardından, kolunun altına bağladığı namlusu kesilmiş pompalı tüfeği çözdü. Difford'un silah dolabı onun için bir altın madeni olmuştu.

Hazırdı.

★ ★ ★

Tess, Quincy'ye döndü. "Saat on," diye fısıldadı. "Nerede kaldı?"

"Hiç işaret var mı?" diye sordu Quincy elindeki telsizden.

"Teyit edilmedi," diye cevapladı Houlihan. "Hoxsey'de başka bir karışıklığın olduğuna dair bir rapor var, silah sesleri duyulmuş. Omega Takımı neredeyse orada olur..." Araya başka bir telsiz hışırtısı girdi. Yeni bir ses duyuldu.

"Keskin Nişancı A konuşuyor. Saat on kontrolü. Keskin Nişancı B'yi görebiliyorum ama C'den haber alamıyorum. Lütfen teyit edin."

Houlihan'ın sesi tekrar çatladı. "Keskin Nişancı C, cevap ver. Keskin Nişancı C, cevap ver."

Telsizden herhangi bir ses gelmedi.

"Keskin Nişancı C?"

Yine sessizlik. Tess ve Quincy birbirlerine baktılar.

Houlihan'ın sesi güçlüydü. "Keskin Nişancı C'yi görebiliyor muyuz?"

"Keskin Nişancı B konuşuyor. Şu anda sokağın karşısına bakıyorum. Keskin Nişancı A'yı batı köşesinde görüyorum. Keskin nişancı C'yi ise doğu köşesinde *görmüyorum*. Tekrarlıyorum, Keskin Nişancı C'yi doğuda görmüyorum. Lütfen teyit et, Keskin Nişancı A."

"Keskin Nişancı A konuşuyor. Görmüyorum efendim. Kontrol etmek için izin istiyorum."

"İzin isteğin reddedilmiştir," dedi Houlihan açıkça. "Sen konumunda kal. SWAT timini çağırıyorum. Tekrarlıyorum, olduğunuz yerde kaim, SWAT timini çağırıyorum. Şu anda kırmızı alarmdayız. Tekrarlıyorum, kırmızı alarm."

Tess izlerken, Quincy sakın bir tavırla fazladan iki şarjör daha çıkardı ve yanındaki masaya koydu. 9 mm'lik tabancasını kaldırıp kapıya doğrulttu. "Silahınız var mı Bayan Williams?"

"Evet."

"Şimdi onu çıkarmanın tam zamanı. Lütfen unutmayın, buraya öldürmek için geliyor. Hiçbir pazarlık yapmayacak, en ufak hoşgörü göstermeyecek. Anlıyor musunuz?" "Anlıyorum," dedi Marion. "Tereddüt etmeyeceğim." "Güzel."

★ ★ ★

"Bayım, onu götürmemize izin verin. Efendim, artık onu bırakmak zorundasınız."

J.T. adama donuk gözlerle baktı. Genç adamın üzerinde bir sağlık görevlisi üniforması ve elinde kırmızı bir ilkyardım çantası vardı. Arkasından siren sesleri ve parlak kırmızı ışıklar geliyordu.

"Onu bir arada tutuyorum," dedi J.T. boğuk bir sesle. Kardeşini bırakamıyordu.

"Biliyorum bayım," dedi genç adam nazıkçe. Kadının ölü olduğunu söyleyebilirdi. "Bu artık bizim işimiz. Sanırım polismişsiniz, öyle söylediler."

Kelimeler yavaş yavaş kafasına işlerken J.T. başını eğip Marion'a baktı. Kardeşinin kafası kolunun üzerinde öylece duruyordu. İçindeki kayıp çok büyüktü. Bunu ölçemiyordu. Bunu kelimelere dökemiyordu. Bunu hissedemiyordu çünkü hissettiği anda kendini kaybedip dizlerinin üzerine düşerdi.

Kız kardeşini sağlık görevlisinin kollarına bıraktı. "Gitmek zorundayım. Ona benim için iyi bakın lütfen. Lütfen..."

Koşmaya başladı.

Arkasından sağlık görevlisi ona durması için bağırdı. Ama J.T. dinlemedi.

İçindeki karanlığın bir sesi vardı artık. Ve şu anda avazı çıktığı kadar bağıırıyordu: *Jim Beckett'i öldür, Jim Beckett'i öldür, Jim Beckett'i öldür.*

Çılgın gibi koşuyordu, gözünü kan bürümüştü.

★ ★ ★

Telsiz, "Efendim, efendim!" diye hışırdadı. "Omega Takımı konuşuyor. Hoxsey'de bir kayıp var. Tekrarlıyorum, Hoxsey'de bir kadın öldürülmüş, ölüm şekli aynı. Beckett buralarda!"

Tess başını dizlerinin arasına yerleştirdi ve derin nefesler almaya başladı. Quincy'nin telsizinden birbiri ardına sesler geliyordu.

"Alfa Takımı konuşuyor. Tekrarlıyorum, Alfa Takımı. Çatıdayız, doğu köşesinde. Keskin Nişancı C'yle ilgili hiçbir iz yok..."

"Omega Takımı konuşuyor. Memur ölmüş, memur ölmüş. Tekrarlıyorum, Ajan McAllister ölmüş..."

"Kahretsin!" Quincy yumruğuyla masaya vurdu. Tess sıçradı.

“Şüphelinin üzerinde bir güvenlik görevlisi üniforması varmış. En son kuzeye gittiği görülmüş. Peşindeyiz. Tam hareket serbestliği talep ediyoruz...”

“SWAT takımı harekete geçti. Şu anda.

“Memur ölmüş, memur ölmüş! Alfa Takımı konuşuyor, doğu köşesinden. Keskin Nişancı C’yi bulduk. Aman Tanrım, efendim, Keskin Nişancı C’yi bulduk...” Arkadan kasma sesi geldi. “Destek istiyoruz, acil destek istiyoruz. Beckett çatıda. Kahretsin, galiba onu görüyorum. Çatının üzerinde! Çatıda, çatıda!”

Telsiz dalgalarının üzerinde Quincy ve Tess birtakım koşma sesleri duydular.

“Konumunuzu koruyun, konumunuzu koruyun!” diye bağırdı Houlihan. “Size lanet olası konumlarınızı koruyun dedim!”

Telsizden bir silah sesi geldi. Bir adam boğuk bir çığlık attı. “Difford. Aman Tanrım, aman Tanrım! Bu ne böyle! Lanet olsun!”

Houlihan şimdi avazı çıktığı kadar bağıırıyordu.

“Neler oluyor orada?” diye çığlık attı Tess.

“Bilmiyorum,” dedi Quincy.

Beti benzi atmıştı. Bakışlarını tavana çevirdi.

★ ★ ★

J.T. köşeyi dönüp koşma başladı. Silah sesleri duyup tabancasını çıkardı. Bir erkeğin haykırdığını duydu. Hâlâ bir şey göremeyecek kadar uzaktaydı. Yalnızca kızılca kıyametin koptuğunu işitebiliyordu. Uç sokak daha gitmesi gerekiyordu.

★ ★ ★

Kapı zili çaldı, peşinden aceleyle vuruldu.

“Bayan Williams, açın. Massachusetts Eyalet Emniyet Müdürlüğü’nden Dedektif Teitel. Koruma görevi için gönderildim.”

“Geride kal,” dedi Quincy, Tess’e.

Kadını ikna etmek için uğraşması gerekmedi. Tess hemen duvara yapıştı, ,22’liğini titreyen eliyle önünde tutuyordu.

Quincy kapıya yaklaşarak yan tarafta durdu. “Rozetini görmek istiyorum,” dedi yüksek sesle.

“Tamam.”

Quincy kapı deliğinden baktı.

Tam bu anda pompalı tüfek kapıyı paramparça ederek Quincy’yi odanın arka tarafına savurdu.

Odanın içi çığlıklarla doldu. Tess’in bu çığlığın kendisine ait olduğunu anlaması için biraz zaman aldı.

★ ★ ★

J.T. koşarak en köşeyi de döndü. Tepeden tırnağa siyah giyimli güvenlik görevlileri evin çatısına akın ediyor, yüksek sesle bağıırıyordu. Siren sesleri arkasındaki havayı yarıyordu. Bir ambulans büyük bir süratle üzerine doğru gelirken, J.T. son anda kenara sıçrayabildi.

Ne var ki bu ani hareket yüzünden ayak bileğini burkarak yere düştü.

Silah sesleri hız kesmiyordu. Derken bir pompalı tüfek sesi geldi.

Sendeleyerek ayağa kalktı ve koşmaya devam etti.

Jim Beckett’i öldür. Jim Beckett’i öldür.

★ ★ ★

“Saman balyaları, saman balyaları!” diye haykırıyordu Tess. Silahını doğrulttu ve duruşunu hatırlamaya çalıştı.

Jim pompalı tüfeğini yere yığılmış olan Quincy’ye doğrulttu.

“Seni öldüreceğim Theresa,” dedi sakince. “Ama asıl soru şu: Acaba giderken yanında kaç polis memurunu götüreceksin?”

Tess’in yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. *Tereddüt etme. Tereddüt etme.*

Quincy inledi. Yüzünde kan vardı, derisine tahta parçaları batmıştı. Ama Tess adamın kurşun geçirmez yelek giydiğini biliyordu. Bu onu ağır bir yaralanmadan korumuş olmalıydı.

Jim tüfeğin namlusuna mermi sürdü.

Tam o anda J.T.’nin silueti kapı eşiğinde belirdi. Tess titrek bakışlarının oraya kaymasına engel olamadı. Jim döndü ve sakın bir tavırla tetiği çekti.

“Hayır!”

Pompalı tüfekten Tess’in kulak zarını neredeyse patlatacak kadar büyük bir gürültü çıktı. J.T. arkaya doğru sendeleyip kaldırımın üzerine düşerken, kolları bir çizgi film karakterlerinininki gibi iki yana açıldı. Çünkü şiddet asla bitmiyordu. Çünkü

Tess için şiddet sürekli devam ediyordu.

Tetiği sıkarak silahını havaya kaldırdı. Jim de hızlı bir hamleyle ,22'liği onun elinden aldı ve tabancanın kabzasını sert bir şekilde yüzüne geçirdi. Tess yanağını tutarak dizlerinin üzerine düşü.

“Bu işi benim istediğim şekilde halledeceğiz.” Jim, onu kolundan kavrayarak üst kata sürükledi.

Beckett'in omzunda taze bir kan lekesi vardı. Onu Tess mi vurmuştu yoksa? Artık sağlıklı düşünemiyordu. Yanağı aldığı darbeden yanıyor, kulakları çınılıyordu. Çılgın adam kazanıyordu. Kontrol Jim'deydi.

Hayır! Kahretsin hayır!

Dizkapağına hedef alarak Jim'in bacaklarının arkasına tekme attı. Jim öne doğru sendelerken, Tess boş eliyle adamın böbreklerine vurmak için harekete geçti. Bunun üzerine Jim yüzüne çok sert bir tokat yapıştırdı. Tess de adamın omzunu ısırp kulaklarına saldırdı.

“Kahretsin!” Jim onu o kadar büyük bir kuvvetle yanından fırlattı ki Tess duvara çarpıp yere düştü. Yine de sendeleyerek ayağa kalktı ve adamın kasıklarına bir tekme atmaya" yeltendi.

Savaş, savaş, savaş. Savaşıyordu.

Derken Jim Beckett kudurmuş bir canavar gibi önünde yükseldi. Pompalı tüfeği öteye fırlattı. Tess'in omzunu yakalayıp onu aniden kendine doğru çekti. Tess de elinin ayasıyla adamın köprücük kemiğine vurdu. Beckett acıyla homurdandı.

Sonra da ellerini Tess'in boğazına dolayıp sıkmaya başladı.

Tess dizlerinin üzerine düştü. Faydasız bir şekilde havayı yumrukluyordu. Alt kattan bir inilti sesi duyduğunu sandı ve zaman kazanmak için mücadele etti. Ölmek istemiyordu. Gözlerinin önünde beyaz ışıklar belirse de o pes etmeyi reddetti.

Çok büyük bir mücadele vermiş, çok uzun bir yol kat etmişti. Jim'e yenik düşemezdi. Kazanacaktı. Mutlaka kazanacaktı.

Jim acımasızca gülümsedi ve boğazım daha da sıkı.

J.T.'nin göğsü yanıyordu. Derin bir nefes aldığı anda, kurşun geçirmez yeleğinin altında içi yanıyordu. Ölmek üzere olduğundan emindi. Üzerindeki yıldızlar fazla parlak görünüyordu ve altındaki beton çok soğuktu.

Merry Berry'yi arayıp bulması gerektiğini düşünmeye devam ediyordu. Derken olanları hatırladı ve müthiş derecede sarsıldı.

Büyük bir mücadele vererek ayağa kalktı. Yumruk ve darbe sesleri duyuyordu. Bu sestten nefret ediyordu. Tess...

Paramparça olmuş kapı girişine doğru sendelemeye başladı, sol eli kaburgalarını zar zor bir arada tutuyordu. Destek almak için kapı girişine tutununca, avuç içine tahta parçaları battı.

Ama bu acıyı kendine güven kaynağı olarak kullandı.

Albay kırık bir ayak bileği üzerinde iki mil yürüyebilen bir oğul yetiştirmişti. Bu erkek olmaktı. *Erkek ol. Erkek gibi savaş.*

Alçısının içindeki avcı bıçağını buldu ve merdivenlere yöneldi.

Arkasından acı acı siren sesleri geliyordu. Adamlar hâlâ haykırıyordu. Birisi ön kapı için bağıırıyordu.

Beckett göz ucuyla birini gördü. Tess'i bırakıp pompalı tüfeğine uzandı. Ama havayı yararak üzerine gelmekte olan bıçağı görmemişti. Bıçak büyük bir şiddetle omzuna saplandı.

Hiçbir şey anlamadan omzundaki bıçağı baktı. J.T. merdiven sahanlığa ulaşmıştı.

Öfkeyle haykırarak Beckett'in üzerine saldırdı.

Beckett'i belinden yakalarken ikisi birlikte yere yuvarlandılar. J.T.'nin ağzını ılık bir şey dolduruyordu. Dudaklarını açtı ve yanaklarından aşağı kanlar süzölmeye başladı. Bu paslı tat onu daha da öfkeliendirdi.

Beckett ellerini sıkarak yumruklarını J.T.'nin sırtına geçirmeye başladı. J.T. ağzında taze bir kan tadı aldı. Geriye doğru çekilip Beckett'in çenesinin altına bütün gücüyle kafa attı. Sonra da omzuna saplı duran bıçağı kavrayıp çevirdi.

Beckett acılı bir haykırıyla geriye doğru sendeledi. Belli belirsiz şekilde J.T. adamın gözlerinin altındaki kalın gölgelerin ve çenesindeki ince çizgilerinin farkındaydı. Beckett hapisten kaçtığından beri dokuz kilo vermişti ve bunu belli ediyordu.

Yine de bunu hiç hissetmiyordu. Sadece kulaklarında adrenalinin sersemletici uğultusunu duyuyordu. Sirenler, çığlıklar, gürültüler. Bütün bunlar onu kamçılıyordu.

Kolunun içine tutturduğu copu kavradı ve sallamaya başladı.

J.T. ilk seferinde kaçmayı başardı. İkincisinden de yuvarlanarak kurtuldu. Ama üçüncüsü zaten kırılmış olan kaburgalarına geldi. Müthiş bir acıyla dizlerinin üzerine düştü.

Cop bir kez daha havaya kalktı. J.T. copun havadaki vızıltısını duyabiliyor, yarattığı hava akımını hissedebiliyordu.

Bedenine yuvarlanmasını emretti. Bir kez daha, merdivenlere yaklaşarak. Ama kaslarının bu emre cevap vermesi uzun sürdü.

Sopa bir ıslık sesi çıkararak aşağı indi.

Tam bu sırada av tüfeğinin patlaması Beckett'i yere savurdu. Tess elinde tüfekte öylece duruyordu, yanaklarında barut lekesi vardı. Tüfeğin namlusuna bir fişek daha sürdü.

Jim'in dudaklarından hafif ve ıslak bir inilti döküldü. J.T. yerde öylece uzanmış, gözlerini zar zor odaklayabiliyorken Tess'in kendisine doğru yürümesini izledi. Kadının yanaklarından yaşlar süzölmüyordu. Gözlerinde herhangi bir duygu emaresi yoktu. Yüzü solgun ve sakindi. Tess tüfeğı yerde yatmakta olan Jim'e doğrultup tetiğı bir kez daha çekerken J.T. de Marion'ı düşündü.

Etrafa yayılan duman bulutunun arasında Tess'in kahverengi gözleri J.T.'ninkilerle buluştu.

"Bitti," diye fısıldadı boğuk bir sesle, tüfek hâlâ omzuna dayalı duruyordu. "Massachusetts ölüm cezasının gerekliliğıne inanmıyor olabilir ama ben inanıyorum."

Jim tekrar hareket etmedi. Tess silahın yere düşmesine izin verdi. J.T.'nin kanlı kafasını özenle kucağına aldı ve polisin yukarı çıkmasını bekledi.

Lenox'un hemen güneyinde polis, inleyen arabasını bir benzin istasyonuna sürdü. Bir destek devriye arabası da arkasında sesli bir frenle durdu.

Benzin parasını ödemek üzere olan kadın onlara baktı. Arabasının benzin kapağını açan adam duraksadı. İyi zaman geçirmek için dışarıda olan iki genç çocuk koltuklarına daha da gömüldüler ve marihuanayı koltuğun altında yeterince aşağıya saklayıp saklayamadıklarını merak ettiler.

Polisler hemen ankesörlü telefonu bulmaya girişti.

Yüzü ciddi, elleri lekeli yaşlı bir kadın köşeyi dönüp ortaya çıktı. Sarı saçlı küçük bir kız boynuna sarılmıştı. Ciddiyetle polislere bakıyordu.

"Edith?" diye sordu memurlardan biri.

Kadın başıyla onaylayınca, adam yavaşça onlara doğru yürümeye başladı. Yavaş hareket ediyordu çünkü küçük kız belirgin şekilde korkmuştu. Kızın yüzü, merkezdeki operasyon odasının duvarlarında asılı olan posterlere tıpatıp benziyordu. Adam anladı. Son birkaç gecedir yatağı öyle büyük bir gerilimle girmişti ki rüyasında hep bu yüzü görmüşü.

"Annemi istiyorum," diye fısıldadı küçük kız ince bir sesle.

"Biliyorum tatlım. Sen Samantha Beckett'sin, değil mi?"

Küçük kız yavaşça kafasını salladı, hâlâ Edith'in boynunu sıkıca tutuyordu.

Adam kıza güven verici bir şekilde gülümsedi. "Geçti. Seni annene götüreceğiz Sam. Seni eve götüracağız."

Son

Barın kapısında beliren kadın bir hayli heyecana neden oldu. Kadın tüm güzelliği ve zarafetiyle Nogales barının girişinde öylece duruyordu. Erkeklerin kafaları içgüdüsel bir heyecanla aniden kapıya döndü. Bilardo istekaları bilardo toplarının önünde duraksadı. Bira bardakları, açılmış dudakların önünde tereddüt etti. Yırtıcı bakışlar barın sigara dumanıyla kaplı pis havasını delip geçerek, kadının vücut hatlarını ortaya koyan ve dizinde biten beyaz pamuklu elbiseye takıldı.

Kadın bara girdi.

Adımları kararlıydı. Bir hedefi vardı ve dümdüz hedefine doğru yürüyordu. Dikkatli bakışlar yörüngeyi izledi ve bu şanslı adamın kim olduğunu görmek için kadının ön tarafına doğru çevrildi. Adamın kim olduklarını anladıkları anda da hemen başka taraflara kayd.

Eğer kadın bu adamı evcilleştirmişse yapabilecekleri bir şey yoktu. Onlar bu adamın yolundan çekilmeyi çoktan öğrenmişlerdi.

Adam, içinde sarı bir içecek olan bardağının üzerine eğilmişti. Mavi pamuklu gömleği buruşuktu ve soluk renkli kot pantolonunun üzerine sarkıyordu. Siyah saçları uzun zamandır kesilmemişti. Yanakları da sert sakallarla kaplıydı.

Bazı kadınlar onu yakışıklı buluyordu. Ama adam onlara şöyle göz ucuyla bile bakmamıştı.

Adam bara her gün geliyor, içiyor, bilardo oynuyor ve sonra biraz daha içiyordu.

Derken o gizemli kadın adamın yanına ulaştı. Külüstürü çıkmış bar taburesine oturdu ve adama sessizce baktı. Ama adam başını kaldırmadı.

Tess inanarak, “Seni seviyorum,” dedi.

J.T. kıpkırmızı gözlerini kaldırdı. Gözleri kan çanağına dönmüş ve haftalardır uyumadığım gösterir şekilde gölgelenmişti. Tess onu en son gördüğü bir ay olmuştu. Polis, Tess’e Sam’i getirmiş; Beckett de araba ile hastaneye taşınmış ve öldüğü anons edilmişti. J.T. ve Quincy kırık kaburgaları için hastaneye kaldırılmıştı. Tess hastaneyi bir hafta boyunca her gün ziyaret etmişti. J.T. hasta yatağında sessizce yatmış, onun ne sesine ne de varlığına tepki vermişti. Yarı ölü gibi öylece yatmıştı.

Sonra bir gün Tess yine hastaneye gelmiş ve J.T.’nin yatağını boş bulmuştu. J.T. kanlı giysilerini giymiş ve ön kapıdan çıkıp gitmişti. Hastane personeli onu durdurmak için hiçbir şey yapamamış ve o günden sonra J.T.’yi hiç kimse görmemişti.

Difford’un cesedi binanın çatısında bulunmuştu, Jim keskin nişancıyı öldürdükten Difford’un cesedini oraya tuzak olarak koymuştu. Difford’un boynuna bir vitrin mankeninin kafası ilişti. Tess, teğmenin ve keskin nişancının anma törenine katılmıştı. Vasiyeti uyarınca Difford’un cesedi yakılmış ve külleri Florida’daki Atlanta Braves eğitim alanına serpilmişti.

İki gün sonra Tess, Arlington’da babasının yanında uyuyacak olan Marion’ın cenazesine katılmıştı. J.T. hâlâ görünmemişti. Sanki yer yarılmıştı da içine girmişti. İşte o zaman Tess, J.T.’nin Nogales’e döndüğünü anlamıştı.

“Burada ne işin var?” J.T.’nin sesi boğuktu, ya viskiden ya tütünden ya da kim bilir belki konuşmamaktan. Belki üçü de. Parmaklarıyla bir sigara tabakasını kavradı. Tabakayı açmayıp sadece parmaklarının arasında döndürdü. Bu Marion’ın sigara tabakasıydı.

“Senin burada olmaman gerekiyor,” dedi Tess.

J.T.’nin bakışları Tess’in vücudundan aşağı doğru kayd, sonra da bir el hareketiyle onu başından savdı. “Çok fazla bakireye benziyorsun. İlilenmiyorum.”

“Günah işleme işinde değilim.”

“Ne yapalım, ben öyleyim!”

“Eve dön, J.T.” Tess, J.T.’nin yanağına hafifçe dokundu. Sakallan o kadar uzundu ki. Öne eğilip yüzüne bakınca içi acıdı. “Söyle, sana nasıl yardım edebilirim.”

“Git buradan.”

“Gidemem.”

“Kadınlar sürekli erkekleri değiştirmeye çalışıyor. İçimizde daha fazlası olduğunu sanıyorsunuz ama açıkçası bu doğru değil. Ben neysem oyum.” Elini havaya savurdu. “Tatlım, ben buyum.”

“Kimsen olsun, evet. Ama bu değilsin. Bu senin sarhoş halin. Seni ayıkken gördüm. O adamı çok fazla önemsiyorum. Galiba o adam tanıdığım en iyi adamlardan biri.”

J.T.’nin bakışı masaya ve sarı içeceklerle dolu bardağa döndü. Yanakları utançtan kızarmıştı.

“Ben lanetliyim,” dedi ansızın. “Eski bir ev gibi. Gözlerimi kapadığım anda Rachel ve Marion’ı görüyorum. Bazen mutlular. Bazen üzgünler. Bununla ilgili yapabileceğim hiçbir şey yok. Elimi onlara uzatıyorum ve *puf*, yok oluyorlar.” Tess ne diyeceğini bilmiyordu. İnsanların ruhlarını iyileştirme konusunda uzman değildi. Elinden geleni yapıyordu. Eğilip J.T.’yi öptü. Ama ne bir viski ne de sigara tadı aldı. J.T.’nin ağzı elma kokuyordu.

Gözlerini J.T.’nin yüzünden ayırıp bardağına sonra tekrar yüzüne baktı. Eğilip bardağı koklarken J.T. sabit şekilde oturmaya devam etti.

“Elma suyu mu?”

“Evet.” J.T.’nin yanakları yeniden kızardı. “Viski içmeyi denedim. Gerçekten denedim. Ve bardağı her kaldırıışında, Marion’ın bana bakıp kafasını iki yana salladığını gördüm. Tanrım...” Başını önüne eğdi. “Tam bir yeşilaycı olup çıktım!”

“Tamam, yok bir şey,” dedi Tess, J.T.’nin saçlarını okşayarak. “Zamanla her şey kolaylaşacak. Gerçekten.”

J.T. ikna olmuş görünmüyordu. Tess parmaklarını adamın yanağındaki sakalların, gözlerinin altındaki mor şişliklerin ve dolgun dudaklarının üzerinde gezdirdi. “J.T., seni seviyorum.”

J.T. kapana kısılmış vahşi bir hayvan gibi inledi. Gözleri kapandı. “Neden çekip gitmiyorsun? Neden beni yalnız bırakmıyorsun? Adamı öldürdün, kurtuldun, bu sana yetmiyor mu?”

“Geçmişte yaşamak istemiyorum.”

“Ben geçmişten kaçamam.”

“Kaçabilirsin, bu biraz zaman alacak sadece.” Tess, J.T.’nin yanında oturmaktan vazgeçerek kayıp kucağına oturdu. Böyle bir barda bunu çok az insan fark ederdi. J.T.’nin uylukları bir hayli sert ve erkeksiydi, kot pantolonu ise yumuşayıp eskimişti. Eğilip, sevdiği adamın dudaklarını öptü. Sonra yanağını ve göğsündeki yara izini.

Kafasını omzuna koydu ve bir kalp atışı sonra J.T.’nin kollarının beline dolandığını hissetti. Derken J.T. yüzünü saçlarının arasına gömdü.

Hareketsiz kaldıkları kısa bir andan sonra J.T.’nin geniş omuzları sarsılmaya başladı.

“Söyle bana,” dedi Tess usulca.

“Seni seviyorum. Tanrım, seni seviyorum.”

J.T. ölüyordu, artık onun için hiçbir şey yoktu. Marion’ın çamurların üzerinde cansız yattığım görmeyeceği hiçbir yer, Rachel’in arabasına binerken ona el sallayıp öpücük gönderişini ve Teddy’nin küçük koluyla arka koltuktan ona sallayışını görmeden oturacağı hiçbir oda yoktu. Her birini tekrar bulmak istiyordu. Onlara sarılmak ve *Lütfen, lütfen mutlu olun, diye fısıldamak istiyordu. Seni seviyorum, sadece mutlu olmam istedim. Seni seviyorum.*

Beni genç hatırla, ikimiz için de.

J.T. kafasını kaldırdı. Yanağından yaşlar süzülüyordu. Artık umursamıyordu.

“Beni iyileştir. İyileşmek istiyorum.”

Tess yüzünü J.T.’nin boynuna bastırıp saçlarını okşadı. Tess gül gibi kokuyordu. J.T. bu kokuyu derin derin içine çekti ve sonunda bu kokunun paramparça olmuş duyularını yatıştırdığını hissetti.

“Hadi. Eve gidip kızımınla tanışma zamanı.”

J.T. onu öpüp sımsıkı sarıldı.

Ve kendisini eve götürmesine izin verdi.

Daha sonra o kanlı geceden neredeyse on iki ay sonra J.T. ilk kez rüya gördü. Marion ve Rachel kır çiçekleriyle kaplı bir çayırdaydılar; beyaz elbiseler ve acayip yaz şapkaları giymişlerdi. Teddy onların ayaklarının dibinde papatya topluyordu, tombul elleri çiçekle dolmuştu. Konuşuyorlar, gülüyorlar ve günün tadını çıkarıyorlardı.

J.T. çayırın köşesinde dikiliyordu; onlara görünmüyor, onlara dokunamıyordu. Çayırda uzanmışlar ve kollarını güneşe açmışlardı.

Saçma bir rüyaydı, diye düşündü uyanınca. Ama yine de aklında tuttu.

Onları gülerken hatırlamayı seviyordu, onları mutlu olarak hatırlamayı seviyordu. Sonuçta hepimiz en fazla bunu yapabildik: sevdiğimiz insanları sevdiğimiz halleriyle hatırlamak.

Yana doğru dönüp kolunu karısının esnek beline doladı.

“Kötü bir rüya mı gördün?” diye mırıldandı Tess uykulu bir sesle.

“Hayır.”

“Pekâlâ. O zaman örtüleri çekıştirmeyi bırak.”

Tess tekrar uykuya dalarken, J.T. örtüleri karısının omzuna kadar çekip ona sımsıkı sarıldı. Tess de kocasının ismini fısıldadı ve uykudayken bile J.T.’nin sarılmasına karşılık verdi.